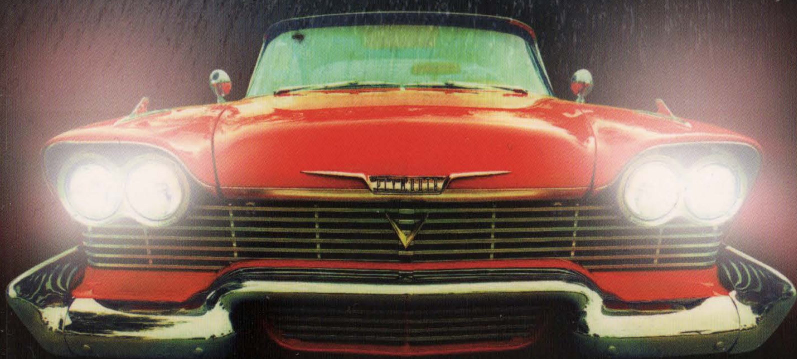
STEPHEN KING

Christine

ALTIN KİTAPLAR

Plymouth Fury model bir araba olan Christine'in geçmişinde pek çok gizemli olay vardır.

Asıl sahibinin habis ruhunu taşıyan Christine, hurda haldeyken yeni sahibine satılır ve artık önlenemez olaylar zinciri yeniden başlar.

Yeni sahibinin ona saplantı derecesinde bağlanması, sözüm ona tamiri sırasında aslında onun kendi kendini yenilemesi ve çevresine yaydığı ama sahibinin asla fark edemediği ölümcül enerji, Christine'in taşıdığı katil ruhun en belirgin ipuçlarıdır.

Christine sahibinin tüm zaaflarını sonuna kadar kullanarak etrafına ölüm saçarken, çevredekiler olan biteni en sonunda fark ederek, çareyi kendi hayatlarına dahi mal olabilecek bir son hazırlamakta bulurlar. Artık iyiyle kötünün, yaşamla ölümün mücadelesi sona erecek, Christine için hesap zamanı gelecektir.

"Deneyimli yazar King'den soluk kesen muhteşem bir eser.... Kitabın hızlı temposuna okuyucular güçlükle ayak uyduracaklar."

New York Times

altinkitaplar.com.tr

Kitabın Orijinal Adı

CHRISTINE

Yayın Hakları

© STEPHEN KING
AKCALİ TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

4. BASIM/MART 2018/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 405 - 1918 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

Christine

Türkçesi
Gülten Suveren

BAŞLANGIÇ

Buna bir aşk üçgeni öyküsü diyebilirsiniz sanırım. Arnie Cunningham, Leigh Cabot ve Christine tabii. Yalnız Christine'in Arnie'nin ilk aşkı olduğunu da anlamanızı isterim. Henüz yirmi ikisindeyim ve büyük deneyim sahibi bir erkek gibi konuşamam. Yine de bana kalırsa Christine, Arnie'nin tek gerçek aşkıydı. Bu yüzden de bir felaket oldu.

Arnie'yle aynı sokakta büyüdük. Birlikte Owen Andrews İlkokulu'na gittik. Bunu Darby Ortaokulu ve Libertyville Lisesi izledi. Arnie'nin okuldayken öldürülmemesinin tek nedeni benim. Ben önemli biri sayılıyordum. Evet, şimdi bunun beş para etmediğini biliyorum. Futbol takımı kaptanı ve yüzme şampiyonu olan birine okul bittikten beş yıl sonra bedava bir bira bile vermiyorlar. Ama ben öyle olduğum için Arnie öldürülmedi. Epey itilip kakıldıysa da ölmedi.

Kendisi daha başlangıçta yenilgiyi kabul eden biriydi. Her ortaokul ve lisede en az böyle iki kişi bulunur. Bu ulusal bir yasa gibidir. Bir kız, bir de erkek. Herkes onlara saldırır. Gün kötü mü geçti? Büyük sınavda çaktın mı? Ailenle tartışıp bir hafta evden dışarı çıkamadın mı? Bunlar sorun sayılmaz. Gider, okul koridorlarında kimseye görünmeden kaçmaya çalışan zavallıları bulur ve ders zili çalmadan saldırırsın. Bazen onları öldürmekten beter ederler. Bu tipler sağ kalsalar bile birçok bakımdan ölü-

dürler. Bazıları tutunabilecekleri bir şey buldukları için ayakta kalırlar. Arnie için ben vardım. Sonra Christine'i buldu. Leigh daha sonra ortaya çıktı.

Bunu anlamanızı istedim.

Arnie insanın hırsını alması için çok uygun bir tipti. Bir yetmiş beş boyunda, altmış beş kilo ağırlığında; yani epey sıskaydı. Okulda kafalı geçinen öğrenciler kendisinden hoşlanmıyorlardı. Çünkü onun üstün bir yanı yoktu. Arnie aslında zekiydi ama kafası otomobil motorlarından başka bir şeyi almıyordu. İşte bu konuda şaşılacak kadar yetenekliydi. Yalnız Horlicks Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan anne ve babası oğullarının motor kurslarına devam etmesine dayanamıyorlardı. Arnie epey uğraşıp ilk üç yıl kurslara devam edebilmişti. Bunu sağlamak için de evde büyük bir savaşım vermesi gerekmişti. Okulda esrarkeşlerle hapçılar da ondan hoşlanmıyorlardı. Çünkü Arnie'nin o taraklarda bezi yoktu. Daracık blucin giyen ve kafayı çeken kabadayılarla da arası iyi değildi. Çünkü içki içmiyordu ve kendisine biraz sertçe vuracak olsanız ağlayabilirdi.

Ah evet, kızlarla da arası iyi değildi. Hormonları fıttırmıştı. Yani Arnie'nin yüzü ergenlik sivilcelerinden görünmüyordu. Yüzünü günde belki beş kez yıkıyor, haftada belki on iki defa duşa giriyordu. Günümüzde bilinen her sivilce krem ve ilacını denemiş, ama bunların hiç yararı olmamıştı. Arnie'nin yüzü tıpkı domatesli, kıymalı bir pizzaya benziyordu. Sivilceler yüzünden ileride çopur olacağı belliydi.

Her şeye karşın ben onu yine de seviyordum. Tuhaf bir neşesi ve durmadan soru soran, oyunlar oynayan, zihin jimnastiği yapan bir kafası vardı. Yedi yaşındayken bir karınca çiftliğini nasıl yapacağımı bana Arnie öğretti. Bir yaz boyunca o küçük yaratıkları izledik. Karıncaların çalışkanlığına ve ciddiliğine hayran kaldık. Satrancı ilk öğrenen Arnie oldu. Pokeri de öyle. Kelime bulmacalarında puanımı nasıl artıracağımı da. İlk kez âşık olana kadar boş zamanlarımı genellikle Arnie'yle geçirdim. Yağmurlu günlerde içim sıkıldığında onu arardım. Belki de gerçekten

yalnız olan kimseleri böyle tanıyabilirdiniz... Onlar yağmurlu günlerde daima yapılacak hoş bir şey bulabilirlerdi. Onları her zaman arayabilirdiniz. Çünkü hep evde olurlardı. Gerçekten hep yapayalnız ve evdeydiler.

Ben de Arnie'ye yüzmesini öğrettim. Onunla birlikte egzersiz yaptım. Sıska vücudunu biraz geliştirmesi için bol sebze filan yemesinde ısrar ettim. Libertyville Lisesi'ndeki son yıla girmeden önce ona yol inşa eden bir şirkette iş de buldum. Bu işe girebilmesi için ailesinden izin almamız kolay olmadı. Anne ve babası kendilerini Kaliforniya'daki çiftçilerle Burg'daki çelik işçilerinin büyük dostu olarak görmekteydiler ama oğullarının adi bir iş yapıp ellerini çamura bulaması onları dehşete düşürüyordu.

O yaz tatilinin sonuna doğru Arnie, Christine'i ilk kez gördü ve âşık oldu. O gün yanındaydım. İşden eve dönüyorduk. Gerekirse bu konuda yüce Tanrı'nın önünde yemin edebilirim. Arnie birden tutuldu. Hem de çok fena tutuldu. İş bu kadar hazin olup kısa süre içinde korkunç bir hal almasaydı gülünç bulabilirdim belki. Evet, bu kadar kötü olmasaydı gülünç sayılabilirdi.

Durum ne kadar kötüydü?

Başlangıç için yeterince kötüydü ve kısa bir sürede daha da beter oldu.

DENNIS'İN ÖYKÜSÜ

1

İlk Görüş

Arkadaşım Arnie Cunningham birden, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. Çelik çerçeveli gözlüğünün gerisinde gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Bir elini ağzına koymuş, omzunun üstünden bir şeye bakıyordu.

"Arabayı durdur Dennis! Geri bas!"

"Sen ne diyor..."

"Geri git. Ona tekrar bakmak istiyorum."

Birden anladım. "Aman be oğlum, bu işi unut. Eğer şu yanından geçtiğimiz... şeyi söylüyorsan..."

"Geri bas!" Adeta haykırıyordu.

Arnie'nin kendine özgü bir şaka yaptığını düşünerek geri bastım. Ama bu şaka falan değildi. Arkadaşım deli gibi âşık olmuştu.

Bence o berbat bir şeydi. Arnie'nin o gün onda ne gördüğünü hiçbir zaman bilemeyeceğim. Ön camın sol yanındaki çatlaklar bir örümcek ağını andırıyordu. Sağ arka yan tümüyle içine göçmüş, boyaları dökülmüş ve paslanmıştı. Arka çamurluk eğrilmişti. Bagaj kapağı yarı açıktı. Döşeme yer yer yırtılıp

içinden pamuklar fırlamıştı. Sanki biri bıçakla döşemeyi kesip parçalamıştı. Bir lastik patlaktı, diğerleri de kabak sayılırdı. Yani berbat haldeydiler. Daha da kötüsü motorun bulunduğu yerin altında bir yağ birikintisi vardı.

Arnie 1958 model bir Plymouth Fury'ye âşık olmuştu. Şu uzun kuyruğu olan büyük arabalardan biriydi. Ön camın sağ tarafında, yani çatlaklar olmayan yanda güneşten solmuş SATILIKTIR yazılı bir kâğıt vardı.

Arnie, "Dennis, hatlarına bak," diye fısıldadı. Büyülenmiş gibi arabanın etrafında dolanıyordu. Terden ıslanmış saçları havalanıp havalanıp yüzüne yapışıyordu. Arka kapılardan birini yoklarken kapı tiz bir gıcırtı çıkararak açıldı.

"Arnie, benimle dalga geçiyorsun değil mi? Başına güneş geçti kuşkusuz. Öyle olduğunu söyle. Seni evine götürüp klimanın önüne yatırırım ve bu işi unuturuz ha?" Ama bunları söylerken umutsuzdum. Arnie şaka yapmasını bilirdi fakat o anda yüzü çok ciddiydi. Gözlerindeki çılgın ifade hiç hoşuma gitmemişti.

Bana cevap vermeye gerek bile duymadı. Eskilik, motor yağı, ilerlemiş çürümenin neden olduğu pis bir koku kapı açılınca etrafa yayıldı. Arnie bunu da fark etmemişe benziyordu. İçeriye girip solmuş, yırtılmış arka koltuğa oturdu. Yirmi yıl önce kırmızı olduğunu sandığım döşeme artık soluk bir pembeye dönmüştü. Uzanıp döşemeden çıkan pamukları çekiştirdim. "Sanırım Rus ordusu Berlin'e giderken bunun üstünden geçmiş."

"Öyle... öyle. Fakat onu onarmak kolay... Mükemmel bir hale gelebilir. Çok güzel Dennis. Gerçekten..."

"Buraya bakın! Orada ne işler çeviriyorsunuz?"

Seslenen, yetmişini geçmişe benzeyen yaşlı bir adamdı. Hoş belki de aslında yetmişine bile gelmemişti. Bana kolay kolay bir şeyden zevk almayan biri gibi gözüküyordu. İyice seyrelmiş saçları uzun ve pisti. İhtiyarlara özgü yeşilimsi bir pantolon ve basket ayakkabısı giymişti. Gömleği yoktu. Belini sıkan kadın korsesine benzer bir şey fark ettim. Yaklaşınca bunun sakatlananların kullandığı türden bir bel korsesi olduğunu anladım. Leş gibi görünüyordu. Bunu son kez Lyndon Johnson öldüğünde değiştirmişti herhalde.

"Orada ne iş çeviriyorsunuz çocuklar?" Sesi tiz ve hırıltılıydı.

Arnie, "Efendim, bu araba sizin mi?" diye sordu. Bu soruya gerek yoktu. Çünkü Plymouth adamın çıktığı eski tip evin önündeki çimenliğe park edilmişti. Aslında çimenlik de bakımsızdı ama Plymouth'la kıyaslanınca dün biçilmiş sayılırdı.

Yaşlı adam çıkışır gibi konuştu. "Benimse ne olacak yani?"

"Ben..." Arnie yutkundu. "Onu satın almak istiyorum."

İhtiyarın gözleri parladı. Yüzündeki öfkenin yerini açgözlülükle karışık alaylı bir gülüş aldı. Gözlerinde de bir sinsilik belirmişti. Sonra kazık atmaya hazırlanan kimselere özgü şekilde sırıttı. O anda... işte o anda içim buz gibi oldu ve karamsarlığa kapıldım. Arnie'yi bir yumrukta bayıltıp, sürükleyerek oradan götürmek istedim. Yaşlı adamın gözlerinde bir şey belirmişti. Bu sadece bir pırıltı değildi. Pırıltı bambaşka bir şeyi gizliyordu. "Bunu bana daha önce söylemeliydin." Elini uzattı. Arnie de bu eli sıktı. "Adım LeBay. Roland D. LeBay. Amerikan ordusundan emekliyim."

"Arnie Cunningham."

İhtiyar, arkadaşımın elini yakalamış sıkarken bana da hafifçe başını salladı. Yani benim bu oyunda yerim yoktu. O kazıklayacağı enayiyi bulmuştu. Arnie o anda LeBay'e cüzdanını teslim etseydi daha iyi yapardı.

Arnie, "Ne kadar?" diye sordu. Sonra telaşla ekledi. "Onun için isteyeceğiniz asla yeterli sayılmaz."

İçimi çekemediğimden gizli gizli inledim. Arkadaşımın çek defteri de cüzdanına katılmıştı. LeBay bir an şaşaladı. Gözleri kuşkuyla kısıldı. Herhalde kendisiyle dalga geçildiği olasılığı üstünde duruyordu. Arnie'nin özlem dolu, dürüst yüzünde bir sinsilik izi arıyordu. Sonra tam yerine oturacak o mükemmel soruyu sordu. "Oğlum, şimdiye kadar hiç araban oldu mu?"

Hemen atladım. "Bir Mustang Mach II'si var. Ailesi armağan etti. Motoru çok güçlü, birinci viteste yolları yutuyor..."

LeBay bana sinsice bakıp yine bütün ilgisini büyük hedefine yöneltti. İki elini de beline dayayıp gerindi. Burnuma ter kokusu geliyordu.

"Ordudayken belim sakatlandı. Doktorlar derdime bir çare bulamadılar. Size dünyanın böyle berbat olmasının nedenini sorarlarsa üç şeyi sayabilirsiniz çocuklar. Dünyayı bu hale sokan doktorlar, kızıllar ve zenci radikallerdir. Bunlardan en kötüsü kızıllardır. Onları doktorlar izler. Bunu size kimin söylediğini sorarlarsa Roland D. LeBay dersiniz. Evet, öyle."

Plymouth'un boyaları sıyrılmış eski kaputuna tuhaf bir sevgiyle dokundu. "İşte bu sahip olduğum en eşsiz otomobildi. 1957 Eylül'ünde aldım. O zamanlar yeni yıl modelleri piyasaya eylülde çıkardı. Yaz boyunca insana üstlerine brandalar örtülmüş arabaların fotoğraflarını gösterirlerdi. Sonunda insan örtülerin altında ne olduğunu anlamak için çıldırırdı. Ama şimdi öyle değil." Sesinden yaşayıp gördüğü bu kötü günleri hor gördüğü belliydi. "Yepyeniydi o zamanlar. Yeni arabalara özgü bir kokusu vardı. İşte bence bu dünyanın en eşsiz kokusudur." Bir an düşündü. "Kadın şeyi dışında belki."

Arnie'ye baktım. Gülmemek için yanaklarımın içini dişleyip duruyordum. Arnie de hayretle beni süzdü. Yaşlı adam ikimizin de farkında değildi. O kendi dünyasında yaşıyordu. Yine kaputu okşayarak konuştu. "Tam otuz dört yıl hakileri giydim. 1923'te on altı yaşındayken orduya katıldım. Teksas'ta bol toz yuttum. Nogales'in kadın satılan batakhanelerinde ıstakoz büyüklüğünde kasıkbitleri gördüm. İki büyük savaşta bağırsakları kulaklarından çıkan adamlara rastladım. Bağırsakları *kulaklarından* çıkıyordu. Buna inanıyor musun oğlum?"

Arnie, "Evet efendim," diye cevap verdi. Fakat LeBay' in söylediklerinin bir sözcüğünü bile duymamıştı sanırım. Bir an önce tuvalete gitmesi gerekir gibi ayakta sallanıp duruyordu. "Yalnız bu araba..."

LeBay birden havlar gibi sordu. "Üniversiteye mi gidiyorsun? Horlicks'teki üniversiteye..."

"Hayır efendim, Libertyville Lisesi'ne gidiyorum."

LeBay sert sert, "İyi," diye çıkıştı. "Üniversitelere yaklaşma. Oralar Panama Kanalı'nı armağan etmek isteyen zenci âşıklarıyla doludur. Onlara 'Düşünce Üretim Merkezleri' diyorlar. Bence

hepsi de pislik yuvası." Akşamüstü güneşinin aydınlattığı boyaları yer yer dökülmüş paslı arabaya sevgiyle baktı. "1957'de belimden sakatlandım. Ordu o sırada bile dökülüyordu. Tam zamanında ayrıldım. Libertyville'e döndüm. Uzun süre arabaları inceledim. Sonra Norman Cobb'un Plymouth acentesine gittim. Şimdi anacaddede bovling salonu olan yerdeydi orası. İşte bu arabayı ısmarladım. Gelecek yılın modelinin kırmızı beyaz renklisini istediğimi söyledim. İçi de itfaiye arabası gibi kırmızı olsun dedim. İstediğimi yaptılar. Onu aldığımda henüz altı kilometre yol yapmıştı. Evet, öyle." Yere tükürdü.

Arnie'nin omzunun üstünden kilometre göstergesine baktım. Camı yarı saydam hale gelmişti ama yine de okuyabildim. 137.432 kilometre yapmıştı bu araba. "Otomobili bu kadar seviyorsanız neden satıyorsunuz?" diye sordum. Tüylerimi ürperten bakışlarla beni süzdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun oğlum?"

Cevap vermedim ama gözlerimi de kaçırmadım. Birkaç saniye süren ve Arnie'nin hiç aldırmadığı göz düellosundan sonra Plymouth'un kuyruğunu büyük bir sevgiyle okşadı. "Artık araba kullanamıyorum. Belim çok kötü. Gözlerim de berbat."

Birden işi anladım ya da anladığımı sandım. Bize yılları doğru söylemişse yetmiş bir yaşındaydı. Eyalet yetmişe gelenlerin ehliyetlerini yenilemek için her yıl göz muayenesinden geçmelerini zorunlu kılmıştı. LeBay ya muayene sonucu ehliyetini yeniletememişti ya da gözleri bozulduğu için ehliyetin yenilenmeyeceğinden korkuyordu. Bu yüzden Plymouth'tan vazgeçmiş, bakımsız kalan araba da kısa süre içinde harap olmuştu.

Arnie yine, "Bunun için ne istiyorsunuz?" diye sordu. Bir an önce kesilmek için sabırsızlanıyordu.

LeBay ona bakarak dostça bir tavırla gülümsedi. Bana sorarsanız bu ilk gülüşünden farksızdı. Yani kazık atmaya hazırlanıyordu. "Üç yüz istiyorum. Ama sen iyi bir çocuğa benziyorsun. Senin için iki buçuğa olur."

"Aman Tanrım!" demiştim.

Fakat o kimin enayi olduğunu ve aramızı nasıl açacağını biliyordu. Büyükbabamın söylediği gibi dünkü çocuk değildi. Sert

sert söylendi. "Pekâlâ. Madem öyle istiyorsunuz... dört buçukta televizyondaki programı seyredeceğim. Konuştuğumuza sevindim çocuklar. Güle güle."

Arnie bana büyük bir acı ve öfkeyle bakınca bir adım geriledim. İhtiyarın peşinden giderek kolunu tuttu. Konuştular. Onları duyamıyordum ama gerektiğinden fazlasını görüyordum. İhtiyarın gururu kırılmıştı. Arnie ciddi ciddi özür diliyordu. Yaşlı adam Arnie'nin devamlı özür dilemesi yüzünden yavaş yavaş yumuşadı. O anda yine adamda korkunç bir şey olduğunu sezdim. Sanki o vücut bulmuş, düşünebilen bir kış rüzgârıydı. Bu duygumu daha iyi açıklayamıyorum.

LeBay nasırlı başparmağıyla beni işaret ederek, "O bir söz daha söylerse bu işte yokum," diye homurdandı.

Arnie telaşla atıldı. "Söylemez, söylemez. Üç yüz mü demiştiniz?"

"Evet, sanırım bu..."

Yüksek sesle, "Fiyat iki yüz elliydi," dedim.

Arnie endişelendi. Adamın dönüp uzaklaşacağından korkuyordu ama LeBay fırsatı kaçırmak niyetinde değildi. Balık oltaya gelmişti.

"İki yüz elli olur sanırım." Yine bana bir göz attı ve anlaştığımızı anladım. Benden hiç hoşlanmıyordu. Ben de ondan hoşlanmamıştım.

Arnie'nin cüzdanını çıkarıp açtığını dehşet içinde gördüm. Aramızda bir sessizlik oldu. Sonra arkadaşım elinde iki beşlik ve altı teklikle durdu. Cüzdanındaki bütün para buydu anlaşılan. Çekinerek, "Çek kabul eder misiniz?" diye sordu.

LeBay soğuk bir tavırla gülümsedi ve ses çıkarmadı. Arnie inandırıcı olmaya çalışarak, "Karşılığı olan bir çek," dedi. Dediği doğruydu. İkimiz de o yaz Carson Kardeşler Şirketi'nin yol yapımında çalışıyorduk. Aldığımız para az, iş de çok güçtü. Yine de biz fazla mesai yaparak epey para kazanmaktaydık. Ustabaşı Brad Jeffries, Arnie gibi bir çocuğu işe almasının doğru olmayacağını düşünmüştü. Sonunda ona flamacılık işini vermişti. Bu iş için tutmayı düşündüğü kız gebe kalıp evlenmişti. Arnie flama işine girdi. Kararlılık ve iradesi sayesinde zamanla

ağır işleri yapmaya başladı. Bu ilk işiydi ve başarısızlığa uğramak istemiyordu. Brad bile etkilendi. Hem yaz güneşi altında çalışma Arnie'nin sivilcelerinin biraz azalmasını da sağlamıştı.

LeBay, "Çekin karşılığı olduğundan eminim oğlum," dedi. "Fakat peşin parayla iş görmek istiyorum. Beni anlıyorsun."

Arnie'nin anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Ama ben anlamıştım. Paslı tenekeyi andıran Plymouth'u eve götürürken aksı kırılabilir, pistonlardan biri düşebilirdi. O zaman Arnie bankaya telefon edip çekin ödenmesine engel olabilirdi.

Arnie umudunu yitirmeye başlamıştı. "Bankayı arayabilirsiniz."

LeBay leş gibi korsesinin açık bıraktığı koltuk altını kaşıdı. "Saat beş buçuğa geliyor. Banka çoktan kapandı."

"Öyleyse depozito alın." Arnie on altı doları uzattı. Çılgına dönmüştü. Belki de neredeyse oy verecek yaşa gelen bir çocuğun hurda bir araba yüzünden böyle coşkuya kapılmasına inanmakta güçlük çekeceksiniz. Doğrusu ben de inanmakta güçlük çekmekteydim. Sadece Roland D. LeBay kendinden emindi. Herhalde o yaşa gelip her şeyi gördüğü için duruma şaşmamıştı. Fakat daha sonra düşününce onun acımasızlığının kaynağının bambaşka bir şey olduğu kanısına vardım. Her neyse, bu adamda insanlık denilen şeyden eser yoktu.

LeBay, "En az yüzde onunu isterim," dedi. Balık sudan çıkmıştı. Neredeyse avucuna düşecekti. "Yüzde onunu verirsen arabayı yirmi dört saat saklarım."

Arnie bana baktı. "Dennis, yarına kadar dokuz dolar borç verir misin?"

Cüzdanımda on iki dolar vardı ve harcayacak yerim de yoktu. Her gün gidip su yolu kazmak kaslarımı daha da güçlendirmişti ve bu futbol için çok iyi sayılırdı. Ama özel yaşam diye bir şeyim kalmamıştı. Son günlerde takıma amigoluk yapan sevgilimle buluşmayı bile düşünemiyordum. Zengin ama yalnızdım. "Buraya gel de bir bakalım."

LeBay'in kaşları çatıldı fakat istese de istemese de bu duruma katlanmak zorunda olduğunu anlamıştı. Ak saçları rüzgârda uçuşurken, titrek elini Plymouth'un kaputuna dayayarak bekledi.

Arnie'yle 1975 model Duster'imi arabamı park ettiğim köşeye doğru yürüdük. Kolumu onun omzuna attım. Nedense birden yağmurlu bir günde onun odasında oynadığımızı anımsamıştım. Siyah beyaz televizyonda çizgi filmler seyrediyor, renkli kalemlerle resimler boyuyorduk. İkimiz de ancak altı yaşındaydık. Gözlerimin önünde beliren bu sahne üzülmeme ve biraz da korkmama neden oldu.

"Paran var mı Dennis? Borcumu sana yarın öğleden sonra öderim."

"Param var. Ama Tanrı aşkına sen ne yapıyorsun Arnie? Moruk ordudan her ay emekli maaşını alıyor. Paraya gereksinmesi yok. Sen de bir yardım meleği değilsin."

"Anlamıyorum. Sen neden söz ediyorsun?"

"Sana kazık atıyor. Hem sırf zevk aldığı için kazık atıyor. Arabayı hurdacıya götürse elli dolar alamaz. O bir kalıntı sadece."

"Hayır, hayır, değil." Arnie'nin sivilceleri olmasaydı sıradan görünüşte biri sayılırdı. Fakat Tanrı herkese hiç olmazsa bir tek güzel şey veriyordu. Arnie'nin de gözleri güzeldi. Genellikle gözlüğün gizlediği zekâ dolu gözleri sonbahar bulutları gibi koyu griydi. Bir şeyle ilgilendiği zaman bakışları rahatsız edecek kadar delici olurdu ama o anda gözleri dalgın ve hülyalıydı. "Hiç de kalıntı değil."

İşte o zaman Arnie'nin sadece bir araba istemediğini anlar gibi oldum. O güne dek araba sahibi olmaya heveslendiğini görmemiştim. Benim arabama binmeyi yeterli buluyordu. Benzin masrafını bölüşüyorduk. Ya da bisikletiyle dolaşıyordu. Kızlarla gezmek için de arabaya gereksinmesi yoktu. Çünkü Arnie o güne kadar bir kızla arkadaşlık etmemişti. Bu değişik bir şeydi. Aşk ya da ona benzer bir şey.

"Hiç olmazsa adama söyle de arabayı çalıştırsın," dedim. "Hem kaputu açıp bir bak. Yerde, tam motorun altında bir yağ birikintisi var. Bana kalırsa motor hapı yutmuş ve..."

"Bana dokuz dolar verecek misin?" Gözlerini gözlerime dikmişti.

Çaresiz kaldım. Cüzdanımı çıkarıp dokuz doları saydım.

"Teşekkürler Dennis," dedi.

"Kendi cenazeni kaldırıyorsun ahbap."

Aldırış bile etmedi. Benim dokuzu kendi on altı dolarına katıp Plymouth'un yanında bekleyen LeBay'e yaklaştı. Parayı verdi. Adam parmağını tükürükleyip parayı dikkatle saydı. "Arabayı yalnızca yirmi dört saat tutacağımı biliyorsun."

Arnie, "Evet efendim," diye başını salladı. "Bu yeterli bir zaman."

Yaşlı adam doğruldu. "Eve girip bir makbuz yazayım. Adının ne olduğunu söylemiştin asker?"

Arnie hafifçe gülümseyebildi. "Cunningham. Arnold Cunningham."

LeBay bakımsız çimenlikten geçip evin arka kapısından girdi. Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Bu adam bir tuhaf Arnie. Hem de çok tuhaf..."

Fakat Arnie yanımda değildi. Arabanın direksiyonundaydı. Yüzünde de yine o aptalca hülyalı ifade belirmişti. Ben de gidip kaputu kaldırdım. Paslı maden feryadı andıran bir sesle havaya kalktı. Akü eski bir Allstate'ti. Başlıklar öyle paslanmıştı ki, hangisinin negatif hangisinin pozitif olduğunu anlamaya imkân yoktu. Hava filtresini kaldırıp bir madenin tüneli kadar kapkara olan karbüratöre baktım. Sonra kaputu kapatarak Arnie'nin yanına yaklaştım. O elini kilometre saatinin üstünde gezdiriyordu. İşin garibi, kadran tam 200 kilometreyi göstermekteydi. Arabalar bir zamanlar gerçekten o kadar hızlı gitmişler miydi acaba?

"Arnie, bence motorda çatlak var. Mutlaka tekerlek istiyorsan sana iki buçuğa çok daha iyisini bulurum. Emin ol. Çok daha iyisini bulurum."

"Bu araba yirmi yıllık," diye mırıldandı. "Yirmi yıllık bir arabanın antika sayıldığını biliyor musun? Resmi olarak böyle."

"Evet, Darnell'ın arkasındaki araba mezarlığı da böyle resmi antikalarla dolu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kapı çarptı. LeBay geliyordu. Böylesi daha iyiydi. Daha fazla tartışmanın anlamı yoktu. Dünyanın en duyarlı insanı değildim belki ama sinyaller güçlü olduğunda durumu sezerdim. Arnie

bu arabayı alması gerektiğine inanmıştı. Onu vazgeçiremezdim. Sanırım kimse vazgeçiremezdi.

LeBay cakalı bir tavırla makbuzu ona verdi. Bloknottan kopardığı bir sayfa kâğıda titrek elyazısıyla, *"Arnold Cunningham'dan 1958 model Plymouth Christine'i 24 saat tutmak için 25 dolar aldım,"* diye yazmıştı. Altında da imzası vardı.

Yanlış okuduğumu ya da onun imla hatası yaptığını düşünerek, "Şu Christine nedir?" diye sordum.

Kendisiyle alay etmemi beklermiş gibi omuzları hafifçe havaya kalktı ve dudakları gerildi. "Christine... onu hep böyle çağırdım."

Arnie, "Christine," diye yineledi. "Beğendim. Sen beğenmedin mi Dennis?"

Şimdi de Tanrının belası şeye ad takmaktan söz ediyordu. Bu kadarı da fazlaydı.

"Ne dersin Dennis? Beğendin mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Buna ad takman gerekiyorsa neden Bela demiyorsun Arnie?"

Bu sözümden alındı ama artık aldıracak halde değildim. Arabama giderek onu bekledim. İşten dönerken başka yola sapmadığım için pişmandım.

2

İlk Tartışma

Arnie'yi arabamla evine götürdüm. Bir bardak süt içip bir parça kek yemek için de içeriye girdim. Ama bu kararımdan dolayı da çabuk pişman oldum. Arnie, Libertyville'in batı yakasında sakin bir sokak olan Laurel'de oturuyordu. Burası malikâneler olmasa da güzel evler bulunan iyi bir semtti.

Arnie yol boyunca susup düşünceli düşünceli oturmuştu. Onu konuşturmak için uğraşmış ama başarılı olamamıştım. Arabayı ne yapacağını sorduğumda da dalgın dalgın, "Onaracağım," demiş ve yine dalıp gitmişti.

Arabayı onarabileceğini biliyordum. Bundan kuşkum yoktu. Aletleri ustalıkla kullanıyor, motordan iyi anlıyordu. Makinelerle ilgilendiğinde elleri çok becerikliydi. Yalnızca başka insanların, özellikle kızların yanında elleri kabalaşıyordu. Ya parmaklarını çatırdatıyor ya da ellerini ceplerine sokuyordu. Daha da kötüsü elini yüzüne götürerek yanak, alın ve çenesindeki sivilcelerin dikkati çekmesine neden oluyordu.

Arabayı onarabilirdi fakat o yaz kazandığı parayı üniversite eğitimi için ayırmıştı. O zamana kadar araba sahibi olmamıştı. Eski arabaların parayı nasıl yuttuğundan haberi bile yoktu. İşi kendisi yapardı ve bu sayede işçilik ödemezdi ama alacağı parçalar yüzünden yarı yolda iflas ederdi. Bunları kendisine söylediğimde oralı bile olmadı.

Michael da, Regina Cunningham da evdeydiler. Kadın türlü parçaların bir araya gelmesinden oluşan bulmacayı halletmeye çalışıyordu. Kocası da oturma odasında pikap çalıyordu. Kısa süre sonra, keşke buraya gelmeseydim, diye düşünmeye başladım. Arnie onlara yaptığını anlatıp makbuzu gösterince ikisi birden çığlığı bastı.

Michael ve Regina'nın tam anlamıyla üniversite öğretim üyeleri olduğunu anlamalısınız. Onlar için iyilik yapma hevesi kurulu düzene karşı gelmek anlamını taşıyordu. Altmışlarda önce zenci hakları için protesto gösterilerine katılmışlar, sonra Vietnam'ı protesto etmişlerdi. Ayrıca çok da konuşurlardı. Protesto kadar konuşmak da onlar için önemliydi. Uzay programı ya da petrol yerine geçirilecek enerji gibi konularda sabahtan akşama kadar konuşmaya hazırdılar. Sık sık açık oturum tartışmalarına katılıyorlardı.

Her ikisi de kendilerini küçük adlarıyla çağırmanızda ısrar ediyorlardı. Regina güzel sayılabilecek, soğuk ve soylu görünüşlü kırk beşinde bir kadındı. Blucin giydiğinde bile soylu gözükmeyi başarırdı.

Zaten çoğu zaman da blucin giyiyordu. İngilizce öğretmeniydi. Ama üniversite öğretmeni olduğu için bu tanımlama yetersizdi. Bu tıpkı biri nereli olduğunuzu sorduğunda Ameri-

kalı olduğunuzu söylemenize benziyordu. Kadın bu konuda çok duyarlıydı. Kendisi eski İngiliz ozanları üstüne ihtisas yapmıştı ve Robert Herrick'le ilgili bir tezi vardı.

Michael'ın branşı tarihti. Kendisi pikapta çaldığı müzik kadar melankolik ve kasvetliydi. Aslında onun pek kasvetli ve melankolik olduğunu sanmıyordum. Görünüşü böyleydi. İnce yüzü, kalın camlı gözlüğü yüzünden tıpkı bir profesör karikatürüne benziyordu. Saçı dökülmeye başlamıştı ve küçük, kıvırcık bir sakalı vardı.

Biz içeriye girince Regina, "Merhaba Arnie," dedi. "Merhaba Dennis." O akşamüzeri bize söylediği son neşeli şey de bunlar oldu.

Biz de, "Merhaba," diyerek süt ve keklerimizi alıp mutfaktaki kahvaltı masasına oturduk. Fırında akşam yemeği pişiyordu. Kokusu pek kötüydü. Regina'yla Michael bir süreden beri vejetaryen olmaya heves etmekteydiler. O gece de Regina deniz yosunundan eşsiz bir yemek yapıyordu herhalde. Akşam yemeğine kalmam için ısrar etmeyeceklerini umuyordum.

Pikaptaki plak sona erdi. Michael da mutfağa geldi. Paçaları kesilmiş bir blucin giymişti. En yakın dostu ölmüş gibi kederli görünüyordu. "Geç kaldınız çocuklar," dedi. "Bir yenilik var mı?" Buzdolabını açarak içinde bir şeyler aradı. Belki yosundan yapılan yemeğin kokusunu o da beğenmemişti.

Arnie kekten bir dilim daha kesti. "Bir araba satın aldım."

Annesi hemen öbür odadan bağırdı. "Ne yaptın?" Birden ayağa kalktığı için bacaklarının masaya vurduğunu duydum. O anda, keşke eve gitseydim, diye düşündüm.

Michael Cunningham bir elinde bir elma, diğerinde bir kâse yoğurtla dönüp gözlerini oğluna dikti. "Şaka ediyorsun." Nedense ilk kez o anda 1970'te filan bıraktığı küçük sakalın epey kırlaşmış olduğunu fark ettim. "Arnie, şaka ediyorsun değil mi? Şaka olduğunu söyle."

Regina mutfağa girdi. Uzun boylu kadın o soylu görünüşüyle korkunç öfkeliydi. Arnie'ye dikkatle bakar bakmaz şaka yapmadığını anladı. "Sen araba alamazsın," diye çıkıştı. "Sen neden söz ediyorsun? Henüz on yedi yaşındasın."

Arnie buzdolabının önünde duran babasına, sonra mutfak kapısının önündeki annesine baktı. Yüzünde o ana dek görmediğim inatçı bir ifade vardı. Okulda da sık sık böyle baksa makine atölyesinde çocuklar onu böyle itip kakmazlar, diye düşündüm.

Arnie sakindi. "Yanılıyorsunuz. Hem de hiçbir güçlük çıkmadan alabilirim. Taksitle almaya hakkım yok ama peşin parayla alınca sorun çıkmaz. Yalnız arabayı trafiğe kaydettirmek için izninize gereksinmem var."

İkisi de Arnie'yi hayret, huzursuzluk ve gitgide artan bir öfkeyle süzüyorlardı. İşte bu sonuncusunu fark edince çok rahatsız oldum. Liberal düşüncelerine, çiftçilerin, ezilen kadınların, evlenmemiş annelerin ve diğerlerinin haklarını koruma meraklarına karşın, Arnie'yi tam anlamıyla yönetiyorlardı. Arnie de kendisini ezmelerine izin veriyordu.

Michael, "Annenle böyle konuşman için bir neden göremiyorum," diye mırıldandı. Yoğurdu yerine koydu ama elmayı sıkıca tutuyordu. Buzdolabının kapısını usulca kapattı. "Araba alamayacak kadar küçüksün."

Arnie hemen atıldı. "Dennis'in arabası var."

"Şey... Aman! Çok geç olmuş! Eve gitmeliyim. Hemen eve gitmeliyim! Ben..."

Regina Cunningham, "Dennis'in anne ve babasının uygun gördükleri şeylerle bizim uygun gördüklerimiz birbirinden tümüyle farklıdır," dedi. Sesinin hiç bu kadar soğuk olduğunu duymamıştım. Asla. "Hem babanla bana sormadan böyle bir şey yapmaya hiç hakkın yok..."

Arnie birden, "Size sormak mı!" diye gürledi. Sütü dökmüştü. Boynundaki damarlar oklava gibi kabarmıştı.

Ağzı açık kalan Regina bir adım geriledi. Masaldaki çirkin ördeğe benzeyen oğlunun o güne kadar kendisine hiç bağırmadığından emindim. Michael sersemlemişti. Onlar da benim hissettiğim şeyi anlamaya başlamışlardı. Arnie sonunda bilinmeyen nedenler yüzünden çok istediği bir şeye sahip olmak istemişti. Onun karşısına çıkacak kimse yandı demekti.

"Size sormak ha! Bugüne kadar yaptığım her şeyi size sordum. Her şeyi bir komite toplantısı haline soktunuz! Yapmayı

istemediğim bir şey olduğu zaman ikiye karşı bir oyla kaybettim. Ama kahrolasıca bir komite toplantısı değil bu. Bir araba aldım ve hepsi... bu!"

Regina, "Hiç de bu kadar değil!" diye çattı. Dudakları iyice incelmişti. İşin garip yanı, o anda giydiği blucine karşın İngiltere kraliçesine filan benzemesiydi. Michael şimdilik olayın dışında kalmıştı. O da benim kadar şaşkın ve üzgündü. Bir an bu adama çok acıdığımı hissettim. Michael bu olaydan kaçabilmek için benim gibi evine de gidemezdi. Burası onun eviydi. Eski muhafızla genç muhafız arasında yönetimi ele geçirme savaşı başlamıştı. Karara da büyük kırgınlık ve üzüntüden sonra varılacaktı. Michael belki buna hazır değildi ama Regina'nın hazır olduğu belliydi. Bense bu işe hiç karışmak istemiyordum. Kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Regina, "Bunu yapmasına izin verdin ha?" diye sordu. Sanki birlikte hiç gülmemiş, kurabiye pişirmemiş, ailece pikniklere gitmemişiz gibi kibirli bir tavırla beni süzüyordu. "Dennis, sana şaştım doğrusu."

Bu sözler beni sinirlendirdi. Arnie'nin annesinden hoşlanırdım ama ona hiçbir zaman öyle pek güvenememiştim. Daha doğrusu sekiz yaşımdayken olanlardan sonra pek güvenememiştim.

Arnie'yle bisiklete binip pazar sinemasına gitmiştik. Dönüşte Arnie bir köpeğe çarpmamak için gidonu kırdı ve bisikletten düştü. Bacağı kan içinde kalmıştı. Onu bisikletime alıp evine getirdim. Arnie'nin bacağına altı dikiş attılar. Onun iyileşeceği ve bir şeyi kalmayacağı anlaşılınca Regina bana dönerek demediğini bırakmadı. Tıpkı karşısında bir mahkûm olan hapishane müdürü gibiydi. Sözlerini bitirdiğinde tir tir titriyordum ve ağlamak üzereydim. Kadının beni azarlarken söylediklerini olduğu gibi anımsayamıyorum. Fakat çok rahatsız olduğumu biliyorum. Önce oğluyla daha yakından ilgilenmediğim için beni suçladı. Sanki Arnie yaşıtım değil de benden daha küçüktü. Sonunda da, "Aslında bu kaza senin başına gelmeliydi," dedi. Ya da bana öyle söylemiş gibi geldi.

Şimdi yine aynı şey oluyordu. Kadın, "Ona yeteri kadar dikkat etmemişsin Dennis," der gibiydi. Ben de kızdım. Regina'ya

güvenmememin bunda rolü vardı. Ama açıkçası aslında ben de henüz çocuk sayılırdım, on yedisindeydim. O yaşta insan kendisi gibi çocukların tarafını tutardı tabii. Yine de öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Ben onun bir şey yapmasına izin vermiş değilim. Arabayı istedi ve satın aldı." Daha önce olsaydı Arnie'nin sadece depozito verdiğini açıklayabilirdim. Ama böyle yapmayacaktım artık. Ben de sinirlenmiştim. "Aslında onu vazgeçirmeye çalıştım."

Regina, "Fazla uğraştığını sanmıyorum!" diye bağırdı. Çıkık elmacıkkemiklerinin üstü kızarmıştı. Gözleri ateş saçıyordu. Beni suçluyor, yine kendimi sekiz yaşındaymışım gibi hissetmem için beni zorluyordu. Hem oldukça başarılı da sayılırdı. Fakat buna karşı koydum.

"Bu olayla ilgili gerçekleri öğrenince bu kadar kızacak bir şey olmadığını anlarsınız. Arnie arabayı sadece iki yüz elli dolara aldı..."

Michael, "İki yüz elli dolar mı?" diye sözümü kesti. "İnsan iki yüz elli dolara nasıl bir araba alabilir?" Daha önce kendisini olayın dışında tutmaya çalışarak ses çıkarmamış ya da oğlunun böyle bağırarak karşı çıkması yüzünden afalladığı için konuşamamıştı. Ama şimdi arabanın fiyatı onu etkilemişti. Üstelik oğluna aşağı gören bir tavırla bakması da midemi bulandırdı. Bir gün çocuklarım olmasını isterim. Çocuklarım olursa repertuvarımda böyle bir bakış bulunmayacağını umarım.

Kendi kendime sakin olmam gerektiğini, bu işin beni ilgilendirmediğini, bunun benim kavgam olmadığını, öfkelenmemin doğru olmadığını söylüyordum. Ama yediğim kek, demir gibi mideme oturmuştu ve yüzüm alev alev yanıyordu. Daha çok küçük bir çocukken Cunningham'ları ikinci ailem olarak kabul etmiştim. İçimde bir aile kavgasının bütün üzücü fiziksel belirtilerini hissediyordum.

"İnsan eski bir arabayı onarırken otomobiller hakkında çok şey öğrenir," dedim. Birden LeBay gibi konuştuğumu fark ettim. Onun tuhaf bir kopyası gibi davranıyordum. "Zaten araba yola çıkacak duruma gelene kadara pek çok onarım gerekecek. Yani bunu bir... bir uğraş olarak kabul edebilirsiniz."

Regina, "Ben bunu çılgınlık olarak kabul ediyorum," diye söylendi.

Odadaki duygusal titreşimler beni bu denli etkilemeseydi durumu gülünç bulabilirdim. Başlangıçta olanları çok saçma sayan ben şimdi Arnie'nin arabasını savunuyordum. "Nasıl isterseniz... Yalnız beni bu işe karıştırmayın. Ben eve gidiyorum."

Regina, "İyi!" diye bağırdı.

Arnie ayağa kalktı. Sesi ifadesizdi. "Anlaşıldı. Ben de buradan cehennem olup gidiyorum."

Regina dehşetle içini çekti. Michael tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Kadın güçlükle konuşabildi. "Ne dedin? Sen ne dedin..."

Arnie içimi ürperten kontrollü bir sesle konuştu. "Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlayamadım. Fakat burada kalıp sizin saçmalıklarınızı dinleyecek değilim." Annesine baktı. "Kolej kurslarına devam etmemi istedin. Kurslara yazıldım. Okul orkestrası yerine satranç kulübüne gitmemi istedin. Kabul ettim. On yedi yıl seni briç kulübündeki arkadaşlarına rezil etmeden ya da hapse düşmeden yaşayabildim. Bunu başardım." Adamla kadın sanki mutfak duvarlarında dudaklar belirip birden konuşmaya başlamış gibi dehşetle Arnie'ye bakıyorlardı. Arnie de onları süzüyordu. Gözleri bir tuhaf, bakışları tehlikeliydi. "Size söylüyorum. Bu arabayı aldım. Bu konuda benim istediğim olacak."

Michael, "Arnie, sigorta..." diye başlayacak oldu.

Regina haykırdı. "Kes!" Kadın ayrıntıları konuşmak istemiyordu. Kocasının sözü durumu kabul etme yolunda ilk adım sayılabilirdi. Kendisi sadece isyancıyı ayağının altında çabucak ve tümüyle ezmek niyetindeydi. Bazen büyükler insanın tiksinti duymasına neden olurlar. Bunu bilirsiniz. İşte o anda Regina kocasına bağırınca tiksinti duydum. Çünkü kadının kabalaştığına ve korktuğuna tanık oluyordum. Onu sevdiğim için de böyle görmek istemiyordum.

Hâlâ kapının önündeydim. Hem gitmek istiyor, hem de olanlar yüzünden büyülendiğim için ayrılamıyordum. Cunningham ailesinde ilk kez böyle bir tartışmaya tanık oluyordum. Bu çok şiddetliydi. Richter ölçeğine göre en az on kuvvetinde vardı.

Regina kaşlarını çattı. "Dennis, biz bu işi konuşacağız. Gitsen iyi olur."

"Peki. Yalnız pireyi deve yapmayın. O araba... Regina... Michael... Bir görseydiniz... Sürati yirmi dakikada ancak elli kilometreye çıkabilir. Eğer yerinden kımıldayabilirse tabii."

"Dennis. Git."

Oradan ayrıldım.

Ben Duster'e binerken, Arnie de arka kapıdan çıktı. Sanırım evden ayrılma tehdidinin boş olmadığını kanıtlamaya kararlıydı. Anne ve babası onun arkasından geldiler. İkisi de hem endişeli, hem öfkeliydi. Onların neler hissettiğini biraz anlıyordum. Gökyüzü masmaviyken birden bir hortuma kapılmışlardı. Motoru çalıştırıp tenha sokakta geri bastım. İşten saat dörtte ayrılmıştık. Ondan sonra geçen iki saat içinde pek çok şey olmuştu. İşten çıktığımda yosunlu böbrek dışında hemen her şeyi yiyecek kadar açtım. Ama şimdi midem altüsttü. Bir şey yiyecek olursam kusacağımı biliyordum.

Oradan ayrıldığımda üçü Michael'ın Porsche'si ve Regina'nın Volvo'sunun durduğu iki kişilik garaja giden bahçe yolunda hâlâ tartışıyorlardı. O anda kendi kendime, biraz da insafsızlıkla, "İkisinin de arabası var," dediğimi anımsıyorum. "Onun için Arnie umurlarında mı!"

Biraz üzgün, biraz da sinirliydim. İkisi Arnie'yi yeneceklerdi. LeBay yirmi beş doları alacaktı. 1958 Plymouth da belki bin yıl yerinde kalacaktı. Onlar daha önce de Arnie'ye buna benzer şeyler yapmışlardı. Çünkü arkadaşım yenilgiyi baştan kabul eden biriydi. Bir hayli çekingen ve ihtiyatlıydı. Fakat bu engelleri aşınca onun neşeli, düşünceli ve iyi bir insan olduğunu anlıyordunuz.

Çok iyiydi ama daima kaybeden biriydi.

Makine atölyesinde çalışan ve ona koridorlarda bağıran, gözlüklerini kapıp üstünde parmak izlerini bırakarak kendisiyle alay eden çocuklar gibi, annesiyle babası da bu gerçeği biliyorlardı.

Onlar Arnie'nin hemen yenilgiyi kabul eden biri olduğunu biliyorlardı ve şimdi de onu yeneceklerdi.

İşte böyle düşündüm. Ama bu kez yanılmıştım.

3

Ertesi Sabah

Ertesi sabah altı buçukta arabayla Arnie'nin evinin önünden geçip köşede durdum. Anne ve babasının henüz kalkmadıklarını bilmekle birlikte yine de o eve her sabahki gibi kahve içmek ve kurabiye yemek için girmek istemiyordum. Arnie'yi beş dakika bekledim. Böyle geciktiği için belki de gerçekten evden ayrıldığını düşünmeye başlamıştım. Sonra arka kapı açıldı ve arkadaşım sefertasını bacağına vurarak yaklaştı.

Arabaya binip kapıyı çarparak kapattı ve, "Yola çıkabilirsin Jeevese," dedi. Arnie neşesi yerinde olduğu zaman beni böyle çağırırdı.

Yola koyuldum. Merakla ona bakıyordum. Konuşmayı düşündüysem de onun başlamasını beklemenin daha uygun olacağı kanısına vardım. Uzun bir süre ağzını açmadı. Belki de söyleyeceği bir şey yoktu. Arabada WMDY Radyo İstasyonu'nun çaldığı rock and roll parçalarından başka ses duyulmuyordu. Arnie dalgın dalgın bacağına vurarak tempo tutuyordu.

Sonunda, "Dün gece o işe karıştığın için üzgünüm," dedi.

"Boş ver Arnie."

Birden, "Hiç aklına geldi mi bilmem," diye atıldı. "Anne ve babalar aslında sadece büyümüş bebekler. Öz çocukları onları büyümeye zorlayana kadar da böyle kalıyorlar. Sana düşüncemi söyleyeyim. Bir anne ya da baba aslında için için çocuklarını öldürmek ister."

"İşte bu akla yakın. Benimkiler de beni öldürmeye çalışıyorlar Dün gece annem elinde bir yastıkla usulca odama girdi. Yastığı yüzüme kapatıp beni boğmak istiyordu. Bir gece önce de babam elinde bir tornavidayla kız kardeşimle beni kovaladı." Şaka ediyordum tabii. Fakat Michael ve Regina bu sözleri duysalardı kim bilir ne düşünürlerdi.

Arnie oralı olmadı. "Bunun başlangıçta biraz saçma geldiğini biliyorum. Ama Oidipus kompleksi gibi pek çok saçma sayılan şeyin aslında doğru olduğu anlaşılmıştır."

"Bence saçma," diye kestirip attım. "Sen sadece ailenle kavga ettin. Hepsi bu."

Arnie düşünceli düşünceli mırıldandı. "Ama ben buna gerçekten inanıyorum. Onlar aslında ne yaptıklarını bilmiyorlar tabii. Neden böyle düşündüğümü biliyor musun?"

"Anlat bakalım."

"Çünkü bir çocuğun olur olmaz, kesinlikle öleceğini biliyorsun. Bir çocuğun olduğunda kendi mezar taşını görüyorsun."

"Biliyor musun Arnie, bu son derece korkunç!" İkimiz birden gülmeye başladık.

"Benim anlatmak istediğim bu değildi," diye atıldı.

Park yerine girdik ve motoru kapattım. Bir iki saniye öylece oturduk.

"Onlara üniversite kurslarına devam etmeyeceğimi, M.K. kurslarına yazılacağımı söyledim."

M.K. meslek eğitimiydi. Bu tür eğitimi ıslahevlerindeki gençler de görüyorlardı. Sadece onlar geceleri çıkıp evlerine gitmiyorlardı tabii. Onların kaldıkları yerde bu eğitimi görmek zorunluydu.

"Arnie..." Nasıl devam edeceğimi pek bilemiyordum. Hiç yoktan çıkan o olay beni sersemletmişti. "Arnie, sen on sekiz yaşında değilsin. Programını onların imzalaması gerekiyor..."

Arnie sessiz ve neşesizce gülümsedi. "Tabii öyle." Günün ilk ışıklarında hem olduğundan büyük, hem de çok, çok küçük görünüyordu... Yaşamda hiçbir şeye inanmayan bir bebeğe benziyordu. "Ellerinde bir yıl süreyle benim seçtiğim dersleri iptal edip yerlerine kendi istediklerini koyma yetkileri var. Canları isterlerse beni Ev Ekonomisi ve Moda Dünyası kurslarına da yazdırabilirler. Yasa bunu yapabileceklerini söylüyor. Fakat hiçbir yasa onların seçecekleri derslerde başarı göstermem gerektiğini söylemiyor."

İşte o zaman gerçeği anladım. Yani arkadaşımın aşmış olduğu mesafeyi fark ettim. O paslanmış tenekeye benzeyen araba bu kadar kısa süre içinde onun için nasıl böyle önemli olabilmişti? Daha sonraki günlerde aynı soru değişik şekillerde karşıma çıktı.

Arnie, Michael ve Regina'ya arabayı almaya kararlı olduğunu söylediğinde şaka etmemişti. Arnie'nin annesi ve babasının kendisiyle ilgili en büyük beklentilerinden acımasızca bir ustalıkla yararlanabilmesine şaşıyordum. Regina'yı daha hafif taktiklerin etkilemeyeceğini biliyordum. Yine de Arnie'nin bunu yapabilmesine şaşmaktaydım. Kısaca açıklanırsa durum şöyleydi: Arnie lisedeki son yılında meslek kurslarına devam edecek olursa üniversiteye gitmesi bir düş haline gelecekti. Michael ve Regina içinse bu düşünülemeyecek bir şeydi.

İşe başlama vakti yaklaşmıştı. Yine de her şeyi öğrenmedikçe Arnie'yi bırakmaya niyetli değildim. "Demek... böylece razı oldular ha?"

"Hayır, hemen razı olmadılar. Onlara araba için park edecek yer bulacağımı söyledim. Arabayı görüp bana uygun olduğu kanısına varana kadar da kayıt işlemlerini yaptırmayacağıma söz verdim."

"Arabayı kaydettirebileceğine inanıyor musun?"

Bana bakarak acı acı güldü. Bu gülüşte hem güven veren, hem de ürküten bir şeyler vardı. Tıpkı önündeki kolay kolay çıkmayacak ağaç kökünü kaldırıp atmaya hazırlanan bir buldozer sürücüsü gibi gülmüştü.

"Arabayı kaydettireceğim. Hazır olduğumda kaydettireceğim."

Biliyor musunuz o anda Arnie'ye inandım.

4

Arnie Evleniyor

Cuma akşamüstü iki saat fazla mesai yapabilirdik ama buna yanaşmadık. Büroya uğrayıp çeklerimizi aldık ve doğru Libertyville'deki Pittsburg Tasarruf ve Kredi Bankası'na gittik. Ben paramın büyük bölümünü tasarruf hesabıma yatırdım. Elli doları da vadesiz hesabıma geçirttim. Bir çek defterine sahip olduğum

için kendimi olgun biri gibi hissetmekteydim. Yirmi doları da cebime attım.

Arnie bütün parasını aldı. Bana bir onluk uzattı. "İşte."

"Hayır," dedim. "Sende kalsın ahbap. O paslı tenekeyi adam edene kadar çok paraya gereksinmen olacak."

"Al. Boçlarımı öderim Dennis."

"Yok kalsın."

Israrla parayı uzatıyordu. "Al."

Parayı aldım. Sonra bir dolarını da ona verdim. Nedense almak istemez gibiydi. LeBay'in evine doğru giderken Arnie'nin telaşlandığını fark ettim. Radyoyu sonuna kadar açmıştı. Önce dizlerine, sonra arabanın ön paneline vurarak tempo tutmaya başladı. Karısının ilk çocuğunu doğurmasını bekleyen bir erkekten farksızdı. LeBay'in arabayı satmış olmasından korktuğunu anladım.

"Arnie," dedim. "Sakin ol. Araba oradadır."

"Sakinim. Çok sakinim." Bana yalandan güldü. Yüzünü hiç o kadar berbat görmemiştim. Arnie Cunningham olarak o yüzün gerisinde her an hapsolmanın korkunçluğunu o zaman bir kez daha anladım.

"Ne sakinliği be adam? Oraya gidene kadar altına kaçıracaksın." Sonra sordum. "İşin aslı nedir? Yani bu araba seni neden böyle çekiyor?"

Arnie uzun bir süre ses çıkarmadan öyle oturdu. Sonra birden uzanıp radyoyu kapattı. "Bunu kesinlikle bilmiyorum. Belki de on bir yaşında sivilce çıkarmaya başladığımdan beri ilk kez benden daha çirkin bir şey görüyorum. Söylememi istediğin bu muydu? Böylece olayı belirli bir nedene bağlayabiliyor musun?"

"Hey, Arnie, sakin ol. Karşındaki Dennis. Beni anımsadın mı?"

"Anımsıyorum," diye cevap verdi. "Ve hâlâ dostuz değil mi?"

"Son gördüğümde öyleydi. Ama bunun o şeyle ne ilgisi var?..."

"Dost olduğumuza göre birbirimize yalan söylememiz gerekmiyor. Daha doğrusu ben öyle olması gerektiğini düşünüyorum.

Onun için sana anlatmak zorundayım. Belki bu pek de hoş bir konu değil. Ben ne olduğumu biliyorum. Çirkinim. Kolay kolay dost olamıyorum... Nedense insanları kendime düşman ediyorum. Böyle yapmak istemiyorum ama nasılsa oluyor. Biliyorsun değil mi?"

İstemeye istemeye başımı salladım. Dost olduğumuzu söylemişti. Bu yüzden palavradan kaçınmamız gerekiyordu.

O da sakin sakin başını salladı. "Başkaları..." Durup çekinerek ekledi. "Örneğin sen Dennis, bunun ne demek olduğunu anlayamazsın. Çirkinsen ve insanlar seninle alay ediyorlarsa dünyaya bakışın değişir. Bu yüzden neşeni korumakta güçlük çekersin. Bazen bu yüzden aklını başına toplaman da güçleşir."

"Şey, bunları anlıyorum ama..."

Arnie sakin bir sesle, "Hayır," diye mırıldandı. "Sen bunları anlayamazsın. Anladığını düşünebilirsin ama yanılıyorsun. Ne var ki, sen beni seversin Dennis..."

"Seni sevdiğimi biliyorsun be adam."

Arnie, "Belki seviyorsun," dedi. "Buna çok değer veriyorum. Beni seviyorsan bunun nedeni, bu sivilceler ve bir budalanınkini andıran yüzümün gerisinde başka bir şey olduğunu bilmen."

"Yüzün budalalarınkine benzemiyor Arnie," diye güldüm. "Tuhaf olabilir ama budalaca değil."

Sırıtarak bir küfür salladı. Sonra ciddileşti. "İşte o araba da böyle. Yani onun içinde de bir şeyler gizli. Başka bir şey var. Çok daha güzel bir şey. Bunu görüyorum ben. Hepsi bu."

"Sahi mi?"

Sakin sakin, "Evet Dennis," diye cevap verdi. "Bunu görüyorum."

Anacaddeye çıktım. LeBay'in evine yaklaşıyorduk. Birden aklıma çok pis bir şey geldi. Arnie'nin babası bir arkadaşını ya da öğrencisini LeBay'in evine yollayıp usulca arabayı satın almış olabilir miydi? Bu biraz da Machiavelli'ye uygun bir numaraydı. Fakat Michael Cunningham'ın kafası da böyle oyunlara yatkındı. Ne de olsa adamın ihtisası askerlik tarihiydi.

"O arabayı görünce birden beni çektiğini hissettim... Bunu kendime bile doğru dürüst açıklayamıyorum. Ama..." Durup

gözlerini karşıya dikerek oturdu. Yine hülyalı hülyalı bakıyordu. "Onu çok daha iyi hale getirebileceğimi anladım."

"Yani onaracak mısın?"

"Evet... aslında... hayır. Onarmak kişiselliği olmayan bir şey. İnsan masaları, iskemleleri, öyle şeyleri onarır. İşlemeyen çim makinesini onarırsın. Ve sıradan arabaları." Belki kaşlarımı kaldırdığımı gördü. Birden güldü. Ama kendini savunmak ister gibiydi gülüşü. "Evet, bunun nasıl bir etki yaptığını anlıyorum. Bu yüzden söylemek bile istemiyorum. Ama sen arkadaşımsın Dennis. Bu da az palavra sıkmak anlamına gelir. Onun sıradan bir araba olmadığını düşünüyorum. Neden böyle düşündüğümü bilemiyorum... Yine de buna inanıyorum işte."

Ağzımı açıp daha sonradan pişman olacağım bir şey söylemeye hazırlandım. Durumları olduğu gibi görmek gerektiğini ya da bu tür bir tutumun saplantılara neden olabileceğini ileri sürecektim sanırım. Fakat o anda köşeyi dönerek LeBay'in oturduğu yola girdik.

Arnie acı çekermiş gibi yüksek sesle soludu.

LeBay'in bahçesindeki çimenliğin ortasında, pek az ot bitmiş, sarımsı ve çimenlikten kat kat çirkin bir dikdörtgen vardı. Bunun bir ucundaki topraklar iyice yağlanmıştı. O dikdörtgen biçimi yer öylesine kötüydü ki, bence insan uzun süre oraya baksa kör olabilirdi.

Dün 1958 model Plymouth'un durduğu yerdi orası. Ve Plymouth orada değildi artık.

Arabayı köşeye yaklaştırırken, "Arnie, sakin ol," dedim. "Tanrı aşkına çıldırma."

Aldırış etmedi hiç. Beni duyduğundan bile emin değilim. Rengi solmuş, morumsu ergenlik sivilceleri sararan yüzde daha belirginleşmişti. Daha ben arabayı durdurmadan o kapıyı açtığı gibi atladı.

"Arnie..."

Öfke ve üzüntüyle, "Bunu babam yaptı," diye yakındı. "Bu işte o namussuzun parmağı olduğunu seziyorum." Çimenlikten koşarak geçip LeBay'in kapısına gitti.

Bu çılgınlığın hiç sona ermeyeceğini düşünerek arabadan atlayıp peşinden gittim. Arnie Cunningham'ın babasına namussuz dediğini duyduğuma bir türlü inanamıyordum.

Arnie tam yumruklayacağı sırada kapı açıldı. Roland D. LeBay eşikte belirdi. Bu kez bel korsesinin üstüne bir gömlek giymişti. Arnie'nin öfkeli yüzüne bakarak açgözlülükle karışık bir dostlukla gülümsedi. "Merhaba oğlum."

Arnie öfkeden kuduruyordu. "Nerede o? Anlaşmıştık! Tanrı kahretsin, anlaşmıştık! Makbuzum var!"

"Sakin ol." LeBay beni alt basamakta ellerimi cebime sokmuş beklerken gördü. "Arkadaşının nesi var oğlum?"

"Araba gitmiş," diye cevap verdim. "Derdi o."

Arnie, "Onu kim aldı?" diye haykırdı. Arkadaşımı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir silahı olsaydı o anda namluyu LeBay'in şakağına dayardı sanırım. Hoşlanmamakla birlikte durumun beni büyülediğini hissediyordum. Sanki bir tavşan birden etobur olup çıkmıştı. Tanrı biliyor ya, o anda arkadaşımın beyninde ur olabileceğini bile düşündüm.

LeBay sakin bir sesle yineledi. "Kim aldı? Henüz kimse almadı oğlum, sen depozito verdin. Onun için ben de onu garaja soktum. Yedek lastiği taktım. Yağını değiştirdim." Gururlu bir tavırla bize bakarak büyük bir cömertlik etmiş biri gibi gülümsedi.

Arnie pek inanamayarak süzdü onu. Sonra başını çevirip kısa bir geçitle eve bağlı olan tek arabalık küçük garajın kapısına bir göz attı. O geçit de LeBay'in evindeki her şey gibi çok daha iyi günler görmüştü. Yaşlı adam devam etti. "Depozito verdiğin için onu açıkta bırakmak istemedim. Zaten bu yolda oturan bir iki soysuzla başım derde girdiydi. Bir gece çocuğun biri arabama taş attı. Ah, evet, bazı komşularım tam P.A.'dan çıkma."

"O da ne?" diye sordum.

"Popo Alayı oğlum."

Başını kaldırıp kötü kötü karşı tarafa baktı. Orada işten dönen erkeklerin az benzin yakan, temiz pak arabaları park etmişti. Çocuklar kovalamaca oynuyor, ip atlıyor, verandalarında oturan insanlar akşamüstü serinliğinde ilk içkilerini yudumluyorlardı.

LeBay alçak sesle, "O taşı kimin attığını bilmek isterdim," diye söylendi. "O soysuzu bilmeyi kesinlikle isterdim."

Arnie hafifçe öksürdü. "Size bağırdığım için özür dilerim."

LeBay hemen, "Üzülme," dedi. "İnsanın kendine ait bir şeyi... ya da kendine ait olmak üzere olan bir şeyi koruması hoşuma gider. Parayı getirdin mi oğlum?"

"Evet, para yanımda."

"Öyleyse içeriye gir. Arkadaşın da gelsin. Gerekli kâğıdı imzalayıp onu sana devredeceğim. Sonra bunu kutlamak için birer bardak bira içeriz."

"Yok, teşekkür ederim," diye atıldım. "İtirazınız yoksa ben burada beklerim."

"Nasıl istersen oğlum." Sonra bana göz kırptı. Bugüne kadar o göz kırpmanın ne anlama geldiğini kestiremedim. İçeriye girdiler ve kapı arkalarından çarparak kapandı. Balık ele geçmiş, geriye içinin temizlenmesi kalmıştı.

Sıkıntıya kapılarak gidip garajın kapısını yokladım. Kolaylıkla açılınca bir gün önce Plymouth'un kapısından dışarıya yayılan kokuyu duydum. Yağ, eskimiş döşeme ve uzun bir yazın sıcağının neden olduğu kızgın koku.

Arnie'nin arabası Christine tam ortada duruyordu. Cadillac'ların bile boylarının iyice kısaltıldığı günümüzde Christine bir kilometre boyundaymış gibi gözüküyordu. Güneş ışınlarının vurduğu ön cam parladı. Yandaki örümcek ağını andıran çatlaklara bir çocuğun attığı taş neden olmuştu. LeBay öyle söylemişti. Belki de bir gece Malul Gaziler Derneği'nden dönerken küçük bir kaza geçirmişti. Kim bilir ne olmuştu ama bunun önemi yoktu. Sadece iki yana dönen böyle büyük bir ön camı günümüzde bulabilmek kolay olmayacaktı. Bu tür camlar ucuz olamazdı. Arnie başına büyük bir dert almıştı.

Eğilip arabanın altına baktım. Tam motorun altına gelen yerde yağ birikintisinin olması motorda çatlak olduğunu gösteriyordu. Arabanın kapısını açarak direksiyonun başına geçtim. Direksiyon kırmızı renkte ve pek de büyüktü. Nedense kendinden emin bir hal vardı bu direksiyonda. Kilometre saati de günümüzdeki gibi yüz ya da yüz yirmiye göre ayarlanmamıştı. Arabanın

saatte iki yüz kilometre yapabileceğini belirtiyordu. O zamanlar benzinin litresi yedi sentti. Arapların petrol ambargosu ve hız sınırlandırması da on beş yıl ötedeydi.

Ellerimi direksiyona dayayınca bir şey oldu. Bunu uzun süre düşündüm ve şimdi bile kesinlikle ne olduğundan emin değilim. Bir hayaldi bu belki. O anda yırtık döşeme gözden kayboldu. Koltuk kılıfları yepyeni ve suni deri kokusu da hoştu. Belki de gerçek deriydi böyle kokan. Direksiyonun eskiyen yerleri yepyeniydi. Krom kısımlar da güneşte pırıl pırıl parlıyordu.

LeBay'in garajındaki sıcak yaz sessizliğinde Christine, *"Haydi dolaşmaya çıkalım, aslanım. Haydi gezelim,"* diye fısıldar gibiydi.

O anda her şey değişmişti sanki. Ön camdaki çatlaklar da yok olmuştu. Açık kapıdan görünen LeBay'in çimleri dikkatle biçilmişti ve zümrüt gibi yeşildi. Kaldırım yeni yapılmışa benziyordu. En ufak bir çatlak bile yoktu. İleriye park etmiş 1957 model bir Cadillac gördüm ya da gördüğümü düşledim. General Motors'un en ünlü arabası koyu yeşil renkteydi. Üstünde küçük bir leke bile yoktu. Gangster arabalarında bulunan türden içi beyaz lastiklerin ortalarındaki cant kapakları pırıl pırıl parlıyordu. Bir gemi büyüklüğünde bir Cadillac. Neden olmasın? O sıralarda benzin musluk suyu kadar ucuz sayılırdı.

"Haydi dolaşmaya çıkalım aslanım... Haydi gidelim."

Neden olmasın? Garajdan çıkar ve daha altı yıl sonra, yani 1964'te yanacak olan ortaokula doğru gidebilirdim. Radyoyu açar ve yirmi yıl öncesinin şarkılarını dinleyebilirdim. Ve sonra ben...

İşte o zaman can havliyle kapıyı açıp arabadan atladım. Telaştan bir dirseğimi de garajın duvarına çarptım. Kapıyı kapatıp orada durarak bir mucize olmazsa Arnie'nin başına bela kesilecek Plymouth'a baktım. Berelenen dirseğimi ovuştururken kalbim hızlı hızlı çarpıyordu.

Hayır, arabanın döşemesi de, krom aksamı da yeni değildi. Tam tersine pek çok yeri paslanmış, çizilmiş ve içine göçmüştü. Bir farı da yoktu. Bunu bir gün önce fark etmemiştim. Üstelik kir, toz ve eskimenin neden olduğu pis bir kokusu vardı. O anda arkadaşım Arnie'nin arabasını beğenmediğime karar verdim.

Garajdan çıktım ve yürürken sık sık dönüp omzumun üstünden baktım. Nedense arabanın arkamda olması hiç hoşuma gitmiyordu. Bunun budalaca bir düşünce olduğunu biliyorum ama o ara öyle hissettim. Orada duran çok eski, panjuru içine çöküp paslanmış, çok eski bir Plymouth arabaydı. Ön cama yapıştırılmış muayene kâğıdı da 1 Haziran 1976'dan kalmaydı. Yani çok uzun süreden beri bu arabanın yol yapmadığı anlaşılıyordu.

Arnie'yle LeBay evden çıkıyorlardı. Arnie'nin elindeki beyaz kâğıdın satış belgesi olduğunu anladım. LeBay'in elleri boştu, parayı çoktan cebe atmıştı.

LeBay, "Ondan memnun kalacağını umarım," diyordu. Nedense onu çok genç bir çocuğa kadın bulan çok yaşlı bir pezoya benzettim. Başı kepekli, ter kokan, pis korseli adamdan tiksinti duydum.

Feri kaçmış gözlerini bana dikmişti. Bir an göz göze geldik. Sonra yine Arnie'ye döndü. "Bir süre sonra ondan memnun kalacaksın."

Arnie dalgındı. "Bundan eminim efendim." Uykuda yürür gibi garaja gidip arabaya baktı.

LeBay, "Anahtarlar içinde," diye belirtti. "Onu alıp götürmen gerekiyor. Bunu anlıyorsun değil mi?"

"Çalışır mı dersiniz?"

"Dün akşamüstü motoru çalıştırdım." Ama LeBay gözlerini arkadaşımdan kaçırıyordu. Sonra bu işle ilgisini tümüyle kesen biri gibi konuştu. "Arkadaşının bagajında çekme halatı vardır herhalde."

Bagajımda çekme halatı vardı tabii. Ama LeBay'in bunu tahmin etmesi hoşuma gitmemişti. Arnie'nin direksiyona geçtiğini gördüm. O anda yine rahatsız oldum. Sanki araba arkadaşımı yutmuştu. Kendi kendime, yapma, dedim. Korkak bir liseli kız gibi davranıyorsun. Dönüp suçlar gibi LeBay'e baktım. Ama o yağmur bekler gibi yine gözlerini gökyüzüne dikmişti.

Motordan hırıltılar geliyorsa da çalışmaya pek niyeti olmadığı belliydi. LeBay'e yaklaştım. "Belki de bu motor hiç çalışmıyor. Belki dün gece iki arkadaşını çağırıp Plymouth'u iterek garaja soktun. Senin gibi bir fosilin arkadaşları olabilirse tabii!"

O zaman bana baktı. "Oğlum, sen her şeyi bilmiyorsun. Daha ağzın süt kokuyor. Benim gibi iki büyük savaştan çıksaydın..."

"Senin de, savaşlarının da belasını versin," diye homurdanarak Arnie'nin arabayı çalıştırmak için uğraştığı garaja gittim. Sürücü kapısını açtım. "Çekme halatını getireyim."

Arnie başını kaldırdı. "Benim için çalışacağına inanıyorum."

Kendimi zorlayarak yalandan gülümsedim. "Ben yine de halatı getireyim."

"Madem istiyorsun." Sonra güçlükle duyulacak bir sesle mırıldandı. "Haydi Christine. Ne diyorsun?"

O anda kafamda yine aynı sesi duydum. "Haydi çıkıp dolaşalım aslanım. Haydi gidelim." Korkuyla titredim.

Arnie kontak anahtarını bir kez daha çevirdi. Ben yine bir homurtu bekliyordum. Arnie, "Haydi bebeğim, ne diyorsun?" diye fısıldadı ve o anda motor çalıştı. Buna inanamadım ama durup işi tartışmak niyetinde değildim. Galiba sekiz pistondan dördü çalışıyordu.

LeBay, "Her şey tamam işte," dedi. Sonra yere tükürdü.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Açıkçası biraz da utandım.

Araba ağır ağır garajdan çıktı. Tuhaf sayılacak kadar büyüktü. İnsan bu yüzden gülmek ya da ağlamak istiyordu. Bu kadar büyük bir araba olabilir miydi? Bu bir ışık oyunuydu sanki. Arnie direksiyonun arkasında ufacık duruyordu.

Arkadaşım camı açarak bana işaret etti. Anlaşabilmek için sesimizi yükseltmek zorunda kalmıştık. Arnie'nin sevgilisi Christine'in bu huyu da vardı işte. Sesi son derece yüksek ve homurtuluydu. Egzoz diye bir şey kalmışsa, artık bir susturucu sesini düzeltebilirdi belki. Arnie, "Ben Darnell'e gidiyorum!" diye bağırdı. "Gazetedeki ilanlarına bakılırsa haftalığı yirmi dolardan park yeri kiralıyor!"

Ben de haykırdım. "Arnie, o izbe yerler için haftada yirmi dolar çok fazla!"

Zavallı masum arkadaşım orada da soyulacaktı. Darnell'in garajı iki dönümlük bir yerin yanındaydı. O iki dönüm aslında bir araba mezarlığı sayılırdı ama Darnell oraya "Kullanılmış

Oto Parçaları Satış Yeri" adını vermişti. Birkaç kez oraya gitmiş, ilk arabam olan Mercury için bir karbüratör, Duster için de buji almıştım. Will Darnell çok fazla içki ve astımına karşın leş kokan, uzun purolar içen şişman domuzun biriydi. Libertyville'de araba sahibi olan bütün yirmisinden küçük gençlerden nefret ettiğini söylerdi. Ama bu nefreti gençlere parça satmasına ve onları kazıklamasına engel olmazdı.

Arnie motor homurtusunu bastırmak için bağırdı. "Biliyorum ama sadece bir iki hafta için. O arada daha ucuz bir yer bulacağım. Arabayı bu halde eve götüremem Dennis. Annemle babam kriz geçirirler."

Bu doğruydu. Olan olmuştu. "Pekâlâ. Seni izleyeceğim."

Arnie sırıttı. "Mükemmel. Wallnut Sokağı'ndan geçip Basin Yolu'na çıkacağım. Anayollardan uzak kalmak niyetindeyim."

"Peki."

"Teşekkürler Dennis."

Neyse araba güçbela garajdan çıktı. Arnie bahçeden geçip direksiyonu kırarak yola indi. Motorun homurtusu ve egzoz gürültüsü inanılacak gibi değildi. Bir an önce oradan uzaklaşmazsak biri polis çağıracaktı. Trafik polisleri de gelip Arnie'yi kaydolmamış ve muayeneden geçmemiş bir aracı kullanmaya kalktığı için tutuklayacaklardı. Plymouth patlamayı andıran bir ses daha çıkardı ve ilerleyip Martin Sokağı'na doğru gitti.

Arnie de, Plymouth da gözden kayboldu.

LeBay'e döndüm. Ona biraz daha çatacaktım. Son derece sinirlenmiştim ama gördüğüm şey donup kalmama neden oldu.

Roland D. LeBay ağlıyordu.

Bu korkunç, çok tuhaf ve aynı zamanda acınacak bir durumdu. O anda çok sevdiği bir şeyi kaybeden biri gibi büyük acı duyduğu belliydi. LeBay toprağa sızan yağların bütün otları öldürdüğü yerde durmuş, kocaman bir mendille gözlerini siliyordu. Başını öne eğmişti. Yaşlar yanaklarında daha çok ter tanecikleri gibi yağlı paslı parlıyordu. Ona bakmak için başımı çevirince gözlerim adamın tek arabalık garajına ilişti. Daha önce kocaman araba durduğu için içerisi tümüyle dolu gibi gözükmüştü bana. Şimdi burası dişsiz bir ağza benziyordu.

Bu da LeBay kadar berbattı. Tekrar baktığımda ihtiyarın kendini topladığını, daha doğrusu toplar gibi olduğunu gördüm. Artık gözyaşı dökmüyordu ve pis mendilini de cebine sokmuştu. Yalnız yüzü hâlâ solgun, hem de çok solgundu. Boğuk bir sesle, "İşte bu iş de oldu," dedi. "Ondan ayrıldım oğlum."

"Bay LeBay, keşke arkadaşım da aynı şeyi söyleyebilseydi. O paslı teneke yüzünden ailesiyle nasıl tartıştığını bir bilseydiniz..."

Yaşlı adam, "Buradan git," diye söylendi. "Tanrının belası bir koyun gibi meliyorsun. Ağzından sadece me me me sesinin çıktığını duyuyorum. Bence arkadaşın senden çok fazlasını biliyor. Git bak bakalım yardıma gereksinmesi var mı?"

Dönüp arabama doğru gittim. LeBay'in yanında bir saniye daha kalmak istemiyordum.

Arkamdan tiz bir sesle bağırdı. "Me me me! Senin dünyadan haberin yok!"

Arabama binerek oradan uzaklaştım. Köşeyi dönerken baktım. Yaşlı adam hâlâ hareketsiz duruyor, güneş ışınları saçları dökülmüş başını aydınlatıyordu.

Daha sonra olaylar onun haklı olduğunu ortaya koydu. Ben gerçekten pek bir şey bilmiyordum.

5

Darnell'in Yerinde

Darnell'in Hampton Yolu'ndaki garajı uzun, yayvan bir yapıydı. Yanlarına ve damına oluklu sac kaplanmıştı. Garajın tam önünde pas içinde kalmış bir tabela vardı. Üstüne, "PARA HARCAMAYIN! KENDİ YETENEK VE BİZİM ARAÇ GEREÇLERİMİZDEN YARARLANIN!" diye yazılmıştı. Altında da daha küçük harfli bir yazı bulunuyordu. *"Haftalık, Aylık, Yıllık Park Yeri Kiralanır."*

Araba mezarlığı Darnell'in tam arkasına düşüyordu. Bunun etrafını da yine paslanmış oluklu sacla çevirmişti adam. Böylece belediye imar yasalarına uyuyordu sözde. Hoş, belediyeden kim-

se Will Darnell'e ceza kesmezdi, çünkü imardaki üç adamdan ikisi onun dostuydu. Will Darnell, Libertyville'de önemli sayılan hemen herkesi tanırdı. Büyük ya da küçük kentlerde sık rastlanan, türlü işler çeviren tiplerden biriydi o.

Libertyville Lisesi'yle Darby Junior Ortaokulu'nun öğrencilerine satılan uyuşturucularla ilgisi olduğunu duymuştum. Ayrıca Pittsburg ve Philadelphia'daki büyük iş çeviren gangsterlerle de işbirliği yaptığı söyleniyordu. Bu arada babam on iki yıl önce, yani ben beş yaşındayken Will Darnell'in büyük bir çalıntı araba çetesinin üyesi olduğu için tutuklandığını da söylemişti. Fakat adam kendisini kurtarmıştı. Babam, Will Darnell'in türlü yasadışı işler yaptığından emindi.

Babam, "Yaklaşılmaması gereken bir yer orası Dennis," demişti. Bunu bir yıl önce ilk eski arabamı alıp yirmi dolar verdiğimde söylemişti. Zaten orada karbüratör değiştirme deneyimim de fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Yaklaşılmaması gereken bir yerdi ve ben arkadaşım Arnie'nin peşi sıra oraya giriyordum. Hava kararmıştı. Farlarım atılmış parçaları ve türlü işe yaramaz hurdayı aydınlatırken içimin sıkıntısının arttığını ve birden yorulduğumu hissettim.

Arnie yanında *"Girmek İçin Korna Çal"* yazılı büyük garaj kapısına yaklaştı. Ama ne korna çalıyor, ne bir şey yapıyordu. Öylece direksiyonun arkasında oturuyordu. Arabadan çıkıp ne olduğunu sormaya niyetlendiğim sırada yanıma geldi. Yüzünden çok sıkıldığı belliydi. "Sen kornanı çalar mısın Dennis? Christine'inkinin sesi çıkmıyor."

"Tabii."

"Teşekkürler."

İki kez kornaya bastım. Kısa süre sonra büyük garaj kapısı zangırdayarak açıldı. Şişko Darnell içeride duruyordu. Sabırsız bir tavırla Arnie'ye içeriye girmesini işaret etti.

Ben arabamı çevirip indim ve arkadaşımın peşi sıra içeriye girdim. Garaj inanılmayacak kadar büyüktü ve o saatte çok da sessizdi. Bu sessizlikte tüyler ürpertici bir şey vardı. İçeride en az beş düzine bölme bulunduğunu biliyordum. Bunların hepsinin

de yere vidalanmış araç gereç kutuları vardı. Motordan anlayan ama araç gereci olmayan kimseler bunlardan yararlanıyorlardı.

Her tarafta yazılar gördüm. "BURADAN AYRILMADAN ÖNCE ARAÇ GEREÇLER GÖZDEN GEÇİRİLECEKTİR. ARABAYI LİFTE KOYMAK İÇİN ÖNCEDEN GÜN ALIN. BURADA KÜFÜR EDİLMESİ YASAKTIR." Daha pek çok yazı vardı. Will Darnell yazılara düşkün biriydi anlaşılan.

Darnell arkadaşıma, "Yirmi numaralı bölme!" diye bağırdı. Sesi sinirli ve hırıltılıydı. "Yirmi numaralı bölme! Oraya gir ve hepimiz boğulmadan motoru kapat!"

"Hepimiz" dediği karşı köşedeki büyük bir oyun masasının etrafına toplanmış olan adamlardı. Masada poker fişleri, kartlar, bira şişeleri olduğunu fark ettim. Arnie'nin yeni arabasına kimi eğlenerek, kimi de tiksinir gibi bakıyordu.

Arnie yirmi numaralı bölmeye girip motoru kapattı. Koca bir mağarayı andıran garajda mavi egzoz dumanları yükseliyordu.

Beyaz gömlek ve haki pantolon giymiş, kat kat gerdanı titreyen, göbeği sarkan Darnell bana döndü. "Oğlum, ona bu pisliği sen sattıysan kendinden utanmalısın."

Nedense o pis şişkonun karşısında kendimi savunmak gereğini duydum. "Hayır, ben satmadım. Hatta almaması için de elimden geleni yaptım."

"Daha fazlasını yapmalıydın." Arabadan inmekte olan Arnie'ye doğru gitti. Astımı olduğu söyleniyordu ama yine de şişman adamın hareketleri çok zarif ve çevikti. Yine nefes darlığına filan aldırmadan arkadaşıma bağırmaya başladı. Anlaşılan hastalığa, rahatsızlığa pabuç bırakmayan biriydi.

Okulda içki ve sigara içenler grubundaki Buddy Repperton gibi, Darnell de ilk görüşte Arnie'ye gıcık olmuştu. "Dinle! Bu pis tenekeyi buraya egzoz borun ve susturucun olmadan son kez soktuğunu bil! Bir daha seni böyle yakalarsam kapı dışarı ederim! Anlaşıldı mı?"

"Evet." Arnie ne kadar da ufalmış görünüyordu. Bitkindi ve yenilgiyi kabul etmişti. Buraya gelene kadar canımız çıkmıştı. Onun bütün gücünü yolda harcadığı anlaşılıyordu. Arkadaşımı böyle çaresiz görünce içim sızladı.

Darnell devam etti. "Söyleyeceklerimi ezberlesen iyi edersin genç dostum. Çocukların bana numara yapmaya kalkmalarına dayanamam. Burası çalışan erkeklere göre bir yerdir. Yani evlerine ekmek götürebilmek için arabalarının işler durumda olması gereken erkeklere göre bir yer. Serseriliğe çıkan zengin çocukları için açmadım ben bu garajı. Burada sigara içilmesine de izin vermem. Canın sigara çektiğinde araba mezarlığına gidersin."

"Ben sigara içme..."

"Sözümü kesme oğlum. Sözümü kesme ve bana oyuna da kalkma." Darnell, Arnie'nin önünde duruyordu şimdi. Kendisi daha boylu boslu olduğu için arkadaşımı göremiyordum.

Birden öfkelendim. LeBay'in evinin önünde durup arabanın çimenlikte olmadığını fark ettiğimiz andan beri çelişik duygulara kapılmıştım ve bu da beni rahatsız ediyordu. Birden Darnell'in kolunu yakaladım. "Efendim?"

Bana döndü. Sevmediğim insanlara "efendim" derim hep.

"Ne var?"

"Oradaki adamlar sigara içiyorlar. Onlara içmemelerini söyleseniz iyi edersiniz." Elimle poker masasındakileri işaret ettim. Dumanlar mavi bir sis gibi masanın üstünden tavana doğru yükseliyordu.

Darnell önce onlara, sonra bana baktı. Yüzü çok ciddiydi. "Arkadaşının buradan atılması için mi uğraşıyorsun küçük?"

"Hayır efendim."

"Öyleyse yüzündeki deliği kapat." Yine Arnie'ye dönerek tombul ellerini geniş kalçalarına dayayıp durdu. "İşe yaramaz birini gördüm mü hemen tanırım. Şu anda böyle birine baktığımı sanıyorum. Seni şimdilik buraya kabul ediyorum. Bir hata yaptığın an para vermiş olmana aldırmaz, seni kapı dışarı ederim."

Öfkeden şakaklarım zonkluyordu. İçin için Arnie'nin bu şişko herife küfretmesini diliyordum. Bu kez yenilgiye razı olmamalıydı. Arnie yumruğunu onun yüzüne yapıştırabilirdi. Bu arada herifin poker arkadaşları da işe karışırlardı ve sonunda kendimizi Libertyville Hastanesi'nin ilkyardım odasında bulurduk ama buna da değerdi doğrusu.

Fakat Arnie hareketsiz duruyor ve ses çıkarmıyordu. Sonunda, "Evet efendim," dediğini güçbela işittim. Sesi pek hafif çıkmıştı. Pokerciler de yirmi numaralı bölmede olanları seyretmek için oyuna ara vermişlerdi.

Darnell hırladı. "Pekâlâ. Bas. Garaj kapandı."

Arnie sendeleyerek yürüdü. Bir körden farksızdı. Kolunu tutup çekmeseydim, oradaki eski lastiklere takılıp yere düşecekti. Darnell de arkasını dönüp poker masasına gitti. Hırıltılı sesiyle bir şeyler söyledi. Adamlar yüksek sesle güldüler.

Arnie sormuşum gibi, "Bir şeyim yok Dennis," diye mırıldandı. Dişleri kenetlenmiş, kesik kesik soluk alırken göğsü inip inip kalkıyordu. "Bir şeyim yok. Beni bırak. İyiyim."

Kolunu bıraktım. Kapıya yaklaştığımız sırada Darnell arkamızdan haykırdı. "Arkadaşın olan itleri de burada istemem. Onları getirirsen seni kovarım!" Adamlardan biri de, "Kullandığın uyuşturucuları da evinde bırak!" diye ekledi.

Arnie irkilip adeta büzüldü. O arkadaşımdı ama böyle çekinip irkilince ondan nefret ediyordum.

Oradan kaçarak serin karanlığa çıktık. Kapı arkamızdan zangırdayarak kapandı. İşte böylece Christine'i Darnell'in yerine götürmüş olduk. Bu pek zevkli bir macera sayılmazdı.

6

Dışarıda

Arabama binip avludan çıktık. Saat dokuzu geçmişti. İki üç blok boyunca hiç konuşmadık. Sonra Arnie birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Hemen arabayı yana çekip durdum.

"Arnie..." Sonra sustum. İçini boşaltana dek ağlaması kesilmeyecekti. O gün kendini yeterince tutmuştu. Önce bunun sadece bir tepki olduğunu düşündüm. Ben de yeteri kadar dişimi sıkmıştım. Bu yüzden başım korkunç ağrıyordu.

Evet, ağlamasını önce doğal bir tepki sandım. Belki başlangıçta öyleydi. Ama bir iki dakika sonra ortada çok daha önemli bir şey

olduğunu anladım. Bu iş sandığımdan çok derindi. Hıçkırıklar arasında söylediği sözleri zar zor anlıyordum.

"Onların canına okuyacağım! O soysuzları geberteceğim! Onlara söyledikleri sözleri yedireceğim!"

"Yapma." Korkmuştum. "Yapma Arnie. Sus artık."

Ama durmadı. Hem ağlıyor, hem de arabanın panelini yumruklayarak boğuk sesle bağırıyordu. *"Onların canına okuyacağım Dennis! Bak görürsün!"*

Yakındaki sokak lambasının ışığında yüzünü görebiliyordum. Yüzü çökmüş, adeta birden yaşlanmıştı. O anda benim için bir yabancıydı. Onu tanımıyordum. Tanımak da istemiyordum. Benden çok uzaklardaydı. Orada çaresizlik içinde oturarak bildiğim Arnie'nin geri dönmesini bekledim. Neyse bir süre sonra kendine geldi. O çılgınca sözlerin yerini yine hıçkırıklar aldı. Nefreti kaybolmuştu. Sadece ağlıyordu artık.

Direksiyonda otururken ne yapacağımı bilemiyor, başka bir yerde olmayı arzuluyordum. Hatta o anda karnım ağrırken otomatlı bir tuvalet kabininin önünde bozukluk bulmaya çalışarak kıvranmayı bile yeğlerdim. İkimizin de daha büyük olmasını dilemekteydim. Ama benimkisi sadece gerçeklerden kaçmaktı. Ne yapmam gerektiğini anlayarak istemeye istemeye yerimde kaydım. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Alev alev yanan yüzünü göğsüme dayadı. Belki beş dakika böyle kaldık. Sonra onu evine götürüp kapısının önünde bıraktım. Daha sonra ona sıkıca sarılmamdan ikimiz de söz etmedik. Neyse ki, o sırada yoldan kimse geçmemişti. Bizi görselerdi bir çift eşcinsel sanırlardı tabii. Evet, öyle başını göğsüme bastırıp oturdum. Onu elimden geldiği kadar sevdim. Bir yandan da, neden Arnie Cunningham'ın tek arkadaşı benim, diye düşündüm. Çünkü o anda inanın, onun arkadaşı olmak istemiyordum.

Yine o arada bundan böyle Christine'in onun arkadaşı olacağını düşündüğümü de anımsıyorum. O araba yüzünden az çekmemiştik ama yine de Christine'in onun arkadaşı olması fikrini beğenmiyordum.

Evin önünde durduğumuzda, "İyisin ya ahbap?" diye sordum. Güçlükle gülümsedi. "Evet, bir şeyim yok." Sonra üzüntüy-

le bana baktı. "Yardım edecek başka bir yer bulmalısın. Kanser Araştırma Derneği filan gibi bir şey."

"Yürü haydi, bas."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yani işe yaramaz biri olduğunu kastediyorsan bu bilmediğim bir şey değil ki."

Ön verandanın ışığı yandı. Michael'la Regina dışarıya fırladılar. Belki bizi görmek için telaşlanıyorlardı. Belki de tek oğullarının karayolunda ezilip öldüğünü haber verecek olan eyalet polisinin geldiğini sanmışlardı. Regina tiz bir sesle, "Arnold?" diye bağırdı.

"Haydi buradan tüy Dennis." Arnie'nin gülüşü daha doğaldı şimdi. "Bir de bu pisliğe bulaşma." Arabadan inerek itaatli bir evlat gibi konuştu. "Merhaba anne. Merhaba baba."

Michael, "Neredeydin?" diye sordu. "Anneni çok korkuttun delikanlı!"

Arnie haklıydı. Bu kavuşma sahnesini görmemem daha doğruydu. Dikiz aynama bir göz attım. Orada duran arkadaşım yapayalnız ve çaresizdi. Sonra ikisi ona sarıldılar ve hep birlikte altmış bin dolarlık yuvalarına girdiler. Son öğrendikleri ebeveyn rolünü yapıyorlardı kuşkusuz. Kim bilir daha Arnie'ye neler yapmaktaydılar? Üstelik ikisi de yaptıklarının doğru olduğuna inanıyorlardı.

Radyoyu açarak beyzbol maçını dinlemeye başladım. Philadelphia takımı kaybediyordu. Bu da doğal sayılırdı.

7

Kötü Düşler

Eve döndüğümde babamla kız kardeşim mutfakta oturmuş tatlı yiyorlardı. Birden acıktım ve akşam yemek yememiş olduğumu anımsadım.

Elaine okuduğu dergiden başını kaldırmadan, "Neredeydin patron?" diye sordu. Elaine on dördündeydi ve çocukluktan

yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Zamanla çok güzel olacağı belliydi. Mavi gözlü, siyah saçlı, uzun boyluydu.

"Arnie'nin arabasına yer ayarlamasına yardım ettim." Bu yanıtım kardeşimden çok babamaydı.

Ellie, "Aman o garip yaratık," diyerek içini çekti ve elindeki derginin sayfasını çevirdi. Birden dergiyi elinden kapıp paralamak ve parçaları da yüzüne atmak istedim. O zaman olayların beni ne kadar sıkmış ve yormuş olduğunu anladım. Aslında Elaine arkadaşımın garip olduğunu düşünmüyordu. Sadece her fırsatta damarıma basmaya bayılırdı. Belki de son birkaç saat içinde Arnie'nin başına gelenler ve ona söylenen sözler yüzünden sinirim bozulmuştu. Gözyaşlarıyla ıslanan gömleğim henüz kurumamıştı. Belki o anda kendimi de biraz garip hissetmekteydim.

Buzdolabını açıp süt çıkardım. Sonra kendime sandviç yapmaya başladım. O sırada Elaine mutfaktan çıktı. Babam, "Arnie arabayı aldı mı?" diye sordu. Babam H&R Şirketi' nin hesap işleri uzmanıdır. Ayrıca özel olarak da çalışır. Daha önceleri Pittsburg'da çok büyük bir inşaat şirketinin muhasebe müdürüydü ama bir kalp krizi geçirince o işi bıraktı. Babam çok iyi bir insandır.

"Sana araba geçen seferki gibi kötü mü gözüktü yine?"

"Daha da kötü. Annem nerede?"

Babam, "Annen derse gitti," derken göz göze geldik. Neredeyse ikimiz de kıkır kıkır gülecektik. Sonra kendimizden utanarak gözlerimizi kaçırdık. Ama utanmamızın da pek yararı olmadı. Annem kırk üç yaşında bir diş teknisyenidir. Eskiden çalışmazdı fakat babam kalp krizi geçirince o da işe girdi. Dört yıl önce annem birden yetenekleri anlaşılmamış bir yazar olduğu kanısına vardı. Çiçekler hakkında şiirler, son yıllarını yaşayan tatlı ihtiyarlarla ilgili öyküler yazmaya başladı. Bu yaz da Michael ve Regina'nın ders verdikleri Horlicks Üniversitesi'nde yazarlık kursuna yazıldı. Artık yazdığı bütün öyküleri *Aşk ve Güzellik Eskizleri* adını vereceği bir kitapta topluyordu. Belki de çalışan, ailesiyle ilgilenen bir kadının yeni bir şey denemesinin, ufkunu

genişletmesinin hiç de gülünç olmadığını söyleyeceksiniz. Bu konuda haklısınız tabii. Fakat size de Aşk ve Güzellik Eskizleri'nden sık sık öyküler okunsaydı bu kıkır kıkır gülmemizin nedenini anlardınız sanırım.

Annem gerçekten harika bir kadındır. Babam için de iyi bir eş olduğundan eminim. Daha doğrusu babamın annemden hiç yakındığını duymadım. Babamın bütün gece dışarılarda içtiğini de hiç bilmem. Bu arada kendimizi savunmak için annemle alay etmediğimizi de söylemeliyim. Annemi üzmemek için babamla elimizden gelen her şeyi yapacağımız da doğru.

Ben elimle ağzımı örterek gülmemi engellemeye çalıştım. Babam da tatlısını yerken boğulacak gibi oldu. Kalkıp süt için bardak almak üzere dolaba gittim. Geri döndüğümde babam kendini toplamıştı. Bu da kendimi kontrol etmemi kolaylaştırdı.

Babam, "İçeriye girdiğinde kaşların çatıktı," dedi. "Arnie'nin bir şeyi yok ya Dennis?"

"Arnie iyi. Bugün korkunç bir araba aldı. Ama yine de Arnie'nin bir şeyi yok." Aslında durum hiç de öyle değildi ama babanızı ne kadar çok severseniz sevin, bazı şeyleri anlatmanız imkânsızdır.

"Bazı insanlar durumu kendi gözleriyle görmedikçe inanamazlar."

"Arnie'nin gerçeği yakında göreceğini umarım," diye cevap verdim. "Annesi ve babası arabayı eve getirmesini istemediği için haftada yirmi dolara Darnell'de bırakıyor."

"Haftada yirmi dolar mı? Bir bölme için mi? Yoksa bölme ve araç gereç için mi?"

"Sadece bölme."

"Bu soygun sayılır."

"Evet, öyle."

"Üzülme Dennis. Başkalarının hatalarını sen düzeltemezsin. Oyun oynar mısın?"

"Tabii." Bir süre prafa oynadık. Babam her seferinde beni yendi. Biraz sonra da annem geldi. Yanakları pembe pembe olmuş, gözleri parlıyordu. Bu haliyle olamayacak kadar genç du-

ruyordu. Babamı öpüp bana Arnie'yle arabasını sordu. Bu konu birden büyük önem kazanmıştı. Aynı şeyleri yineledim, sonra da yatmak için yukarıya çıktım. Odama girip soyunurken günün pek de fena bitmediğini düşündüm. Çevremde beni adam yerine koyan insanlar vardı ve onlar Arnie'yi de öyle sayıyorlardı. Ertesi gün ya da pazara Arnie'yi eve çağırmaya karar verdim. Televizyonun naklen vereceği maçı seyrederdik. O tatsız, tuhaf havadan kurtulur ve kendimizi eskisi gibi rahat hissederdik.

Kafamda her şeyi planlayarak yatağıma girdim. Hemen uyumam gerekirdi. Ama aslında her şeyin yolunda olmadığını biliyordum. Olaylar başlamıştı ve bunların ne olduğunu bilemiyordum. Gözlerimin önünde o eski araba belirdi. Karanlıkta yatakta bir sağa bir sola dönerken LeBay'in, "Adı Christine," deyişini anımsadım. Nedense Arnie de bu adı benimsemişti. Çocukluğumuzda önce üç, sonra iki tekerlekli bisikletlerimiz olmuştu. Benimkilere ad takmıştım. Arnie buna yanaşmamış, adların sadece kedi ve köpekler için olduğunu söylemişti. Ama o zaman şimdikinden farklıydı. Şimdi Plymouth'una Christine diyordu. Hem ondan bir eşya değil, bir kadınmış gibi söz etmesi daha da kötüydü. Bunu hiç sevmemiştim ve nedenini de bilemiyordum. Sonunda uyuyakalmışım ve düş gördüm.

Karanlıkta bir motor inler gibi sesler çıkararak çalıştı.

Sonra sessizlik.

Motor yine iniltiyi andıran sesler çıkardı.

Motor tekledi, durdu ve yine çalıştı.

Bir motor karanlıkta çalışıyordu.

Farlar yandı. Eski tip, büyük farlar üstüme çevrildi. Kendimi cama yapışmış bir böcek gibi hissettim.

Roland D. LeBay'in garajının açık kapısı önünde duruyordum. Christine içerideydi. Üstünde bir tek çizik ya da pası olmayan yepyeni bir Christine'di. Çatlağı filan olmayan tertemiz büyük ön camın tam üstünde mavi bir şerit vardı. Radyo yirmi yıl öncesinin ünlü şarkısı "Susie Q"yu çalıyordu. Şarkıyı Dale Hawkins söylemekteydi. Yitik bir çağdan kalan bu seste tüyler ürperten bir canlılık vardı.

Motor da gücünü belirten sözler mırıldanıyordu. Nasıl olduysa kaputun altında bir Hurst şanzımanı ve Feully aküsü olduğunu biliyordum. Yağ yeni değiştirilmişti. Yağın rengi de saydam bir kehribardı.

Birden silecekler çalışmaya başladı. Bu da tuhaftı, çünkü direksiyonda kimse yoktu. Araba boştu.

"Haydi çıkıp dolaşalım aslanım. Haydi gidelim."

"Hayır" der gibi başımı salladım. Arabaya binmek istemiyor, binmekten korkuyordum. Birden motor sesi yükseldi. Yükseldi, hafifledi ve tekrar yükseldi. Bu korku veren aç bir sesti. Üstelik Christine motor sesinin her yükselişinde gevşek bir kayışı olan azgın bir köpek gibi saldırmaya kalkıyordu... Kımıldamak, oradan kaçmak istiyordum. Ama beni ayaklarımdan çatlaklarla dolu kaldırıma çivilemişlerdi sanki.

"Bu son şansın aslanım..."

Bağırarak uyandığımda gecenin ikisiydi. Kendi sesimden korkmuştum. Koridordan gelen ayak sesleri büsbütün ödümü patlattı. İki elimle çarşafı tutuyordum. Alttaki çarşaf yatağın ortasında adeta düğüm olmuştu. Vücudum terden yapış yapıştı. Odanın ışığı yandı, kısa gecelik giymiş olan annemi ve onun arkasında ropdöşambrının kuşağını bağlamaya çalışan babamı gördüm.

Annem, "Ne oldu şekerim?" diye sordu. Gözleri endişeyle büyümüştü. Bana son kez böyle "şekerim" dediğinde kaç yaşında olduğumu anımsayamıyordum. On yaşında mıydım? On iki mi? On dört mü?

Babam da atıldı. "Nen var Dennis?"

Sonra Elaine'in de onların arkasında belirdiğini gördüm. "Haydi yatın. Sadece bir düş gördüm. Bir şey yok."

Elaine, "Amanın," diye mırıldandı. "Herhalde bir korku filmiydi Dennis. Ne gördün?"

"Senin şarkıcı Milton Dodd'la evlenip benimle beraber oturmaya geldiğini gördüm."

Annem, "Kardeşinle alay etme Dennis," dedi. "Ne gördün?"

"Anımsamıyorum."

O anda üstümün açık olduğunu fark ederek hemen çarşafı çekip örtündüm. Motoru pek hızlı çalışan ve krom dişleri olan arabanın üstüme saldırması gözlerimin önünden gitmiyordu.

"Bu son şansın aslanım."

Annemin serin, kuru elinin alnıma değdiğini hissettim. Ateşim olup olmadığını anlamak istiyordu.

"Bir şeyim yok anne. Sadece bir karabasandı."

"Ama anımsamıyorsun..."

"Hayır, ne gördüğümü unuttum."

Annem, "Çok korktum," diyerek titrek sesle güldü. "İnsan çocuklarından biri karanlıkta çığlık atana kadar gerçek korkuyu bilemiyor galiba. Bir şeyin olmadığından emin misin şekerim?"

"Evet."

"Pekâlâ. Işığı söndürme. Bazen bunun yararı olur." Babama kuşkuyla bir göz atıp çıktı annem. Kız kardeşimi de odasına yolladı.

Babam yatağımın kenarına ilişti. "Karabasanın neyle ilgili olduğunu gerçekten anımsamıyor musun?"

"Hayır."

"Öyle bağırdığına göre korkunç bir şey olmalı Dennis." Gözlerini bana dikmişti. Ciddi bakışları bilmesi gereken bir şey olup olmadığını soruyordu.

O anda neredeyse her şeyi anlatacaktım. Arnie'nin Tanrının belası, pas kraliçesi, yirmi yıllık, berbat arabası Christine'i anlatacaktım. Ama sözler boğazımda düğümlendi. Sanki anlatacak olursam arkadaşıma kalleşlik edecektim.

Babam, "Peki," diyerek beni yanağımdan öptü. Hafifçe uzamış sakalı cildime batarken sevgisini hissettim. Ona sıkıca sarıldım. Babam da bana sarıldı.

8

İlk Değişiklikler

Arnie'nin o cumartesi geleceğini düşünerek evden ayrılmadım. Çimleri biçtim. Garajı temizledim, hatta üç arabayı da yıkadım. Annem bu çalışkanlığımı hayretle izledi ve öğle yemeğinde karabasan görmenin bana yaradığını söyledi.

Arnie'nin evinde tanık olduğum tatsızlıktan sonra oraya telefon etmek istemiyordum. Fakat maç saati yaklaşıp o görünmeyince cesaretimi toplayıp telefonu açtım. Regina cevap verdi. Aramızda hiçbir şeyin değişmediğini belirtir gibiydi ama sesinde bir soğukluk sezdim. Bu da beni üzdü. Tek oğlunu Christine adında yaşlı bir sokak kadını baştan çıkarmıştı. Eski arkadaşı Dennis de onun suç ortağıydı kuşkusuz. Belki de pezoluğu Dennis yapmıştı. "Arnie evde değil," dedi. "Sabahın dokuzundan beri Darnell'in garajında."

Çekinerek, "Ya, bilmiyordum," dedim. Sesim inandırıcı değildi. Sanki yalan söylüyordum.

Regina alaylı alaylı, "Demek bilmiyordun?" diye karşılık verdi. "Güle güle Dennis." Telefonu yüzüme kapatıverdi. Bir süre ahizeye baktım, sonra yerine bıraktım.

Babam mor renkli bermuda şortunu, yumuşak mokasenlerini giymiş televizyonun karşısında oturuyordu. Yanındaki buzlukta altı kutu Stroh birası vardı. Philadelphia o gün iyiydi ve Atlanta'nın canına okuyordu. Annem bir arkadaşını görmeye gitti. Elaine de kız arkadaşı Della'nın evindeydi. İçerisi sakindi. Babam bana bir bira verdi. Sadece olağanüstü yumuşak olduğu günlerde yapardı bunu. Ama yine de cumartesi bana tatsız geldi. Arnie'yi düşünmekten maçı bile seyredemiyordum. Arkadaşım, Will Darnell'in loş garajında paslı kocaman arabayla uğraşıyordu. Birden kendimi topladım. Allah kahretsin bana ne oluyordu? Kıskanıyor muydum? Birden yerimden kalktım.

Babam, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Evet, nereye gidiyordum? Garaja mı? Arnie'yi mi seyredecektim? Will Darnell'in yine ona hakaret etmesini mi işitecektim?

Yine öyle üzülecek miydim? Belasını versin! Arnie delikanlı sayılırdı artık.

Yeniden oturma odasına döndüm. Babamdan bir kutu bira daha aldım. Elaine'in çöreklerini yedim. Philadelphia'nın Atlanta'yı yenmesini izledim ve Arnie Cunningham'ı hiç düşünmedim.

Daha doğrusu pek düşünmedim.

Ertesi gün Arnie eski bisikletiyle bize geldiğinde, Elaine'le arka bahçede kriket oynuyordum. Elaine durmadan beni hile yapmakla suçluyordu. Arnie evin köşesinden çıkarak, "Merhaba," dedi. "Karşımda ya Kara Gölün Canavarı ve Frankenstein'ın Gelini var ya da Dennis ve Ellie'yi görüyorum."

"Sen ne diyorsun ahbap? Haydi bir sopa kap."

Elaine sopasını yere attı. "Ben oynamıyorum. O senden daha çok hile yapar. Ah siz erkekler!"

Kardeşim uzaklaşırken Arnie çok etkilenmiş gibi titreyen bir sesle, "İlk kez erkek olduğumu söyledi Dennis!" diye bağırdı. Yüzünde büyük bir hayranlıkla diz çöktü. Dayanamayarak güldüm. Arnie aslında espriliydi ve istediği zaman çok iyi rol yapardı. Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu neşesiydi. Üstelik Arnie'nin böyle olduğunu bilen benden başka kimse yoktu. Bir süre kriket alanında toplara vurup durduk. Aslında oynadığımız yoktu. Sonunda bahçedeki hasır koltuklara oturduk. "Dünkü maçı seyretmek için geleceğini sanıyordum," dedim.

"Darnell'in garajındaydım. Maçı radyodan dinledim."

O gün onda bir değişiklik vardı. Neşeli gibi gözüküyordu ama yorgundu. Gözlerinin altlarında gölgeler belirmişti. Buna karşın cildi eskisine göre biraz daha iyi sayılırdı. Ya da belki o ışıkta bana öyle geliyordu. "Arabanın nesiyle ilgilendin?" diye sordum.

"Pek bir şeyine bakamadım. Yağını değiştirdim. Motoru inceledim. Çatlak yok Dennis. LeBay ya da başka biri yağ süzme tıpasını yerine takmamış. Arabadaki eski yağın büyük kısmı da bu yüzden akmış. Cuma gecesi arabayı sürerken bir piston yatağını yakmadığım için talihliyim."

"Peki arabayı litfe koymak için önceden başvurmak gerekmiyor mu? Bunu nasıl sağladın?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Hayır, bu konuda sorun çıkmadı." Fakat sesinden beni kandırdığını anladım. "Bay Darnell için ufak tefek işler yaptım."

Nasıl işler yaptığını soracağım sırada kendimi tuttum. Bunları duymak istemiyordum. Belki de iş dediği köşedeki kafeteryadan kahve getirmekti. Ya da satılacak yedek parçaları sandıklara yerleştirmişti. Arnie'nin Christine'le olan yaşamına karışmak istemiyordum. Buna Darnell'in garajında neler yaptığı da dahildi.

Bu arada başka bir şeyi daha hissediyordum. Bir uzaklaşma olmuştu. O sırada bu duygumu tam tanımlayamadım ya da tanımlamak istemedim. Hani bilirsiniz, bir arkadaşınız sürtüğün birine tutulur ve onunla evlenir. Siz o kaltaktan hiç hoşlanmazsınız. O da sizden hoşlanmaz. Bu yüzden dostunuzun evliliğinden hiç söz etmezsiniz. Ya da dostunuz sizden uzaklaşır. Genellikle böyle yapması için o sürtük de kendisini teşvik eder.

Arnie huzursuzdu. "Haydi sinemaya gidelim."

"Ne oynuyor?"

"Eyalet sinemasında kung-fu filmlerinden birini gösteriyorlar."

"İyiye benziyor. Bruce Lee mi oynuyor?"

"Yok. Başka bir adam."

"Filmin adı neymiş?"

"Bilmiyorum. Tehlike Yumruğu. Ölümün Uçan Eli. İşte öyle bir şey. Ne diyorsun? Geri döndüğümüzde en olmayacak yerleri Ellie'ye anlatır ve onun 'ööö' demesiyle dalga geçeriz."

"Pekâlâ. Birer dolara içeriye girebilirsek sorun yok."

"Saat üçe kadar giriş bir dolar."

"Öyleyse gidelim."

Sinemaya gittik. Bu Chuck Norris'in filmiydi ve hiç de fena değildi. Pazartesi de yol inşaatındaki işimize gittik. O düşü unutmuştum. Arnie'yi eskisi kadar çok göremediğimi yavaş yavaş anladım. Durum tıpkı evlenen arkadaşınızı eskisi kadar sık görememeye benziyordu. Bu sırada bizim takımın amigolarından

biri olan sevgilimle ilgilenmeye başlamıştım yeniden. O kızla geziyordum. O günlerde Arnie gecelerinin çoğunu Darnell'in yerinde geçirmekteydi.

9

Buddy Repperton

Okulun açılmasına bir hafta kalmıştı. Yani yol inşaatında daha bir hafta çalışabilecektik. O sabah Arnie'yi almak için evinin önünde durdum. Kapıdan çıkıp yaklaşınca bir gözünün morarmış ve yanağının da fena berelenmiş olduğunu gördüm. "Sana ne oldu böyle?" diye sordum.

Kaşları çatıktı. "Bundan söz etmek istemiyorum. Durumu annemle babama anlatmam gerekti zaten. Sesim kısılana kadar konuştum." Sefertasını arkaya atarak oturdu ve yol boyunca sustu. İşte birkaç kişi moraran gözü yüzünden takıldılarsa da Arnie aldırmadı.

Dönüşte bir şey söylemedim. Radyoyu açtım ve düşüncelerimi kendime sakladım. Anayoldan sapmadan önce Gino karşıma çıkmasaydı, olanlardan hiç haberim olmayacaktı.

Gino karşıma hep çıkardı. Anacaddeyle Basin Yolu'nun kesiştiği köşedeki pizzacıydı. "GİNO'NUN NEFİS İTALYAN PİZZASI" yazısını görür görmez aklım gidiyordu. Hem o gece annemin dersi vardı. Yani evde biz yemek hazırlayacaktık. Bundan hoşlanmıyordum. Babam da ben de yemek yapmasını pek bilmiyorduk. Ellie ise su bile kaynatamazdı.

Gino'nun araba parkına girdim. "Bir pizza alalım. Ne dersin?"

Arnie hevessizdi. "Yok, param az."

"Ben alırım. Bir pizza ve bir de kola."

"Kola sivilcelerimi azdırıyor biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Kocaman bir kola Arnie."

Gri gözleri o gün ilk kez parladı. "Kocaman bir kola," diye yineledi. "Çok kötüsün Dennis. Gerçekten kötüsün."

"İstersen iki kola." Gerçekten kötüydüm. Bu, şişko bir kadına çikolata ikram etmekten farksızdı.

Arnie omzumu yakalayarak neşeyle bağırdı. "İki kola Dennis!" Yerinde zıplıyordu. Susuzluktan ölecekmiş gibi boğazını tutarak bağırdı. "İki kola! Çabuk... çabuk!"

Gülmekten az kalsın park yerinin duvarına bindiriyordum. Arabadan inerken onun bir iki şişe meşrubat içmesinin bir zararı olmayacağını düşünüyordum. Son zamanlarda bu tür içeceklere el sürmediği belliydi. İki hafta önce pazar günü cildinin biraz iyileştiğini görmüştüm. Şimdi yüzü eskisine göre çok iyiydi. Hâlâ sivilceleri vardı ama bunların çoğundan cerahat akmıyordu artık. Hem başka bakımlardan da eskisine oranla çok iyiydi. Yaz boyunca yol inşaatında çalıştığı için teni iyice bronzlaşmış, vücudu daha gelişmişti. Kolayı hak ettiğine inanıyordum. Başarıya erişen birine bu kadar bir ödül verilirdi.

Gino'nun sahibi İtalyan numarası yapan Pat Donahue adlı bir İrlandalı'ydı. İçeriye girip pizza ve kola ısmarladık. Üç İtalyan aşçının hamurları ellerinde çevirip havaya fırlatarak açmalarını seyretmeye koyulduk. Müşteri çoktu. O saatte buraya daha çok okuldan çocuklar geliyordu. Kısa süre sonra onları okulun koridorlarında da göreceğimi biliyordum. Yeni ders yılını düşünürken Arnie'nin sözleriyle kendime geldim. "Dennis, sen Buddy Repperton'u tanıyor musun?" Bizim pizza da gelmişti.

"Buddy ne?"

"Repperton."

Bu ad bana yabancı değildi. Pizzamı yerken Repperton'u anımsamaya çalıştım. Birden aklıma geldi. Lise bire gittiğim sırada onunla karşılaşmıştım. Bir okul dansında olmuştu bu. Orkestra susmuştu. Ben de sıraya girmiş gazoz almak için bekliyordum. Repperton beni iterek son sınıftakiler içkilerini almadıkça küçüklerin sıraya girmemeleri gerektiğini söylediydi. Küçük gözleri birbirine yakın, koca çeneli, gür saçları yağlı, pis bir tipti. Ama hiç de aptal değildi. O kopça gibi gözler sinsilikle parlıyordu. Okulda vaktini sigara filan içerek geçirenlerdendi.

Gazoz kuyruğunda büyük sınıfta olmanın bir şey ifade etmediğini söyledim ona. Repperton beni dışarıya davet

etti. O sırada içecek almak için bekleyenler sıradan çıkarak etrafımızda bir halka oluşturdular. Yani bir hır çıkmak üzereydi. Öğretmenlerden biri gelerek işi önledi. Repperton da sonra canıma okuyacağını söyledi. Ama bunu yapmadı nedense. Kendisiyle tek karşılaşmam da buydu. Zaman zaman gün sonunda sınıflara getirilen cezalılar listesinde onun adını görüyordum. Hem iki kez de onu okuldan uzaklaştırmışlardı sanırım. Zaten böyle bir olay o öğrencinin derslere devam eden biri olmadığını ortaya koyardı.

Arnie'ye Repperton'la karşılaşmamızı anlattım. Bezgin bir tavırla başını salladı. Artık yeşilimsi limon rengine dönmeye başlayan çürüğe dokundu. "Bunu yapan o."

"Yüzünü bu hale Repperton mu soktu?"

"Evet." Bir an durduktan sonra devam etti. "Onu okulda makine atölyesindeki kurslardan tanıyorum." O zaman gözlerimin önünde o serseriyle aynı gruptan olan diğerleri belirdi. O grupta Roger Gilman adında pis biri vardı. Serseri bizim Arnie'ye musallattı. Hatta bir keresinde makine dersleri arasında Arnie'yi pestilini çıkarana kadar dövmüştü. Makine atölyesinde çalışanların hepsi öyle değildi tabii. İçlerinde çok iyi çocuklar da bulunuyordu. Fakat Repperton ve hep onun etrafında dolanan arkadaşları belalı takımındandı. Çoğu yirmisine gelmişti ve liseyi bitirmeye çalışmaktaydı. Don Vandenberg, Sandy Galton, Bozuk Para Welch bu gruptandı. Welch'in asıl adı Peter'di; kendisini rock and roll konserlerinde kapı önünde bilet satar, para bozarken görürdünüz. Paranın üstünü de eksik verirdi. Bu yüzden herkes ona Bozuk Para diyordu.

Arnie, "Buddy Repperton iki yıl öncesinin modeli mavi bir Camaro'yla geldi," diye anlattı. "Bunu Darnell'in poker arkadaşlarından birinden satın almış. Araba eyalet karayolunda kazaya uğramış. Birkaç kez takla atmış. Motor iyiydi ama kaporta berbattı. Christine'i Darnell'e götürmemden bir hafta sonra Repperton, Camaro'suyla geldi. Daha önceleri de garaja sık sık uğrarmış.

İlk iki gün Repperton beni görmezlikten geldi. Buna da sevindim tabii. Daha önceden başvurulup ayırtılan araç gereçleri bile

o hemen anında alabiliyordu. Ama bir süre sonra benim bölmeye musallat oldu. Örneğin, bir keresinde geçerken çarpıp bir kutuyu devirdi. Bilyeler etrafa saçıldı. Ya da rafa kahve koymuşsam Repperton her sefer dirsekleyip fincanı deviriyordu. Darnell de yere dökülenleri toplamam, kahveyi silmem için bana bağırıyordu."

Arnie durup yutkundu. "Daha sonra ikide bir karşıma çıkıp sırtıma vurmaya ve olanca sesiyle, 'Nasılsın bakalım pislik surat?' diye bağırmaya başladı. Bu tür şeylere genellikle alışık olduğum için bir süre sessiz sedasız dayandım." O anda arkadaşımın umutla bir şey beklediğini anladım. Repperton'un sıkılarak kendisini taciz etmekten vazgeçeceğini düşünmüş olacaktı. Ya da Repperton arabasını onarıp gidecekti. Veya biri eski arkadaşı Roger Gilman'a yaptığı gibi Repperton'u pataklayabilirdi.

"Sonunda cumartesi günü öğleden sonra kavga çıktı. Henüz yeterli param olmadığı için Christine'i onarmaya başlamamıştım. Sadece motoru yağlıyordum. Repperton bir elinde kola ve bir kesekâğıdı fıstık, diğerinde bir krikoyla neşeli neşeli ıslık çalarak geldi. Tam benim bölmenin önünden geçerken krikoyu salladı ve Christine'in farlarından birini kırdı."

Arnie pizzasını yiyerek, "Paramparça etti," diye içini çekti. "Sonra sanki çok üzülmüş gibi bir tavır takınarak, 'Aman ben ne yaptım!' diye inledi. 'Özür dilerim!'"

Ama sözlerine devam edemedi. Çünkü kendisine saldırılmasına ses çıkarmayan Arnie, Christine'e ilişilmesine dayanamayarak karşılık vermişti. Arabanın yanından çıkıp deli gibi yumruğunu sallamıştı. Bu yumruğu bir kitap ya da filmde atsaydı, Repperton'un ağzına isabet ettirir ve serseriyi yere sererdi. Oysa gerçek yaşamda işler böyle olmuyordu. Arnie, Repperton'un çenesine dokunamamıştı bile. Repperton'un eline vurunca fıstıklar yere dökülmüş, kola da Repperton'un yüzüyle gömleğini ıslatmıştı.

Repperton, "Pekâlâ küçük pis it!" diye bağırarak saldırmıştı. "Şimdi gebereceksin." Elindeki krikoyu havaya kaldırarak vurmaya yeltenmişti.

Garajdaki adamlardan birkaçı koşarak yetişmişler, Repperton'a krikoyu bırakıp erkekçe dövüşmesini söylemişlerdi. Repperton da denileni yaparak yine saldırmıştı.

Arnie'ye, "Darnell bu işe engel olmaya kalkmadı mı?" diye sordum.

"Orada değildi Dennis. Bu kavgadan on beş dakika ya da yarım saat önce ortadan kayboldu. Sanki olacakları biliyordu."

Arnie, Repperton'un en çok zararı ilk anlarda verdiğini söyledi. Önce gözünü morartmıştı. Yüzünün berelenmesine de Repperton'un lisede okumakta olduğu uzun yıllar sırasında pek çok kez aldığı okul yüzüklerinden biri neden olmuştu. "Diğer yerlerim de o arada çürümüş."

"Başka neren çürüdü?"

Arkadaki bölmelerden birinde oturuyorduk. Arnie kimsenin bize bakmadığından emin olmak için etrafa bir göz atıp tişörtünü sıyırdı. Vücudunu görünce dehşetle içimi çektim. Arnie'nin göğüs ve karnı mor, kırmızı, sarı ve yeşilimsi çürüklerle doluydu. Böyle dayak yedikten sonra işe gelip çalışabilmesini aklım almadı.

"Kaburgalarından birinin kırılmadığından emin misin ahbap?" Gerçekten ödüm patlamıştı. Gözüyle yanağı vücudunun yanında önemsiz kalıyordu. Ortaokulda kavgalara tanık olmuştum. Birkaç kez de dövüşmüştüm tabii. Fakat ömrümde ilk kez acımasızca dövülen birini görmekteydim.

Arnie sakindi. "Eminim. Talihim varmış."

"Öyle galiba."

Arnie başka bir şey söylemedi ama Randy Turner adında bir arkadaş da o gün oradaymış. Okul başlayınca olayı bana ayrıntılarıyla o anlattı. "Arnie'nin canı çok ciddi şekilde yanabilirdi," dedi. "Ama o Repperton'a ummadığı bir şiddetle ve öfkeyle karşı koydu. Arnie'nin saldırmasını görmeliydin. Poposuna nef sürülmüş gibi hareketliydi. Kolları piston gibi çalışıyordu. Yumrukları her yerdeydi." Bu olayı gözlerimin önünde canlandırmaya çalıştımsa da olmadı. Sadece, "O serserilere bu sözleri yedireceğim!" diyerek arabamın panelini yumruklayan Arnie'yi anımsadım.

Arnie, Repperton'u garajın ortasına kadar sürmüş, burnunu kanatmış, sonra boynuna da bir yumruk yapıştırmış. İşte bu son yumruk Repperton'un boğulacak gibi olup öksürmesine ve Arnie'yi pataklamaktan vazgeçmesine neden olmuş. Buddy boynunu tutup kusmaya çalışırken, Arnie ucuna demir takılı iş botuyla onun poposuna bir tekme atmış. Randy Turner'ın anlattığına göre, burnu kanayan, boynunu tutmuş kusmaya çalışan Repperton'u öldürmeye kararlı Arnie'ye ancak Will Darnell engel olabilmiş. Darnell birden ortaya çıkıp, kavgayı kesmeleri için haykırmış.

Randy'ye, "Arnie onun bu kavganın olacağını bildiğini söyledi," dedim. "Darnell'in bilerek oradan uzaklaştığına inanıyordu."

Randy omuz silkti. "Belki. Olabilir. Repperton kaybedecek hale gelince Darnell'in birden ortaya çıkması tuhaf zaten. Yedi adam Arnie'yi tutarak zorla oradan götürdüler. Önce o adamlarla da deli gibi boğuşmaya kalktı. Kendisini bırakmalarını haykırıyordu. Çılgına dönmüştü. Repperton kırılan farın parasını ödemezse kendisini öldüreceğini söylüyordu. Sonra sakinleşti. Repperton'un nasıl yere yığıldığını ve kendisinin nasıl ayakta kaldığını bilemiyor gibiydi. İyice sersemlemişti.

Sonunda Repperton yerden kalkabildi. Beyaz tişörtü toz toprak ve yağ içindeydi. Burnundan hâlâ kan akıyordu. Arnie'ye saldırmaya yeltendi. Ama aslında dövüşecek hali yoktu. Numara yapıyordu. Birkaç kişi de onu tutup oradan uzaklaştırdılar. Darnell de Arnie'ye araç gereç kutusunun anahtarlarını vermesini ve oradan gitmesini söyledi."

Bunları Randy'den dinledim. Fakat son olanları daha önce bana pizzacıda Arnie anlattı. Onun kovulmasına çok sinirlendim. "Tanrım, Arnie, neden cumartesi günü bana telefon etmedin?"

İçini çekti. "Çok üzgündüm."

Pizzamızı bitirdik. Arnie'ye bir kola daha ısmarladım. Cildine dokunuyordu ama belki üzüntüsünü hafifletirdi.

Arnie eve dönerken, "Darnell benden sadece o gün için mi yok olmamı istedi acaba?" dedi. "İşte bunu bilemiyorum. Yoksa beni hepten mi kovdu? Sen ne dersin Dennis?"

"Araç gereç kutusunun anahtarını istediğini söyledin."

"Evet, evet istedi. Ama şimdiye kadar hiçbir yerden kovulmamıştım." Ağlayacak gibiydi.

"Orası berbat bir yer zaten. Will Darnell de namussuzun teki."

Arnie, "Artık arabayı orada bırakmaya çalışmak budalalık olur," dedi. "Darnell geri dönmeme izin de verse Repperton orada. Kendisiyle yine dövüşmem gerekebilir. Dövüşmesine dövüşürüm ama ben yokken Repperton krikoyla Christine'e zarar verebilir. Darnell de ona engel olmaz tabii."

Cevap vermeyince Arnie düşüncesini kabul ettiğimi sandı. Oysa ben aslında o kanıda değildim. Bence paslı teneke Plymouth Fury ana hedef değildi. Repperton ana hedefle başa çıkamadığı için arkadaşlarından yardım isteyebilirdi. Don Vandenberg, Bozuk Para Welch motosiklet botlarını giyerler ve Arnie'nin icabına bakarlardı. Serserilerin onu öldürebilecekleri geldi aklıma. Yani onu gerçekten öldürebilirlerdi. Bazen iş çığırından çıkar ve bir çocuk ölü bulunurdu. Gazetelerde insan böyle şeyler okuyordu.

Arnie'nin evine yaklaşıyorduk. "Onu bırakabileceğim bir yer biliyor musun?"

Araba, araba, araba. Sadece bundan söz ediyordu. Tıpkı bozuk bir plağa benzemeye başlamıştı. Arabanın bir saplantı haline gelmekte olduğunu görecek kadar zekiydi. Ama nedense bunu anlayamıyordu.

"Arnie," dedim. "Arnie, ahbap. Arabayı bırakacak yerden çok daha önemli bir konu var. Seni nereye saklayacağız?"

"Ne? Sen neden söz ediyorsun?"

"Buddy'yle arkadaşları seni hastanelik etmeye karar verirlerse ne yapacağını soruyorum."

Yüzü birden değişti. O anda durumu anlamıştı. Durumu iyi anlayan, çaresiz ama dayanmaya kararlı bir insana benziyordu. Ben bu yüzle henüz sekiz dokuz yaşımdayken televizyon haberlerinde karşılaşmıştım. Dünyanın en iyi donatılmış ve en üstün ordusunun canına okuyan o siyah pijamalı askerlerin suratlarında aynı ifadeyi görmüştüm.

"Dennis," diye mırıldandı. "Elimden geleni yapacağım."

10

LeBay Göçüyor

Grease filmi yeni gösterilmeye başlanmıştı. Sevgilimi alarak o gece sinemaya götürdüm. Ben filmi saçma buldum ama kız bayıldı. Kafam hâlâ arkadaşımın sorunuyla meşguldü. Birden o ara aklıma bir şey geldi. Hemen antreye çıkıp oradaki telefon kulübesine girdim. Arnie'nin numarasını çevirdim. Telefona o cevap verdi. "Alo?"

"Arnie, ben Dennis."

"Oh, Dennis." Sesi çok kuru ve tuhaftı. Birden endişelendim. "Arnie, bir şeyin yok ya?"

"Ne? İyiyim. Bu gece Roseanne'ı sinemaya götüreceğini sanıyordum."

"Sinemadan arıyorum zaten."

"Öyleyse film pek neşeli değil ha?" Sesi hâlâ kuru ve garipti.

"Dinle," diye atıldım. "Bir cevap buldum."

"Cevap mı?"

"Tabii. LeBay. Bu işin cevabı LeBay."

Boğulur gibi, "Le..." dedi ve sesi kesildi.

Büsbütün ödüm patladı. Telaşla devam ettim. "LeBay. Onun garajı var. O adam birkaç kuruş için her işe razı olur. Ona gidip haftada on altı, on yedi dolar vereceğini söylersen..."

"Çok komik Dennis." Buz gibi sesi nefret doluydu.

"Arnie, ne?"

Telefon kapandı. Orada kalakaldım. Ne olduğunu anlayamamıştım. Yoksa annesiyle babası yeni bir numara mı düşünmüşlerdi. Belki de Darnell'e gitmiş ve arabasına başka zararlar verildiğini görmüştü. Ya da... Birden olanlar içime doğdu sanki. Telefonu bırakıp büfeye gittim ve o günün gazetesini istedim. Sayfaları çevirerek ölüm ilanlarını buldum. Orada bir şey yoktu. Ama sayfayı çevirince başlığı gördüm. "LIBERTYVILLE'Lİ GAZİ 71 YAŞINDA ÖLDÜ." Roland D. LeBay'in üniformalı bir resmini de basmışlardı. Adam son gördüğümüzden en az yirmi yaş genç

duruyordu. Yazı pek kısaydı. LeBay cumartesi öğleden sonra birden ölüvermişti. Geride aileden sadece bir erkek kardeşiyle bir kız kardeşi kalmıştı. Cenaze töreni salı günü ikideydi.

Ben Arnie'nin Christine'i geldiği yere götürebileceğini ve LeBay'den garajını kiralayacağını ummuştum. Oysa LeBay ölmüştü. Adam Arnie'nin Buddy Repperton'la dövüştüğü gün... yani Buddy, Christine'in farını parçaladığı gün ölmüştü.

Gözlerimin önünde krikoyu sallayan Buddy Repperton belirdi. İşte o anda gözlerinden kanlar fışkıran LeBay yere yığılmış ve birden...

Kendi kendime, "Saçmalama Dennis," diye çıkıştım. O anda kafamda bir ses duydum. *"Haydi çıkıp dolaşalım aslanım."*

Büfedeki kız sakızını patlatarak, "Filmin sonunu kaçırıyorsun," dedi.

"Sonu en iyi yeri."

"Evet, teşekkürler."

Ama salona girecek yerde gidip su içtim. Boğazım kurumuştu. O sırada da kapılar açıldı ve seyirciler çıkmaya başladılar. Roseanne'ın etrafına bakınarak geldiğini gördüm. Kendisini hayran hayran süzenlerin de farkındaydı tabii.

Koluma girerek, "Den-Den," diye mırıldandı. Dünyada en korkunç şey Den-Den diye çağrılmak değildir. İnsanın gözlerini kızgın şişle oymaları, bacağını testereyle kesmeleri daha kötüdür herhalde. Ama bu addan pek hoşlandığımı da söyleyemezdim. "Neredeydin? Sonunu kaçırdın. Sonu..."

"En iyi yeri tabii," diye tamamladım. "Özür dilerim. Tuvalete gitmem gerekti."

Kolumu yumuşacık göğsünün yanına bastırarak, "Beni sete götürürsen sana sonunu anlatırım," diye gülümsedi.

"Mutlu son muydu bari?"

Gülümsedi yine. Güzel gözleri her zamanki gibi iri iri açılmıştı ve biraz da baygın bakışlıydı. Kolumu göğsüne daha da sıkıca bastırdı. "Çok mutlu. Ben mutlu sonları severim. Sen de sevmez misin Den-Den?"

"Bayılırım." Göğsünün vaat ettiği şeyleri düşünmem gerekirdi ama aklımda Arnie vardı.

O gece yine bir düş gördüm. Bu kez Christine eskiydi. Hayır, durumu eski sözüyle tanımlanamazdı. Bir enkazdı. Bir tarot destesindeki Asılan Adam denilen uğursuz kartın yerine Christine'i koyabilirler ve ona Ölüm Arabası adını verebilirlerdi. Neredeyse piramitler kadar eskiydi. Motor homurdanıyor ve etrafa pis mavi dumanlar savuruyordu.

Boş değildi, Roland D. LeBay direksiyonun arkasındaydı. Başı önüne düşmüş, gözleri de camlaşmıştı. Ölmüştü. Motor her çalıştığında Christine'in paslı kaportası zangırdıyor ve adam da bezden bir bebek gibi hopluyordu.

Sonra lastikler yine korkunç çığlığı andıran bir ses çıkardılar. Plymouth Fury garajdan çıkarak bana saldırdı. O anda paslar eriyip yok oldu. Ön camdaki çatlaklar kayboldu. Cam da, madeni kısımlar da pırıl pırıl parlıyordu. Eski lastikler bile birden şişip yenilenmişti.

Farları birden yanarak bana nefret kusarken araba çığlık atarak üstüme geldi. Kendimi korumak ister gibi ellerimi kaldırdım. Tanrı'nın sonsuz öfkesi, diye düşündüm. Zaten *fury* öfke demekti.

Birden uyandım ve bu kez bağırmadım. O gece çığlıklarım boğazımda düğümlendi. Karanlıkta doğrulup oturdum. Pencereden süzülen ay ışığı karabasan sırasında bumburuşuk olan çarşafları aydınlatıyordu. O gece epey oturdum ve doğru dürüst uyuyamadım.

11

Cenaze Töreni

O gün ustabaşı Brad Jeffries'la konuşup Arnie'nin, cenaze törenine gitmek için iki saat izin aldığını öğrendim. Bu durumda benim de o törene gitmem gerekiyordu. Arkadaşımı böyle kritik bir anda yalnız bırakamazdım. Brad iyi kalpli bir insandı. Fazla mesai saatlerinde çalışacağıma söz vererek onu kandırdım.

Öğleden sonra birde yol yapımında kullanılan araçlardan biriyle şantiye binasına geldim. Arnie içerideydi. Sarı kaskını

çıkarmış temiz bir gömlek giyiyordu. Beni görünce şaşırdı. "Dennis, burada ne işin var?"

"Senin gibi ben de cenaze törenine gitmeye hazırlanıyorum," diye cevap verdim.

Hemen itiraz etti. "Hayır." İşte bu tek sözcük birden artık cumartesileri buluşmadığımızı, Michael ve Regina'nın telefonda benimle pek soğuk konuştuklarını, sinemadan aradığımda tuhaf davrandığını bana anımsattı. Böylece beni yaşamından çıkardığını anladım. Tıpkı LeBay'in ölümü gibi bu da birden oldu.

"Ben de cenaze törenine gideceğim Arnie. Düşlerimde o adamı görüyorum. Söylediklerimi duyuyor musun? Onu düşümde gördüm. Ayrı ayrı ya da birlikte gidebiliriz. Ama orada olacağım."

"Şaka etmedin değil mi?"

"Ne?"

"Yani sinemadan bana telefon ettiğinde onun öldüğünü gerçekten bilmiyordun değil mi?"

"Aman Tanrım! Böyle bir konuda şaka yapabileceğimi sanıyor musun?"

"Hayır," demeden önce biraz durakladı. Yani durumu iyice düşündüğünü anladım. Belki de herkesin aleyhine döndüğüne inanmaya başlamıştı. Will Darnell, Buddy Repperton, annesi, babası onun bu tür kuşkulara kapılmasına neden olmuşlardı. Fakat bu durumun nedeni sadece onlar değildi. Asıl neden de onlar değildi zaten. Her şeyin nedeni o arabaydı. "Demek onu düşünde gördün?"

"Evet."

Elinde temiz gömleğiyle durup bu kez bu sözlerimi düşündü.

Sonunda, "Gazetede adamın Libertyville Tepesi Mezarlığı'na gömüleceği yazılıydı," dedim. "Otobüse mi bineceksin, yoksa benimle mi geleceksin?"

"Seninle geleceğim."

"İyi."

Mezarlıkta yas tutan bir avuç insana yaklaşmaya cesaret edemeyerek epey açıkta durduk. Orada bir düzineden az insan vardı. Yarısı da eski üniformalarını sandıktan çıkarıp giymiş ihtiyar adamlardı. LeBay'in tabutu biraz sonra mezara indirilecekti. Ağustos sonundaki o sıcak günde rahibin sözlerini duyduk. İnsanın büyüyüp boy atan ve sonra biçilen otlar gibi olduğunu anlatıyordu.

Rahip sözlerini bitirince tabut mezara indirildi. Altmışını geçmiş bir adam tabutun üstüne bir avuç toprak attı. Ölüm haberinde LeBay'in bir erkek ve bir kız kardeşi olduğunu okumuştum. O erkek kardeşi olacaktı. Fazla benzemiyorlardı ama yine de kardeş oldukları belliydi. Kız kardeşi cenaze törenine yetişememişti anlaşılan. Açılan çukurun çevresinde sadece erkekler vardı.

Üniformalı yaşlı adamlardan ikisi LeBay'in kardeşinin hemen arkasında duruyorlardı. Tören kısa sürdü. Başımı çevirip Arnie'ye baktım ama yanımda değildi. Biraz uzaklaşmış, bir ağacın altında duruyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"İyi misin Arnie?" diye sordum. O anda törene gelenlerin hiçbirinin gözünün yaşlı olmadığını fark ettim. Roland D. LeBay mezarının başında tek gözyaşı dökecek kimsenin Arnie Cunningham olacağını bilseydi, o hurda arabası için elli dolar daha az alırdı belki. Yine de Arnie paslı tenekeye asıl değerinden yüz elli dolar daha fazla ödemiş olurdu.

Arkadaşım sert bir hareketle yüzündeki yaşları silerken boğuk bir sesle mırıldandı. "İyiyim. Haydi gel." Gitme zamanının geldiğini söylediğini sanmıştım. Fakat park ettiğim Duster'e doğru gitmedi. Mezar başındaki insanlara doğru yürüdü. Onun LeBay'in kardeşiyle konuşmak istediğini anladım.

Adam hâlâ o iki üniformalı adamla beraberdi. Az geliri olan ve emeklilik çağı yaklaşan biri gibi giyinmişti. İnce çizgili lacivert takım elbisesinin pantolonunun arkası hafifçe parlamıştı. Kravatı eskiydi ve beyaz gömleğinin yakası da sararmıştı. Bizi görünce şöyle bir baktı.

Arnie, "Özür dilerim efendim," diye söze başladı. "Siz Bay LeBay'in kardeşisiniz değil mi?"

"Evet." Adam endişeyle karışık bir merakla Arnie'yi süzüyordu.

Arkadaşım elini uzattı. "Adım Arnold Cunningham. Ağabeyinizi tanıyordum. Kısa süre önce kendisinden bir araba aldım."

Arnie elini uzatınca LeBay hemen buna uzandı. Uzanan eli sıkmak Amerikalı erkeklere özgü bir refleks sayılabilirdi. Ama Arnie ağabeyinden bir araba aldığını söyleyince eli bir an havada kaldı. Adamın Arnie'nin elini sıkmayacağını, dönüp uzaklaşacağını sandım. Ama öyle yapmadı. Arkadaşımın elini şöyle bir tutup bıraktı. Kuru bir sesle, "Christine," dedi. Evet, ağabeyine benziyordu. Kalın kaşlar, çene biçimi, açık mavi gözler; ama bu adamın yüzü daha yumuşak ifadeli, hatta iyiydi. Hiçbir zaman ağabeyi gibi bir akbaba olup çıkmayacaktı. "Rollie'den son aldığım mektupta onu sattığını yazıyordu."

Ağzım açık kaldı. Öfkeyle bağıracağını sandığım Arnie'ye döndüm. Ama onun yüzü değişmemişti. "Şahane kazık fikri insanına göre değişir. Siz öyle düşünmüyor musunuz Bay LeBay?"

LeBay güldü ama biraz da istemeyerek gülmüştü sanırım.

Arnie, "Bu benim arkadaşım. Arabayı aldığım gün yanımdaydı," diye beni tanıştırdı. George LeBay'in elini sıktım. Yaşlı askerler gitmişlerdi. Orada üçümüz kalmış, birbirimize sıkıntıyla bakıyorduk. LeBay sonunda, "Sizin için bir şey yapabilir miyim Bay Cunningham?" diye sordu.

Arnie hafifçe öksürdü. "Garajı düşünüyordum. Arabayı muayeneye hazırlamaya çalışıyorum. Ailem evde istemiyor. Acaba sizin garajı kiralayabilir miyim?"

"Korkarım imkânsız. Evi satmak için bugün komisyoncularla konuştum. Anahtarları teslim ettim. Evi müşterilere gezdirecekler. Onun için garajı kiralayamam." Arnie'ye doğru hafifçe eğildi. "Lütfen beni yanlış anlamayın. Genel olarak gençleri severim. Sevmeseydim şimdiye kadar çoktan akıl hastanesini boylardım. Çünkü kırk yıla yakın bir süredir Paradise Falls, Ohio'da ortaokul öğretmenliği yapıyorum. Siz çok zeki, nazik bir gence benziyor-

sunuz. Ben Libertyville'deki evi satıp gelecek parayı Denver'daki ablamla bölüşeceğim. O eve ayak basmak istemiyorum Bay Cunningham. Ağabeyimin yaşamından uzak kalmak istiyorum."

Arnie durakladı. "Anlıyorum. Acaba eve bakacağıma, çimleri biçeceğime, ufak tefek onarımlar yapacağıma söz versem durum değişir miydi?"

LeBay, "Eve bakıp ufak tefek onarım yapacak birini tuttum," diye cevap verdi. Bu olabilirdi. Ama birden kesinlikle yalan söylediğini anladım. Arnie de bunu biliyordu sanırım.

"Peki. Ağabeyinizin ölümüne üzüldüm. Kendisi... kendisi iradesi güçlü birine benziyordu."

LeBay biraz da alayla gülümsedi. "İradeli mi? Ah evet, istediğini yapan namussuzun biriydi." Arnie'nin şaşkınlığını fark etmemiş gibi davranarak, "Özür dilerim beyler," dedi. "Güneş biraz midemi rahatsız etti sanırım." Dönüp yürüdü. Biz mezarın yanında durmuş onun arkasından bakıyorduk. LeBay birden durunca Arnie'nin yüzü aydınlandı. Adamın fikrini değiştirdiğini sanmıştı. LeBay öylece durup başını önüne eğdi. Düşünüyordu galiba. Sonra yanımıza geldi.

Arnie'ye, "O arabayı unutmanızı öneririm," dedi. "Onu hemen satın. Onu bütün olarak alan çıkmazsa parçalarını satın. Bunu çok kısa süre içinde yapın ve bütün parçalarını elinizden çıkarın. Kötü bir huydan vazgeçer gibi onu hemen başınızdan atın. Sanırım o zaman daha mutlu olursunuz."

Durmuş, arkadaşıma bakıyor, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Ama Arnie ağzını açmadı. Gri gözlerini LeBay'e dikerek öyle kaldı. Kararını vermiş olduğu anlaşılıyordu. LeBay onun gözlerindeki bakışı anlayarak başını salladı. Üzgün ve biraz da rahatsız olmuşa benziyordu. "İyi günler beyler."

Arnie de içini çekti. "Anlaşıldı." Biraz da öfkeyle baktı giden adamın arkasından. Birlikte arabama doğru yürüdük. İkimiz de susuyorduk. İki LeBay de kafamı kurcalamaktaydı. Birden kararımı verdim. O anda böyle davranmasaydım Tanrı bilir bu işlerin sonu ne olurdu...

"Şey, arkadaş. Ben sıkıştım. Bana bir iki dakika izin ver ha?"

"Peki." Başını bile kaldırmadı. Elleri ceplerinde, gözlerini yere dikmiş gidiyordu.

Dönüp koşarcasına uzaklaştım. Fakat mezarlıktaki küçük binaya değil, geride kalan araba parkına gittim. George LeBay'i Hertz'den kiralamış olduğu küçük Chevette'e binerken yakaladım. Soluk soluğa, "Bay LeBay," diyebildim. Merakla bana baktı. "Özür dilerim. Sizi yine rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Ziyanı yok. Ama ne yazık ki, arkadaşınıza söylediğim şey geçerli. O arabayı garaja koymasına izin veremem."

"Çok iyi." Kalın kaşları hayretle havaya kalktı. Telaşla devam ettim. "O araba... o Fury'den hiç hoşlanmıyorum. Bunun arkadaşıma yaramadığına inanıyorum. Belki de ben biraz... şey yani..."

"Arkadaşınızı kıskanıyor musunuz?" diye sordu. Sesi sakindi. "Önceden sizinle beraberdi ve şimdi zamanını onunla geçiriyor."

"Şey, evet öyle. O benim en eski arkadaşım. Ama... hepsi bu kadar değil sanırım."

"Ya?"

Güçlükle konuştum. "Neden ona arabayı satmasını ve unutmasını söylediniz? Neden bunun kötü bir alışkanlık gibi olduğunu belirttiniz?"

Bir şey söylemedi. Söyleyeceği bir şey olmamasından korkuyordum. Yani bana anlatacağı bir şey olmayabilirdi. Sonra güç duyulan bir sesle sordu. "Oğlum, bu işin üstüne vazife olduğuna inanıyor musun?"

"Bilemiyorum." Birden onun bakışlarına karşılık vermemin çok önemli olduğu kanısına vardım. "Fakat Arnie'yi seviyorum. Onun üzülmesini istemiyorum. O araba daha şimdiden arkadaşımın başını belaya soktu. Durumun daha kötü olmasından endişe ediyorum."

"Bu gece motelime gel. Batı Bulvarı'nın 376 sayılı rampasının hemen ilerisinde. Orasını bulabilir misin?"

"Ben o rampanın iki tarafının kazılmasında çalıştım." Ellerimi uzattım. "Bu yüzden avuçlarım su topladı." Gülümsedim ama o ciddiydi.

"Gökkuşağı Moteli. Aslında bu iş ne seni, ne de beni... kimseyi ilgilendirmez." Yumuşak sesi ağabeyininkinden çok farklı olmakla birlikte yine de garip bir biçimde onunkini andırıyordu. "Ama sana şimdi şu kadarını söyleyebilirim. Ağabeyim iyi bir insan değildi. Ömründe gerçekten sevdiği tek şey arkadaşının satın aldığı o Plymouth Fury'ydi. Onun için de sana ne anlatırsam anlatayım, sen bana ne söylersen söyle, bu iş yalnızca o ikisinin arasında."

Bana gülümsedi. Bu gülüş hiç de hoş değildi. O anda adamın gözlerinin içinden bana bakan Roland D. LeBay'di sanki. Titredim.

"Oğlum, sen başkalarının sözlerinde hikmet arayacak yaşta değilsin. Sadece kendi düşüncelerini beğenebilirsin. Ama sana şunu söyleyeyim. Düşman olan sevgidir." Başını salladı. "Evet. Ozanlar sürekli olarak ve bazen de kasıtlı olarak aşkı yanlış tanımlarlar. Aşk celladın ta kendisidir. Aşkın gözü kör değildir. Aşk gözleri çok keskin olan bir yamyamdır. Aşk yiyip bitirir, çünkü hep açtır."

Farkına varmadan, "Neyi yer?" diye sordum. Ağzım dışında her zerrem bu konuşmanın çılgınca olduğuna inanıyordu.

George LeBay, "Dostluğu yer," diye yanıtladı. "Dostluğu yer. Senin yerinde olsaydım en kötü durum için şimdiden kendimi hazırlardım Dennis."

Chevette'in kapısını kapatıp motoru çalıştırdı ve uzaklaşarak beni orada tek başıma bıraktı.

O anda gözlerimin önünde mezara indirilen tabut belirdi. Bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışırken başka bir hayal bunun yerini aldı. En iyi çamaşırları ve elbisesi giydirilmiş olan Roland D. LeBay ipek astarlı tabutta yatıyordu. Üstünde pis kokulu, sararmış bel korsesi de yoktu tabii.

LeBay toprağa girmişti... tabuttaydı. Ellerini göğsünde kavuşturmuşlardı... Öyleyse neden tabuttaki adamın yüzünde kazık atmaya hazırlanan kimselere özgü o pis gülüş vardı?

12

Biraz Aile Tarihi

George LeBay'i on dört numaranın önünde elinde bir bardakla oturur buldum. Yanına gittim. Oturmamı işaret etti. "Gazoz filan ister misin?" diye sordu. "Büroda bir gazoz makinesi var."

"Hayır, teşekkür ederim." Branda koltuğa yerleştim.

Adam yumuşak bir sesle devam etti. "Öyleyse sana bildiğim bazı şeyler anlatayım. Ben Rollie'den on bir yaş küçüğüm. Hâlâ yaşlılığın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Biz dört kardeştik, Rollie en büyüğümüzdü. Ben de en küçükleri. Ağabeyim Drew 1944'te Fransa'da öldü. O da Rollie gibi ordudaydı. Biz burada, yani Libertyville'de büyüdük. Ama o zamanlar Libertyville çok küçüktü. Köy gibi bir yerdi." Kendi kendine gülerek boşalan bardağına gazoz doldurdu. "Rollie'nin çocukluğuyla ilgili bir tek şeyi iyi anımsıyorum. Bu da öfkesiydi. Rollie daima öfkeliydi. Okula başkalarının eskilerini giyerek gitmek zorunda olduğu için öfkeliydi. Babam alkolik olduğu ve buradaki birkaç fabrikadan birinde devamlı çalışamadığı için öfkeliydi. Annem babamın içkisini engelleyemediği için öfkeliydi. Kendisinden küçük olan üç kardeşi, yani Drew, Marcia ve ben olduğum için öfkeliydi. Çünkü biz üçümüz o yoksulluğu yenilemez hale sokmaktaydık."

Birden gömleğinin bir kolunu sıvadı ve bana dirseğinin içinden bileğe doğru inen yara izini gösterdi. "Bu bana Rollie'den bir armağandır. Bu, ağabeyim on dördünde ve ben üç yaşındayken oldu. Evin önünde oturmuş, araba ve kamyon yerine koyduğum renkli birkaç tahta küple oynuyordum. Rollie okula gitmek için kapıdan fırladı. Onun yolundaydım herhalde. Beni itip geçti. Kaldırıma çıktı. Sonra birden döndü ve beni yakaladığı gibi kaldırıp fırlattı. Annemin bahçe adını verdiği içinde birkaç ayçiçeğiyle bol ot bulunan yere düştüm. Oradaki çitin kazıklarından biri koluma saplandı. Yaram çok kanadığı için hepsi korkudan ağlaştılar. Sadece Rollie oralı olmadı. O, 'Bundan

böyle yoluma çıkma Tanrının belası sümüklü!' diye bağırdı. 'Yoluma çıkma! Anladın mı?'"

Büyülenmiş gibi o eski yara izine baktım. Yara kapanmış ama bıraktığı iz geçmemişti. Umutsuzlukla karışık bir korkuyla titredim. Gözlerimin önünde arabanın ön panelini yumruklayarak onlara sözlerini yedireceğini bağıran Arnie belirdi.

George LeBay bana bakıyordu. Yüzümde ne gördü bilmem ama gömleğin kolunu indirip düğmesini iliklerken dayanılmayacak kadar kötü bir geçmişin perdesini kapatır gibiydi.

Gazozundan bir yudum aldı. "O gece babam eve döndü. İş arama bahanesiyle kafayı çekmeye gitmişti. Olanı duyunca Rollie'yi fena dövdü. Ama ağabeyim dize gelmedi. Ağladı fakat boyun eğmedi. Sonunda annem bağırmaya başladı. Ağabeyimin babamın elinde öleceğinden korkmuştu. Rollie'nin gözlerinden yaşlar akıyor ve hâlâ sözünü geri almıyordu. Gözyaşları arasında, 'Bir daha yoluma çıkarsa aynı şeyi yine yaparım,' dedi. 'Sen de bana engel olamazsın, Tanrının belası içki küpü.' O zaman babam yüzüne bir tokat patlatıp burnunu kanattı. Rollie elini yüzüne dayayarak yere devrildi. Kan parmaklarının arasından fışkırıyordu. Annem feryat ediyor, Marcia ağlıyordu. Drew bir köşeye büzülmüştü. Ben de sargılı kolumu tutmuş avaz avaz haykırıyordum. Ve Rollie hâlâ, 'Aynı şeyi yine yaparım içki küpü, içki küpü, Tanrının belası içki küpü!' diyordu."

LeBay, "En iyi anımsadığım bitip tükenmeyen öfkesi," diye yineledi. "Okulda kılığıyla, saçının kötü şekilde kesilmesiyle alaya kalkan herkesle kavga ederdi. Hatta kendisiyle alay ettiğini sandığı kimselerle de dövüşürdü. Kaç kez okuldan atıldı. Sonunda okulu bırakıp orduya yazıldı. Yirmili yıllarda orduya önem verilmezdi. Bu işin ne gururu vardı, ne de öyle soyluluğu. Ağabeyim üsten üsse yollandı. Önce güneye, sonra güneybatıya. Her üç ayda bir mektubunu alırdık. Hâlâ öfkeliydi. 'Soysuzlar' dediği kimselere kızıyordu. Her şey o soysuzların suçuydu. Soysuzlar onu terfi ettirmiyorlardı. Soysuzlar aldığı izni ertelemişlerdi. Soysuzlar en az iki kez onu hapse atmışlardı. Yine de ordu onu bırakmadı. Çünkü ağabeyim çok iyi bir teknisyendi. Makinelerin dilinden

anlıyordu. Senato o zamanlar orduya sadece eski, hurda taşıtları onaracak kadar para vermekteydi."

Birden ellerini ustalıkla kullanan Arnie'yi düşünerek yine rahatsız oldum.

Yaşlı adam bana doğru eğildi. "Ancak bu yeteneği bile bir öfke kaynağıydı. Şimdi arkadaşının sahip olduğu o arabayı alana kadar da o öfke geçmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

LeBay kuru bir sesle güldü. "Ağabeyim ordunun kamyonlarını, arabalarını, her türlü taşıtını onarıyordu. Buldozerleri, subay arabalarını kendi yaptığı parçalarla işler hale getiriyordu. Bir keresinde Batı Teksas'taki Arnold Üssü'nü ziyaret eden bir milletvekilinin arabası bozulmuştu. Parlamenterlerin üstünde iyi bir izlenim bırakmak için çabalayan üs komutanı, ağabeyime adamın değerli arabası Bentley'ini onarması için emir vermişti. Ah, evet, işte o soysuz hakkında bize tam dört sayfa mektup yazdı. Rollie öfkeden kudurmuştu.

Elinden pek çok taşıt geçiyordu... Fakat Rollie'nin İkinci Dünya Savaşı sonrasına kadar bir arabası olmadı. O zaman bile paslanmış, pek iyi çalışamayan bir Chevrolet alabildi. Yirmili ve otuzlu yıllarda yeteri kadar parası olmadı. Savaş yıllarında da sağ kalmak için uğraştı. Uzun yıllar boyunca o soysuzlara ait binlerce arabayı onardı ama kendi arabası olmadı. Yani orduda da Libertyville'deki yaşamını sürdürmekteydi. O eski Chevrolet de onun öfkesini gidermedi. Evlendikten bir yıl sonra aldığı Hudson Hornet de öyle."

"Evlendi mi?"

LeBay, "Sana bunu söylemedi değil mi?" dedi. "Ağabeyim durmadan ordudaki günleri, savaştaki anılarını anlatırdı. Arkadaşınla sen uykuya dalana kadar hikâyelerine devam eder ve bir yandan da cüzdanını çalmak için cebini yoklardı. Fakat sana Veronica ya da Rita'yı anlatma zahmetine katlanmazdı."

"Onlar kim?"

LeBay, "Veronica karısıydı," diye cevap verdi. "Rollie, Kore'ye gitmeden kısa süre önce 1951'de evlendiler. Ağabeyim isteseydi

burada kalabilirdi. Evlenmişti. Karısı hamileydi. Kendisi orta yaşa yaklaşmıştı. Ama gitmeyi yeğledi."

LeBay düşünceli düşünceli bana baktı. "Bu bir bakıma çift evlilik sayılırdı. 1951'de kırk dört yaşındaydı. Üstelik evliydi. İşiyle evlenmişti. O soysuzlarla evliydi."

Yine sustu. Sessizliğinde kasvetli bir şey vardı. Sonunda, "Bir şeyiniz yok ya?" dedim.

"Yok, iyiyim. Sadece düşünüyordum. Ölüleri düşünüyordum." Sakin sakin bana baktı. Fakat gözleri acı doluydu. "Biliyor musun, bütün bunlar beni üzüyor delikanlı. Adın neydi? Burada oturup bütün bu eski olayları ilk adını bilmediğim birine anlatamam."

"Adım Dennis. Beni dinleyin Bay LeBay..."

"Sandığımdan daha çok acı veriyor," diye sözlerini sürdürdü. "Ama başladığıma göre bitirmeliyim. Ben Veronica'yı sadece iki kez gördüm. Batı Virginia'lıydı. Pek zeki biri sayılmazdı. Rollie onu istediği gibi yönetiyordu. İstediği de buydu sanırım. Fakat o tatsız işe kadar, yani Rita olayına dek Veronica ağabeyimi sevdi sanırım. Ağabeyim aslında bir kadınla evlenmek istememişti sanırım. Onun bütün istediği bir ağlama duvarıydı.

Bize yolladığı mektuplar... Okulu çok erken bıraktığını söylemiştim. Yazısı bile düzgün sayılmazdı. Cahildi. O mektuplar Rollie için, büyük bir çaba sayılırdı. Bunları yüreğindeki zehirden kurtulmak için yazdığını sanmıyorum. Zehri etrafa saçmak için mektup yazıyordu. Veronica'yla evlenir evlenmez mektuplar kesildi. Artık yanında zehrini boşaltabileceği biri vardı. Onun için bizimle ilgilenmesine gerek kalmamıştı. Kore'de kaldığı iki yıl boyunca karısına mektup yazmıştır sanırım. Bu süre içinde bana bir, Marcia'ya iki mektup geldi. 1952 başında kızı doğduğunda da hiç sevinmedi. Sadece evde doyurulması gereken bir boğaz daha olduğu için yakınıyordu."

"Peki hiç terfi etmedi mi?" diye sordum. Bir yıl önce uzun bir televizyon dizisinin bir bölümünü seyretmiştim. *Bir Zamanlar Kartaldı* adlı bu dizinin romanını da ertesi gün vitrinde görüp iyi bir savaş kitabı sanarak satın almıştım. Romanda hem savaş, hem

barış, hem de orduyla ilgili bazı yeni düşünceler vardı. Bunlardan biri de savaş zamanlarında askerlerin çok daha kısa sürede terfi etmeleriydi. Yirmili yıllarda orduya giren LeBay'in iki de savaş gördükten sonra bile taşıtlarla uğraşmasını aklım almamıştı.

LeBay güldü. "Ağabeyim *İnsanlar Yaşadıkça*'daki Prewitt gibiydi. Terfi ederdi, sonra emre itaatsizlik veya küstahlık ya da sarhoşluk yüzünden rütbesi elinden alınırdı. Sana hapse atıldığını söylemedim mi? Bir seferinde verilecek resmi bir ziyafet için hazırlanan puncun içine işemişti. Bu yüzden on gün hapsedildi. Belki de onun sarhoş olup kendince şaka yaptığını düşünerek yumuşak davrandılar. Onlar ağabeyimin içindeki kini, bu işi yaparken duyduğu korkunç öfkeyi bilemezlerdi. Ama artık o sırada Veronica bunu kendilerine anlatabilirdi."

Saatime bir göz attım. Dokuzu çeyrek geçiyordu. LeBay bir saate yakın süredir konuşuyordu. "Ağabeyim 1953'te Kore'den dönünce kızını ilk kez gördü. Anladığım kadarıyla kızına bir iki dakika bakıp karısına vermiş ve o gün kalan vaktini eski Chevrolet'sini onarmakla geçirmişti... Sıkıldın mı Dennis?"

İçtenlikle, "Hayır," diye cevap verdim.

"Bunca yıl boyunca Rollie'nin gerçekten istediği bir tek şey vardı. Bu da yepyeni bir arabaydı. Bir Cadillac ya da Lincoln değil ama. O üst tabakaya, soysuzlara katılmak istemiyordu. Sadece yeni bir Plymouth veya bir Ford ya da Dodge istemekteydi.

Veronica zaman zaman bize yazardı. Rollie hangi üsse yollanırsa yollansın pazar günlerini araba acentelerini dolaşmakla geçiriyorlardı. Veronica ve bebek Rollie'nin o zamanki Hornet'inde oturup bekliyorlardı. Kadın Rita'ya masallar okurken Rollie de satıcılarla konuşuyor, araba galerilerini, tozlu depoları geziyordu. Adamlarla beygir gücü, aküler, vitesler ve türlü şeyler konuşuyordu."

Yine Arnie'yi düşündüm. "Ağabeyinizde bu araba merakı saplantı halinde miydi?"

"Evet, öyle diyebilirsin. Arabalarla aklını kaçırmak üzereydi. Veronica'ya biriktirmesi için para vermeye başladı. Ağabeyimin başçavuşluktan yukarıya çıkamamasına neden olan huysuzluğu,

öfkesi dışında bir de alkol sorunu vardı. Alkolik değildi ama her altı ya da sekiz ayda bir içerdi. Bu içki âlemlerinde bütün parası giderdi. Parayı nereye harcadığını da kesinlikle anımsamazdı.

Veronica bu işe engel olacaktı sözde. Rollie'nin onunla evlenmesinin bir nedeni de buydu. Rollie içmeyi kafasına koyunca gelip karısından para istiyordu. Bir seferinde kadıncağızın boynuna bıçak dayayıp tehdit etmişti. Bunu bana ablam anlattı. Zaman zaman Veronica'yla telefonda konuşurdu. Veronica, Rollie'ye parayı vermemiş. Bu 1955'te olmuş. Sekiz yüz dolar kadar bir para biriktirmişler. Veronica boğazına dayanan bıçağa aldırmadan, 'Arabayı unutma şekerim,' demiş. 'Parayı içkiye verirsen arabayı asla alamazsın.'"

"Karısı onu çok sevmiş olmalı," diye mırıldandım.

"Şey... belki de sevdi. Fakat Rollie'nin bu sevgi yüzünden değiştiği gibi romantik bir kanıya varmamalısın. Su taşı aşındırır ama bunun için yüzlerce yıl gerekir. Oysa insanlar ölümlüdür."

Bu tür bir şey daha söylemeyi düşündüyse vazgeçti. Duraklaması bana tuhaf geldi.

Adam, "Ağabeyim ikisine de kötü davrandı," diye devam etti. "Fakat onları yaralayıp berelemedi. Bıçağı karısının boğazına dayadığında da sarhoş olduğunu unutmamalısın. Rollie 1957'de ordudan ayrıldığında Veronica bin iki yüz dolardan fazla para biriktirmişti. Ağabeyim görev sırasında kaza geçirdiği için de yüklü bir tazminat aldı. Yani sonunda istediği paraya kavuştu. Fakat ev almayı aklından geçirmeden araba almaya karar verdi. Araba her şeyden önemliydi. Artık durmadan araba acentelerine gidiyordu. Sonunda Christine'de karar kıldı. Bana onunla ilgili uzun bir mektup yolladı. 1958 model Fury, yani öfke... Plymouth'u seçmişti. Mektupta arabayla ilgili bütün bilgiyi veriyor, ondan sanki bir kadınmış gibi söz ediyordu. Christine'in fiyatı üç bin dolardı ama ağabeyim eski arabasını vermiş ve pazarlık ederek onu iki bin yüz dolara almıştı. Üstelik ısmarlamaydı bu. Yüzde onunu peşin vermiş, araba fabrikadan çıkarılıp teslim edilince de üstünü ödemişti.

Bir yıl sonra da altı yaşındaki Rita boğularak öldü."

Koltukta zıplamışım; az kalsın yere devriliyordum. LeBay'in dingin sesinde insanı gevşeten bir şeyler vardı. Zaten yorgundum. Bu yüzden dalar gibi olmuştum. Son sözleri yüzüme serpilen soğuk su etkisi yapmıştı.

Hayretle baktığımı görünce, "Evet öyle oldu," diye başını salladı. "O gün arabayla dolaşıyorlarmış. Her pazar üçü arabayla böyle geziyorlardı. Ağabeyim hem otomobili sürüyor, hem de o ara moda olan rock and roll şarkılarını dinliyordu. Arabanın önüne ve arkasına çöp atmak için torbalar koymuştu. Küçük kızın yere bir şey atması, arabayı kirletmesi yasaktı. Rita da bunu iyi öğrenmişti." Yine susup düşünceye daldı.

Sonra, "Rollie arabadaki kül tablalarının tertemiz olmasını isterdi," diye devam etti. "Kendisi çok sigara içerdi ama izmariti tablaya bastırmaz, pencereden atardı. Yanında kül tablasını kullanan biri varsa gezinti sonunda boşaltıp kâğıtla iyice silerdi. Arabayı haftada iki kez yıkıyor, yılda iki defa da bakımdan geçiriyordu. Bir garajda yer kiralayıp onu kendi eliyle temizleyip onarıyordu."

Acaba LeBay de Darnell'in garajından mı yararlanmıştı?

"O pazar günü bir hamburgercinin önünde durmuşlar. Olanlar da çok basit sanırım." Yine sustu. Bana olayın ne kadarını anlatmasının uygun olacağını düşünür gibiydi. Sonunda, "Küçük kız boğazını tıkayan bir et parçası yüzünden boğuldu," dedi. "Rita ellerini boğazına götürüp öğürmeye başlayınca, Rollie arabayı kaldırıma yanaştırıp durmuş. Çocuğu dışarı çekip sırtına vurmuş. Boğazına takılan lokmanın çıkmasını sağlamaya çalışıyormuş. Günümüzde yeni bir yöntem var tabii. Heimlich yöntemi... Böyle durumlarda iyi sonuç veriyor. Geçen yıl genç bir kadın öğretmen böyle boğulacak hale gelen bir erkek öğrenciyi Heimlich yöntemi sayesinde kurtardı. Ama o günlerde...

Yeğenim yolun kenarında öldü. Bunun pis ve korkutucu bir tür ölüm olduğunu anlıyorum. Rollie onu kurtarmaya çalıştı. Buna inanıyorum. Yeğenimin talihsizlik yüzünden öldüğüne de inanmaya çalışıyorum. Ağabeyim kızını öyle pek sevmezdi. Hatta belki de hiç sevmiyordu. Fakat böyle durumlarda duygusuz-

luk ve insafsızlık daha işe yarayabilir. Bazen acımasızlığa ihtiyaç vardır."

"Ama o olayda öyle olmamış," diye atıldım.

"Rollie sonunda onu ayak bileklerinden tutup baş aşağı sallandırmış. Kusmasını sağlamak için karnına yumruk atmış. Nasıl yapılacağını bilseydi, Rita'nın boğazında delik açar, çakısıyla soluk borusunu açma ameliyatı yapardı. Bunu bilmiyordu tabii. Yeğenim öldü.

Marcia, kocası ve çocukları cenaze töreni için geldiler. Ben de oradaydım. Bu ailenin son kez bir araya gelişiydi. Cenaze töreninde, herhalde arabayı satmış ya da değiştirmiştir, diye düşündüğümü anımsıyorum. Bu yüzden de biraz düş kırıklığına uğramıştım. Çünkü Veronica'nın mektuplarında ve Rollie'nin seyrek olarak gönderdiklerinde bu arabadan söz ediliyordu hep. Aileden biri gibi olmuştu. Ağabeyim arabayı satmamıştı. Libertyville Metodist Kilisesi'ne onunla geldiler. Araba parlatılmıştı. Pırıl pırıldı ve iğrençti." Bana baktı. "Buna inanıyor musun Dennis?"

Yutkundum. "Evet. İnanıyorum."

LeBay sıkıntılı bir tavırla başını salladı. "Veronica önde balmumundan yapılmış bir manken gibi oturuyordu. Canlılığını kaybetmişti. Rollie'nin arabası, kadının da kızı vardı. Rita boğulunca Veronica yas tutmadı. İçi ölmüştü."

"Ağabeyinize arabayı neden satmadığını sordunuz mu?"

"Sordum ya! Marcia da yanımdaydı. Cenaze töreninden sonraydı. Veronica'nın ağabeyi Batı Virginia'dan gelmişti. Mezar başındaki törenden sonra baygınlık geçiren yengemi alıp evine götürmüştü. Marcia ve ben ağabeyimi yalnızken yakaladık. Ona arabayı değiştirmeye niyeti olup olmadığını sordum. Araba kızının tabutunu mezarlığa getiren cenaze aracının arkasında duruyordu. Bugün Rollie'nin gömüldüğü mezarlıktaydık. Rengi kırmızı beyazdı. Chrysler 1958'de Plymouth Fury'lerin bu rengini hiç yapmamıştı. Rollie özel olarak ısmarladığı arabanın bu renklere boyanmasını istemişti. Arabadan on beş metre kadar uzaktaydık. Garip bir duyguya kapıldım... Sanki araba bizi duyacakmış gibi oradan uzaklaşmak istiyordum."

"Ağabeyinize ne söylediniz?"

"Ona arabayı değiştirip değiştirmeyeceğini sordum. Çocukluğumdan çok iyi anımsadığım o sert, inatçı ifade belirdi yüzünde. Beni çitin üstüne attığında da yüzünde o ifade vardı. Burnundan kanlar fışkırırken babama içki küpü diye bağırdığında da öyle. 'Onu değiştirmek çılgınlık olur George,' dedi. 'Henüz bir yaşında. Daha on sekiz bin kilometre yaptı. Bilirsin, bir arabayı değiştirmek için en az üç yaşında olması gerekir. Ancak o zaman verdiğin malın karşılığını alabilirsin'."

"'Rollie,' diye çıkıştım. 'Eğer sen parayı düşünüyorsan biri kalbini çalıp yerine bir taş parçası bırakmış demektir. Karının her gün bu arabaya bakmasını mı istiyorsun? Bu arabaya binmesini mi bekliyorsun? Aman Tanrım, bu olur mu?'

Yüzündeki ifade değişmedi. Güneşte duran arabaya bakana kadar. Sadece o anda yüz hatları yumuşadı. Acaba ömründe kızına böyle sevgiyle bakmış mıdır, diye düşündüğümü anımsıyorum. Hiç sanmam. Ağabeyim çocuğunu sevebilecek biri değildi."

Bir an sustuktan sonra devam etti. "Marcia da ona aynı şeyleri söyledi. Ablam Rollie'den çok korkardı ama o gün çok öfkelendiği için korkusunu yenmişti. Veronica ona sık sık mektup yazmıştı. Onun için de yengemin küçük kızını ne kadar sevdiğini biliyordu. Ablam, 'Biri öldüğünde üstünde yattığı yatağı yakarsın,' diye söylendi. 'Giyeceklerini yoksullara dağıtırsın. O insanla ilgili şeyleri yok edersin. Böylece hayatta kalanlar yaşamaya devam edebilirler. Kızının içinde öldüğü araba garajda durduğu sürece karın kendisini toplayamayacaktır.'

Rollie alaylı, pis bir sesle, 'Yani kızım boğuldu diye arabanın üstüne benzin döküp tutuşturmamı mı istiyorsun?' diye sordu. Ablam ağlamaya başladı ve bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Sonunda Marcia'yı kolundan tutup oradan uzaklaştırdım. Rollie'yle konuşmaya, ona bir şey anlatmaya imkân yoktu. Arabadan ayrılmamaya kararlıydı. Böyle istiyordu.

Marcia'yla ailesi Denver'a döndü. Bir daha da ablam Rollie'yi görmedi. Kendisine bir not bile yazmadı. Veronica'nın cenaze törenine de gelmedi."

Önce çocuğu, sonra karısı. Nedense bunun böyle olduğunu biliyor gibiydim. Bacaklarımda başlayan bir uyuşukluk mideme doğru çıktı.

"Veronica altı ay sonra öldü. Ocak 1959'da."

"Bunun arabayla ilgisi yoktu değil mi?" diye ısrar ettim. "Arabayla bir ilgisi yoktu kuşkusuz."

"Arabayla her bakımdan ilgisi vardı."

Bunu dinlemek istemiyordum. Ama dinleyecektim tabii. Çünkü şimdi o arabanın sahibi arkadaşımdı. Üstelik o araba yaşamını çok fazla etkileyerek gerektiğinden büyük önem kazanmıştı.

"Veronica kızının ölümünden sonra depresyon geçirdi ve bir daha kendine gelemedi. Libertyville'de birkaç arkadaşı vardı. Onlar yardım etmeye çalıştılar... Kendisini toplaması için ellerinden geleni yaptılar. Fakat Veronica düzelemedi. Oysa diğer bakımlardan her şey yolundaydı. Ağabeyimin ömründe ilk kez bol parası vardı. Ordudan emekli aylığı alıyordu. Ayrıca malullük aylığı da. Kentin batı yakasında bir lastik fabrikasında gece bekçisi olarak iş bulmuştu. Cenaze töreninden sonra oraya gittim ama fabrika çoktan yıkılmış."

"On iki yıl önce yıktılar," diye açıkladım. "Ben çocuktum o zaman. Şimdi orada büyük bir Çin lokantası var."

"Evin banka borcunu kolaylıkla ödüyorlardı. Artık bakılması gereken küçük bir kız da yoktu. Fakat Veronica kendine gelemedi. Kurtulabilmek için bir umudu yoktu. Sonunda kararını verip intihar etti. Gidip nalburdan altı metre uzunluğunda bir lastik hortum aldı. Bunun bir ucunu Christine'in egzozuna taktı. Diğer ucunu da açık camdan içeri soktu. Ehliyeti yoktu ama arabayı nasıl çalıştıracağını biliyordu. Bu kadarını bilmesi de yeterliydi zaten."

"Sonra ne oldu?"

"Ağabeyim tek başına o evde yaşadı. Mutsuz bir ömür sürdü. 1958 model Plymouth'undan da ayrılmadı. 1965'te gece bekçiliği işini bıraktı. Yine aynı sıralarda Christine'le ilgilenmekten de vazgeçti. Yani arabanın yeni gibi durması için eskisi gibi

çaba harcamıyordu artık. Christine'i eskimesi için kendi haline bıraktı."

"Yani araba 1965'ten beri orada mı duruyordu?" diye sordum. "On üç yıl orada mı kaldı?"

"Yok, onu garaja koydu. Komşular evin önünde bir arabanın paslanıp paralanmasına dayanamazlardı. Böyle bir şey belki kırsal kesimde olur ama bir Amerikan banliyösünde asla."

"Ama biz ilk gördüğümüzde araba oradaydı..."

"Biliyorum. Ağabeyim arabayı çimenliğe çıkarıp üstüne "SATILIK" diye yazmıştı. Merak ettiğim için Malul Gaziler Derneği'ndekilere sordum. Çoğu Rollie'yi uzun zamandan beri görmüyormuş. Fakat içlerinden biri arabayı ilk kez mayısta evin önünde gördüğünü söyledi."

LeBay arabayı oraya koymuş ve bir müşterinin gelmesini beklemişti demek. Sanki bir müşterinin geleceğini sezmişti. Mayısta olmazsa haziranda veya temmuzda ya da ağustosta o müşterinin geleceğini düşünmüştü. O anda gözlerimin önünde bir bataklık kenarındaki bir sinekkapan ağacı belirdi. Çiçek yeşil ağzını açmış bir böceğin konmasını bekliyordu. Ama uygun böceğin gelmesi şarttı. Başımı kaldırdım. "Demek ağabeyiniz Christine'i satmasının zamanı geldiği kanısına varmıştı?"

"Belki. Bilirsin din kitaplarına göre her şeyin bir zamanı vardır. Ekmenin bir zamanı, biçmenin zamanı, savaşın zamanı, barışın zamanı. Yani her olumlu için bir olumsuz. Rollie'nin yaşamında Christine'in zamanı olmuştu. Onun için belki de daha sonra Christine'siz bir zamanı olması gerekiyordu. Ve eğer öyleyse bunu hemen anlamıştır. Çünkü kendisi bir hayvandı ve hayvanlar içgüdülerini dinlerler. Ya da belki sonunda Christine'den bıktı. Rollie arabayı 1965'te garaja kapatması gerektiğini anlamıştı. Bu yıl da satması gerektiğini anladı. Hepsi bu." Bir an durdu. "Sana anlatacak başka bir şeyim yok sanırım. Sadece arkadaşın o arabadan kurtulursa çok daha mutlu olur. Arkadaşını inceledim. Pek de mutlu birine benzemiyor. Bu konuda yanılıyor muyum?"

Bu soruyu düşündüm. Arnie mutlu değildi ve hiçbir zaman da mutlu olmamıştı. Fakat o Plymouth'u alana kadar hiç olmazsa yaşamla uzlaşmış gibiydi. "Hayır, yanılmıyorsunuz."

"Ağabeyimin arabasının onu mutlu edeceğini sanmıyorum. Hatta tam tersi olacaktır. Ben lanetlere inanmam. Hayaletlere ve doğaüstü sayılan şeylere de. Yalnız duyguların eşyalar üstünde kalıcı bir etki yaptıklarına inanıyorum. Hem belki bu duygular belirli koşullar altında kendilerini ortaya koyabilirler. Bu tıpkı buzdolabında açık kalan sütün yakınında bulunan yemeklerin kokusunu çekmesi, yani soğan vesaire kokması gibi bir şey. Hoş belki de benimkisi saçma bir duygusallık. Belki de yeğenimin içinde boğulduğu, yengemin içinde intihar ettiği arabanın makineye sokulup madeni bir küp haline geldiğini görmek içimi rahatlatacak. Bu yüzden böyle konuşuyorum."

"Bay LeBay, ağabeyinizin evi satılana kadar onarım gibi işler için birini tuttuğunuzu söylediniz. Bu doğru muydu?"

Koltuğunda kımıldandı. "Hayır, doğru değildi. Mahsus yalan söyledim. O arabanın yine garaja girmesini istemiyorum... Sanki yine yuvasına kavuşmuş gibi oraya girmemeli. Eğer duygular ve etkiler insanlar öldükten sonra da yaşayabiliyorlarsa, bunlar araba kadar o garajda da güçlü olmalı."

13

Aynı Gece Daha Sonra

Annemle Elaine yatmışlardı; babam oturmuş televizyonda gece on bir haberlerini izliyordu. "Neredeydin Dennis?" diye sordu.

"Bovling oynadım." Bu yalan ağzımdan kolaylıkla çıkmıştı. Babamın olanları bilmesini istemediğim için böyle konuşmak zorundaydım.

"Arnie aradı. On bir buçuktan önce dönersen telefon etmeni istedi."

Saatime baktım. On biri yirmi geçiyordu. Ama o gün yeterince Arnie ve sorunlarıyla ilgilenmemiş miydim? İçimi çektim. "Arayayım bari."

Mutfağa geçip tavuklu sandviç yaptım. Bir bardağa Havaii puncu doldurdum ve Arnie'nin evine telefon ettim. Kendisi cevap verdi. Heyecanlı ve mutlu gibiydi. "Dennis, neredeydin?"

"Bovling oynadım."

"Dinle, bu gece Darnell'in garajına gittim. Harika bir şey bu Dennis! Darnell, Repperton'u kovmuş. O gittiği için ben kalabiliyorum!"

Birden endişelendim. "Arnie, arabayı orada bırakman sence iyi mi yani?"

"Ne demek istiyorsun? Repperton gitti. Bu sence iyi bir şey değil mi?"

Darnell'in arabayı garaja soktuğumuzda Arnie'ye bağırmasını, hakaret etmesini anımsadım. Daha sonra arkadaşım utana sıkıla şişko adam için ufak tefek işler yaptığını açıklamıştı. Belki de Darnell, Arnie'yi orada uşak gibi kullanmaktan zevk alıyordu. Bu yüzden onun arabasını garajda bırakmasına razı olmuştu. Bunları düşündümse de açıklamadım. Arnie zekiydi, aklı başına gelirdi nasıl olsa.

"Repperton'un gitmesi iyi. Fakat Darnell'in geçici bir çare olduğunu sanıyordum. Haftada yirmi dolar az para değil."

"Yok, yok. Bırak da sözümü bitireyim. Bu gece oraya gittiğimde Darnell beni bir kenara çekti. Repperton'un beni itip kakmasına üzüldüğünü söyledi. 'Seni yanlış anlamışım,' dedi."

"Öyle mi söyledi?" Adam böyle konuşmuş olabilirdi ama ona güvenmiyordum tabii.

"Evet. Günde birkaç saat yanında çalışmamı önerdi. Okul başladığı zaman haftada on beş, yirmi saat. Yedek parçaları sandıklara koyacağım. Lifti yağlayacağım, bu tür şeyler. Buna karşılık yer için haftada on dolar ödeyeceğim. Araç gereçleri de yarı fiyatına kiralayacağım. Buna ne dersin?"

Bu doğru olamayacak kadar iyiydi. "Kendini kolla Arnie."

"Ne?"

"Babam onun tehlikeli biri olduğunu söylüyor. Yasadışı iş yapıyormuş."

"Ben böyle bir şey görmedim. Bana kalırsa bu sadece dedikodu Dennis. Adam yalnızca gürültücü biri. Hepsi o."

"Neyse, sen yine de kendini kolla. Bir şey olursa oradan tüymeye bak. O adama güvenemiyorum."

"Peki..." Sesinden bana inanmadığı belliydi. Sonra asıl konuya geldi. Christine. Daima dönüp dolaşıp ona geliyordu zaten. "Bu benim için harika bir fırsat Dennis. Christine'in durumu iyi değil. Onun için bazı şeyler yapabildim. Ama daha çok onarım istiyor. Bazı onarımların nasıl yapılacağını da bilmiyorum."

"Anlıyorum." George LeBay'le konuştuktan sonra Arnie'nin sevgilisi Christine'e olan duygularım daha da güçlenmişti. Ondan hiç hoşlanmıyordum.

"Panjurunun yenilenmesi gerekli. Freni onarmak gerekiyor. Pistonları yeniden gözden geçirmeliyim... Bütün bunları elli dört dolarlık araç gereç takımıyla yapamam, demek istediğimi anlıyorsun değil mi Dennis?"

Israr ediyor, kendisine hak vermemi istiyordu. Tıpkı kendisine hiç layık olmayan bir sokak kadınına tutulan ve herkesin kadına saygı göstermesi için yalvaran eski arkadaşım Freddy Darlington'u anımsattı bana. "Tabii," diye cevap verdim. "Ne demek istediğini iyi anlıyorum Arnie."

Rahatladı. "İyi."

"Sadece dikkatli ol. Okula döndüğünde daha da dikkatli olmalı, Buddy Repperton'dan uzak kalmalısın."

"Tabii. Bundan emin olabilirsin."

Arnie'ye Darnell'in Christine hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sormak istiyordum. Christine daha önce onun garajına getirilmiş miydi? Arkadaşıma Bayan LeBay'le küçük kızı Rita'nın başına gelenleri de anlatmak istiyordum. Ama bu olayları nereden öğrendiğimi hemen anlar, ondan gizli iş çevirdiğimi sanabilirdi. Öğrendiklerimi anlatacak olursam dostluğumuz sona ererdi.

Böyle düşünürken, "Dennis, bir şey mi yiyorsun?" diye sordu.

"Evet, tavuklu sandviç. Niye sordun?"

"Lokmalarını kulağımın içinde çiğniyorsun. Zift ye."

İkimiz de gülmeye başladık. Tanrının belası arabayla evlenmesinden önceki günlerdeki gibi iyiydi şimdi durum.

"Sen tıkınmana devam et," diye gülerek telefonu kapattı.

Sandvicimi bitirerek oturma odasına geçtim. Babamın yatmaya çıktığını sanıyordum. Fakat o arkasına yaslanmış rahat koltuğunda oturuyordu. "Konuşmanın bir bölümünü duydum," diye mırıldandı.

Endişelendim. "Yaaa!"

"Arnie Cunningham'ın başı belada mı Dennis?"

"Bi... bilemiyorum," diyebildim. Çünkü ortada bir gerçek yoktu. Sadece endişelerim vardı.

"Bundan söz etmek istiyor musun?"

"Senin için uygunsa şimdi konuşmayayım baba."

Babam, "Olur," diye cevap verdi. "Ama bir tatsızlık çıkarsa bana mutlaka haber vermelisin. Anlaşıldı mı?"

"Olur."

Tam merdivene giderken babam, "On beş yıl kadar Will Darnell'in hesaplarına baktım ve vergi beyannamelerini doldurdum," diyerek hayretle geri dönmeme neden oldu.

"İşte bundan haberim yoktu."

Babam hafifçe gülümsedi. Şimdiye kadar böyle gülümsediğini hiç görmemiştim. Uykulu uykulu gülümsediğini sanırdınız. Oysa aslında her şeyi bilen biri gibi alayla gülümsüyordu. "Bu konuda konuşmayacağına söz verir misin Dennis?"

"Evet. Tabii."

"İyi. 1975'e kadar hesaplara ben baktım. Sonra Bill Upshaw'u buldu." Babam dikkatle beni süzüyordu. "Bill Upshaw'un hırsız olduğunu söyleyemem. Fakat ahlak kurallarına pek aldırmaz. Kolaylıkla hileye kaçabilir. Geçen yıl Sewickley'de üç yüz bin dolara İngiliz Tudor stilinde bir konak aldı."

Elini kaldırarak kendi evini işaret etti. Ben doğmadan bir yıl önce evi annemle birlikte altmış iki bin dolara almışlardı. Şimdi belki yüz elli bin dolar ederdi. Hem evin borcu da daha yeni bitmişti. Geçen yaz bahçede bir parti yapmış, babamın bankadan aldığı senedi uzun bir çatala takarak ocakta yakmıştık.

"Burası İngiliz Tudor stili bir konak değil ha, Dennis?"

"Burası güzel," diyerek gidip divana oturdum.

Babam devam etti. "Will Darnell'le dostça ayrıldığımızı söyleyebilirim. Hoş insan olarak ona değer verdiğim de yoktu. Ama iş ilişkileriyle özel ilişkiler birbirinden farklıdır. Bunu bilmeyen biri benim işimde başarılı olamaz. İş ilişkimiz iyiydi. Ancak bu da devam edemedi. İlişkiye son veren de ben oldum."

"Anlayamadım?"

Babam, "Durmadan kaynağı belli olmayan büyük paralar geliyordu," diye açıkladı. "Darnell'in isteği üzerine paraları Pennsylvania Güneş Enerjisi ve New York Biletçilik adlı iki şirkete yatırıyordum. İkisinin de eşi bulunmayan paravan şirketler olduğundan emindim. Sonunda kendisini görmeye gittim. Çünkü oyunu kartları açarak oynamak istiyordum. Ona Federal Vergi Dairesi ya da Eyalet Vergi Dairesi müfettişlerinin hesapları incelemelerinin kötü sonuç vereceğini söyledim. Bu durumda kendisine pek çok şey soracaklardı. Hem bu gidişle kendisi için tehlikeli olacak kadar da bilgi sahibi olacaktım."

"Peki o ne dedi?"

Babam hâlâ uykulu uykulu gülümsüyordu. "Dansa başladı. Benim işimde otuz sekiz, kırkına geldiğinde bu dansın bütün ayak oyunlarını öğrenmiş olursun. Yani bu işte iyiysen tabii. Ben de hiç fena sayılmam. Dans, adamın sana işinden memnun olup olmadığını, yeteri kadar para kazanıp kazanmadığını sormasıyla başlar. İşini sevdiğini ama daha fazla kazanmayı istediğini söylersen, adam derdini açman için sana cesaret verir. Ev borcun olabilir. Çocuklarını üniversiteye göndermek için para gerekebilir. Belki de karının mali durumunun elvermediği pahalı giysileri alma merakı vardır. Anlıyor musun?"

"Yani ağzını mı arar?"

"Bu daha çok bir tür yoklamaya benzer." Babam güldü. "Fakat dans devam eder. Bu bir *menuet* gibidir. Türlü adımlar ve duraklamalar vardır. Adam kurtulmak istediğin maddi sorumlulukları öğrendikten sonra neleri arzuladığını sorar. Bir Cadillac, Catskills ya da Poconos'ta bir yazlık, belki de bir kotra."

Birden irkildim, çünkü babamın tekneleri çok sevdiğini biliyordum. Birkaç kez güneşli yaz akşamüstlerinde King George ve Passeonkee göllerinin kıyılarındaki küçük tersanelere bakmıştık. Babam küçük tekneleri incelerken gözlerinde beliren özlemi unutmamıştım. O tekneler babama göre çok pahalıydı. Yaşamı başka türlü olsaydı, örneğin üniversiteye yollayacak çocukları bulunmasaydı belki istediği tekneyi alabilirdi.

"Kendisine hayır mı dedin?"

Babam omuz silkti. "İşin başında dans etmek istemediğimi kesinlikle belirttim. Çünkü bu iş her şeyden önce onunla özel ilişki kurmamı gerektirecekti. Oysa ben onun namusuyla iş yapmadığına inanıyordum. Ayrıca bu adamlar hesaplar konusunda aptaldırlar. Bu yüzden çoğu vergi kaçırmaktan içeriye girer. Hepsi de yasadışı yollardan kazanılan paranın gizlenebileceğini sanırlar. Hatta bundan emindirler. Nedense kirli paranın da çamaşır gibi yıkanıp temizleneceğini düşünürler. Aslında insan devamlı numara çevirirken kafasına bir şey iner."

"Nedenler bunlar mıydı?"

"Üç nedenden ikisi." Gözlerimin içine baktı. "Ben namussuz değilim Dennis." O anda tam anlamıyla anlaştık. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bunun nedeni babamın o gece beni büyük adammışım gibi kabul etmesi değildi. Pis, karışık bir dünyada ekmek parası kazanmaya kalkan adamın aslında türlü özlemleri bulunan bir şövalye olduğunu ortaya koyması da değildi neden. O anda babamı tam anlamıyla bir gerçek olarak görmek beni böyle heyecanlandırıp duygulandırmıştı. Daha ben sahneye çıkmadan önce o var olan, yeteri kadar tatsızlıkla karşılaşan gerçek bir insandı.

Bakışlarımdan sıkılarak başını öne doğru eğdi ve hafifçe güldü. "Babanızın namussuz olup olmadığını bilmek hakkınızdır. Ben namussuz değilim. O parayı alabilirdim ama bu doğru olmazdı."

"Baba, Darnell'in neler yaptığını biliyor musun?"

"O zaman bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum, çünkü o pis işlerin bir bölümü haline gelmem demek olurdu bu. Bir fik-

rim vardı tabii. Bazı şeyler duymuştum. Çalınan arabalar. Bunları kendi garajında satmayacak kadar kurnazdır o. Ayrıca mal yüklü tırları kaçırıyorlarmış."

"Ya silah ve uyuşturucu?" Sesim biraz boğuk çıkmıştı.

"Yok, o kadar heyecan verici bir şey yok. Bana kalırsa sigara ve içki kamyonlarının yolunu kesiyorlar. Ayrıca çalınan elektrikli fırınlar ve renkli televizyonlar da el altından satılınca iyi para getirir."

Babam ciddi ciddi beni süzdü. "Bunca yıl Will Darnell'e talihi devamlı yardım etti Dennis. Ya da insanın bu kentte talihe gereksinmesi yok. Libertyville'de ölene kadar bu işleri çevirebilir. Yalnız Eyalet Vergi Dairesi müfettişleri küçük köpekbalıklarıdır. Federal Vergi Dairesi'nin adamları da katil beyaz balinalara benzerler. Talihi yardım etti. Ancak bugünlerde üstüne çullanacaklarından eminim."

"Bu... bu konuda bir şeyler mi duydun?"

"Hayır, bir fısıltı bile duymadım. Duymam da gerekmez. Yalnız Arnie Cunningham'ı severim. O araba yüzünden endişelendiğini biliyorum."

"Evet, Arnie... o araba yüzünden çıldırdı. Sadece arabayı düşünüyor."

Babam, "Fazla şeyleri olmayan insanlar böyle davranabilirler," diye cevap verdi. "Bazen bir arabayı tuttururlar. Bazen de bir kızı veya mesleği ya da bir sazı. Yani iyi insanlar da tutkuları yüzünden kör olabilirler. Belki Darnell onu unutur. Ama Darnell onu kullanmaya kalkarsa sen Arnie'nin gözleri olmalısın Dennis. Onun bu dansa girmesine izin vermemelisin."

"Pekâlâ, deneyeceğim. Fakat yapabileceğim fazla bir şey olduğunu da sanmıyorum."

"Evet. Bu durumu çok iyi bilirim. Yatmak için yukarıya çıkmak istiyor musun?"

"Tabii."

14

Christine ve Darnell

Arnie gündüzleri yol inşaatında çalıştığı, geceleri de garajda Christine'le uğraştığı için anne ve babasını pek göremiyordu. Bu yüzden de ilişkiler iyice hassaslaşmıştı. Daima sakin, huzurlu bir yer olan Cunningham'ların evi bir savaş karargâhından farksızdı şimdi. Aslında iki tarafın da suçu vardı tabii. Her evde bu tür olaylar olurdu. Delikanlılık ya da genç kızlık çağına giren biri dışarısıyla ilgilenmeye başlardı. Anne ve babalar da çocuklarını korumak istedikleri için telaşlanırlardı. Çocuklara biraz özgürlük tanımak onları korkutuyordu. Bu yüzden evde savaş çıkardı. Yalnız Arnie'nin evindeki durum daha kötüydü, çünkü Arnie belirli haklar istemekte epey geç kalmıştı. Anne ve babası onu bildikleri gibi yönetmeye alışmışlardı.

Michael'la Regina okul başlamadan önce dört günlük bir tatil için New York'un üst kesiminde kalan göl kıyısındaki evlerine gitmeyi önerince Arnie kabul etti. Oysa Christine'i onarmak için o dört güne gereksinmesi vardı. İşte bana sık sık onlara göstereceğini, Christine'i trafik muayenesinden geçebilecek hale getireceğini, herkese göstereceğini söylüyordu. Onarımdan sonra arabayı eski renklerine boyamaya da karar vermişti. Yani kırmızı beyaz olacaktı.

Ama yine de ailesinin önerisini kabul etti. Onlarla iyi geçinmeye, her dediklerini yapmaya kararlıydı. Onlar yola çıkmadan bir gece önce evlerine uğradım. Arnie'nin arabası olayından dolayı artık beni suçlamadıklarını anlayınca içim rahat etti. Henüz ikisi de Christine'i görmemişti. Bunun bir tutku olduğu kanısına varmışlardı.

Regina kalan eşyaları topluyordu. Arnie, Michael ve ben eski kanoyu taşıyıp arabanın üstüne bağladık. Bu iş bitince Michael tebaasından insanlara inanılmaz bir lütufta bulunan güçlü bir kral tavrıyla Arnie'ye gidip birkaç bira getirmesini söyledi.

Arnie çok şaşırmış ve minnet duymuş gibi davranarak bunun harika olacağını söyledi. Uzaklaşırken de bana göz kırptı.

Michael arabaya dayanarak bir sigara yaktı. "Aldığı o külüstürden bıkacak mı dersin Dennis?"

"Bilemiyorum."

"Bana bir iyilik eder misin?"

İhtiyatla, "Elimden gelen bir şeyse tabii," diye yanıtladım. Benden Arnie'yle konuşup o arabadan vazgeçirmemi isteyeceğinden emindim.

Ama o bambaşka bir şey söyledi. "Fırsat bulursan Darnell'e git. Arnie'nin ne kadar ilerleme kaydettiğine bak. Bununla ilgileniyorum."

"Neden?" Ağzımdan bu söz çıkar çıkmaz kabalık ettiğimi anladım ama geç kalmıştım.

"Çünkü onun başarılı olmasını istiyorum," diyerek bana baktı. "Regina bu işe tümüyle karşı. Arnie'nin bir arabası olması büyüdüğü anlamına geliyor. Büyümekte olmasıysa... şey demek..." Rahatsız olmuştu. "Neyse ben arabaya karşı çıkmıyorum artık. Ah, evet, başlangıçta bizi çok şaşırttı. Arnie üniversiteye gidene kadar kapının önünde duracak bir hurda belirdi gözlerimin önünde. Ya da bir gece onun egzozdan zehirlenebileceğini düşündüm."

Birden Veronica LeBay'i anımsadım.

"Ama şimdi..." Omuz silkip sigarasını yere attı ve üstüne basıp söndürdü. "Bu arabayı onarması gerekiyor, çünkü bu bir gurur meselesi oldu artık. Arabayı hiç olmazsa çalışır hale getirmesini istiyorum."

Yüzümde bir şey görmüş olacak ki, kendini savunur gibi devam etti. "Arnie'nin yaşındaki bir çocuk için arabanın önemli olduğunu biliyorum. Regina bu gerçeği göremiyor. Genç bir kızla gezecekse arabaya gereksinmesi vardır. Regina'yı hep gezdirmişler. Onun için bu durumu anlayamıyor."

Demek Arnie'nin kızlarla gezmek için araba istediğini sanıyordu. Ona oğlunun arabayı trafiğe çıkacak hale getirmekten başka bir şey düşünmediğini söyleseydim ne yapardı acaba? Belki daha endişelenirdi. Mutfak kapısı çarparak kapandı.

"Gidip arabaya bakacak mısın?"

"İstiyorsanız bakarım."

"Teşekkürler."

Arnie elinde biralarla geldi. Michael'a, "Neden teşekkür ediyorsun?" diye sordu. Sesi neşeliydi ama bizi dikkatle süzmekteydi. Yine yüzündeki sivilcelerin iyice azalmış olduğunu fark ederek ilk kez Arnie'nin de kızlarla gezmesinin mümkün olabileceği kanısına vardım. O Roseanne'ın beğeneceği gibi biri değildi. Yani öğrenci balosunda kızların bayılacağı boylu boslu atletik biri sayılmazdı. Yine de yüzüne bakarken yakışıklı olduğunu düşündüm.

Michael, "Kanoyu taşımama yardım ettiği için," dedi.

"Ya!"

Biralarımızı içtik ve ben eve döndüm. Ertesi sabah mutlu üçlü New York yolunu tuttu. Orada yitirdikleri aile birliğini bulacaklarını sanıyorlardı herhalde.

Onlar dönmeden bir gün önce Darnell'in garajına gittim. Michael Cunningham'a verdiğim sözü tutacak ve bu arada kendi merakımı da giderecektim.

Arabayı Darnell'in garajının yakınında park edip indim. İçeriye girdiğimde bazı kimselerin bölmelerde arabalarını onardıklarını gördüm. Adamlar bir yandan da uğraştıkları otomobillere küfürler yağdırıyorlardı. Sesleri kocaman mağarayı andıran yerde yankılanıyordu.

Darnell'i bulabilmek için etrafıma bakındım ama adam ortalıkta yoktu. Kimse bana aldırmadığı için yürüyüp Christine'in durduğu yirmi numaralı bölmeye yaklaştım. O anda tüylerimin ürperdiğini hissettim. Hiç düşünmeden yandaki boş bölmeye doğru gitmişim. Onun önünde durmak istemiyordum.

Önce Christine'in de Arnie'nin yüzü gibi düzelmekte olduğunu düşündüm. Sonra arkadaşımın plansız şekilde çalıştığı kanısına vardım. Oysa Arnie çok düzenliydi.

Bükülüp kopmuş antenin yerine floresan lambaların ışığında pırıl pırıl parlayan bir yenisi takılmıştı. Ön panjurun yarısı yenilenmişti. Diğer yarısı pas içindeydi hâlâ. Başka bir şey daha vardı...

Arabanın sağından geçerek arka çamurluğa baktım. Sonra duvara dayanıp kaşlarımı çatarak düşünmeye çalıştım. Christine'i LeBay'in evinin önünde ilk gördüğümüzde bu çamurluk tümüyle içine göçüktü. Üstelik iyice de paslanmıştı. Yanılmış olacağım kanısına varacağım sırada aklımı başıma topladım. Bunu iyi anımsıyordum. Şimdi çamurluğun düzgün olmaması o zaman ezilmiş olmadığı anlamına gelmezdi. Arnie çamurluk üstünde çok çalışmış ve bunu başarıyla düzeltmiş olacaktı.

Ama...

Ama arkadaşımın çamurlukla ilgilendiğini gösteren bir belirti de yoktu. Çamurlukta astar boya filan görmedim. Sadece mat kırmızı ve beyaz, yani Christine'in orijinal renklerindeydi. Nasıl olduysa paslı çukur kaybolmuştu.

Orada öyle dururken birden kendimi çok yalnız hissettim. İçimi nedeni belirsiz bir korku kaplamıştı. Bütün bunlar garipti. Egzoz borusu yerde sürünürken Arnie anteni değiştirmişti. Panjurun yarısını yenileyip yarısını olduğu gibi bırakmıştı. Bana arabanın sadece motoruyla ilgilenebildiğini söylemişti. Oysa arka koltuğun parçalanmış pis kılıfını çıkarmış ve yerine kırmızı renkte yepyeni bir kılıf geçirmişti. Buna karşılık ön taraftaki döşeme berbat haldeydi, bir yerinden de bir yay fırlamıştı.

Bunlar hiç hoşuma gitmedi. Her şey tuhaftı ve Arnie bu tür işler yapacak biri değildi. Sonra gözüm tekerleklerden birine ilişti. Lastik yepyeniydi. Hem 1958 model arabaya çok uygun olan bir lastikti.

Bir tek yeni lastik, yeni anten, arkadaki yeni kılıf, yarım panjur. O anda çocukluğumdaki sihirli resimleri anımsadım. İnsana önce kâğıt bomboş gibi görünürdü. Fakat madeni paranın kenarını kâğıda hafif hafif sürtünce ortaya bazı şekiller çıkmaya başlardı. Dikkatle parayı sürtmeye devam ederseniz resim yavaş yavaş belirir ve sonunda tamamlanırdı.

Arnie'nin Christine'i de o sihirli resimlere benziyordu.

Korkum gitgide artarken motor kapağını kaldırmam gerektiğini düşündüm. Motora bakmak zorundaydım. Gidip arabanın önünde durdum. Nedenini bilemiyorum ama önün-

de durmak beni ürkütüyordu. Kapağı kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. O sırada gördüğüm şey ödümü patlattı. Belki çamurluk konusunda yanılmıştım. Yanılmadığımı bilmekle birlikte bu olasılığı kabul ediyordum. Ancak bu kez gördüğüm inanılacak gibi değildi.

Ön camdaki örümcek ağını andıran çatlaklar küçülmüştü. Kesinlikle küçülmüştü.

Bir ay önce Arnie, LeBay'in evine girip parayı verdiği sırada, ben de garajda duran arabaya bakmış ve o zaman ön camın sol yarısının çatlak içinde olduğunu görmüştüm. Şimdi çatlaklar hem sayıca azdı, hem de camın yan tarafı berraktı. Oradan bakınca içerisi gözüküyordu. Oysa ben o yanın çatlaklardan saydamlığını kaybetmiş olduğunu anımsıyordum.

Ben yanılıyordum herhalde. Çünkü gördüğüm şey imkânsızdı. İnsan bir ön camın yerine yenisini takabilirdi. Paranız varsa bu sorun değildi. Fakat çatlakları azaltmak ya da küçültmek...

Birden güldüm. Sesim titrek ve bir tuhaf çıktı. İleride çalışan bir adam bana merakla bakıp yanındaki arkadaşına bir şeyler söyledi. Yok, ben yanılıyordum. Bunun nedeni de ışıktı. Arabayı ikinci kez batıdan gelen güneş ışınlarının biraz aydınlattığı gölgeli garajda görmüştüm. Oysa şimdi parlak floresan lambalarının altında bakıyordum.

Yine de motora bir göz atmak istiyordum. Yaklaşıp kaputu kaldırmaya çalıştım ama yine başaramadım. Birden kilitli olduğunu anladım. Kapılar da kilitliydi zaten. Arnie arabasını burada açık bırakıp gitmezdi. Çünkü biri orasını burasını karıştırmaya kalkabilirdi. Belki Repperton gitmişti ama onun gibi soysuz çoktu.

Christine'in kapılarını kilitlemekte haklıydı Arnie. Fakat kısa süre önce çevresinde dolaşırken kapı kilit düğmelerinin yukarıda olduğunu gördüğümü sanıyordum.

Geriye çekilerek yine ona baktım. Paslıca, eski bir arabaydı. O anda belirli bir şey düşünmüyordum ama sanki Christine motoruna bakma niyetinde olduğumu anlamış gibi geldi. Bunu istemediği için de kaputunu ve kapılarını kilitlemişti.

Amma da gülünç bir düşünceydi doğrusu. Bu yüzden dayanamayarak yine güldüm. Bu kez birkaç kişi dönüp bana baktı. İnsanlar tek başına olan ve ortada neden yokken gülen kimselere bakarlardı tabii.

Kocaman bir el beni omzumdan yakalayarak döndürdü. Dudaklarının arasına sönmüş bir puro sıkıştırmış olan Darnell'i gördüm. Yarım camlı gözlük takmıştı. Arkasından bakan gözleri buz gibiydi. "Burada ne yapıyorsun çocuk? O senin malın değil."

"Bir arkadaşımın," diye cevap verdim. "Arabayı buraya onunla beraber getirdik. Belki beni anımsayacaksınız."

Darnell homurdandı. "Arabayı buraya paten üstünde de getirmiş olsan umurumda değil. Bu senin malın değil. Buradan bas git çocuk. Haydi uç."

Babam haklıydı. Rezil bir adamdı o. Zaten oradan tüymek, bambaşka bir yerde olmak istiyordum. Yalnız babam Arnie'nin gözleri olmamı söylemişti. Ve ortada bir sorun vardı. Ben gördüklerime inanamıyordum.

"Adım Dennis Guilder. Sanırım babam sizin hesaplarınıza bakarmış."

Uzun bir süre beni süzdü. Bir domuzunkini andıran gözleri ifadesizdi. Birden babamın kim olduğunun kendisine vız geldiğini, oradan cehennem olup gitmemi söyleyeceğini sandım.

Ama o gülümsedi. Ne var ki, bu gülüş soğuk bakışlı gözlerini hiç değiştirmemişti. "Sen Kenny Guilder'in oğlu musun?"

"Evet, öyle."

Arnie'nin arabasının burnuna, soluk renkli, tombul eliyle vurdu. Parmaklarında iki yüzük gördüm. İkisi de pırlantaya benziyordu. Ama benim gibi bir çocuk böyle şeylerden ne anlardı?

"Sen Kenny'nin oğluysan dürüstsün demektir. Büroma gel de seninle biraz konuşalım." Dönüp yürüdü. Arkasına bakmaya gerek görmemişti. Kendisini izleyeceğimden emindi. Dayanamayarak peşinden gittim. Çünkü merak ettiğim şeyler vardı.

Bürosu dökülüyordu. Duvarda yağlanmış bir takvim gördüm. Kısacık bir şort, yakası açık bir bluz giymiş bir sarışın kırda çite tırmanıyordu. Bunun yanında ve diğer duvarlarda yedek par-

ça satan şirketlerin üstü toz içindeki afişleri vardı. Bütün hesap defterleri üst üste yığılmıştı. İçerisi puro ve ter kokuyordu.

Darnell kolları tahta olan döner koltuğuna oturdu. Altındaki yastığın sızlanır gibi bir ses çıkardığını duydum. Arkasına yaslanıp seramik bir zenci jokeyin içinden bir kibrit aldı. Masasının bir yanına yapıştırılmış zımparaya sürterek yaktı. Purosundan bir nefes çekip öksürdü. "Kola ister misin oğlum?"

"Hayır teşekkür ederim." Karşısındaki tahta iskemleye iliştim.

Soğuk bakışlı gözleriyle yine beni süzüyordu. "Baban nasıl Dennis? Kalbi iyi mi?"

"İyi. Arnie'nin arabasını buraya getirdiğini anlatınca hemen sizi anımsadı. Şimdi hesaplarınızı Bill Upshaw'un tuttuğunu söyledi."

"Evet. İyi adamdır. İyi adam... Baban kadar değil ama iyi."

Başımı salladım. Aramızda bir sessizlik oldu. Sıkılmaya başlamıştım. Will Darnell hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ama o hiçbir şeye benzemiyordu zaten. Gözlerindeki insanı tartarmış gibi soğuk bakış da hiç değişmiyordu.

Birden, "Arkadaşın seni Repperton'un gerçekten gidip gitmediğini anlaman için mi gönderdi?" diye sorunca yerimde zıplamışım.

"Hayır. Hiç ilgisi yok."

Darnell sözlerime aldırmadan devam etti. "Ona Repperton'un gittiğini söyle. Küçük itler... Onlara döküntülerini buraya getirdiklerinde çevreye uymalarını ya da cehennem olmalarını söylüyorum. Benim yanımda çalışıyor, ufak tefek işlerimi yapıyordu. Birden kendini kral filan sandı galiba küçük budala, serseri."

Öksürmeye başladı ve bu epey sürdü. Garaja bakan büyük pencereye karşın, kendimi karanlık, küçük bir yere hapsedilmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Darnell beni inceliyordu. "Arnie iyi bir çocuk." Öksürürken bile gözlerindeki ifade değişmemişti. "İşe yarıyor."

Arkadaşımın orada ne yaptığını sormak istediysem de cesaret edemedim.

Ama Darnell yine de açıkladı. Çene çalar gibi konuşuyordu. "Yerleri süpürüyor. Çöpleri döküyor. Araç gereçleri topluyor ve Jimmy Sykes'la birlikte demirbaş listesine göre kontrol ediyor. Burada araç gereçlere çok dikkat etmek gerekir Dennis. Arkanı döndüğünde yürüyüp gitme huyları vardır." Bir kahkaha attı ve bu birden öksürüğe döndü. "Ona şimdi parça da söktürüyorum. Elleri becerikli. Elleri iyi de, araba konusunda zevki kötü. Yıllardır o 1958 model gibi bir köpek daha görmedim."

"Sanırım o arabayı onarmak Arnie için bir uğraş," diye mırıldandım.

"Öyle... İt Repperton gibi arabaya atlayıp dolaşma sevdasına kapılmadığı sürece sorun yok. Zaten 1958 modelin dolaşacak hale geleceğini de hiç sanmıyorum ya. Ne dersin?"

"Ben de sanmıyorum. Çok eskimiş."

Darnell, "Arkadaşın arabaya ne yapıyor be?" diye sordu. Birden öne doğru eğildi. Kaşlarını çatmıştı, gözleri gözükmüyordu şimdi. Sadece pırıltılarını fark ediyordum. "Kahretsin, ne yapıyor? Ömrümce bu işteyim. Hiç böyle akla hayale sığmayan şekilde onarım görmedim. Bu bir şaka mı? Oyun mu?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım." Oysa çok iyi anlamıştım.

Darnell, "Öyleyse sana bir resim çizeyim," diye hırladı. "Arabayı buraya getiriyor. Önce yapacağını umduğum işlerle ilgilenmiyor. Kahretsin be, çocuğun deliklerinden para dökülmüyor ya. Öyle değil mi? Parası olsa buraya gelmez zaten. Yağı değiştiriyor. Filtreyi değiştiriyor. Bir gün arkadaki yeni Firestone'un eşi iki lastik almış olduğunu anlıyorum."

Arkadaki iki lastik mi? Buna aklım ermemişti. Ben bir yeni lastik görmüştüm.

Darnell devam etti. "Bir gün geldim ve silicileri yenilemiş olduğunu gördüm. Bunda bir tuhaflık yok. Ama o araba bir yere gidecek değil ki... Güneş de açsa, yağmur da yağsa uzun süre burada kalacak o külüstür. Sonra radyo için yeni anten. Tamam, çalışırken radyo dinleyecek ve böylece aküyü de boşaltacak diyorum. Şimdi de bir tek kılıfla yarım panjur. Bu nedir? Bir oyun mu?"

"Bilmiyorum. Parçaları sizden mi aldı?"

"Hayır." Darnell sinirlenmişe benziyordu. "Onları nereden aldığını bilmiyorum. O panjurun üstünde bir tek pas lekesi bile yok. Herhalde bir yere ısmarladı. New Jersey'deki Chrysler acentesine ya da benzeri bir yere. Fakat diğer yarı nerede? Poposuna mı soktu? Ben şimdiye kadar iki parça halinde bir panjur duymadım."

"Bilmiyorum. İnanın bilmiyorum."

Purosunu ağzından çekti. "Durumu merak etmediğini söyleme. Senin arabaya nasıl baktığını gördüm."

Omuz silktim. "Arnie bundan fazla söz etmiyor."

"Hayır, etmediğinden eminim. Sıkı ağızlı bir piç. İyi de düşünüyor. Repperton ona musallat olmakla hata etti. Bu sonbaharda iyi çalışırsa kışın kendisine devamlı iş verebilirim. Jimmy Sykes iyi çocuk ama kafası pek çalışmıyor." Gözleri yine beni tartıyordu. "Arkadaşın çalışkan biri midir Dennis?"

"İyidir."

Darnell, "Pek çok işim var," dedi. "Pek çok. Daima yardıma gereksinmem olur. Bana güvenilecek insanlar gerekiyor."

Korkunç bir kuşkuya kapıldım. Dansa davet edilmiştim sanırım. Telaşla ayağa kalkarken az kalsın tahta iskemleyi deviriyordum. "Artık gitmem gerekiyor Bay Darnell... Arnie'ye buraya geldiğimi söylemezseniz sevinirim. Kendisi... araba konusunda biraz duyarlı. Açıkçasını isterseniz, babası onarımın nasıl gittiğini merak etmişti de."

"Arnie evde epey fırça yemiş değil mi?" Darnell sinsi bir tavırla sağ gözünü kapattı. Pek göz kırpma sayılmazdı bu. "Ailesi birkaç kilo müshil şekeri yiyip ondan sonra onun icabına bakmış değil mi?"

"Şey... bilirsiniz işte."

"Bildiğimden emin olabilirsin." Çevik bir hareketle ayağa kalkarak sırtıma vurdu. Darbenin şiddetiyle sallandım. Hırıltılı soluk alıyor ve öksürüyordu ama çok da güçlüydü.

Beni kapıya doğru götürerek, "Bunun lafını etmem," dedi. "Burada her yıl yüz bin araba görüyorum. Yok, o kadar fazla

değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Arabaları tanırım. O eski tekneyi de daha önce görmüşüm gibi geliyor bana. Böyle uyuz köpek haline gelmeden önce yani. Arabayı nereden aldı?"

"Ronald LeBay adında birinden." George LeBay'in ağabeyinin arabayı bir garajda kiraladığı yerde kendi elleriyle onardığını söylediğini anımsamıştım. "Kendisi geçenlerde öldü."

Darnell olduğu yerde kaldı. "LeBay ha? Rollie LeBay mi?"

"Evet, tamam."

"Beli sakatlanmış olan LeBay mi?"

"Evet."

"Tanrım tamam! Adam buraya her yıl aynı aylarda gelirdi. Altı ya da sekiz yıl böyle gidip geldi. Uzun süre önce de buraya gelmekten vazgeçti. Ne korkunç herifti! O orospu çocuğunun boğazından aşağı kaynar su döksen çıkardığı buz parçaları olurdu. Hiç kimseyle geçinemezdi." Omzumu sıkıca yakaladı. "Arkadaşın Cunningham, LeBay'in karısının o arabada intihar ettiğini biliyor mu?"

Şaşırmış gibi, "Ne?" diye bağırdım. LeBay'in kardeşiyle cenaze töreninden sonra konuştuğumu, bu işle fazla ilgilendiğimi bilmesini istemiyordum. Darnell'in bu bilgiyi Arnie'ye aktaracağından korkuyordum.

Darnell de bana aynı hikâyeyi anlattı. Önce kızın, sonra da kadının ölümünü.

Sözünü bitirince, "Yok bunları duymamıştım," dedim. "Arnie'nin bilmediğinden de eminim. Ona anlatacak mısınız?"

Gözleri yine beni inceliyordu. "Ya sen?"

"Hayır, anlatmak için bir neden görmüyorum."

"Öyleyse ben de neden görmüyorum." Kapıyı açtı. Bürodaki puro dumanından sonra, yağ ve benzin kokan garajın havası bana adeta temiz geldi. "Kaltağın oğlu LeBay. Tuh be belamı versin! Umarım cehennemde de talim etmektedir." Bir an dudakları acımasızlıkla kıvrıldı. Sonra yirmi numaralı bölmede duran üstü paslı ama anteni ve panjurunun yarısı yeni olan Christine'e baktı. "Demek bu sürtük geri geldi!" Sonra bana döndü. "Kalp paraların hep geri geldiği söylenir ha."

"Evet, öyle sanırım."

Ağzına yeni puroyu soktu. "Güle güle oğlum. Babana benden selam söyle."

"Olur."

"Cunningham'a da o it Repperton'a dikkat etmesini tembihle. Bana kalırsa serseri arkadaşına düşman oldu."

"Ben de o kanıdayım."

Garajdan çıktım. Darnell kalp paraların daima geri geldiğini söylemişti. Yol boyunca bunu düşündüm.

15

Futbol Sorunları

Okul başladı ve bir iki hafta bir şey olmadı. Arnie garaja gittiğimi duymamıştı ve buna seviniyordum. Darnell söz verdiği gibi davranmıştı. Ya da konuşmamasının başka nedeni vardı. Birgün okuldan sonra Michael'a telefon edip Arnie'nin arabayı biraz onardığını fakat trafik muayenesine girmekten çok uzak olduğunu söyledim. "Bana kalırsa Arnie o arabayla oyalanıyor," dedim. Michael bunları duyunca hem şaşırdı, hem de rahatladı. Böylece bu sorun da bir süre için unutulmuş oldu.

Arnie'yi pek az görüyordum. Bazı derslerde buluşuyorduk. Bazen de okuldan sonra ya da hafta sonlarında bana uğruyordu. Öyle zamanlarda her şeyin eskisi gibi olduğunu, bir değişiklik olmadığını düşünüyordum. Ama o zamanının çoğunu bizde değil Darnell'in garajında geçiriyordu. Cuma akşamları da Darnell'in pek zeki olmayan adamı Jimmy Sykes'la Philly Plains'teki araba yarışlarına gidiyorlardı. Orada daha çok Camaro ve Mustang'ler yarışıyordu. Çarpan, devrilen arabaları sağlayan da Darnell'di zaten. Enkaz haline gelen yarış otomobillerini Arnie'yle Sykes kamyona yükleyip geri getiriyorlardı. Bunlar araba mezarlığına atılıyordu.

Arnie o sıralarda belini incitti. Bunun ciddi bir şey olmadığını söylediyse de annem hemen durumu fark etti. O pazar tele-

vizyonunda maçı izlemek için bize gelmişti. Oyun arasında bardaklarımıza portakal suyu doldurmak için kalktı. Annem divanda babamın yanına oturmuş kitap okuyordu. Arnie mutfaktan dönünce, "Sen topallıyorsun yavrum," dedi.

Arnie'nin yüzünde beklenmedik, şaşılacak bir ifade gördüğümü sandım. Bir an suçlu gibi bakmıştı. Ama sonra yanıldığım kanısına vardım. Bana bardağımı uzatarak mırıldandı. "Galiba dün gece Plains'te bel kaslarımı fazla zorladım. Dün gece Plains'ten dönerken kamyon motoru tekledi. Ben de taşıtı itmeye kalktım. Bunu yapmamam gerekirdi sanırım."

Basit bir topallama için pek uzun bir açıklamaydı. Ama belki bu konuda da yanılıyordum.

Annem, "Vücuduna dikkat et," diye öğütledi. "Tanrı sana sadece bir tek vücut vermiş. Bunu unutmamalısın."

Arnie itaatle başını salladı. "Doğru, Bayan Guilder."

Oyun başlayınca bu konuyu unuttuk. Fakat sonbahar boyunca onun zaman zaman topalladığını gördüm.

O sıralarda çok işim vardı. Takım amigosu olan kızdan ayrılmıştım. Fakat cumartesi geceleri genellikle davet edecek birini bulabiliyordum. Hoş devamlı futbol çalışmaları yüzünden çoğu zaman gezmeye gidemeyecek kadar yorgun oluyordum. Koç Puffer antrenmanlarla canımızı çıkarıyordu.

Yaz boyunca yol inşaatında çalıştığım için iyice güçlenmiştim ve şanslı bir mevsimde olsaydık her şey yolunda gidecekti. Arnie'yle makine atölyesinin arkasındaki sigara yerinde Buddy Repperton'la karşılaştığımız gün, yani okulun üçüncü haftasında bizim takımın o mevsim kupayı kazanamayacağı ortaya çıkmıştı sanırım. Bu yüzden koç Puffer daha da aksileşmişti, çünkü on yıldır bu lisedeydi ve şimdiye kadar hiçbir mevsim takım yenilmemişti. Ama o mevsim yenilginin acısını tattı. Bu, bizler için de pek kolay olmadı.

Amerikan futbolu zaten güç bir oyundu. Artık her zamanki gibi doksan dakika yerine her gün üç saat antrenman yapıyorduk. Okuldan eve bitkin dönüyor, yemeği yiyip kendimi yatağa

atıyordum. Düşlerimde koçun, "Vur! Vur!" diye bağırdığını duyuyordum. Ama bu kadar çalışmanın da yararı olmadı. Arka arkaya üç maçı kaybettik. Hele on iki yıldır ezdiğimiz Luneburg takımı karşısındaki yenilgi içler acısıydı.

Hayranımız olan öğrenciler bile bizi koridorlarda görünce yuhalayıp ıslıklamaya başlamışlardı. Kısaca söylemem gerekirse kendi derdime düşmüştüm. Onun için de Arnie'nin durumuyla fazla ilgilenemedim. Futbolun neden olduğu üzüntüler bana yetiyordu. Daha on bir maçımız vardı ama arka arkaya üç yenilgi koç Puffer'in de, bizim de cesaretimizi kırmıştı.

16

Leigh Geliyor ve Buddy Gidiyor

O salı Philadelphia Ejderhaları'na yenildikten sonra yine olaylarla karşılaşmaya başladık. Arnie'yle üç derse girdik. Bunlardan biri de Amerikan Tarihi'ydi. O gün ders bitince bir kız Arnie'ye yaklaşarak İngilizce dersinde verilen ödevin yanında olup olmadığını sordu. Arnie defterini açarak ödevi buldu. Bu sırada kız koyu mavi gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadı. Çok da ciddi bir hali vardı. Bal rengi saçlarını gözlerinin renginde bir kurdeleyle bağlamıştı. Kıza bakarken bayağı heyecanlandım. Leigh Cabot'u ilk kez görmüyordum tabii. O üç hafta önce Massachusetts'te bir kentten Libertyville'e gelmişti. Bizim okula devam ediyordu. Biri babasının seloteyp yapan 3M Şirketi'nde çalıştığını söylemişti. Çok güzel bir kızdı. Romanlarda yazarların kahramanlarını daha gerçekçi yapmak için kadınlarda türlü kusurlar icat ettiklerini fark etmiştim. Örneğin, kadın güzel olmakla birlikte burnu biraz sivridir veya üstdudağı uzundur ya da göğsü düzdür. Yani her birinde bir kusur bulunur. Ama Leigh Cabot kusursuz güzeldi. Cildi açık renk ve pürüzsüzdü. Yanakları pembemsiydi. Boyu bir yetmişti. Bir kız için uzun sayılırdı fakat bu boy ona yakışıyordu, çünkü vücudu çok güzeldi. Göğüsleri

biçimli ve dik, beli ince, kalçaları yuvarlak, bacakları düzgündü. Dişleri de inci gibiydi. Ona bakmak insana zevk veriyordu.

Birkaç genç kendisinden randevu istedilerse de kız onları nazikçe geri çevirdi. Onun geldiği yerde birine âşık olduğu söyleniyordu. Zamanla kendini toplayacağını umuyorduk. Arnie'yle girdiğimiz derslerde Leigh de vardı ve ben de zaman kolluyordum. Fakat ev ödevini kopya eden Leigh'le Arnie'nin bakışlarını görünce harekete geçme fırsatını pek elde edemeyeceğim kanısına vardım. Sonra kendi kendime güldüm. Bizim Pizza Surat Arnie Cunningham'la Leigh Cabot... Gülünç sayılırdı bu.

Ama sonra gülüşüm yarıda kaldı. Arnie'nin cildinin iyice düzelmiş olduğunu kesinlikle fark ettim. Ergenlik sivilcelerinden bazıları yanaklarında hafif izler bırakmışlardı. Ama bir erkek kişilik sahibiyse bu izlerin zararı olmazdı. Tam tersine erkeği daha güçlü gösterirlerdi.

Leigh ve Arnie usulca birbirlerini gözetliyorlardı. Ben de onları gözetliyordum. Bu mucizenin ne zaman ve nasıl olduğunu merak etmekteydim. Bay Thompson'un odasının camlarından süzülen güneş arkadaşımın yüz hatlarını daha iyi görmemi sağlıyordu. Arnie... sanki birden büyümüştü. Sadece sivilcelerden kurtulmakla kalmamış, ayrıca üç yaş büyümüştü. Saçlarının biçimi de değişmişti. On sekiz aydan beri favoriliydi. Bunları kestirmiş, saçlarını da kısalttırmıştı.

Chuck Norris'in başrolü oynadığı kung-fu filmine gittiğimiz günü anımsadım. Arnie'nin yüzündeki değişikliği, sivilcelerin azaldığını ilk kez o gün fark etmiştim. Zaten o sıralarda arabayı almıştı. Belki de neden buydu. Kendi kendime, yüzünde sivilce olan bütün gençler eski birer araba alarak sorunlarını halledebilirler, diye güldüm. Ama birden gülüşüm yarıda kaldı. İnsan eski bir araba alınca neler oluyordu? Kafası, düşünceleri ve dolayısıyla metabolizması mı değişiyordu? Gerçek benliği mi ortaya çıkıyordu? Eski matematik öğretmenimin sözlerini anımsadım birden. O sık sık, "Bu şekilde akıl yürütmeye devam edersek sonuçta nereye varırız bayanlar ve baylar?" derdi. "Bu bizi nereye götürür?"

Evet, nereye götürürdü?

Leigh ödevleri yazdığı kâğıdı defterine koydu. "Teşekkür ederim Arnie." Sesi berrak ve tatlıydı.

Arnie, "Bir şey değil," diye cevap verdi.

O anda göz göze geldiler. Artık birbirlerine gizli gizli bakmıyorlar, açıkça bakışıyorlardı. Aralarında geçen şeyi ben bile fark ettim.

Leigh Cabot, "Altıncı derste görüşürüz," diyerek yürüdü. Yeşil örgü bir etek giymişti ve altında kalçaları hafif hafif hareket ediyordu. Kazağının üstüne düşen saçlar da yele gibiydi.

"Altıncı derste ne var Arnie?" Ben o saatte Bayan Raypach'ın sınıfında olacaktım.

"Matematik," Arnie'nin sesi pek hülyalı ve yumuşaktı. Her zamankine hiç benzemiyordu. Bu yüzden gülmeye başladım. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden öyle sırıtıyorsun Dennis?"

Gözlerimi süzerek onu taklit ettim. "Maatemaatik."

Bana yumruk atacak gibi yaptı. "Dikkatli ol Guilder."

"Yıkıl karşımdan patates suratlı."

"Seni futbol takımına aldılar. Bu yüzden bak ne hallere geldik."

Birlikte gülmeye başladık. Yanımızdan telaşlı öğrenciler geçiyor, kimi de orada burada durup öğle yemeğini yiyordu. Sözde koridorlarda yemek yemek yasaktı ama çocukların buna aldırdığı yoktu.

"Öğle yemeğini getirdin mi?" diye sordum.

"Evet, kesekâğıdına koyup getirdim."

"Öyleyse git al. Sahanın yanında oturup karnımızı doyururuz."

Arnie, "Futbol alanından bıkmadın mı daha?" dedi. "Geçen cumartesi yerde bir süre daha yatsaydın biri gelip seni toprağa dikecek ve sulayacaktı."

"Ziyanı yok. Bu hafta deplasmandayız. Hem buradan uzaklaşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Orada buluşuruz."

O uzaklaştı ve ben de öğle yemeğimi almak için jimnastik salonuna doğru gittim. Dört sandviç ve meyve getirmiştim.

Bunlar dolabımda duruyordu. Koridordan geçerken Leigh Cabot'u düşündüm. Arnie'yle gezmeye başlarsa bu işe bütün okul şaşacaktı. Sivilceleri geçmiş olan Arnie çirkin sayılmazdı. Hatta yakışıklıca da denilebilirdi şimdi. Ama yine de birkaç yıldır onunla aynı okula giden insanlar kendisiyle gezmeye asla yanaşmazlardı. Çünkü onlar şimdiki Arnie'yi değil, hâlâ onun eski halini görüyorlardı. Fakat Leigh farklıydı. O başka okuldan gelmişti. Arnie'nin son üç yıl ne halde olduğunu bilmiyordu.

Kocaman yemek paketimi alarak park yerinden geçtim. Atölyelerin olduğu binaya doğru yürüdüm. Atölyelerin toplandığı bina daha çok bir ağılı andıran alçak, yayvan bir yapıydı. Üstüne maviye boyanmış oluklu sac geçirilmişti. Yani Will Darnell'in garajından pek farklı sayılmazdı. Sigara içilen yer bu binanın arkasındaydı sözde. Fakat hava güzel olduğu zaman öğrenciler binanın iki yanında yerlerini alırlardı. Motosiklet ya da sivri burunlu Küba botları giyen bu serseriler duvara dayanıp sigara içer ve kızlarıyla konuşurlardı. Ya da kızlarını sıkıştırırlardı.

O gün binanın sağ yanında hiç kimse yoktu. Bundan bir şey olduğunu anlamam gerekirdi ama nedense anlayamadım. Hâlâ Arnie ve Leigh'i düşünüyordum. Otomobil onarım atölyesinin hemen arkasındaki asıl sigara içme yerinin on beş, on altı metre gerisinde futbol alanı vardı.

Sigara içilen yerin biraz gerisinde yirmi otuz kişinin bir daire oluşturmuş olduğunu gördüm. Bu daire orada bir kavga olduğunu açıklıyordu. Aslında dövüşmeyi istemeyen iki genç birbirlerini itip kakarak ünlerini korumaya çalışıyorlardı herhalde. Pek de ilgilenmeyerek baktım. Canım kavga seyretmek istemiyordu. Yemeğimi yiyecek ve Arnie'den Leigh Cabot'la arasında bir şey olup olmadığını öğrenecektim. Böyle bir şey olursa hiç olmazsa bir süre Christine'i unuturdu. Bir tek şeyden emindim. Leigh Cabot'un karoserinde pas filan yoktu.

Sonra bir kız çığlık attı. Başka biri, "Olmaz!" diye bağırdı. "Onu hemen yok et be adam!" Bu sözlerden tatsız bir şey olduğunu anlayarak yön değiştirdim.

Kalabalığı yararak öne çıkınca Arnie'nin ortada olduğunu gördüm. Ellerini göğüs hizasına kaldırmış duruyordu. Sol-

gun yüzünden korktuğu belliydi ama paniğe kapılmamıştı. Biraz uzakta da yamyassı edilmiş yemek paketi vardı. Kâğıdın ortasında kocaman bir ayakkabının izi kalmıştı. Blucin giymiş, beyaz tişörtü kaslı, geniş göğsüne yapışmış olan Buddy Repperton da Arnie'nin karşısındaydı. Sağ elindeki sustalıyı kaldırmış sallıyordu.

Buddy uzun boylu ve geniş omuzluydu. Uzun siyah saçını bir parça ince deriyle atkuyruğu gibi arkada bağlamıştı. Etli ablak bir yüzü vardı. Repperton gülümsüyordu. O anda umutsuzlukla karışık bir korku duyarak buz gibi oldum. O sadece serseri ve kötü değildi. O anda çıldırmışa benziyordu.

Hafif bir sesle, "Senin icabına bakacağımı söylemiştim," dedi. Sustalıyı kaldırıp Arnie'nin durduğu tarafa doğru salladı. Arkadaşım irkilerek bir adım geriledi. Sustalının sapı fildişiydi. Çelik kısmı da yirmi santim vardı. Bu çakı filan değil bal gibi bir süngü sayılırdı.

Don Vandenberg neşeyle, "Hey Buddy, ona damganı bas!" diye bağırınca ağzımın kuruduğunu hissettim.

Yanımda duran çocuğa baktım. Liseye yeni gelmiş, silik biriydi. Olay yüzünden ipnotize olmuşa benziyordu. "Hey!" dedim. Oralı bile olmadı. Bu kez dirseğimi böğrüne gömdüm. "Hey!" Zıplayıp dehşetle bana baktı.

"Hemen git, Bay Casey'i çağır. Kendisi tahta oymacılığı atölyesinde öğle yemeği yiyor. Onu hemen buraya getir."

Repperton önce bana, sonra Arnie'ye baktı. "Gelsene Cunningham. Ne diyorsun? Dövüşmeye hazır mısın?"

Arnie, "Sustalıyı bırakırsan dövüşürüm soysuz," diye cevap verdi. Sesi çok sakindi. Soysuz... Bu sözcüğü daha önce nerede duymuştum? George LeBay'den tabii. Evet, ağabeyinin hep bu sözcüğü kullandığını söylemişti.

Repperton bu sözden hoşlanmamıştı anlaşılan. Yüzü kızardı ve Arnie'ye yaklaştı. Arnie dönerek onun elinden kaçtı. Hemen bir şeyler olacağını düşünüyordum. Yani birkaç dikiş atılacak ve iz bırakacak bir şey olacaktı.

Neyse yeni öğrenci Bay Casey'i çağırmaya gitmişti. Sesimi yükselttim. "O sustalıyı bırak Repperton."

Yine bana bir göz attı. "Vay, vay, vay, Pislik Suratlı'nın arkadaşı. Bana bıçağı bıraktırmak istiyor musun?"

"Senin sustalın var ve onda kendini savunacak hiçbir şey yok," dedim. "Benim kitabıma göre sen aslında sadece pis bir ödleksin."

Yüzü daha da kızardı. Ama dikkati dağılmıştı. Arnie'nin bir an bana dikilen gözlerindeki derin minneti gördüm. Sonra Repperton'a biraz yaklaştı. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Biri haykırdı. "Sustalıyı bırak!" Onu başkası izledi. "Bıçağı at!" Kalabalık bir ağızdan bağırmaya başladı. "Sustalıyı at. Sustalıyı at!"

Repperton bundan hiç hoşlanmadı. İlgiyi üstüne toplamaya itirazı yoktu. Fakat kendisiyle ilgilenenler onu kınamaktaydılar. Sinirli sinirli Arnie'ye, bana ve kalabalığa baktı. Alnına düşen saçları boş eliyle geriye itti.

Tekrar bana baktığında üstüne saldıracakmışım gibi yaptım. Sustalı bana döndü. Arnie de harekete geçti. Onun bu kadar hızlı hareket edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Sağ elinin yanıyla, pek beceriklice sayılmayan ama etkili olan bir karate darbesi indirdi. Repperton'un bileğine vurmuştu, sustalı yere düştü. Repperton eğilip sustalıyı almak istedi. Arnie'nin zamanlaması çok iyiydi. Serserinin eli yere değdiği an Arnie'nin ayağı da yere indi. Repperton'un eline basmıştı. Onun acı acı bağırdığını duydum.

Don Vandenberg hemen atılıp Arnie'yi tuttuğu gibi yere attı. Ben ne yaptığımı bilemeden ortaya fırlayıp Vandenberg'in poposuna bir tekme indirdim. Onu sanki bir futbol topuymuş gibi tekmelemiştim.

O zamanlar on dokuz, yirmisinde uzun boylu, zayıf bir genç olan Vandenberg çığlık atarak poposunu tutup ortada zıplamaya başladı. Sevgili dostu Buddy'ye yardım etmeyi tümüyle unutmuştu. Yani oyundan çıkmıştı. Vandenberg'in o tekme yüzünden felç olmamasına hâlâ şaşıyorum. Ömrümde hiç kimseye ya da hiçbir şeye böylesine vurmamıştım. İnanın bu bana pek zevkli geldi.

O sırada bir kol boynuma dolandı ve bir el bacaklarımın arasına girdi. Olacakları bir saniye geç anladığım için engelleye-

medim. Hayalarım sıkılınca inanılmaz bir acı kasıklarımdan mideme kadar çıktı ve aynı anda bacaklarıma indi. Bu korkunç bir şeydi. Boğazımı sıkan el gevşediğinde yere yıkılıp kaldım.

Dişleri çürük, tıknazca bir genç, "Nasıl beğendin mi numaramı?" diye sordu. Kemikli kocaman yüzünde ince maden çerçeveli gözlük pek tuhaf duruyordu. O da Buddy'nin arkadaşlarından Bozuk Para Welch'ti.

Birden seyirciler dağılmaya başladılar. Bir adamın, "Hemen kavgayı kesin!" diye haykırdığını duydum. "Hemen kesin! Çocuklar siz de dağılın!"

Haykıran Bay Casey'di. Sonunda gelmişti.

Buddy Repperton yerden sustalıyı aldığı gibi kapatıp bir anda pantolonunun arka cebine soktu. Elinin derileri yüzülmüş, kan akıyordu. Şişeceği de belliydi. Elinin çizgi filmlerdeki Ördek Kardeş'in eldiveni kadar şişmesini diliyordum.

Bozuk Para Welch benden uzaklaşarak Bay Casey'in sesinin geldiği yöne baktı. Sonra bana gülümsedi. "Daha sonra hesabını göreceğim orospu çocuğu."

Don Vandenberg hâlâ poposunun acıyan yerlerini ovuşturuyordu. Canı fena yandığı için gözünden yaşlar süzülüyordu.

Sonra Arnie yanıma gelerek kalkmama yardım etti. "Bir şeyin yok ya Dennis? Sana ne yaptı?"

"Olmayacak bir yerimi sıktı. Biraz sonra bir şeyim kalmaz." Daha doğrusu öyle olacağını umuyordum. Bu tür bir acıyı ancak bir erkek bilirdi. Kadınsanız bunu anlayamazdınız.

Bay Casey dağılmaya başlayan seyircileri yararak ortaya çıkıp duruma baktı. Koç Puffer gibi iriyarı bir adam değildi. Hatta pek güçlü kuvvetli gibi de gözükmüyordu. Orta boylu, orta yaşta, saçları biraz dökülmüş biriydi. Kalın bağa çerçeveli gözlük takıyordu. Hayır, iriyarı değildi ama sayılan bir öğretmendi. Kimse ona ilişemezdi, çünkü hiç kimseden korkmazdı. Öğrenciler de bunu biliyorlardı. Buddy, Don ve Bozuk Para da bunu biliyordu. Somurtarak gözlerini kaçırmalarından ve ayaklarını yere sürtmelerinden belliydi bu.

Bay Casey geriye kalan birkaç seyirciye döndü. "Haydi kaybolun buradan." Onlar dönüp uzaklaşırlarken Bozuk Para da birlikte kaçmaya yeltendi.

Bay Casey, "Sen yerinde kal Peter," dedi.

"Aman, Bay Casey, ben bir şey yapmadım ki!"

Don da atıldı. "Ben de öyle. Neden hep bizimle uğraşıyorsunuz?"

Bay Casey bize yaklaştı. Ben hâlâ Arnie'ye dayanıyordum. "Bir şeyin yok ya Dennis?"

Neyse acım hafiflemeye başlamıştı. Bacaklarımdan biri Welch'in elini kısmen engellemeseydi işi bu kadar hafif atlatamazdım. "Evet" der gibi başımı salladım.

Bay Casey sıraya dizilmiş öfkeyle bakan Buddy Repperton, Bozuk Para Welch ve Don Vandenberg'e yaklaştı. Don hepsinin adına konuşmuştu. Onlar kendileriyle uğraşıldığına, ezildiklerine inanıyorlardı.

Bay Casey homurdandı. "Ne hoş değil mi? Üçünüz iki kişiye saldırıyorsunuz. Sen işlerin böyle olmasını istersin, değil mi Buddy? Bu durumu da pek lehine bulamadın galiba."

Buddy başını kaldırıp kinle Casey'e baktı, sonra gözlerini yine yere dikti. "Onlar başladı."

Arnie atıldı. "Bu doğru değil."

Buddy, "Kes sesini Pislik Surat," dedi. Daha başka sözler de ekleyecekti, ama Bay Casey onu yakaladığı gibi atölye binasının arka duvarına vurdu. Duvarda "SADECE BURADA SİGARA İÇİLİR" yazılı teneke bir levha vardı. Bay Casey, Buddy Repperton'u her duvara vuruşta levha zangırdayarak madeni sesler çıkarıyordu. Öğretmen, Repperton'u bezden bir bebekmiş gibi yakalamış, duvara vuruyor, vuruyordu. Anlaşılan Bay Casey'in de gelişmiş kasları vardı.

"O kocaman ağzını kapat!" diye söylenerek Buddy'yi yine duvara vurdu. "Ya ağzını kapat ya da temizle. Çünkü senin bu tür sözlerini dinlemek zorunda değilim Buddy."

Casey, Repperton'un gömleğini bıraktı. Gömlek blucinin içinden çıkmış, Buddy'nin güneş görmemiş beyaz karnı açılmıştı. Sonra Arnie'ye döndü. "Sen anlat bakalım."

"Öğle yemeğimi yemek için alana giderken buradan geçmem gerekti. Repperton arkadaşlarıyla sigara içiyordu. Yaklaşıp elimdeki yemek paketimi yere attı ve üstüne bastı." Başka bir şey daha söyleyecekti ama kendini zorlayarak buna engel oldu. "Kavga bu yüzden başladı."

Ancak ben işi orada bırakmak niyetinde değildim. Muhbir ya da geveze değildim. Yalnız Repperton, Darnell'in garajından kovulduğu için Arnie'yi dövmenin yeterli olmayacağı kanısına varmıştı. Arnie'nin karnını deşecek ve belki de onu öldürecekti.

"Bay Casey," dedim.

Öğretmen bana baktı. Onun arkasında duran Buddy Repperton'un yeşil gözleri bana dikilmiş, ateş saçıyordu. "Dilini tut. Bu bizim aramızda," diye uyarıyordu beni. Bir yıl önce olsaydı bunu gurur meselesi yapıp isteğine uyar ve oyunu onun kurallarına göre oynardım. Ama artık öyle yapamazdım.

"Ne var Dennis?"

"Repperton yazdan beri Arnie'yle uğraşıyor. Çakısı var ve bunu saplamaya hazırlanıyordu."

Gri gözlerinden bir şey anlamaya imkân olmayan Arnie bana bakıyordu. Onun Repperton'a soysuz demesini anımsadım. Bu LeBay'in kullandığı sözcüktü. Bu yüzden sırtım ürperdi.

Repperton haksızlığa uğramış gibi bağırdı. "Alçak yalancı! Benim çakım filan yok."

Casey bir şey söylemeden ona baktı. Vandenberg'le Welch'in ödleri patlamıştı. Bu seferki kavgayı alışık oldukları cezalarla atlatamayacaklarını seziyorlardı. Bu kez kovulabilirlerdi.

Bir tek şey daha söylemem gerekiyordu. Bunu düşündüm ve az kalsın vazgeçiyordum. Ama söz konusu Arnie'ydi ve Arnie benim arkadaşımdı. Repperton o bıçakla Arnie'yi korkutmayı düşünmemişti. Bıçağı saplamaya kararlıydı.

"Sustalısı var."

Repperton'un gözleri korkunçtu şimdi. Bana cehennem azabını tattıracağını söylüyor, uzun süre hastaneden çıkamayacağımı da vaat ediyordu. "Palavra bu Bay Casey." Sesi pek boğuktu. "Yalan söylüyor. Tanrı üstüne yemin ederim yalan."

Bay Casey bir şey demedi ve Arnie'ye baktı. "Cunningham, Repperton sana bıçak çekti mi?"

Arnie önce cevap vermedi. Sonra güç duyulur bir sesle, "Evet," diye mırıldandı.

Şimdi Repperton'un bakışları ikimizi de yakıyordu. Casey, Bozuk Para Welch ve Don Vandenberg'e döndü. O anda işi başka şekilde halletmeye karar verdiğini anladım. Daha ağır ve dikkatli hareket ediyordu şimdi. Bay Casey sonuçları hemen saptamıştı. Serserilere, "Kavgaya bıçak karıştı mı?" diye sordu.

Bozuk Para ve Vandenberg yere bakıp karşılık vermediler. Bu yeterli cevaptı. Bay Casey emretti. "Ceplerini boşalt Buddy."

"Zor boşaltırım!" Sesi tizleşmişti. "Bunu bana yaptıramazsın!"

Bay Casey, "Eğer bunu yaptıracak yetkim olmadığını sanıyorsan yanılıyorsun," dedi. "Canım isterse ceplerini boşaltamayacağımı sanıyorsan yine yanılıyorsun. Ama..."

Buddy avaz avaz bağırdı. "Hele bir dene! Seni şu duvarın öbür tarafına çıkarırım, kabak kafalı!"

Midem bulanıyordu. Bu tür pis kavgalardan nefret ederdim. Şimdiye kadar daha kötü bir kavgaya karıştığımı da anımsamıyordum.

Bay Casey olayı kontrol altına almıştı ve kararından dönmek niyetinde de değildi. "Ama bunu ben yapacak değilim," diye sözlerini tamamladı. "Ceplerini kendin boşaltacaksın."

Buddy homurdandı. "Haydi oradan!" Arka cebindeki kabarıklığın görülmemesi için duvara dayanmış duruyordu. Köşeye kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi telaşla etrafına bakınıyordu.

Bay Casey, Bozuk Para'yla Don Vandenberg'e baktı. "Siz ikiniz müdürün odasına gidip beni bekleyin. Bir yere kaçmaya kalkmayın. Başınız yeterince belada zaten."

İkisi korunmaya çalışır gibi birbirlerine sokularak yürüdü. Bozuk Para bir kez arkasına baktı. Okulda zil çalıyor, öğrenciler binaya giriyorlardı. Öğle yemeğimizi yiyememiştik ama önemi yoktu. Açlık duymuyordum artık.

Bay Casey yine Buddy'ye döndü. "Şimdi okula ait bir yerdesin. Bunun için de Tanrı'ya şükretmelisin. Dışarıda bir bıçağın

olsa da çekmeye kalksan, öldürücü silahla saldırı sayarlar. Bu yüzden seni hemen hapse atarlar."

Buddy, "Kanıtla, kanıtla!" diye haykırdı. Yüzü kızarmış, kesik kesik soluyordu.

"Hemen ceplerini boşaltmazsan okuldan uzaklaştırıldığını belirten bir kâğıt yazacağım. Sonra polislere telefon edeceğim. Ana kapıdan çıktığın an seni yakalayacaklar. Nasıl bir çıkmaza girdiğini anlıyor musun? Burada bizim kurallarımız geçerlidir. Fakat o kâğıdı yazarsam polisler canına okurlar. Bıçağın yoksa sorun kalmaz tabii. Ama varsa ve polisler de bunu bulurlarsa..."

Bir an sessizlik oldu. Dördümüz donmuş gibi duruyorduk. Buddy'nin razı olmayacağını sanıyordum. İmzalanan kâğıdı alıp okuldan ayrılacak ve o sırada bıçağı da usulca bir yere atacaktı. Fakat Buddy polislerin etrafı arayıp sustalıyı bulacaklarını düşünmüştü anlaşılan. Arka cebinden sustalıyı çıkarıp yere attı. Yan düşüp yere çarptığı için birden açılıverdi. Yirmi santim uzunluğundaki çelik güneşte parlıyordu.

Arnie bıçağa bakarak elinin tersiyle ağzını sildi.

Bay Casey sakin bir sesle, "Müdürün odasına git Buddy," dedi. "Ben oraya gelene kadar bekle."

Buddy bağırdı. "Müdürün odasının belasını versin!" Sesi öfkeden incelip tizleşmişti. "Ben bu domuz ahırından çekip gidiyorum."

Bay Casey sanki Buddy kendisine kahve içip içmeyeceğini sormuş gibi sakindi. "Evet, tamam, iyi." O zaman Buddy'nin Libertyville Lisesi'nde işinin bittiğini anladım. Bu kez okuldan üç gün uzaklaştırma da yoktu. Ailesine kovulduğunu açıklayan mavi kâğıdı göndereceklerdi.

Buddy, Arnie'yle bana bakarak gülümsedi. "Canınıza okuyacağım. Cezanızı vereceğim. Sizi doğup doğduğunuza pişman edeceğim." Sustalıya bir tekme attıktan sonra dönüp yürüdü. Motosiklet botlarının topuklarındaki demirler beton zeminde sert sesler çıkarıyordu.

Bay Casey bize döndü. Yüzü yorgun ve üzgündü. "Eve gitmek için izin kâğıdı ister misiniz?"

Gömleğini temizlemeye çalışan Arnie'ye baktım. "Hayır" der gibi başını salladı. "Yok, derse gireceğiz."

"Peki öyleyse. Geç kaldığınızı belirten bir kâğıt vereyim."

Bay Casey odasında bize imzaladığı kâğıtları verdi. Arnie'yle fizik laboratuvarına gittik. Öğrenciler bize merakla baktılar. Sonra aralarında fısıldaştılar.

O gün dersler bitince yine cezalananlar listesi geldi. Repperton, Vandenberg ve Welch'in adlarının yanında K vardı. Üçü de kovulmuştu. Bizi müdürün odasına çağırıp sorguya çekeceklerini, olanları anlatmamızı isteyeceklerini sanmıştım. Ama buna gerek kalmamıştı. Arnie'yi aradım. Eve birlikte dönmemizi söyleyecektim. Yolda biraz konuşurduk. Arkadaşım Christine'i onarmak için Darnell'in garajına gitmişti.

17

Christine Yola Çıkıyor

Arnie'yle ertesi cumartesi günkü futbol maçından sonra konuşma fırsatı bulabildim ancak. Deplasmandaydık ve on altı mil ötedeki Hidden Hills'e gitmiştik. Neyse bu kez Hillman Lisesi takımıyla yaptığımız maçı kazandık. Giyinip okul otobüsüne doğru giderken, aracın açığına park etmiş olan Christine'i görerek şaşırdım. Hele Arnie'yle Leigh Cabot'un arabaya yaklaştıklarını görünce daha da afalladım. Takımdaki çocuklar ve öğrenciler de geçerlerken hayretle dönüp bakıyorlardı. Pizza Surat Cunningham'ın Massachusetts'ten gelen şahane sarışınla beraber olmasını akılları almıyordu.

Yaklaşarak, "Merhaba Arnie," dedim. "Nasılsın?"

"İyiyim. Leigh Cabot'u tanıyor musun?"

"Evet, sınıftan tanıyorum. Merhaba Leigh." Arabaya yaklaştım. "Senin makine nasıl?"

"Fena değil." Sırıtmamaya çalışarak peşimden geldi.

Arabayı epey onarmıştı. Eskisi kadar döküntü değildi. Panjurun paslı olan yarısını da değiştirmişti. Ön camdaki çatlak-

lar da tümüyle kaybolmuştu. "Demek ön camı da panjuru da değiştirdin. Motor kapağını da yenilemişsin."

Arnie başını salladı.

İtfaiye arabası kırmızısı olan kaputu yepyeni ve pırıl pırıldı. Bu kapak arabanın paslı yanlarına hiç yakışmıyordu. Arnie kaputa okşar gibi dokundu. "Evet, bunu kendim değiştirdim."

Nedense rahatsız oldum. Her şeyi kendisi yapmamış mıydı? "Arabayı bomba gibi yapacağını söylemiştin. Sana inanmaya başladım." İçeriye bir göz attım. Zemin hâlâ eski ve pisti ama arka koltuk gibi öndekine de yeni kılıf geçirilmişti.

Leigh, "Çok güzel olacak," diye mırıldandı ama nedense sesinde bir kuruluk vardı. O an göz göze geldik. Kızın Christine'den hoşlanmadığını anladım. Arnie'yi beğendiği için arabasından da hoşlanmaya çalışıyordu fakat bunu hiçbir zaman başaramayacaktı. Evet, bir tek bakış kızın düşüncelerini anlamama yetti.

"Demek trafik muayenesinden geçirdin."

Arnie rahatsız oldu. "Şey... henüz değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Korna çalışmıyor. Frene bastığımda bazen stop lambaları yanmıyor. Bir yerde kısa devre var. Henüz bulamadım."

Yeni ön cama ve üstündeki trafik muayenesinden çıktığını belirten etikete baktım. Arnie bakışımı görerek hem sıkıldı, hem de sinirlendi. "Bunu bana Will verdi. Arabanın yüzde doksan onarıldığını biliyor."

Leigh, "Bu tehlikeli değil ya?" diye sordu. Alnı hafifçe kırışmıştı.

"Hayır, hiç sanmam. Zaten benimle yola çıkan koruyucu bir melekle gidiyor sayılır." Böylece o tatsız gerilim kayboldu. Birbirimize bakarak birden gülmeye başladık. Leigh de bize katıldı. Bir an kıskandığımı hissettim. Arnie için her şeyin en iyisini isterdim. Fakat on sekizine yaklaşan Leigh şahaneydi. Güzel, sağlıklı ve huzursuzdu. Roseanne da güzel sayılırdı. Ancak Leigh'in yanında ağaca asılmış uyuyan bir tembel hayvandan farksızdı.

Leigh'i istemeye o zaman mı başladım? En iyi arkadaşımın kızını o zaman mı arzuladım? Öyle sanırım. Ama durum başka şekilde gelişseydi inanın ona yaklaşmazdım.

Leigh arkadaşımın kolunu tuttu. "Artık gitsek iyi olur Arnie." Bizimki sersemlemişe benziyordu. Hoş kim olsa Leigh gibi güzel bir kızın yanında sersemlerdi. İçimden Arnie'nin mutlu olmasını diledim. Biraz mutluluğu hak eden biri varsa o da Arnie'ydi.

O sırada karşıdan birkaç kız çıktı. Leigh de dönerek biraz uzaklaşıp onlarla konuşmaya başladı. Ben de nedense Christine'e sokuldum. Dikkatle arabayı inceliyordum. Kapıyı yokladım. Yine kilitliydi. Sonra arabanın altına baktım. Arnie yanıma yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Gördüğün gibi arabana bakıyorum."

Arnie gri gözlerini yüzüme dikti. "Dennis, sen en iyi arkadaşımsın. Tek arkadaşımsın. Geçen gün Repperton bıçağı çektiğinde hastanelik olmamı önleyen de sensin. Bunu da biliyorum. Fakat benden gizli bir iş çevirmeye kalkma Dennis."

Böyle bir şey beklemiyordum. "Arnie, ne demek istediğini anlayamadım." Ama suçluluk duymuştum. Onun kızını beğeniyor ve istiyordum. Ondan gizli iş mi çeviriyordum? Yaptığım bu muydu?

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun." Yüzüne bakınca çok öfkeli olduğunu anlayarak sıkıldım. "Annem, babam ve sen... hepiniz iyiliğim için durmadan beni gözetlemektesiniz. Benim iyiliğim için ha? Seni Darnell'in garajına da bunun için yolladılar değil mi?"

"Hey, Arnie bir dakika..."

"Bunu öğrenmeyeceğimi mi sanıyordun? O zaman bir şey söylemedim. Çünkü arkadaşız. Fakat bilemiyorum Dennis. Her şeyin bir sınırı var. Neden arabamdan uzak durmuyorsun? Neden seninle ilgisi olmayan şeylere burnunu sokuyorsun?"

"Her şeyden önce bunu annenle baban istemedi," diye cevap verdim. "Sadece baban arabaya ne yaptığına bakmamı söyledi. Ben de kabul ettim. Çünkü arabayı ne kadar onardığını merak ediyordum. Baban bana daima iyi davrandı. Kendisine ne diyebilirdim?"

"Hayır demen gerekirdi."

"Anlamıyorsun. Baban senden yana. Annen işin sonuç vermemesini istiyor, ama Michael arabayı onarabilmeni istediğini söyledi."

"Tabii, babam seni böyle kandıracaktı." Sesinde alay vardı. "Aslında bütün istedikleri beni engellemek. Büyümemi istemiyorlar, çünkü o zaman yaşlanmakta oldukları gerçeğini kabul etmeleri gerekecek."

"Bu haksızlık ahbap."

"Sen öyle san! Belki yarı normal bir aileden geldiğin için biraz aptalsın Dennis. Bana liseyi bitirdiğimde araba armağan etmeyi önerdiler. Bütün yapacağım Christine'den vazgeçmek, derslerden iyi not almak ve Horlicks Üniversitesi'ne gitmek... Orada daha dört yıl beni gözaltında bulunduracaklar."

Bir şey diyemedim. Bunlar haksız sözlerdi.

"Onun için işlerime karışma Dennis. Bütün söyleyeceğim bu. Bu sayede ikimiz de rahat ederiz."

Sinirlenmeye başlamıştım ama yine de kendimi tuttum. "Pekâlâ. İşlerine karışmıyorum. Fakat senin insanları tanıdığından da emin değilim." Babamın Arnie'nin gözleri olmamı söylediğini anımsamıştım. "Will Darnell sana hakkın olmayan bir etiketi vermiş. Yolda seni trafik polisleri çevirirse Will Darnell eyalet araba muayene sertifikasını kaybeder. Ayrıca arabanın arkasında da onun garajına ait bir plaka var. Neden sana bu kadar iyilik ediyor Arnie?"

Arnie ilk kez geriledi. "Sana söyledim. Onun işlerini görüyorum," diye kendini savunmaya kalktı.

"Ahmaklık etme. O adam çıkarı yoksa sakat büyükannesine bir baston bile vermez."

"Dennis, Tanrı aşkına bu işe karışma."

Ona sokuldum. "Araban umurumda değil. Sadece bu yüzden başının derde girmesini istemiyorum ahbap." Pek güvenemeyerek bakıyordu bana. "Yani neden birbirimize bağırıyoruz? Arabanın altına bakıp egzozu istediğim için mi?"

"Dennis, ben kendimi koruyabilirim."

O sırada Leigh arkadaşlarından ayrılarak bize doğru geldi. "Pekâlâ bunu yapabileceğini umarım." Birden ona Darnell'le ne kadar sıkı fıkı olduğunu sormak istedim. Ancak bunu yapamazdım. Çünkü tatsız bir tartışma çıkardı. Birbirimize söyleyeceğimiz sözlerin vereceği zarardan korktum.

Leigh gelince Arnie'nin yüzü birden değişti. Kıza bakışından ondan çok hoşlandığı belliydi. Yakında da deli gibi âşık olacağını seziyor, bu işin nasıl olduğunu hâlâ merak ediyordum. Nasıl bir araya gelmişlerdi? Arnie'nin yüzünde sivilce kalmamıştı pek. Fakat o gözlüklü, ciddi halli biriydi. Leigh Cabot'un beğeneceği bir gence pek benzemiyordu aslında. Kızın lisedeki bir Apollo'yu seçeceğini sanırdınız.

Leigh, "Yine arabadan mı söz ediyorsunuz?" diye takıldı. Sonra Arnie'ye gülümsedi. Arkadaşımın aptal aptal sırıttığını görünce içim rahat etti. Leigh ona böyle gülümsediğinde Christine kafasından çıkıyor, sadece onları taşımaya yarayan bir araç haline geliyordu. İşte bu da beni sevindiriyordu.

18

Öğle Yemeği

Ekimin ilk iki haftasında Arnie'yle Leigh'e sık sık okul koridorlarında rastladım. Önce el ele geziyorlardı. Sonra kollarını birbirlerinin beline dolamaya başladılar. Bu iş olmuştu. Okul kurallarına göre artık "birlikte geziyorlardı." Ben daha fazlası olduğunu sanıyordum. Bence birbirlerine âşıktılar.

Christine'i Hidden Hills'teki maçtan beri görmemiştim. Herhalde araba onarım için yine Darnell'in garajına girmişti. Belki de Arnie'nin Darnell'le yaptığı anlaşmanın bir bölümüydü bu. Darnell araba acentesi plakasıyla muayene etiketine karşılık, türlü şey ve bu arada Christine'in garajda kalmasını istemişti. Plymouth'u görmemiştim ama Leigh'le Arnie'ye sık sık rastlıyor, onlarla ilgili çok şey duyuyordum. Okulda haklarında çok dedikodu

yapılıyordu. Kızlar Leigh'in Arnie'de ne bulduğunu merak ediyorlardı. Erkekler daha pratik ve gerçekçiydi. Onlar da Arnie'nin kızla yatıp yatmadığını merak etmekteydiler.

Ekim ortasında bir pazartesi günü Arnie'yle futbol sahasının yanındaki sıralardan birine oturarak öğle yemeğimizi yedik. Buddy Repperton'un bıçak çektiği günkü planımızı ancak o pazartesi uygulayabilmiştik. Repperton'u o olay yüzünden gerçekten kovmuşlardı. Bozuk Para ve Don'un cezaları hafifletilmiş ve okuldan bir süre uzaklaştırılmışlardı. Hava güneşli ve ılıktı. Yemek yerken fazla konuşmadık. Aileler çocuklarının özel yaşamlarını pek bilmiyorlardı sanırım. Regina Cunningham, Arnie'nin paketine doldurulmuş yumurta koymuştu. Biz de pazar akşamları kıyma rostosu yerdik. Ertesi gün yemek paketimde kıyma rostolu bir sandviç bulurdum. Daima soğuk kıyma rostosundan nefret etmişimdir. Arnie de doldurulmuş yumurtayı sevmezdi. Ama evdeyken bunu çaresiz yerdi. Biz öğle yemeğinde buluşup da yemek paketlerinden bu yiyecekler çıkınca hemen değiştokuş yapardık.

Sonunda ben kurabiyelerimi çıkardım. Arnie de çikolatalı bisküvilerini yemeye başladı. Yan yana otururken Arnie'yi çok özlemiş olduğumu anladım. Ben futbolla, öğrenci derneğindeki görevimle uğraşıyor ve yeni kız arkadaşlarımla ilgileniyordum. Ama yine de bütün bunlar olurken Arnie'yi görmek istemiştim. O önce Christine yüzünden beni fazla arayamamıştı. Şimdi de Leigh vardı. Kızın Christine'den önemli olduğunu umuyordum.

"Leigh nerede bugün?" diye sordum.

"Biraz hasta. Onun için evde kaldı."

"Onu nasıl oldu da o futbol maçına davet edebildin?"

Arnie güldü. "Liseye girdiğimden beri gittiğim ilk futbol maçı bu Dennis. Sana uğurlu geldik sanırım."

"Kıza telefon edip maça gelmesini mi söyledin?"

"Az kalsın bunu başaramayacaktım. Bu benim ilk randevumdu." Mahcup bir tavırla bana baktı. "Bir gece önce ancak iki saat uyuyabildim. Ona telefon ettim ve benimle gelmeyi kabul edince de ödüm patladı. Küçük düşmekten korkuyordum. Belki

Buddy Repperton ortaya çıkıp dövüşmeye kalkardı. Ya da buna benzer başka bir şey olurdu."

"Her şeyi iyi idare ettin doğrusu."

"Öyle mi dersin?" Sevinmişe benziyordu. "İşte bu iyi. Fakat korkuyordum. Leigh benimle koridorlarda konuşuyor, dersleri filan soruyordu. Hatta pek iyi oyuncu olmamakla birlikte Satranç Kulübü'ne de üye oldu... Ama şimdi iyi oynuyor. Ona öğretiyorum."

Bundan eminim, şanslı köpek, diye düşündüysem de bunu açıklamaya cesaret edemedim. O gün maçtan sonra bana kızıp birden patlamasını unutmamıştım. Üstelik olanları da merak etmekteydim. Leigh Cabot gibi bir kızı elde etmek büyük başarıydı.

Arnie devam etti. "Bir süre sonra benimle ilgilenebileceğini düşünmeye başladım. Benim jeton çok geç düştü. Ama başka bir erkek, senin gibi biri bu işi daha önce hallederdi."

"Doğru, ben bu işte ustayım. James Brown'ın seks makinesi dediği tiplerden biriyim."

Ciddi ciddi, "Hayır, seks makinesi değilsin ama kızları iyi tanıyorsun," diye cevap verdi. "Onları anlıyorsun. Ben onlardan hep korktum. Ne diyeceğimi hiç bilemedim. Hâlâ da bilemiyorum sanırım. Yalnız Leigh farklı." Bir an düşündü. "Yani o güzel bir kız. Gerçekten güzel. Öyle düşünmüyor musun Dennis?"

"Evet. Okulun en güzel kızı sayılır."

Sevinerek gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Ama onu sevdiğim için böyle düşündüğümü sanıyordum."

Arkadaşıma bakarken başının daha fazla belaya girmemesini diliyordum. Fakat o sırada benim bela denen şeyden haberim yokmuş meğer.

"Bir gün kimya laboratuvarında Lenny Barongg ve Ned Stroughman'ın konuştuklarını duydum. Ned, Lenny'ye kızı davet ettiğini ama onun nazikçe reddettiğini anlatıyor, 'Belki bir daha davet edersem razı olur,' diyordu. Ned'in Leigh'le gezebileceğini düşününce birden kıskanmaya başladım. Bu saçmaydı. Leigh onu istememişti ve ben kıskanıyordum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım.

"Dikkatimi çeken bir şey de Ned'in reddedildiği için kızmaması ya da sıkılmaması oldu. Kızla buluşmaya kalkmış ve başaramamıştı. Hepsi bu kadardı. Aynı şeyi yapabileceğim kanısına vardım. Yine de ona telefon ettiğimde ter içindeydim. Ahbap, halim çok kötüydü. Benimle alay edeceğini ve 'Seninle mi gezeceğim tuhaf yaratık? Herhalde düş görüyorsun. O kadar erkek sıkıntısı çekmiyorum,' gibi bir şeyler söyleyeceğini sanıyordum."

"Anlıyorum. Leigh'in bunları neden söylemediğini de bilemiyorum."

Karnıma bir dirsek attı. "Bana bak, böyle devam edersen öyle bir vururum ki, mideni ağzında bulursun."

"Neyse sen anlatmaya devam et."

Omuz silkti. "Fazla bir şey yok. Telefona annesi çıktı ve Leigh'i çağıracağını söyledi. Ahizeyi masaya bıraktığını duydum. Neredeyse telefonu kapatıyordum. Sonra Leigh, 'Alo?' dedi. Biliyor musun, dilim tutuldu ahbap. Konuşmaya çalışıyordum ama sesim çıkmıyordu. Kız birinin alay ettiğini sanarak sert bir sesle, 'Alo kimsiniz?' dedi. Bu saçmaydı. Onunla koridorda konuşabildiğime göre telefonda da konuşabilirdim. Sonunda bana hayır diyebilirdi. Yani randevu istediğim için beni vuracak değildi ya. Bunun üzerine, 'Merhaba, ben Arnie Cunningham,' dedim. Ardından konuştuk, konuştuk. O zaman kızı nereye davet edeceğimi bile düşünmemiş olduğumu anladım. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Cumartesi günü futbol maçına gitmemizi önerdim. Leigh sanki sormamı beklermiş gibi hemen, 'Olur, çok sevinirim,' diye cevap verdi."

"Belki de aramanı bekliyordu."

Arnie şaşaladı. "Sanırım sen haklısın."

Sıradan kalkıp kesekâğıtlarını bir çöp kutusuna attık. Yürürken Arnie, "Okulun en güzel kızı benimle maça gelmeye razı olmuştu," diye devam etti. "Fakat oyun bizim alanda değildi. Arabam da Will'in garajındaydı."

"Diğer öğrenciler gibi otobüse binebilirdin."

"Bunu o anda düşünemedim. Hem otobüste yer bulmak güç olurdu. Takım kaybetmeye başlayınca taraftarların çoğunun maçları izlemekten vazgeçtiğinden de haberim yoktu."

"Bana bu tatsız şeyi anımsatma," diye söylendim.

"Bunun üzerine Will'e gittim. Christine'in çalışabileceğini biliyordum. Fakat trafik muayenesine hazır durumda değildi. Çok umutsuzdum."

Birden, ne kadar umutsuzdun, diye düşündüm ve yine sırtım ürperdi.

"Darnell bana yardım etti. Bu işin benim için çok önemli olduğunu anladığını söyledi. Eğer..." Arnie durup düşündü. "İşte ilk randevumun öyküsü bu," diye birden sözünü bitirdi.

Darnell ona, "Eğer..." demiş, yani karşılık olarak belirli şeyler istemişti. Ama beni ilgilendirmezdi bunlar. Yalnız babam onun gözleri olmamı istemişti.

"Buddy Repperton'u gördün mü hiç?" diye sordum.

"Hayır. Görmek de istemiyorum. Ya sen?"

"Onu bir kez Don Vandenberg'in babasının benzin istasyonunun orada gördüm. Arabayla geçiyordum. Beni fark etmedi." Arnie aşağı gören bir tavırla yere tükürdü. Ondan hiç umulmayan bir şeydi bu. "Soysuz serseri."

İrkildim. Yine o sözcüğü söylemişti. Dayanamayarak bunu nereden öğrendiğini sordum.

Düşünceli düşünceli bana baktı. "Arabayı satın aldığım günü anımsıyor musun? Depozito verdiğim günü değil, parayı ödediğim günü?"

"Tabii."

"Sen dışarıda kaldıydın. Ben LeBay'le eve girdim. Küçük bir mutfağı vardı. Masaya kırmızı beyaz kareli bir örtü serilmişti. Oturduk ve bana bira ikram etti. İçmem gerektiğini düşündüm. Arabayı çok istiyor ve adamın alınmasının doğru olmayacağına inanıyordum. Onun için karşılıklı bira içtik. O durmadan konuşuyordu. Yakınıyor, söyleniyordu. Soysuzların kendisiyle uğraştığını anlatıyordu. Bu onun sözü Dennis, soysuzlar. Zaten onlar yüzünden arabasını satmak zorunda kaldığını söyledi."

"Ne demek istedi?"

"Araba kullanamayacak kadar yaşlı olduğunu anlatmak istiyordu sanırım. Ama öyle demedi. Suç o soysuzlardaydı. Onlar her iki yılda bir sınava girmesini ve her yıl göz muayenesinden geçmesini istiyorlardı. Onu sinirlendiren de göz muayenesiydi. O sokakta oturanların kendisinden hoşlanmadıklarını söyledi. Kimse onu sevmiyordu. Biri de arabasına taş atmıştı."

Arnie durdu. "Bunları anladım. Fakat Christine'i ihmal etmesine, bu hale getirmesine aklım ermedi Dennis. Aldığım zaman ne halde olduğunu biliyorsun. LeBay arabayı çok sevdiğini söylüyordu. Bunu satıcı ağzı sanabilirsin. Ama aslında öyle değildi. Sonunda, yani ben parayı sayarken, 'Onu neden istediğini bilmiyorum evlat. O maça asıdır,' dedi. Arabayı onaracağımı söyledim. 'Eğer soysuzlar bırakırlarsa bunu ve daha fazlasını yaparsın,' diye karşılık verdi."

Derslerimiz ayrıydı. Koridorda birbirimizden ayrılacağımız sırada Arnie, "Buddy Repperton bıçakla saldırınca ödüm patladı," diye mırıldandı. "Az kalsın altıma kaçırıyordum. Farkına varmadan LeBay'den duyduğum sözcüğü yinelemişim. Ama bu, Repperton'a uyuyor değil mi?"

Arnie zil çaldığı için telaşla uzaklaştı. Durup arkasından baktım. Korkuya kapılmıştım. LeBay, "Onu neden istediğini bilemiyorum evlat. O maça asıdır," demişti. Maça ası da fallarda en uğursuz sayılan karttı tabii.

O gece düşümde yine Christine'i gördüm. Bu kez direksiyonda Arnie vardı. Rolland D. LeBay de onun yanında oturuyordu. Daha doğrusu oradaki adamın kokan cesediydi. Garajdan çıkan araba birden farlarını yakarak üstüme geldi. Korkuyla uyanarak bağırmamak için yastığın köşesini ağzıma tıkadım.

19

Kaza

Arnie'yle son o gün konuştum. Yani son kez o gün uzun uzun konuşabildim. Çünkü ertesi cumartesi kaza geçirdim. Ridge Rock takımıyla karşılaştık ve 46-3 gibi korkunç bir skorla maçı kaybettik. Fakat ben bu sonucu göremedim. Üçüncü yarının başında topu alıp koşmaya başladığım sırada karşı takımın üç defans oyuncusu birden saldırdı. Bir an korkunç bir acı duydum. Etraf göz kamaştıracak kadar aydınlıktı. Sonra her yer kararıverdi.

Çok uzun süre baygın yatmışım. Bunun farkında bile değilim. Daha sonra bana elli saat kendime gelemediğimi söylediler. Uyandığımda ekimin 23'üydü ve ben Libertyville Belediye Hastanesi'ndeydim. Annem, babam ve Ellie odadaydı. Kardeşimin gözlerinin altında morluklar belirmişti. Bunun bana ne kadar dokunduğunu anlatamam. Ona daima takılır ve alay ederdim. Ama Ellie yine de benim için üzülüp ağlamıştı.

Arnie henüz ortalıkta yoktu ama kısa süre sonra geldi. Leigh'le bekleme odasında oturduklarını söyledi. O akşam Albany'deki amcamla yengem, hafta boyunca da pek çok aile dostu ve arkadaşım beni görmeye geldiler. Koç Puffer de onların arasındaydı ve birden yaşlanıp çökmüş gibiydi. Sanırım yaşamda o mevsim maçları kaybetmekten daha kötü şeyler olduğunu anlamıştı. Bir daha futbol oynayamayacağımı da bana o açıkladı. Gözleri endişeliydi ve yüzü taşlaşmıştı. Ne umuyordu bilmiyorum. Belki de ağlayacağımı ya da kriz geçireceğimi sanmaktaydı. Fakat pek tepki göstermedim. Sadece sağ kaldığım ve zamanla yine yürüyebileceğim için seviniyordum.

Amerikan futbolu tehlikeli bir oyundu. Belki bir tek kişi çarpıp beni yere düşürseydi, kalkar ve oyuna devam ederdim. Ama insan vücudu üç ayrı yönden gelen darbelere dayanacak kadar sağlam değildi. İki bacağım da kırılmıştı. Solda çift kırık vardı. Düştüğüm sırada sağ kolum ters dönmüştü ve alt kısımda kemik çatlamıştı. Yine de bunlar ayrıntı sayılırdı. Çünkü

kafatasım da çatlamıştı. Doktor belden aşağı felç olmama ramak kaldığını söylemişti.

Pek çok ziyaretçi, çiçek ve kart geldi. Bir bakıma bunlar hoştu. İnsanın sağ kalarak kendi cenaze törenini izlemesine benziyordu.

Ancak çok da acı çektim. Bir kolum ve bir bacağım havaya asılmıştı. Alçılar yüzünden bacaklarım da, kolum da kaşınıyordu. Belimin altına da "basınç alçısı" adı verilen geçici bir alçı yapılmıştı. Hastanede uzun süre kalacağım belliydi. Beni her gün arabaya koyarak Fizik Tedavi Bölümü denilen işkence hücresine götürüyorlardı.

Bu arada boş zamanım da çoktu.

Gazeteleri okuyor, ziyaretçilere sorular soruyordum. Birkaç kez kuşkularım kontrolden çıktı. Kendi kendime çıldırıp çıldırmadığımı sordum.

Noel'e kadar hastanede kaldım. Eve döndüğümde kuşkularım kesinleşmiş sayılırdı. Bu korkunç duruma inanmak istemiyordum ama aklımı kaybetmediğimi de biliyordum. Çıldırdığıma inansaydım pek çok bakımdan daha iyi olurdu. Hiç olmazsa rahat ederdim. O sırada çok da korkuyordum. Üstelik en yakın arkadaşımın kızına âşık olmak üzereydim.

Düşünecek çok ama çok zamanım olmuştu.

Leigh'i düşünürken kendime küfredecek bol zaman bulmuştum. Tavana bakarken, keşke Arnie Cunningham ve Leigh Cabot ya da Christine'i hiç görmemiş, duymamış olsaydım, diye düşünecek epey vaktim olmuştu.

ARNIE GENÇLİK AŞKI

20

İkinci Tartışma

Arnie Cunningham 1958 model Plymouth'unun trafiğe çıkabilmesi için 1 Kasım 1978 günü öğleden sonra izin aldı. Bu belge için sekiz dolar elli sent ve ayrıca belediye yol vergisi olarak da iki dolar ödedi. Ehliyet ve plaka ücreti de on beş dolar tuttu. Monroville'deki Motorlu Taşıtlar Bürosu ücreti de on beş dolar tuttu. Monroville'deki Motorlu Taşıtlar Bürosu ona HY-6241-J numaralı bir Pennsylvania plakası verdi.

Will Darnell'in ödünç verdiği arabayla Motorlu Taşıtlar Bürosu'nun bulunduğu Monroville'den döndü. Garajda Christine'in direksiyonuna geçerek evine gitti.

Anne ve babası bir saat kadar sonra Horlicks Üniversitesi'nden döndüler. Kavga da hemen başladı.

Arnie ikisine birden, "Gördünüz mü?" diye sordu. Ama daha çok babasına hitap ediyordu. Gururluydu ve gururlanmakta da haklıydı. Christine yıkanmış, cilalanmıştı. Akşamüstü güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Yer yer paslıydı hâlâ ama Arnie'nin satın aldığı günküne oranla bin kat daha iyi durumdaydı. Kaputu ve bagajı yenilenmişti. İçi tertemizdi. Camlar ve kromları pırıl pırıldı.

Michael, "Evet ben..." diye başladı.

Fakat Regina kocasına aldırmadan çıkıştı. "Evet, onu gördük." Waterford kristali bardaktaki içkisini karıştırıyordu. "Neredeyse ona çarpacaktık. Onun burada kalmasını istemiyorum. Burası ikinci el araba pazarına döndü."

Arnie hem şaşırmış, hem de kırılmıştı. "Anne!" Babasına baktı. Fakat Michael kendi içkisini hazırlamak için çıkmıştı. Belki de buna gereksinmesi olacağını düşünmüştü.

Regina Cunningham, "Evet öyle," diye söylendi. Her zamankinden soluktu rengi. Yanaklarındaki allıkla palyaçoya benziyordu. Bir yudumda bardağındaki cin toniğin yarısını içti. Acı bir ilaç içmiş gibi de yüzünü buruşturdu. "Onu geri götür. Eski yerine yani. Arabayı burada istemiyorum ve burada kalmayacak Arnie. Bu son sözüm."

"Geri mi götüreyim?" Arnie kırılmakla kalmamış, öfkelenmişti de. "Ne harika değil mi? Oraya haftada yirmi dolar veriyordum!"

Regina, "Sen ona çok daha fazlasını harcadın," diye karşılık verdi. İçkiyi bitirip boş bardağı masaya bıraktı. "Geçen gün banka cüzdanına baktım."

"Ne yaptın?" Arnie'nin gözleri büyüdü.

Kadın biraz kızardıysa da bakışlarını kaçırmadı. Michael da gelip kapı ağzında durarak mutsuzlukla karısına ve oğluna baktı.

Kadın, "Tanrının belası arabaya kaç para harcadığını bilmek istiyordum," dedi. "Bu o kadar garip mi? Gelecek yıl üniversiteye gideceksin. Bildiğim kadarıyla Pennsylvania' da üniversiteler bedava değildir."

"Demek odama girdin ve banka cüzdanımı bulana kadar da etrafı aradın?" Arnie'nin gri gözleri öfkeden koyulmuştu. "Belki marihuana da aradın. Veya porno kitapları. Ya da çarşaflarda lekeler."

Regina'nın ağzı açık kaldı. Oğlunun üzüleceğini ve kızacağını ummuştu belki. Ama böyle sınırsız bir öfke beklememişti.

Michael gürledi. "Arnie!"

Arnie de haykırarak karşılık verdi. "Neden olmasın. Bu işin bana ait olduğunu sanıyordum. Tanrı biliyor ya, ikiniz de bunun

benim sorumluluğum olduğunu sık sık yineleyerek bol zaman harcadınız!"

Regina, "Böyle düşündüğün için beni düş kırıklığına uğrattın Arnie," dedi. "Hem düş kırıklığına uğradım, hem de üzüldüm. Bu tutumunla tıpkı..."

"Bana tutumumun nasıl olduğunu söylemeye kalkma! Neler hissettiğimi biliyor musun? O arabayı trafiğe çıkacak hale getirene kadar canım çıktı. İki buçuk aydan fazla bir süre o arabanın üstünde çalıştım. Onu eve getirdiğimde ilk söylediğiniz şey bahçe yolundan çekmemi istemenizdi. Kendimi nasıl hissetmemi bekliyorsunuz? Mutlu mu?"

Michael, "Bu olay annenle böyle konuşman için bir neden değil," derken beceriksizce ara bulmaya çalışmaktaydı.

Regina bardağını kocasına uzattı. "Bana bir içki daha ver. Mutfakta dolu bir şişe cin olacak."

Arnie atıldı. "Baba, lütfen burada kal. Bu işi halledelim."

Michael Cunningham karısına baktı. Sonra oğluna ve tekrar karısına baktı. İkisinin de kararlı olduğunu anlayarak elinde bardakla mutfağa gitti.

Regina da kaşlarını çatarak oğluna döndü. Geçen yaz sonlarından beri Arnie özgürlük kapısını aralamaya başlamıştı. Kadın belki de kapıyı çarpıp kapatmak için bunun son şans olduğunu düşünüyordu. "Bu temmuzda bankada dört bin dolara yakın paran vardı. Dokuzuncu sınıftan beri çalışarak kazandığın para ve faizi..."

Arnie, "Demek gerçekten bu işleri yapıyorsun ha," diyerek koltuğa çöktü. Kadına bakıyordu. Sesinde tiksintiyle karışık bir hayret vardı. "Anne, neden o Tanrının belası parayı alıp kendi hesabına yatırmadın?"

Regina oralı olmadı. "Çünkü son zamanlara kadar paranın ne işe yaradığını anlar gibiydin. Son aylarda hep araba, araba, araba ve kız, kız, kız. İki konuda da çıldırmış gibisin."

"Teşekkür ederim. Yaşamım hakkında tarafsız, olumlu düşüncelerden daima yararlanabilirim."

"Bu temmuzda dört bin dolara yakın paran vardı. Bu eğitimin içindi Arnie. Eğitimin için. Şimdi sadece iki bin sekiz yüz doların

var. Seni gözetlediğim konusunda istediğin kadar konuş. Bunu itiraf etmek beni üzüyor ama ortada bir gerçek var. İki ayda bin iki yüz dolar harcamışsın. Belki de bu yüzden o arabayı görmek istemiyorum. O araba bana tıpkı bir..."

"Dinle."

"Bana tıpkı uçup giden kocaman bir kâğıt para gibi geliyor."

Michael yarıya kadar cin doldurduğu bardakla döndü. Amerikan barda buna tonik ekleyip karısına verdi. Regina içkiyi içip yine yüzünü buruşturdu. Arnie televizyonun yanındaki koltuğa oturmuş düşünceli düşünceli onu süzüyordu. "Sen üniversitede öğretim görevlisisin ha? Öğretmensin ve böyle davranıyorsun. Yani senin sözün yasa. Ötekiler seslerini kesebilirler. Aman ne harika! Öğrencilerine acıyorum."

Kadın parmağını ona doğru salladı. "Dikkatli ol Arnie. Sadece dikkatli ol."

"Sana iki şeyi söyleyebilir miyim, söyleyemez miyim?"

"Söyle ama bir yararı olmaz."

Michael hafifçe öksürdü. "Reg, bana kalırsa Arnie haklı. Bu yapıcı bir tutum sayıla..."

Kadın öfkeli bir kedi gibi ona dönüp tısladı. "Sen de sesini kes!"

Michael irkilerek geriledi.

Arnie, "Banka cüzdanıma dikkatle baktınsa..." dedi. "Bunu yaptığından da eminim. Eylülün ilk haftasında hesabımda sadece iki bin iki yüz dolar kaldığını görmüşsündür. Christine için bazı yeni parçalar almam gerekti."

Kadın öfkeyle homurdandı. "Bununla gururlanır gibi konuşuyorsun."

"Gururlanıyorum." Annesinin sert bakışlarına aldırmadı. "Hem aldığım parçaları kendim taktım. Kimse bana yardım etmedi. Üstelik iyi bir iş yaptım." Sesi bir an titrediyse de sonra kendini topladı. "Taktığım parçaları orijinallerinden ayırt edemezsin. Ama söylemek istediğim bu değil. O günden şimdiye kadar altı yüz dolar biriktirdim. Çünkü Will Darnell işimi beğendi ve beni yanına aldı. İki ayda hesabıma altı yüz dolar yatırabildiğime göre

okul bitene kadar hesabımda dört bin altı yüz dolar olur. Gelecek yaz o garajda sabahtan akşama kadar çalışırsam üniversiteye yedi bin dolar kadar bir parayla başlayabilirim. Bu kadar parayı kazanmamı da sadece nefret ettiğin o araba sağlayacak."

Kadın hemen konuyu saptırdı. Bölüm toplantılarında biri onun fikirlerine karşı çıkmaya kalkınca da ustalıkla böyle yapardı. Hoş ona itiraz eden de pek ender çıkardı ya. "İyi bir okula gidemezsen o paranın hiçbir yararı olmaz. Notların eskisi gibi iyi değil."

"Önemli bir düşme yok."

"Ne demek yok! Matematikten zayıf almışsın. Geçen hafta eve kırmızı bir kart geldi." Kırmızı kartlar ya da öğrencilerin Çakma Kartları adını verdikleri formlar her altı haftada bir gönderilir ve öğrencinin derslerde pek başarılı olamadığını açıklardı.

Arnie sakindi. "Sadece bir tek sınav sonucuna dayanan bir kart bu. Bay Fenderson ilk aylarda birkaç sınav yapıp öğrencilerin evlerine kırmızı kart yollamaya bayılır. Böylece aslında öğrencileri uyarmış olur. Yıl sonunda da öğrenciler genellikle 'pekiyi' alarak geçerler. Bana sorsaydın bunu açıklayabilirdim. Fakat sormadın. Hem bu, ortaokuldan beri eve gelen üçüncü kart sadece. Hâlâ puanım 93. Bunun ne kadar iyi olduğunu da biliyorsun."

Kadın tiz bir sesle, "Ama düşecek!" diye bağırarak ona doğru geldi. "Bunun nedeni de Tanrının belası araba tutkusu! Bir kız arkadaşın var. Bunun harika, fevkalade, eşsiz olduğunu düşünüyorum. Ama o arabayı tutturman çılgınlık! Dennis bile..."

Arnie birden yerinden fırlayınca kadın şaşkınlığından öfkesini unutup bir adım geriledi. Arnie korkulacak kadar dingin bir sesle, "Dennis'i bu işe karıştırma," dedi. "Bu bizim aramızda."

Kadın yine konuyu saptırdı. "Ortada basit bir gerçek var. Notların düşecek. Bunu ben de biliyorum. Baban da biliyor. Matematik için yollanan kırmızı kart bunu açıklıyor."

Arnie kendinden emin bir tavırla gülümseyince Regina irkildi.

"İyi. Sana ne istediğimi söyleyeyim anne. Arabamı karne alana kadar burada bırakmama izin ver. Eğer karnemde bir

orta olursa arabayı Darnell'e satarım. Güle oynaya alır, çünkü arabanın bugünkü durumda rahat bin dolar edeceğini biliyor. Araba gitgide değer kazanıyor." Bir an durdu. "Daha iyi bir önerim var. Bu sömestr sonunda şeref listesine geçmezsem arabayı satacağım. Ne diyorsun?"

Regina hemen kestirip attı. "Hayır." Kocasına da işe karışmamasını ister, hatta emreder gibi baktı. Konuşmaya hazırlanan Michael ağzını kapattı.

Arnie kandırıcı bir yumuşaklıkla sordu. "Neden?"

Regina kendini tutamayarak bağırmaya başladı. "Çünkü bu bir numara! Numara olduğunu sen de biliyorsun!" Artık taşan öfkesini kontrol edemiyordu. "Burada durup bu konuşmaya devam etmeyeceğim. Senin hakaretlerini dinlemeye niyetim yok! Ben senin bezlerini değiştirmiş olan annenim! Arabayı buradan götürmeni söyledim. İstiyorsan onu kullanabilirsin ama o arabayı göreceğim yere bırakma! Bu kadar! Konuşma bitti!"

Arnie adama baktı. "Sen ne diyorsun baba?"

Michael konuşmaya hazırlanırken Regina, "Benim gibi düşünüyor," diye kestirip attı.

Arnie annesine döndü yine. İkisinin gözleri de koyu griydi. İkisi de acımasızca bakıyordu. "Yani söyleyeceklerimin önemi yok öyle mi?"

"Bu iş fazla uzadı ve..." Kararlı olduğu belliydi. Dudakları öfkeyle gerilmişti ama gözlerinde bir şaşkınlık vardı. Arnie onu kolundan yakaladı. "Söyleyeceklerimin önemi yok. Öyle değil mi? Çünkü sen bir konuda karar verdin mi, gözlerin kör, kulakların sağır olur ve düşünemezsin."

Michael, "Sus Arnie!" diye haykırdı.

Arnie annesini süzüyor, kadın da ona bakıyordu. Buz gibi ifadeli gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Arnie yine o tehlikeli dingin sesiyle konuştu. "Neden bu konuyu kapatmak istediğini biliyorum. Sorun para değil. Çünkü o araba sayesinde bol paralı bir iş buldum ve daha fazla kazanacağım. Bunu biliyorsun. Sorun notlarım da değil. Notlarım eskisinden kötü sayılmaz. Bunu da biliyorsun. Sorun

beni parmağının altında artık ezememen. Bölümünü bildiğin gibi yönetiyorsun. Onu da öyle." Eliyle Michael'ı işaret etti. Adam aynı anda öfkeli, suçlu ve üzgün gözükmeyi başardı. "Yani daima yaptığın gibi devam etmek istiyorsun."

Arnie'nin yüzü kızarmış, iki yanda duran elleri yumruk halini almıştı. "Ailenin her şeyi birlikte konuştuğunu, çözümlediğini, kararlaştırdığını iddia edersin. Bu liberal palavraları sık sık yinelersin. Oysa gerçek bambaşka. Şimdiye kadar okul kılıklarımı, okul ayakkabılarımı sen seçtin. Kiminle oynayıp kiminle oynamayacağıma sen karar verdin. Tatilde nereye gideceğimize yine sen karar verdin. Ona arabaları ne zaman değiştireceğini ve hangi markaları alacağını sen söyledin. İşte şimdi bu konuda istediğin olmuyor. Bu durumdan da nefret ediyorsun değil mi?"

Regina onun yüzüne bir tokat attı. Şamar oturma odasında bir silah sesi gibi yankılandı. Dışarıda hava kararmıştı. Farları sarı gözleri andıran arabalar geçiyordu. Christine bir zamanlar Roland D. LeBay'in çimenliğinde durduğu gibi şimdi de Cunningham'ların asfalt araba yolunda duruyordu. Bu tatsız, çirkin aile kavgasına hiç aldırmazmış gibi bir hali vardı. Belki de Christine artık onlardan üstün olduğuna inanıyordu.

Regina Cunningham birden ağlamaya başlayarak kocasını da, oğlunu da şaşırttı. Arnie çölde yağmura benzeyen bu olguyu ömründe dört ya da beş kez görmüştü. Hem diğer seferlerde o gözyaşlarının nedeni kendisi değildi.

Daha sonra Dennis'e, "Gözyaşları korkunçtu," diye anlattı. "Ağlamasına alışık olmadığım için korkunçtu. Ayrıca gözyaşları onu bir anda yaşlandırdı. Sanki birden kırk beşinden altmışına atlamıştı."

Gözyaşları yüzündeki boyalarda yol yol iz bırakan Regina masadaki içkisine uzanmaya çalıştı. Fakat bardağı yakalayacak yerde parmakları takıldı ve bardak yere düşerek parçalandı. Üçü de şaşkınlıktan susmuştu. Olayın bu kadar büyümesine şaşıyorlardı.

Kadın kendisini zayıf hissederek ağlarken bile, "O arabayı bahçede istemiyorum Arnold," demeyi başardı.

Oğlu buz gibi bir sesle karşılık verdi. "Zaten onu burada asla bırakmam efendim." Kapıya doğru gidip durdu ve dönerek ikisine baktı. "Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkürler. İkinize de çok teşekkür ederim." Kapıyı açıp çıktı.

21

Arnie ve Michael

Michael, Christine'e doğru giden Arnie'yi bahçede yakaladı. Elini onun omzuna koydu. Fakat oğlu elini iterek cebinden araba anahtarlarını çıkardı.

"Lütfen Arnie."

Arnie birden döndü. Bir an gecenin büsbütün kararmasını sağlayacak bir şey yapacak gibiydi. Babasına vuracaktı. Sonra vücudu biraz gevşer gibi oldu. Arabaya yaslanıp kaldı. Christine'e sol eliyle dokundu. Ondan güç alır gibiydi. "Pekâlâ. Ne istiyorsun?"

Michael ağzını açtıysa da nasıl devam etmesi gerektiğinden emin değildi. Yüzünde çaresizliğini açıklayan bir ifade belirdi. O da yaşlanmışa benziyordu. Cildi grimsi bir renk alan adam çökmüştü sanki. Kendini zorlayarak konuştu. "Arnie... Arnie, çok üzgünüm."

"Yaa!" Arnie yine dönerek arabanın sürücü kapısını açtı. Bakımlı otomobillere özgü hoş bir koku etrafa yayıldı. "Bunu beni desteklemenden anladım zaten."

Adam, "Lütfen," diye mırıldandı. "Bu iş benim için güç. Sandığından çok daha güç."

Sesindeki bir şey Arnie'nin geri dönmesine neden oldu. Babasının gözleri mutsuz ve umutsuzdu. "Seni desteklemek istediğimi söylemedim. Ne pahasına olursa olsun istediğini yaptırmak için anneni ezmeye kalktığını gördüm..."

Arnie alaylı bir sesle güldü. "Yani tıpkı onun gibi davrandım?"

Michael sakin bir sesle, "Annen yaş dönemine girdi," diye açıkladı. "Bu kendisi için çok güç tabii."

Arnie duyduklarından emin olamayarak hayretle gözlerini kırpıştırdı. Sanki babası ona kuşdilinde bir şeyler söylemişti. Bunun konuştukları konuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ne... ne?"

"Yaş döneminin neden olduğu değişiklikler. Annen korkuyor. Fazla içmeye başladı. Bazen ağrıları da oluyor." Arnie'nin yüzündeki endişeyi görerek ekledi. "Sık değil. Doktora da gitti. Sorun yaş dönemi. Şimdi çelişik duyguları yüzünden şaşkın. Hem sen onun tek çocuğusun. Pek mantıklı düşünemiyor ama ne pahasına olursa olsun senin için her şeyin yolunda gitmesini istiyor."

"Yok, o kendi dediklerinin yapılmasını istiyor. Bu da yeni bir şey değil. Hep kendi isteklerinin yerine getirilmesinde diretti zaten."

"Senin için doğru olanı istiyor. Onun doğru olduğunu sandığı şey konusunda tartışmayacağım. Ama neden sen kendini ondan çok farklı ya da daha iyi sanıyorsun? İçeride anneni çileden çıkarmak için uğraştın. Bunun farkındaydı. Ben de anladım tabii."

"Tartışmayı o başlattı..."

"Hayır, tartışmayı arabayı eve getirdiğin an sen başlattın. Onun bu konudaki düşüncelerini biliyordun. Hem annen diğer konularda haklı. Sen değiştin. İlk gün Dennis'le eve gelip araba aldığını söylediğin gün başladı bu. O olayın anneni üzmediğini mi sanıyorsun? Çocuğunun varlığından haberi olmadığı kişilik özelliklerini birden ortaya koyması insanı sarsmaz mı?"

"Haydi baba. Bu kadarı fazla. Sen biraz abart..."

"Seni hiç görmüyoruz. Ya arabanla ilgileniyorsun ya da Leigh'le berabersin."

"Sen de tıpkı onun gibi konuşmaya başladın."

Michael birden sırıttı. Fakat gülüşü hüzünlüydü. "Bu konuda yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun. Sen de annen gibisin. Bense Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nden olan ve kısa süre sonra örgütün havaya uçacağını bilen biri gibi konuşuyorum."

Arnie arkasına yaslanıp yine elini arabaya dayayarak okşamaya başladı. "Pekâlâ. Ne demek istediğini anlıyorum. Onun seni böyle itip kakmasına neden izin verdiğini bilemiyorum. Ama seni dinleyeceğim."

Adamın utancını belirten üzüntülü gülüşü hâlâ silinmemişti yüzünden. "Belki bazı şeyler bir yaşam tarzı oluyor. Belki senin anlayamamayacağın ve benim açıklayamayacağım şeyler durumu telafi ediyor. Yani... onu seçmeme neden olan şeyler..."

Arnie omuz silkti. "Peki şimdi ne olacak?"

"Seninle biraz dolaşabilir miyiz?"

Arnie önce şaşırdı, sonra da sevindi. "Tabii. Atla. Düşündüğün belirli bir yer var mı?"

"Havaalanına gidelim."

Arnie kaşlarını kaldırdı. "Havaalanına mı? Neden?"

"Sana yolda anlatırım."

"Ya Regina?"

Michael, "Annen yattı," diye mırıldandı.

Arnie arabayı iyi sürüyordu. Christine'in yeni, güçlü farları yolu aydınlatmaktaydı. O saatte trafik yoğun değildi. Radyoyu da açtı. Gene Chandler "Earl Dükü" adlı parçayı söylüyordu. Michael Cunningham, "Bu araba bir düş gibi geliyor," dedi. Şaşırdığı ve etkilendiği belliydi.

Arnie gülümsedi. "Teşekkürler."

Michael havayı içine çekti. "Hem yepyeniymiş gibi kokuyor."

"Büyük bölümü yeni. Koltuk kılıflarına seksen dolar verdim. Annemin harcadığım için söylendiği paranın birazı döşemelere gitti. Genel Kütüphane'ye giderek birçok kitap aldım ve her şeyi kopya etmeye çalıştım. Fakat bu herkesin sandığı kadar kolay olmadı."

"Neden?"

"Çünkü 1958 model Plymouth Fury klasik bir araba sayılmıyor. Bu yüzden de kimse bunun hakkında fazla bir şey yazmamış. Amerikan Arabası, Amerikan Klasikleri, 1950'lerin Arabaları gibi ciltleri karıştırdım. 1958'in Pontiac'ı klasik olmuş. 1958'in tavşan kulağı kuyruklu Thunderbird'ü de. Bu son eşsiz Thunderbird'müş. Ve ayrıca..."

Michael, "Eski arabalar hakkında bu kadar bilgili olduğundan haberim yoktu," dedi. "Ne zamandan beri bunlarla ilgileniyorsun Arnie?"

Arnie omuz silkmekle yetindi. "Neyse, başka bir sorun daha vardı. LeBay, Detroit'te yapılan arabada değişiklik istemiş. Örneğin, o yıl Plymouth Fury'nin kırmızı beyazını yapmamışlar. Ben de arabayı Detroit'in fabrikadan çıkardığı hale sokmaya çalışıyorum. Bunun için ne kadar uğraştığımı bilemezsin."

"Neden arabayı LeBay'in aldığı zamanki haline sokmak istiyorsun?"

Yine Arnie kesin cevap verecek yerde omuz silkti. Sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Bunun uygun olduğunu sanıyorum."

"Bence büyük bir iş başarmışsın."

"Teşekkür ederim."

Babası ön panele doğru eğilince, Arnie hafifçe sertleşen bir sesle sordu. "Neye bakıyorsun?"

Michael bağırdı. "Aman Tanrım! Bunu hiç görmemiştim."

"Ne?" Arnie panele baktı. "Ha, arabanın kat ettiği yolu ölçen aygıt."

"Bu ters işliyor değil mi?"

Gerçekten de odometre tersine çalışıyordu. 1 Kasım 1978 gecesinde kadran 135 bin küsur kilometreyi göstermekteydi. Michael bakarken sondaki 2'nin önce 1, sonra 0 olduğunu gördü. Yani kilometreler ağır ağır azalmaktaydı. Adam bir kahkaha attı. "İşte bunu fark etmemişsin oğlum."

Arnie hafifçe gülümsedi. "Doğru. Will bir yerde bir telin karışmış olduğunu söyledi. Buna ilişmeye niyetim yok. Ters çalışan bir odometre bence çok ilginç."

"Peki bu doğru mu?"

"Ne?"

"Yani bizim evden İstasyon Alanı'na kadar gidecek olursan kadrandan sekiz kilometre silinecek mi?"

Arnie başını salladı. "Anladım. Hayır, bu düzgün çalışmıyor. Kat ettiğimiz her kilometreye karşılık iki üç kilometre geri gidiyor. Bazen daha da çok. Bir süre sonra kilometre saatinin kablosunu koparacaktır. Bunu yenileyince aygıt da düzelir."

Birkaç kez bu durumla karşılaşan Michael o kadrana baktı. Kabloda bir şey olduğunu ibrenin karakteristik titreşimi gösterirdi. Fakat ibre düzgün çalışıyordu. Onda bozukluk yoktu. Sadece odometre garipti. Hem Arnie iki aygıtın aynı kabloya bağlı olduğunu mu sanıyordu? Bu imkânsızdı.

Adam tekrar güldü. "Doğrusu çok tuhaf oğlum."

"Neden havaalanına gidiyoruz?"

Michael, "Sana otuz günlük park karnesi alacağım," diye cevap verdi. "Bu bir armağan. Beş dolara veriyorlar. Darnell'in garajından çok daha ucuz orası. Hem istediğin zaman arabanı alırsın. Otobüs tam havaalanının yanında duruyor. Aslında orası son durak."

Arnie, "Tanrım, duyduğum en çılgınca şey!" diye bağırdı. Aracı kenara yaklaştırıp ışıkları söndürülmüş bir kuru temizleyicinin önünde durdurdu. "Arabayı almak istediğim zaman otobüse binip otuz kilometre gideceğim ha! Bu kadar saçma bir şey duymadım. Hayır! Asla olmaz!"

Devam edecekti ama Michael onu boynundan yakaladı. "Dinle. Ben babanım. Onun için beni dinleyeceksin. Annen haklıydı Arnie. Sen söz dinlemiyorsun artık. Mantıksız oldun. Hatta son iki aydır iyice acayipleştin. Bir tuhaf oldun."

Arnie babasının elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni."

Michael onu bırakmadıysa da parmaklarını gevşetti. "Durumu makul şekilde görmeni sağlayacağım. Evet, havaalanı epey uzaktır. Fakat Darnell'e gitmek için otobüse binip yirmi beş sent veriyorsun. Aynı parayla oraya kadar da gidebilirsin. Daha yakında garajlar var. Ancak kentte hırsızlık daha fazla. Buna karşılık havaalanı güvenli."

"Genel bir araba parkı nerede olursa olsun güvenli sayılmaz."

"İkincisi de burası diğer garajlardan ucuz. Hele Darnell'inkinden çok ucuz."

"Sorun bu değil. Bunu sen de biliyorsun!"

Michael, "Belki haklısın," diye cevap verdi. "Ama sen de bir şeyin farkında değilsin, asıl sorunu anlamıyorsun."

"Öyleyse şu gerçek sorunu anlat bakalım."

"Pekâlâ. Anlatacağım." Michael bir an durup dikkatle oğluna baktı. Konuşmaya başladığında sesi hafif ve tatlıydı. "Sen mantığını kaybettiğin gibi, gerçekleri de görmez hale geldin artık. On sekizine yaklaştın ve lise son sınıftasın. Horlicks'e gitmeye kararlı olduğunu sanıyorum. Eve getirdiğin üniversite broşürlerini gördüm..."

Arnie babasının sözünü kesti. "Hayır, Horlicks'e gitmiyorum." Biraz sakinleşmişti. "Bu olanlardan sonra gidemem. Evden uzaklaşmayı nasıl istediğimi bilemezsin. Hoş belki de biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Belki böylesi daha iyi. Annenle aranızda devamlı sürtüşme olmasındansa uzaklaşman daha doğru. Fakat şimdilik bunu annene söylememeni istiyorum. Üniversiteye başvurma zamanı gelene kadar bekle."

Arnie omuz silkti. Söz vermediğini belirtiyordu.

"Arabanı da üniversite kampusuna götüreceksin. Birinci sınıf öğrencilerinin arabalarını kampusa getirmelerine izin veren bir üniversiteyse yani."

Arnie şaşkınlığından yakıcı öfkesini unuttu bir an. Bu olasılık hiç aklına gelmemişti. "Tekerleklerimi yanıma almama izin vermeyen bir üniversiteye gitmem."

Babası, "Gördün mü?" dedi. "Annen haklı. Sen uygun üniversiteyi değil, arabayı götürebileceğin üniversiteyi düşünüyorsun. Bu araba sende bir saplantı halini aldı."

"Bunu anlamanı bekleyemem."

Michael duraksladı. "Neyse... Leigh'i gezdirmek istediğin zaman havaalanına gidip arabanı alman o kadar güç mü? Aslında biraz zahmetli ama gözde büyütülecek bir durum değil. Böylece arabanı sadece gereksinme duyduğun zaman kullanır ve benzinden tasarruf edersin. Annen de küçük bir zafer kazanmış olur. Yani her gün arabayı görmez." Michael susup hafifçe gülümsedi. "Annenin o arabayı bir para tuzağı gibi görmediğini ikimiz de biliyoruz. Aslında bu arabayı alman ona sormadan attığın ilk önemli adım... Neyse arabanı da üniversiteye götür. Hatta birinci

sınıf öğrencilerinin arabalarını kampusa sokmalarına izin vermeyen bir üniversite de olsa çare bulunur."

"Havaalanında park etmek gibi mi?"

"Evet. Hafta sonlarında eve döndüğünde Regina seni gördüğü için sevineceğinden arabanın lafını bile etmeyecektir. Hatta belki sonunda bahçeye çıkıp arabanı yıkamana yardım bile edebilir. On ay. Sonra her şey yoluna girecek, evde yine barış olacaktır. Haydi Arnie, arabayı çalıştır."

Arnie yola çıktığı sırada adam, "Bu sigortalı mı?" diye sordu.

Arnie güldü. "Şaka mı ediyorsun? Bu eyalette kaza sigortan olmazsa yandın demektir. Öbür araba gökyüzünden üstüne de düşse sigortan olmadığı için senin canına okur trafik polisleri. Soysuzların, gençlerin Pennsylvania yollarında dolaşmalarını önlemek için buldukları çarelerden biri de bu."

"Sadece kaza sigortası mı?"

"Diğer tür sigortaları yaptırabilmen için yirmi bir yaşında olman gerekiyor. O soysuz sigorta şirketleri Karun kadar zengin ama yüzde yüz kazanç sağlayacaklarından emin olmadıkça sigorta yapmıyorlar." Arnie'nin sesinde babasının o zamana kadar duymadığı bir öfke, bir yakınma vardı. Sonra kullandığı sözlere de şaşmıştı. Ama Arnie'nin arkadaşlarıyla böyle konuştuğu kanısına vardı. Oğlunun lise son sınıfa kadar Dennis Guilder'den başka arkadaşı olmadığını bilmiyordu.

"Tam beş sigorta şirketine gittim. Annem parayı savurduğumu iddia etti, ama ben boş yere para harcamamaya dikkat ediyorum."

"Demek sadece kaza sigortası yaptırabildin?"

"Evet, öyle. Yılda altı yüz elli dolar."

Michael bir ıslık çaldı.

Arnie, "Öyle," diye mırıldandı.

Havaalanının araba parkına gelmişlerdi. Sağda kısa süre bırakılan arabalar için park vardı. Soldaki camlı kulübede park görevlisi oturmuş, siyah beyaz televizyonda bir program seyrediyor ve sigara içiyordu.

Arnie içini çekti. "Belki sen haklısın. Belki hepimiz için en iyi hal çaresi bu."

"Tabii, öyle." Michael'ın içi rahatlamıştı. Arnie kendine gelmişti. Gözlerindeki öfkeli pırıltı sönmüş ve eskisi gibi sakinleşmişti. "Hepsi on ay."

"Öyle."

Kulübenin önüne sürdü arabayı. Ceplerinde Libertyville Lisesi'nin arması bulunan siyahlı turunculu bir kazak giymiş olan genç, camı açarak, "Yardım edebilir miyim?" dedi.

Arnie elini cüzdanına attı. "Otuz günlük bilet istiyorum."

Michael onun elini tuttu. "Bu benim armağanım."

Arnie onun elini nezaketle itip cüzdanını çıkardı. "Araba benim. Masraflarımı da kendim görürüm."

"Sen sadece..."

"Biliyorum, biliyorum ama kararlıyım."

Michael içini çekti. "Biliyorum. Annen ve sen daima kararlısınız."

Birbirlerine baktılar ve dayanamayarak gülmeye başladılar.

O anda Christine'in motoru durdu. Mükemmel işleyen motorun sesi birden kesildi. Michael kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

Arnie, "Bilmiyorum," dedi. "Şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştı." Kontak anahtarını çevirdi ve motor hemen çalıştı.

Michael mırıldandı. "Önemli bir şey değilmiş sanırım."

Arnie, "Motoru hafta içinde yeniden gözden geçireceğim," diyerek dikkatle dinlemeye başladı. Michael o an Arnie'nin hiç de tanıdığı oğluna benzemediğini düşündü. Yaşı daha büyük ve sert bir yabancıydı sanki. Birden garip bir korkuya kapıldı.

"Hey, bilet istiyor musunuz? Yoksa oturup sabaha kadar orada çene mi çalacaksınız?" Seslenen park görevlisiydi ve onun yüzü Arnie'ye yabancı gelmedi. Okulda rastladığı biri olacaktı.

"Özür dilerim." Arnie beş doları uzatınca görevli ona aylık bileti verdi. "Yerin parkın arka tarafında. Aynı yeri istiyorsan süre dolmadan beş gün önce biletini yenilersin."

"Tamam."

Arnie arabayı sürerek parkın arka tarafına gitti. Orada bir yer bulup geri bastı ve Christine'i park etti. Kontağı kapatırken yüzünü buruşturup sol elini belinin altına dayadı.

Michael? "Hâlâ canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Biraz. Geçmiş gibiydi. Dün yine başladı. Herhalde fazla ağır bir şey kaldırdım. Bel altı kaslarını germiş olacağım. Kapını kilitlemeyi unutma."

İnip kapıları kilitlediler. Michael arabadan uzaklaşınca kendisini daha rahat ve oğluna daha yakın hissetti. Arabadan indiği an, o gece bir şeyi ya da pek çok şeyi kurtarmış olduğu kanısına vardı. Havaalanına gelirlerken Christine hakkında iyi bir fikir sahibi olmuştu. Arnie'nin başardığı iş onu etkilemişti ama arabadan hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşlanmamıştı. Cansız şeyler hakkında böyle duygulara kapılmanın saçma olduğunu biliyordu. Yine de arabadan hiç hoşlanmadığını kesinlikle anlamıştı. Bunun asıl nedeni Christine'in ailede kavgaya neden olmasıydı. Fakat hepsi bu kadar da değildi. Arnie'nin direksiyondaki halini hiç beğenmemişti. Oğlu arabayı sürerken zayıf bir kral gibi hem küstah, hem de somurtkandı.

Ayrıca kokuyu da duymuştu. İnsan önce fark etmiyordu bunu. Yani kılıfların kokusu hoştu. Daha sonra küflü, acı bir koku gelmişti burnuna. Arnie arabayla harikalar yaratmıştı ama sonuçta yirmi yıllıktı araç. Belki de o koku bagajın zeminindeki eski keçeden geliyordu. Eskiyen bir şeyin kokusuydu bu yalnızca. Yine de rahatsız olmuş, zaman zaman hissedilmeyen ve zaman zaman da belirgin hal alan koku midesini bulandırmıştı. Bir ara arabanın içinin ölmüş küçük bir hayvan, bir kedi veya sincap leşi gibi koktuğunu da düşünmüştü.

Michael oğlunun başarısıyla gururlanıyordu. Oğlunun arabasından indiğine de çok sevinmekteydi.

22

Sandy

Her gece park yerinde akşamüstü altıdan gece ona kadar görev yapan gencin adı Sandy Galton'du. Kendisi Buddy Repperton'un serseri arkadaşlarından biriydi. Repperton okuldan atıldığı günkü kavgada orada değildi. Arnie onu tanımamıştı. Fakat Galton, Arnie'yi hemen tanımıştı.

Buddy Repperton okuldan kovulunca Don Vandenberg' in benzin istasyonunda çalışmaya başlamıştı. Oraya gireli henüz birkaç hafta olmuştu ama genç hemen dümen çevirmeye başlamıştı. Verdiği paranın üstünü sayamayacak kadar acelesi olan müşterilere bir iki dolar kazık atıyordu. Ayrıca yenilenmiş lastik numarasını da yapıyordu. Yani müşteriden yeni lastik parasını alıyor, sonra arabaya kullanılmış fakat yeniymiş gibi gözüken bir lastik takıyordu. Böylece aradaki 15-60 doları da cebe atıyordu. Kullanılmış parçaları satarken de müşterileri kazıklıyordu. Ayrıca döküntü arabaların trafiğe çıkmaktan men edileceğinden korkan çocuklara da muayene etiketi satıyordu.

Benzin istasyonu günde yirmi dört saat açıktı. Buddy de gece vardiyasındaydı, gece dokuzdan sabah beşe kadar çalışıyordu. Gece on birde Bozuk Para Welch ve Sandy Galton eski Mustang'le ona uğruyorlardı. Sandy'nin eski arabasını Richie Trelawney'in Feribird'ü izliyordu. Don da okula gitmediği zamanlar hep benzin istasyonundaydı tabii. Her gece yarısı altı yedi genç büroda oturup pis çay fincanlarından bira içiyorlardı. Bazen Buddy'nin eksik etmediği Texas Driver şarabı elden ele dolaşıyordu. Birkaç da marihuanalı sigara sarıyorlar, açık saçık şakalar yapıyorlar, sekste çok başarılı olduklarını kanıtlamak için türlü yalanlar atıyorlardı.

Sandy bu gece yarısı toplantılarından birinde Arnie Cunningham'ın arabasını havaalanındaki parka bıraktığını söyledi. Hem de otuz günlük bilet almıştı.

Geceleri geç vakit yapılan erkekler toplantılarında genellikle pek konuşmayan ve somurtan Buddy, birden doğrulup elindeki içki şişesini vurarak masaya bıraktı.

"Ne dedin?" diye sordu. "Cunningham mı? Pislik Surat mı?"

"Evet." Sandy biraz şaşırmış, biraz da endişelenmişti. "Ta kendisi."

"Emin misin? Beni okuldan attıran çocuk yani?"

Endişesi artan Sandy arkadaşına baktı. "Evet. Neden sordun?"

"Otuz günlük bilet aldıysa arabası daha uzun süre orada kalacak değil mi?"

"Evet. Belki de ailesi arabayı evde bırakmasını istemedikleri..." Sandy sözünü tamamlamayarak sustu. Buddy Repperton gülüyordu. Bu hiç de hoş bir görüntü değildi. Çünkü sırıtırken ortaya çıkan dişlerin çoğu çürüktü. Buddy, Sandy'ye, Don'a, Bozuk Para'ya ve Richie Trelawney'e tek tek baktı. Onlar da ilgiyle ve biraz da korkuyla bu bakışlara karşılık verdiler.

Buddy hayret dolu sakin bir sesle, "Pislik Surat," diye mırıldandı. "Bizim Pislik Surat arabasını trafiğe çıkarmış ve ailesi de makineyi havaalanına park ettirmiş." Bir kahkaha attı. Sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Şimdi beni dinleyin."

23

Arnie ve Leigh

Radyoda Dion'un bir parçası çalınıyor ama ikisi de bunu dinlemiyordu. Arnie'nin eli Leigh'in tişörtünün altındaydı. Kızın heyecandan sertleşmiş, biçimli göğsünü okşuyordu. Leigh kesik soluyordu, sonra eli Arnie'ye doğru uzandı. İlk kez Arnie'nin istediği, gereksinme duyduğu şeyi yapıyordu. Deneyimsizdi ama çok arzulu olduğu için bunun önemi yoktu.

Arnie onu öptü. Leigh'in dudakları aralanmıştı. Bu öpücük temiz bir kokuyu içe çekmeye benziyordu. Arnie, Leigh'in heye-

can ve ihtirasını hissediyordu. Ona doğru eğildi ve bir an kızın büyük arzuyla kendine karşılık verdiğini hissetti.

Sonra kız gitti.

Arnie şaşkın şaşkın yerinde kalakaldı. Christine'in içindeki ışık yanmıştı. Sağ kapı kapanınca ışık da söndü. Arnie kısa bir süre daha oturdu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Hatta o anda nerede olduğunu da bilemez gibiydi. Vücudu alev alev yanıyordu. Duyguları birbirine karışmıştı. Şiddetli bir arzu duyuyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Yumruğunu sıkarak şiddetle dizine vurdu. Sonra arabanın kapısını açıp kızın peşinden gitti.

Leigh kenarda durmuş karanlıklara bakıyordu. Toprağın bitimine çok yakındı. Arnie onu kolundan tutarak geri çekti. Burada toprak kuruydu ve hemen ufalanıyordu. Bir duvar ya da tel yoktu. Kenardaki topraklar kayacak olursa Leigh aşağıya yuvarlanırdı. Yamaç dimdikti.

Set adı verilen yer Stanton Yolu'nun sonundaydı, çok uzun zamandan beri âşıklar buraya gelirlerdi. Buradan geçen yol bir zamanlar bir çiftlik bulunan Libertyville Tepesi'nde sona eriyordu.

Kasımın dördüydü ve erken saatte başlayan yağmur sulusepkene dönüşmüştü. Arnie kızı tutarak yine arabaya soktu. Leigh itiraz etmedi. Arnie onun yanaklarındaki ıslaklığa sulu karın neden olduğunu sandı. Fakat ön paneldeki hafif ışıkta onun ağladığını gördü. "Ne var? Ne oldu?"

Kız başını salladı ve cevap vermeyerek hıçkırdı. Arnie usulca ona sarıldı. Üzülmüş ve endişelenmişti. Bir yandan da sulu karı düşünüyordu. Christine'in kar lastikleri yoktu.

Leigh yüzünü onun omzuna dayayarak, "Bunu hiç kimse için yapmadım," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar ilk kez dokundum... anlıyorsun. Bunu da istediğim için yaptım. Hepsi bu kadar."

"Öyleyse ne oldu?"

Leigh güçlükle ve çekinerek konuştu. "Burada... olamaz."

"Sette mi?" Arnie etrafına aptal aptal göz gezdirdi. Kız buraya oturup hava almaya geldiklerini mi sanıyordu?

Leigh birden, "Bu arabada!" diye bağırdı. "Seninle bu arabada sevişemem."

"Ne?" Arnie ona inanamayarak baktı. "Sen neden söz ediyorsun? Hem nedenmiş o?"

"Çünkü... çünkü... bilemiyorum!" Bir şeyler söylemeye çalışırken yine ağlamaya başladı. Arnie ona sarılarak yatışana kadar bekledi.

Leigh kendini toplayınca, "Hangimizi daha fazla sevdiğini bilemiyorum," dedi. "Sorun da bu."

"Fakat bu..." Arnie durup başını sallayarak gülümsedi. "Leigh bu saçma."

Kız gözleriyle onun yüzünü araştırır gibiydi. "Öyle mi? Hangimizle daha fazla ilgileniyorsun? Zamanın hangimizin yanında geçiyor. Onun mu... benim mi?"

"Sen Christine'i mi söylüyorsun?" Şaşkın şaşkın gülümsedi. Kızın bazen pek tatlı, bazen de nefret verici bulduğu bir gülüştü bu. "Çoğu zaman seninleyim. Bu çılgınlık... ya da belki doğal. Sadece bana çılgınca geliyor, çünkü şimdiye kadar bir kızım olmamıştı." Uzanıp kızın pardösüsünün üstüne düşen saçlarını okşadı. "Kızların başka kızları kıskandıklarını sanırdım. Arabaları kıskanacakları aklıma gelmezdi."

Leigh belli belirsiz güldü. "Haklısın. Belki şimdiye kadar kızın olmadığı için bilmiyorsun. Arabalar da kızdır. Bundan haberin var mı?"

"Haydi, yapma..."

"Öyleyse neden arabana erkek adı vermiyorsun?" Birden avucunu hızla koltuğa vurdu.

Arnie irkildi. "Haydi Leigh. Yapma."

Kız beklenmedik bir öfkeyle, "Kızını tokatlamam hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu. Sonra gencin gözlerindeki üzüntüyü fark etti. "Bağışla Arnie. Çok üzgünüm."

Arnie ifadesiz bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Bu arabayı nedense kimse sevmiyor. Sen, annem, babam, hatta Dennis. Arabayı onarmak için canım çıktı ve bu, kimse için bir şey ifade etmiyor."

"Benim için ediyor. Bu kadar çalışman benim için önemli."

"Öyle mi?" Arnie somurtuyordu. Duyduğu ihtiras, arzu uçup gitmişti. O anda üşüyordu ve midesi bulanır gibiydi. "Hay-

di gidelim. Kar lastiğim yok. Ailen bovlinge gidip sonra Stanton Yolu'nda kara saplandığımızı duyarsa biraz tuhaf olur."

Leigh kıkır kıkır güldü. "Onlar Stanton Yolu'nun nerede sona erdiğini bilmiyorlar."

Arnie'nin neşesi de yerine gelir gibi olmuştu. Kaşını kaldırdı. "Sen öyle san."

Geri dönerlerken Christine dönemeçli, dik yolu rahatlıkla geçti. Leigh'in hiç sesi çıkmıyordu. Christine'i hem kıskanıyor, hem kıskanmıyordu. Nedense bu arabada rahatsız olmaktaydı. Arnie'yle sevişmek istiyordu. Ama o arabada asla olamazdı.

Daha sonra eve girip yatağına yattıktan sonra da bunu düşündü. Belki çılgınca bir şeydi bu, fakat Christine hep onları gözetliyormuş gibi geliyordu ona. Zaten kaygan yoldan inerlerken direksiyondaki gence bakmış ve Arnie'yle Christine'in o anda sevişmekte oldukları geçmişti kafasından. O arabadan nefret ediyordu. Arnie'yle bir yere gittiklerinde Christine'in kendisini yuttuğunu hissediyordu. Elinden gelse o arabaya hiç binmeyecekti. Christine'den hem korkuyor, hem nefret ediyordu.

Sette park ettiklerinde Arnie'yle sevişmeyi çok istemiş, ihtirasa kapılmıştı. Ama o anda yeni döşeme kılıflarının kokusunun bastıramadığı bir şeyi duymuştu. Zeminden iğrenç bir koku yükseliyordu. Sanki bir yaratık sürünerek otomobile girmiş ve orada ölmüştü.

Arnie kızın evine girmesini bekledikten sonra dönüp Christine'e gitti. Motoru çalışır bırakmış ama sonra durmuştu. İkinci kez bunu yapıyordu. Kendi kendine, kablolar ıslandı galiba, dedi. Öyle olmalı. Bujilerde bir şey yok. Daha dün değiştirdim.

Leigh onu suçlamış, Christine'le daha fazla ilgilendiğini söylemişti. Bunu anımsayınca gülümsedi ama biraz da rahatsız olmuştu. Will'in yanında çalıştığı için zamanının büyük bölümü arabaların yanında geçiyordu tabii. Leigh'in böyle düşünmesi saçmaydı.

İçinden bir ses, *Leigh'e yalan söyledin,* dedi. *Zamanını Christine'e verdiğin doğru. Öyle değil mi?*

Büsbütün rahatsız oldu. *Hayır, Leigh'e yalan söylemiş sayılmam.*

İçindeki ses, *öyleyse buna ne ad veriyorsun,* dedi.

Kızla ilk buluştuklarından, yani onu futbol maçına götürdüğünden beri yalan söylemişti. Zamanının çoğunu Christine'le geçiriyordu. Arabasının havaalanındaki parkta kalmasından nefret ediyordu. Christine'in yağmurda, daha sonra karda kalması doğru değildi.

Christine'le baş başaydı çoğu zaman. Bu da...

Birden hırıltılı bir sesle, "Doğru olmuyor," diyebildi. Kaldırımda durarak motoru susmuş arabaya baktı. Bu Eisenhower, Kruşçev, Uzay Köpeği Laika ve Buddy Holly çağından kalma, yeniden doğmuş bir arabaydı. Zamanda yolculuk yapan bir araba. Christine'in kendisini etkilediğini, bir şeyler yaptığını da hissediyordu. Ama olanları kesinlikle anlayamıyordu. Huzuru kaçmıştı ve çok da endişeliydi.

Gidip kapıyı açarak arabaya girdi. Direksiyonun arkasına oturdu. Gözlerini kapattı. O anda derin bir huzur benliğini sardı. Artık her şeyi doğru dürüst anlıyordu. Leigh'e yalan söylemişti ama bu hiç de önemi olmayan, küçük bir yalandı.

Gözlerini açmadan uzanıp anahtarlara takılı olan dikdörtgen deriyi okşadı. Üstünde R.D.L. harfleri bulunan deri eskimiş ve yer yer soyulmuştu. Kendisine yeni bir anahtarlık ya da üstünde markası bulunan bir deri parçası almaya gerek görmemişti.

Fakat anahtarlara takılı deride bir tuhaflık vardı değil mi? Evet, çok garipti.

Arabanın parasını sayıp LeBay'in mutfağındaki masanın üstüne bırakmıştı. Yaşlı adam da yıllarca kullanıldığı için soyulan, eskiyen, kararan deri parçasına takılı anahtarları masanın üstünden ona doğru itmişti.

Fakat şimdi bunun üstündeki marka pırıl pırıl duruyordu. Yenilenmişti yani. Ancak bu da söylediği yalan gibi önemsizdi. Christine'in madeni vücudunun içinde otururken buna inanıyordu.

Kontak anahtarını çevirdi ama motor almadı. Teller ıslanmıştı. Başka bir şey olamazdı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Her şey eskisi gibi. Her şey aynı. Sakın üzülme."

Motor çalıştı ve durdu. Arnie yine fısıldadı. "Haydi Christine. Haydi şekerim."

Motor birden çalıştı. Hafif, düzgün bir homurtu duyuldu. Arabanın kaloriferi Arnie'nin bacaklarını ısıtıyor, dışarıdaki soğuğu etkisiz kılıyordu.

Genç, Leigh'in anlayamadığı şeyler olduğu kanısındaydı. Çünkü kız işin başından beri onun yanında değildi. O iri sivilceler, "Hey Pizza Surat!" diye bağırmalar, başkalarıyla konuşmak, onlara uzanmak isteği ve bunları yapamamak. Christine olmasıydı Leigh'e telefon cesaretini asla bulamazdı. Ama kız bu basit gerçeği bile sezemiyordu. Leigh onun bazen olduğundan otuz yaş büyük olduğunu da anlayamıyordu. Yok otuz değil, elli yaş büyüktü. Bir delikanlı değil, girilmemiş bir savaşta korkunç şekilde yaralanan bir gaziydi.

Direksiyonu okşadı. Paneldeki göstergelerin kedi gözlerini andıran yeşil ışıkları ona güven veriyordu.

"Pekâlâ," diyerek içini çekti. Radyoyu açtı. Sonra evin önünden ayrıldı. Havaalanına giderek arabayı park edecekti. Bunu da yaptı ama düşündüğü gibi on bir otobüsüne binemedi. Bunun yerine gece yarısı otobüsüyle döndü. O gece yatakta Christine'in motorunun çalışmaması yerine Leigh'in öpücüklerini düşünürken, birden Cabot'ların evinden ayrılıp havaalanına gidene kadar bir saat kaybetmiş olduğunu anladı. O bir saati nerede geçirmişti? Leigh'in evinin önünden ayrıldığını hayal meyal anımsıyordu ve sonra...

...dolaşmıştı.

Evet, dolaşmıştı. Hepsi o kadar. Önemli bir şey yoktu.

Sulu kar yüzünden kayganlaşan yollardan rahatlıkla geçmişti Christine. O sırada radyonun çaldığını da anımsıyordu. Fakat günün moda şarkıları yerine pek çok eski parça dinlemişti. Bunlar anne ve babasının gençliğinden kalma şarkılardı.

Sonunda havaalanına gelince müzik yerini parazite bırakmıştı. Arabadan inince de akıl almaz bir huzur duymuştu.

Yatakta yatan Arnie uyumak istiyor ama bunu başaramıyordu.

Başlamış olan bir şey devam etmekteydi. Kendi kendini kandırıp bundan haberi olmadığını da iddia edemezdi. Birkaç kişi ona Christine'i çok iyi onardığını söylemişti. Arabayı okula götürmüştü. Otomobil onarım atölyesinin çocukları hemen aracın etrafını almışlardı. Altına girip yeni çift mantifolda, egzoz sistemine kadar her şeyini incelemişlerdi. Kaputu açıp yarı bellerine kadar içeriye sarkmışlar, vantilatör kayışından radyatöre kadar türlü şeye bakmışlardı. Sonra da kendisini kutlamışlardı. Atölyedekiler için o bir tür kahramandı artık. Söylenen sözleri, övgüleri hafifçe gülümseyerek kabullenmişti. Ama o zaman bile için için endişe duymamış mıydı?

Çünkü Christine'in neresini onardığını ve nerelerini onarmadığını anımsayamıyordu.

Darnell'in garajında çalıştığı saatlerde neler yaptığını bilemiyordu. Kaputu boyadığını anımsamıyordu. Çamurluktaki paslı çöküğü düzelttiğini anımsamıyordu. Ayrıca yenilenen parçaları nereden aldığını da bilmiyordu. Tek bildiği direksiyona geçip uzun süreler oturduğu ve böyle zamanlarda mutluluktan adeta aptallaştığıydı. Orada oturuyor ve bazen radyoyu açarak o eski şarkıları dinliyordu.

En korkuncu da ön camdı...

Christine'e yeni bir ön cam almamıştı. Bundan kesinlikle emindi. O iki yana dönen büyük, pahalı ve kolay bulunamayan türden bir cam alsaydı banka hesabında çok daha az para kalırdı. Hem elinde bir makbuz olmaz mıydı? Bir kez odasında bir çekmecede sakladığı araba dosyasında makbuzu aramış ama bulamamıştı. Doğru söylemek gerekirse, pek hevesle ya da dikkatle de aramamıştı ya.

Dennis örümcek ağı gibi duran çatlakların küçüldüğünü söylemişti. Sonra futbol maçına gideceği gün ön camda hiç çatlak olmadığını fark etmişti. Cam kusursuz ve pırıl pırıldı.

Fakat bu ne zaman olmuştu? Hem nasıl olmuştu?

Bilemiyordu.

Sonunda uyuyakaldı ve tatsız düşler görmeye başladı.

24

Gece Görünenler

Bu bir düştü tabii. Sonuna kadar da bir düş olduğuna inandı. Daha doğrusu ancak sonunda düşüncesini değiştirebildi.

Leigh düşünde Arnie'yle seviştiğini görüyordu. Arabada değil yerde, mavi halı serili bir odadaydılar. Eşya yerine de etrafta büyük mavi yastıklar vardı. Mavi saten yastıklar.

Genç kız birden uyandı. Sabahın erken saatleriydi. Dışarıdan bir arabanın sesi geliyordu. Pencereye gidip aşağıya baktı.

Christine köşede duruyordu. Motoru çalışmaktaydı. Leigh egzozdan çıkan dumanları da seçiyordu. Fakat araba boştu. Bu rüyada Arnie'nin kapıda olduğunu düşündü ama henüz kapı çalınmamıştı. Hemen aşağı inmeliydi. Babası uyanıp sabahın dördünde Arnie'yi kapıda bulursa çok kızardı.

Ama yerinden kımıldamadı. Arabaya bakarak ondan ne kadar nefret ettiğini, korktuğunu düşündü.

Christine de kendisinden nefret ediyordu.

Leigh, rakibiz, diye düşündü. Bu düşte öfkeli ve kıskanç değildi. Sadece umutsuzdu ve korkuyordu. Christine, o saatte evinin önüne park etmiş kendisini bekliyordu. Leigh'i bekliyordu. "Haydi gel şekerim," der gibiydi. "Seninle dolaşır ve ona kimin daha fazla gereksinmesi olduğunu, onu kimin daha fazla sevdiğini ve sonunda kimin onun için daha yararlı olacağını konuşuruz... Korkmuyorsun ya?"

Leigh dehşete kapılmıştı.

Bu haksızlık, diye düşündü. O benden büyük. Her türlü numarayı biliyor. Arnie'yi büyüleyecektir...

Leigh düşünde, "Git buradan..." diye fısıldayarak yumruğuyla cama vurdu. Cam buz gibiydi. Üstünde kalan el izlerini görüyordu. Bazı düşlerin gerçek gibi olması ne tuhaftı.

Ama bu düş olmalıydı. Çünkü araba onu duydu. Sözünü daha bitirmeden silecekler çalıştı. Camdaki karlar etrafa savruldu. Sonra Christine köşeden ayrılarak yoldan geçti. Karda tekerlek izleri kaldı.

Sürücüsü yoktu.

Leigh bundan emindi. İnsan rüyasında ne kadar emin olabilirse o denli emindi. Yan camdan içerisini görmüştü. Direksiyonda kimse yoktu. İşte bu yüzden bu bir düş olmalıydı.

Christine gözden kaybolunca yatağına girerek yattı ve düşünde uykuya daldığını gördü.

Sabah annesi onu uyandırdığında hava yumuşamış ve yerdeki karlar da erimişti. Onun için tekerlek izleri de silinmişti.

25

Buddy Havaalanına Gidiyor

On gün sonra bir gece mavi bir Camaro havaalanındaki araba parkına girdi. Sandy Galton camlı kulübeden dışarıya endişeyle baktı. Ford'un sürücü yerinde oturan Buddy Repperton ona tatlı tatlı gülümsemekteydi. Bir haftadır tıraş olmayan Buddy'nin sakalı uzamaya başlamıştı. Gözlerindeki çılgınca pırıltının nedeni de sadece kokaindi. O gece arkadaşlarıyla bir gramın icabına bakmışlardı.

Buddy, "Nasılsın..." diye başlayıp bir küfür salladı.

Camaro'dakiler bu şakayı duyunca görev yapar gibi güldüler. Don Vandenberg, Bozuk Para Welch, Richie Trelawney, Buddy'yle beraberdiler. Serserinin o gece şerefine sağladığı bir gram kokain ve altı şişe Texas Driver şarabı sayesinde hepsi de pek keyifliydi. Şimdi Arnie Cunningham'ın arabasıyla ilgilenmeye gelmişlerdi.

Sandy sinirli sinirli söylendi. "Dinleyin. Yakalanırsanız işimi kaybederim." Tek ayık olan oydu ve Cunningham'ın arabasını oraya park ettiğini söylediği için de pişmandı. O sırada kendisinin de hapse girebileceği aklına gelmemişti.

Arkada oturan Bozuk Para dili dolaşarak konuştu. "Biz İmkânsız İşler Başaran Grubuz, oğlum." Bunu yine kahkahalar izledi.

Sandy etrafa bakındı. Tanık olup olmadığını anlamak istiyordu. Neyse o ara inecek uçak yoktu ve park yeri Ay'daki dağlar kadar ıssızdı.

Sandy, "Sen gülebilirsin gerzek," diye çıkıştı. "Hiçbirinizi görmediğimi bilin. Yakalanırsanız o sırada tuvalette olduğumu söyleyeceğim."

Buddy bağırdı. "Tanrım, ağzı süt kokan bir bebek! Senin böyle korkak olduğunu bilmezdim Sandy!"

Sandy kızardı. "Ne düşündüğün umurumda değil. Dikkatli olun."

Buddy, "Dikkatli olacağız be adam," dedi. Yedinci şişe Texas Driver'la bir çekimlik toz ayırmıştı. Bunları Sandy'ye uzattı. "Al da hayatın tadını çıkar."

Sandy korkusuna karşın sırıttı. "Peki." Sonra kendisini oyunbozan sanmamaları için, "İyi bir iş görmelisiniz," diye ekledi.

Buddy'nin gülüşü sertleşip daha da çirkinleşti. Gözlerindeki pırıltı kayboldu. Bakışları korkunçtu. "Ooo bundan emin olabilirsin."

Camaro araba parkına girdi. Sandy bir süre stop lambalarını gördü. Sonra Buddy ışıkları söndürdü. Motor sesi uzaklaştı ve duyulmaz oldu.

Sandy portatif televizyonunun durduğu kontuvara döktü kokaini. Cebinden bir dolar çıkarıp büktü. Tozu bununla burnuna çekti. Arkasına yaslanıp Texas Driver'ı içmeye başladı. İşte sarhoş yakalanacak olursa kovulacağını biliyordu. Fakat sarhoş olmak endişeyle iki dakikada bir yerinden sıçramasından daha iyiydi.

Rüzgâr ona doğru estiğinden sesleri duyuyordu. Hem de pek çok şey işitiyordu.

Kırılan camların şangırtısı, kahkahalar, sert bir cismin indiği madenin tınlaması. Yine cam şangırtısı.

Sonra gürültü sona erdi. Şimdi dışarıdakiler aralarında konuşuyorlardı, ama Sandy ne dediklerini anlayamıyordu.

Birden yine bir gürültü koptu. Yere düşen madenlerin sesleri yankılandı.

Buddy'nin bağırdığını işitti. "Haydi şuraya yap!"

Diğerleri itiraz ediyorlardı.

Buddy, "Ona aldırma!" diye hırladı. "Tam öne yap!"

Sandy soğuk havaya karşın ter içinde kalmıştı. Camı kapatıp hemen televizyonu açtı ve ucuz şarabı içmeye başladı. Aslında

Texas Driver'ı sevmezdi. Ama bira içmediklerinde bu şarabı çekerlerdi. Ne yapabilirdi yani? Şarabı içmeyip onlardan üstünmüş gibi mi davranacaktı? Bu yüzden canı yanardı. Buddy, ukalaları sevmezdi. Biraz içince rahatlar gibi oldu. Havaalanı güvenlik arabalarından biri geçince de hiç irkilmedi. Arabadaki polis el salladı. Sandy de karşılık verdi. Son derece sakindi. Güvenlik arabasının geçmesinden on beş dakika sonra Camaro geri geldi ama bu kez çıkış yolundaydı. Buddy sakin sakin direksiyonda oturuyordu. Yarısından fazlası boşalmış şarap şişesini de bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Gülümsüyordu ama Sandy onun kanlı gözlerindeki tuhaf ifadeyi görerek ürktü. Bunun nedeni sadece şarap ya da toz değildi. Buddy Repperton ilişilmemesi gereken biriydi. Cunningham da bunu anlayacaktı.

Buddy, "Her şey halloldu arkadaşım," dedi.

Sandy gülümsemeye çalıştı. "İyi." Çok rahatsız olmuştu. Cunningham onu hiç ilgilendirmiyordu. Ancak Cunningham'ın o kadar uğraşıp onardığı kırmızı beyaz renkli Plymouth'un halini görünce neler hissedeceğini biliyordu. Yine de bu iş sadece Buddy'yi ilgilendirirdi.

Buddy, "Haydi hoşça kal," diye yalandan güldü.

Sandy onların gideceğini anlayınca sevindi. Belki bundan böyle Vandenberg'in garajına fazla uğramazdı. Belki de oraya hiç gitmezdi. Bu kez durum tehlikeliydi. Belki artık gece kurslarına devam ederdi. Bu yüzden işini bırakması gerekecekti ama zaten iş de pek tatsız ve sıkıcıydı.

Buddy, "Polisler gelirse sen bir şey bilmiyorsun," diye tembih etti. "Bir şey görmedin ve duymadın. Dediğin gibi dokuz buçukta kenefe gittin. Zaten iz bırakmadık. Hepimiz yün eldiven giydik. Sakin ol oğlum."

"Güle güle."

Araba uzaklaşınca Sandy kalan şarabı pencereden dışarı döktü. Artık içmek de istemiyordu.

26

Christine Yine Garaja Götürülüyor

Ertesi gün Arnie ve Leigh okuldan sonra Christine'i almak için havaalanına gittiler. Pittsburg'a inip Noel alışverişi yapmayı planlamışlardı. Birlikte büyük kente gidecekleri için çok heyecanlıydılar. Bu iş yetişkin kişilere özgü bir şeydi.

Arnie o gün pek neşeliydi. Otobüsten inerek el tutuşup araba parkına doğru yürüdüler. Leigh onun anlattıklarına gülüyordu. Artık Arnie'ye âşık olduğunu anlamıştı. Daha önce de beğendiği gençler olmuş, Massachusetts'te birini sevdiğini sanmıştı. Ama bu kez hiç kuşkusu yoktu.

Bir uçak havalandı. Motorların homurtusu yüzünden Arnie'nin sesini duyamıyor fakat onun yüzüne bakıyordu. Sessiz sedasız oynayan ağzını komik buluyordu. Sonra Arnie'nin dudakları hareketsiz kaldı. Gözleri iri iri açıldı... yuvalarından uğrayacak gibi oldu. Ağzı da sıkıca kapanmıştı. Hayret ve dehşetle bakıyordu. Rengi solmuş, yüz hatları gerilmişti. Kızın elini de kıracak gibi sıkıyordu.

Leigh, "Arnie!" diye bağırdı. "Ne var Arnie?" Onun kalp krizi geçirdiğini ya da beyninde damar çatladığını sanmıştı.

Arnie sadece bir tek söz söyledi. "Christine," diyerek onun elini bıraktı ve koşmaya başladı.

Genç kız ancak o zaman arabaya bir şey olduğunu anladı. Hep araba, o araba, Tanrının belası araba... Korkunç bir öfkenin benliğini sardığını hissetti. Bunu derin bir umutsuzluk izledi. İlk kez genci sevmesinin mümkün olup olmadığını düşündü. Arnie sevilmesine izin verebilir miydi?

Ama sonra arabaya baktı ve olanları gördüğü için öfkesi sönüverdi.

Arnie ellerini ileriye doğru uzatmış arabanın önünde duruyordu. Sanki otomobilini ya da tüm dünyayı durdurmak istemekteydi. Sonra ellerini indirdi. İki kez yutkundu. İnlememek,

ağlamamak için kendini zorluyordu. Birden boyun kasları şişti. O anda çok ağır bir yükü kaldırmaya hazırlanan biri gibiydi.

Leigh ona yaklaştı. "Arnie, bunu kim yaptı?" Sesinden sevgilisi adına duyduğu üzüntü okunuyordu. O arabayı hiçbir zaman sevmemişti ama bu hale getirilmesi Arnie'nin o anda neler hissettiğini anlamasını sağlamıştı ve artık arabadan nefret edemezdi. Ya da edemeyeceğini sanıyordu. Sadece Arnie'yle beraber olmak, onun kederini paylaşmak istiyordu. Bunu da başardığını sandı. Ancak çok daha sonra Arnie'nin o gün duygularını kendisiyle paylaşmadığını ve tek başına acı çekmeyi yeğlediğini anladı.

Genç cevap vermedi. Başını hafifçe öne eğmiş Christine'e bakıyordu.

Ön cam iki yerinden kırılmıştı. Cam parçaları paralanan ön koltuğun üstünde pırıldıyordu. Ön tamponun yarısı yerinden çıkarılmıştı. Bir ucu yerde sürünen tamponun orada bir ahtapotun kollarını andıran siyah kablolar vardı. Yan camlardan da üçü kırılmıştı. Kaportaya ucu sivrice bir şeyle delikler açılmıştı. Sağ arka kapı yere sarkmıştı. Her tarafta döşemeden çıkan pamuklar, yaylar vardı. Paneldeki göstergeleri de kırmışlardı. Kilometre saatinin ibresi yere düşmüştü.

Arnie bütün bunları görerek ağır ağır arabasının etrafında dolaştı. Leigh iki kez onunla konuşmak istedi ama genç cevap vermedi. Yüzü hâlâ kül gibiydi.

Sonra birden durdu Arnie. Kırılmış yan camdan içeri bakıyordu. Birden boğazından korkunç bir ses yükseldi. Vahşi bir hayvanın iniltisini andırıyordu bu. Leigh onun omzunun üstünden bakınca içerideki şeyi gördü. O anda gülmek, haykırmak ve bayılmak istedi. Ön paneldeki şeyi daha önce fark etmemişti. Midesi bulanıyordu. Kusmamak için kendini güçlükle tutarken kimin bu kadar pis bir şeyi yapabilecek kadar adileşebileceğini düşündü.

Arnie, "Soysuzlar!" diye bağırdı. Tiz, öfkeden titreyen bu hırıltılı ses onun olamazdı. "Tanrının belası soysuzlar! Sizi elime geçireceğim! Yapacağım son şey bu da olsa canınıza okuyacağım! Soysuzlar, sizden öcümü alacağım!" Bunu bir dizi yakası açılmamış küfür izledi.

Midesi bulanan Leigh güçlükle dönüp yandaki arabaya dayanmıştı.

Korkunç bir andı bu, Arnie Cunningham'la hiç tanışmamış olmayı istedi.

27

Arnie ve Regina

Arnie o gece on ikiye çeyrek kala kapıyı açarak eve girdi. Pittsburg'a gidip alışveriş edecekleri için giydiği yeni elbiseleri ter ve yağ içinde kalmıştı. Elleri kapkaraydı. Yüzünden şaşaladığı ve bitkin düştüğü belliydi. Gözaltlarında morluklar belirmişti.

Annesi masanın başında oturmuş pasyans açıyordu. Hem onun gelmesini bekliyor, hem de o andan korkuyordu. Leigh telefon edip olanları haber vermişti. Regina oğluna pek layık bulmamakla birlikte beğendiği, üstünde çok iyi bir izlenim bırakan Leigh'in ağlamaklı olduğunu anlamıştı.

Regina çok telaşlanıp konuşmayı kısa kesmiş ve hemen Darnell'in garajını aramıştı. Çünkü Leigh ona Arnie'nin oradan bir çekme arabası çağırdığını ve sürücünün yanına oturup havaalanından ayrıldığını söylemişti. Kendisini de zorla bir taksiye bindirdiğini eklemişti.

Kadın karşıdan biri cevap verince hemen telefonu kapatmıştı. Birden oğluyla o sırada telefonda konuşmasının doğru olmayacağını anlamıştı. Kendisiyle Mike, Arnie ve arabası konusunda yeterince hata yapmışa benziyorlardı zaten. Onun için oğlunun eve dönmesini beklemeye karar vermişti. Sözlerini onun yüzüne bakarak söyleyecekti.

Bunu da yaptı. "Arnie, çok üzüldüm."

Mike'ın da evde bulunması daha iyi olurdu tabii. Fakat o ortaçağlarda ticaret ve özel teşebbüsün başlamasını konu alan bir sempozyuma katılmak için Kansas City'ye gitmişti. Bu olay yüzünden erken dönmeye kalkmazsa pazara gelecekti. Regina durumun ne kadar ciddi olduğunu ancak yeni anlamaya başladığını sezerek biraz da pişmanlık duydu.

Arnie kuru, ifadesiz bir sesle yineledi. "Ben de çok üzüldüm."

"Evet, ben... yani biz..." Devam edemedi. Oğlunun bomboş bakan gözlerinde bir şey vardı. Sadece ona bakıyor ve başını sallıyordu Regina. Gözleri dolmuştu. Ağlamaktan nefret ederdi. Katolik bir ailenin kızıydı. Babası işçi, annesiyse çalışmaktan bitkin düşmüş bir kadındı. Yedi ağabeyi ve bir de ablası vardı. Babası üniversiteye giden kızların sadece ahlaksızlık öğrendiklerine inanırdı. Regina o evde yeterinden fazla ağlamış, kendini oradan kurtarana kadar çok gözyaşı dökmüştü. Şimdi kendi ailesi zaman zaman onu sertlikle suçluyordu. Onlar cehennemden geçip gelen birinin ateşte pişip sertleştiğini anlayamıyorlardı.

Arnie, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Güçlükle ayakta duracak halde olmasaydım beni güldürürdün. Arabamı parçalayan o serserilerle birlikte olmalıydın. Bu iş yüzünden onlardan çok daha fazla seviniyorsun herhalde."

"Arnie, bu haksızlık."

Genç, "Hayır, haklıyım!" diye kükrerken gözlerinde korkunç bir pırıltı belirmişti. Regina ömründe ilk kez oğlundan korktu. "Arabamı bahçede istemedin! Babam da havaalanı parkına koymayı düşündü! Burada suçlanacak kim var? Kimi suçlamak gerekiyor sence? Araba burada kalsaydı bunlar olur muydu ha?"

Yumruklarını sıkarak annesine doğru bir adım attı.

Kadın kaçmamak için kendini güç tuttu. "Arnie, bu işi aklı başında iki insan gibi konuşamaz mıyız?"

Arnie buz gibi bir sesle, "Biri arabamın paneline etmiş," diye karşılık verdi. "Nasıl, bu aklı başında bir konuşma mı?"

Regina ağlamayacağına inanmıştı. Gözyaşlarını kontrol edecekti. Fakat çılgınca, budalaca bir öfkenin neden olduğu bu olayı duyunca ağlamaya başladı. Oğlunun gördüğü şey yüzünden duyduğu acı ağlatıyordu onu. Başını önüne eğerek şaşkınlık, acı ve korkuyla ağladı.

Anne olduğundan beri kendisini çocuk sahibi diğer kadınlardan üstün saymıştı. Diğer kadınların çocuklarının yaramazlık ettiğini görmüştü. O kadınlar bilgiççe başlarını sallayarak, "Bekle bak," demişlerdi. "Beş yaşına geldiğinde küfür öğrenecektir. O zaman dertler de başlar." Fakat Arnie beşinde de

terbiyesini bozmamıştı. Daha sonra on beşinde onun değişeceğini ileri sürmüşlerdi, çünkü o zaman uyuşturucu, müsait kızlar ve rock konserleri sorunları vardı.

Ama Regina bu sözlere aldırmamış ve için için gülmeye devam etmişti. Çünkü her şey plana göre gelişiyordu. Kadın kendisi için istediği çocukluğu oğlunun yaşamasını sağlamıştı. Arnie'nin kendisini seven, destekleyen, uygun görülen her şeyi verebilen, yine uygun olması koşuluyla onu arzu ettiği üniversiteye gönderecek bir anne ve babası vardı.

Ona Arnie'nin pek arkadaşı olmadığı ve çocukların kendisini ezdikleri söylendiğinde Regina, "Ben çok bayağı bir semtte bir din okuluna gittim," diye yanıtlardı. "Orada oğlan çocuklar şaka olsun diye kızların ayaklarındaki pamuklu külotları zorla çekip alır ve Zippo çakmaklarla yakarlardı." Kadına çocuk yetiştirmedeki tutumunun babasınınkinden sadece maddi amaç bakımından farklı olduğunu söyleseydiniz, çok kızar ve haklı olduğunu kanıtlamak için oğlunu gösterirdi.

İşte kusursuz yetiştirdiğini sandığı oğlu karşısında bitkin duruyordu. Kolları dirseklerine kadar makine yağı olmuş, rengi solmuştu. Üstelik tıpkı büyükbabası gibi güçlükle kontrol edebildiği öfkesi yüzünden tir tir titriyordu. O anda büyükbabasına da çok benziyordu.

Regina gözyaşlarına engel olmaya çalışarak, "Arnie," diye mırıldandı. "Yapılması gereken şeyleri yarın konuşuruz. Yarın sabah konuşuruz."

Oğlunun ilgisi sönmüş gibiydi. "Pek sanmam. Çok erken kalkarsan o başka. Şimdi yukarı çıkıp yatacağım ve dört saat sonra da kalkıp garaja gideceğim."

"Ne için?"

Arnie çılgın gibi güldü. "Ne için sanıyorsun? Yapacak çok işim var! İnanamayacağın kadar çok iş!"

"Hayır... yarın okulun var... Ben... bunu yasaklıyorum... Kesinlikle..."

Oğlu dönüp baktı. Onu inceler gibiydi. Regina yine irkildi. Bu durmadan devam eden korkunç bir karabasana benziyordu.

"Okula gideceğim. Bir çantaya temiz giyecek koyarım. Hatta okuldakilere ter kokmamak için duş da yaparım. Okuldan çıkınca da Darnell'in garajına dönerim. Pek çok iş var ama bunları yapabileceğime inanıyorum... Bu arada bankadaki para gidecek. Ayrıca Will için daha fazla çalışmam da gerekecek."

"Ev ödevlerin... sınavların!"

"Oh, onlar." Dalgın bir tavırla gülümsedi. O anda bir kuklayı andırıyordu. "Pek çalışamayacağım tabii. Bu konuda şaka edemem. Sana ortalama 93 puan tutturacağıma da söz veremem. Fakat sınıfı geçerim. Bazı notlarım orta, bazıları iyi olur artık."

"Olamaz! Üniversiteyi düşünmek zorundasın!"

Arnie topallayarak masaya yaklaştı. Ellerini masaya dayayarak ağır ağır öne doğru eğildi. Regina, oğlum... bir yabancı, diye düşündü. Bana yabancı. Suç gerçekten bende mi? Bu olabilir mi? Ben sadece onun iyiliğini istedim. Bu olabilir mi? Tanrım, yalvarırım bu bir karabasan olsun. Gerçek gibi olduğu için de sabah gözlerimde yaşlarla uyanayım...

Arnie sakin bir şekilde, "Şu anda beni ilgilendiren sadece Christine ve Leigh," dedi. "Bir de Will Darnell'le iyi geçinmek. Çünkü arabamı ancak bu şekilde onarıp yenileyebilirim. Üniversite bana vız gelir. Üstüme bu kadar varacak olursan okulu da bırakırım. Belki hiçbir şey seni susturamaz ama bu sesini keser."

Kadın onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunu yapamazsın. Bunu anlıyorsun Arnold! Belki... acımasızlığını hak ettim... fakat kendini mahvetme isteğine karşı gelirim. Elimdeki her şeyi kullanarak bununla savaşırım. Onun için okulu bırakma lafını etmeye kalkma."

Arnie, "Ama bunu gerçekten yapabilirim," diye cevap verdi. "Bunu yapamayacağımı sanarak kendini kandırmanı istemiyorum. Şubatta on sekizime basacağım. Bundan böyle işlerime karışırsan on sekizime bastığımda okulu bırakırım. Beni anlıyor musun?"

Regina hıçkırdı. "Git yat. Git yat. Kalbimi kırıyorsun."

"Öyle mi?" Bir kahkaha atarak kadını şaşırttı. "Bu da seni üzüyor değil mi? Biliyorum."

Dönerek yürüdü. Çok topalladığı için vücudu sola doğru yatıyordu. Kadın kısa süre sonra merdivenden gelen sert ayak seslerini işitti. Bu ses ona korkunç çocukluğunu anımsattı. O zamanlar bu sesi duyar ve, canavar yatmaya çıkıyor, diye düşünürdü.

Yine ağlamaya başladı. Sonra güçlükle masadan kalkıp rahat rahat ağlamak için arka kapıdan çıktı. Gözyaşları yüzünden gökyüzünde ay çift görünüyordu. Her şey bir fırtına hızıyla değişmişti. Oğlu kendisinden nefret ediyordu. Bunu onun yüzünde görmüştü. Bu sıradan bir öfke, geçici bir kırgınlık ya da gelişme çağında görülen bir hırçınlık değildi. Arnie ondan nefret ediyordu. Oysa mükemmel sayılacak oğlunun bu hale gelmemesi gerekiyordu.

Gözyaşları sona erince içeriye girmek için döndü. Hava çok soğuktu ve ince sabahlıkla üşümüştü. Eve girip üst kata çıktı. Arnie'nin kapısında durup içeriye girmeye cesaret edemeden belki bir dakika bekledi.

Sonra kapıyı açtı. Arnie yatağın üstüne uzanıp sızmıştı. Pantolonunu bile çıkaramamıştı. Onunkisi uykudan çok yarı baygınlıktı. Yüzü de korkunç şekilde yaşlanmıştı. Holden sızan ışıkta oğlunun saçlarının iyice azalmış olduğunu gördü. Açık kalan ağzında hemen hiç diş yok gibiydi. Dehşetle titreyen kadın bağırmamak için elini ağzına bastırarak yaklaştı. Yatağa gölgesi düşünce oğlunu öyle yaşlı görmesine arkadan vuran ışığın neden olduğunu anladı. Evet, buna kapıdan süzülen ışıkla kendi bitkinliği neden olmuştu.

Oğlunun saatli radyosuna baktı. Dört buçuğa kurulmuştu. Bir an saatin zilini durdurmayı düşündü. Hatta elini uzattı ama sonra bunu yapamayacağını anladı.

Dönüp kendi odasına gitti. Telefona uzandı. Michael'ı arayacaktı.

28

Leigh'in Ziyareti

Leigh ziyaretçi koltuklarından birine oturmuştu. Olanların çoğunu hiç duraklamadan anlattı. Sonuna doğru da ağlamaya başladı. Mendilini bulamıyordu. Dennis Guilder ona komodinin üstündeki kâğıt mendil kutusunu uzattı. "Sakin ol."

"O... oh... olamıyorum. Beni görmeye gelmedi... Okulda da çok yorgun görünüyor... Sen... sen de... buraya uğramadığını söyledin."

Dennis, "Bana gereksinmesi olursa gelir," diye cevap verdi. "Peki Arnie bizim Bay Vickers'le konuştu mu? Yani okul psikoloğuyla. Bilirsin sorunu olan öğrencilere o yardım eder."

"Ah, evet konuştu. Önceki gün onu Bay Vickers çağırttı. Ama sonra bir şey söylemedi. Ben de bir şey sormaya cesaret edemedim. Konuşmuyor. Çok tuhaf oldu."

Dennis başını salladı. Kendi derdine dalan Leigh'in durumu fark etmemiş olduğunu sanıyordu. Son günlerde gelen haberlerden Arnie'nin bir sinir krizi geçirmek üzere olduğunu anlamıştı. Arkadaşı adına çok korkuyordu. Hastaneden çıkmayı hiç o anki kadar istememişti. Arnie'ye telefon edebilirdi tabii. Yalnız Leigh'in söylediğine göre, Arnie ya okuldaydı, ya Darnell'in garajında, ya da uyuyordu. Onu Darnell'in yerinden aramak da işine gelmiyordu.

Renk renk bir kazak ve kot kadife etek giymiş olan kız üstünü düzeltti. Biraz sakinleşmişti. "Ne yapabilirim? Benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Bekleyeceksin. Yapabileceğin başka bir şey yok."

"Ama en zoru da bu." Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Bizimkiler onu görmememi, ondan vazgeçmemi istiyorlar. Repperton ve diğer çocukların... başka... başka şeyler yapacaklarından korkuyorlar."

"O işi yapanın Buddy ve arkadaşları olduğundan eminsin ha?"

"Evet, herkes emin. Bay Cunningham, Arnie'nin istememesine karşın polise telefon etti. Arnie bu işi bildiği gibi halletmek istediğini söyledi. Bu da annesiyle babasını korkuttu tabii. Beni de korkuttu. Polis Buddy'yle Bozuk Para denilen arkadaşını yakalamış. Sonra gece havaalanı araba parkında çalışan Galton adlı çocuğu da yakalamışlar."

"Anladım. Sandy."

"Polisler onun da işe karıştığını, belki de Buddy'yle diğerlerini onun içeriye soktuğunu düşünüyorlar."

"Sandy de onların grubundandır. Ama diğerleri kadar kötü sayılmaz. Leigh, Arnie seninle konuşmamış ama başkası pek çok şey anlatmış sanırım."

Kız, "Evet, önce Bayan Cunningham," diye yanıtladı. "Sonra da kocası. İkisi de diğerlerinin benimle konuştuğunu bilmiyor. Onlar..."

Dennis, "Üzgünler," diye tamamlamak istedi.

"Yok... üzgünlükten öte bir şey bu. İkisi de çok ağır darbe almışa benziyor. Kadına acıdığımı söyleyemem. O sadece kendi dediğinin yapılmasını istiyor. Fakat Bay Cunningham'ın hali içimi parçaladı. Zavallı adam... öyle... öyle..." İçini çekerek yeniden başladı. "Dün okuldan çıkınca oraya gittim. Bayan Cunningham... kendisine Regina dememi istedi ama ben bunu bir türlü..."

Dennis sırıttı.

Leigh, "Sen ona Regina diyebiliyor musun?" diye sordu gülerek.

"Tabii ama benim uzun yıllara dayanan deneyimim var."

Genç kız geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Belki bu durumu değiştirir. Neyse oraya gittim. Kadın evdeydi ama Bay Cunningham üniversitedeymiş. Bayan Cunningham bir hafta izin almış."

"Ne haldeydi?"

"Berbattı." Leigh kutudan bir kâğıt mendil daha alarak buruşturdu, sonra küçük küçük parçalamaya başladı. "Bir ay önce gördüğümden çok farklı. En az on yaş ihtiyarlamış."

"Ya Michael?"

"O da yaşlanmış ama eskisinden daha güçlüye benziyor. Belki de bu olay onun ilk kez kendisine gelmesini sağladı."

Dennis ses çıkarmadı. Michael Cunningham'ı on üç yıldır tanıyordu. Onun kendisine geldiğine hiç tanık olmamıştı. Onun için de durumu bilemezdi. Yönetim daima Regina'nın elindeydi. Partilerde Michael karısının peşinden gider, ona uyardı. Eve konuk çağırdıklarında da adam içki hazırlar, pikap çalardı. O sadece kılıbıktı.

Leigh devam etti. "Karısı hikâyesini tamamladığı sırada geldi adam. Bana yemeğe kalmamı söylediler. Arnie garajdaydı. Onlara geri dönmem gerektiğini söyledim. Bunun üzerine Bay Cunningham beni arabayla bırakmayı önerdi. Onun hikâyesini de dönüşte dinledim."

"Düşünceleri farklı mı?"

"Pek değil ama... polise başvuran Bay Cunningham. Arnie bunu istememiş... Regina da kendinde bunu yapacak gücü bulamamış."

Dennis, "Arnie yine o kalıntıyı onarmaya mı çalışıyor?" diye sordu.

Kız içini çekti. "Evet." Birden sesi yükseldi. "Ama hepsi bu kadar değil! Darnell denilen adamla sıkı fıkı. Öyle olduğunu biliyorum! Dün ders arasında bana arabasına yeni panjur takacağını söyledi. 'Bu pahalı değil mi Arnie?' dedim. Üzülmememi, kredisinin iyi olduğunu söyledi..."

"Sakin ol."

Leigh yine ağlamaya başlamıştı. "Kredisi iyi, çünkü o ve Jimmy Sykes adında biri cuma, cumartesileri Will'in işlerini yapıyorlar. Bunu da kendi söyledi fakat o işlerin karanlık olduğundan da eminim!"

"Peki polisler eve gelip kendisine Christine hakkında soru sorunca ne dedi?"

"Arnie arabayı öyle bulduğunu söyledi. Kendisine kuşkulandığı kimse olup olmadığını sordular tabii. 'Kuşkulandığım kimse yok,' diye yanıtladı.

Bunun üzerine Repperton'un kendisine bıçak çektiğini bildiklerini belirttiler. Yani Repperton'un bunu yapabileceğini ima ettiler. Arnie bunu da kabul etmiyormuş gibi davrandı."

Dennis endişelenmişti. Leigh'in anlattıklarına göre, Arnie polise yalan söylememişti ama okul bahçesindeki olayı önemsizmiş gibi geçiştirmeye çalışması tuhaftı. İşte bu yüzden korkuyordu.

Kıza bakarak, "Onunla konuşacağım," diye söz verdi.

"İyi olur." Leigh ayağa kalktı. "Durumun eskisi gibi olmasını bekleyemem Dennis. Hiçbir zaman öyle olamaz. Ama onu hâlâ seviyorum... Kendisine bunu söylemeni isterim."

"Olur, söylerim."

"Seni ne zaman bırakacaklar Dennis?"

"Yani ne zaman ahalinin üstüne salacaklarını mı soruyorsun?" Birden gülmeye başladı. Bir an sonra Leigh de ona katıldı.

"Evet, onun gibi bir şey."

Dennis, "Ocağa kadar burada kalacakmışım," diye cevap verdi. "Fakat onları kandıracağım ve Noel'de eve döneceğim. Günlerimi fizik tedavi odasında geçiriyorum. Arkam iyi sayılır. Diğer kemikler de kaynıyor. Yalnız bazen kaşınmalarına dayanamıyorum. Damacanalarla kuşburnu içiyorum. Doktor Arroway bunun bir kocakarı masalı olduğunu söylüyor, ama koç Puffer inanıyor ve her gelişinde şişelere bakıyor."

"Koç sık uğruyor mu?"

"Evet. Onun yüzünden kuşburnunun kemiklerin daha çabuk kaynamasını sağladığına inanmaya başladım. Tabii artık futbol oynayamayacağım. Bir süre de koltuk değnekleriyle gezeceğim. Talihim yardım ederse kısa zaman sonra tek bastonla idare edeceğim. Şakacı bir insan olan Doktor Arroway belki iki yıl topallayacağımı da söylüyor. Ya da hep topallayacağım!"

Leigh, "Çok üzüldüm," diye mırıldandı. "Senin gibi iyi birinin başına bunlar gelmemeliydi. Fakat üzüntüme biraz da bencillik karışıyor. Sen ortalıkta olsaydın Arnie bu duruma düşmezdi sanırım."

Dennis dramatik bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Sen de beni suçla."

Kız gülmedi. "Biliyor musun, Arnie'nin aklını kaybetmek üzere olduğundan korkuyorum. Çılgın gibi. Bunu bizimkilere de, onun anne ve babasına da söylemedim. Annesi durumu anlamış olabilir. Arabayı parçalanmış bulduğumuz günün gecesinde annesine neler dediğini bilmiyorum ama pençelerini birbirlerine geçirdiklerinden eminim."

Dennis başını salladı.

"Garip şeyler yapıyor... Önce ona Christine'in yerine iyi bir araba almayı önermişler. Kabul etmemiş. Bu kez Bay Cunningham 1955'te aldığı hisse senetlerini satıp yepyeni bir araba armağan edecekmiş. Arnie bu tür bir armağan alamayacağını belirtmiş. Adam, 'Bunun armağan olması gerekli değil,' demiş. 'Sen araba parasını bana ilerde ödersin. Hatta istersen faiz de ver.' Dennis, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, o başka bir araba istemiyor. Sadece Christine'i istiyor."

Genç kız, "Bence bu tam bir saplantı," diye yakındı. "O arabadan, Christine'den nefret ediyorum. Keşke biri değerli Christine'ini bir gece yanlışlıkla alıp götürse ve çöplüğe atsa. Ertesi gün de ucunda büyük mıknatısı olan bir vinç onu tutup kaldırarak maden ezicinin içine soksa. Biri de maden ezicinin düğmesine bassa. Christine de öbür uçtan otuz santim boyunda, otuz santim eninde ve otuz santim yüksekliğinde bir maden küpü olarak çıksa. Böylece bu iş sona erer değil mi?"

"Galiba öyle. Neler hissettiğini anlıyorum." Dennis'in aklına gördüğü karabasan gelmişti. O düşte lastikleri çığlık atar gibi ses çıkaran Christine üstüne saldırıyordu. "Evet, sanırım seni iyi anlıyorum."

29

Şükran Günü

Hastanede Şükran Günü yemeğini kısım kısım çıkardılar. Bu iş sabah on birden öğleyin bire kadar sürdü. Dennis'in yemeği on

ikiyi çeyrek geçe geldi. Hindinin göğüs etinden üç ince dilim, bir kepçe salça, bir kepçe patates püresi, bir kepçe kabak ezmesi ve küçük kâğıt kaba konmuş frenküzümü jölesi ve dondurma. Delikanlı o sırada tepsinin köşesindeki küçük mavi kartı da gördü.

Dennis epeydir hastanede olduğu için usulleri öğrenmeye başlamıştı. Tepsisini almaya gelen hastabakıcıya sarı ve kırmızı kart sahiplerine Şükran Günü yemeği olarak ne verildiğini sordu. Hastabakıcı sarı kartlılara iki dilim hindi, patates ve tatlı olarak da pelte verildiğini, salça, kabak püresi, dondurmanın onlara yasak olduğunu söyledi. Kırmızı kartlılara da makineden çekilip püre yapılmış hindi eti ve patates püresi verilmişti. O hastaların çoğuna da bu yemekleri hemşireler yedirmişlerdi zaten.

Dennis bütün bunları çok iştah kaçırıcı buldu. Gözlerinin önünde kendi evindeki Şükran Günü yemeği belirmişti. Annesi nar gibi kızarmış hindiyi masaya getirirdi. Babası hindiyi keseceği bıçağı bilerdi. Saçına mavi kadife kurdele takmış olan kız kardeşi de kadehlere iyi cins kırmızı şarap koyardı.

O yemeği düşlemesi kolay ama aynı zamanda hatalıydı. Birden büsbütün kederlendi. Annesi, babası ve kardeşi sabah gelip kendisini görmüşler ve bir saat kalmışlardı. Bu ziyaret de hepsini üzmüştü tabii.

Dennis ikide uyuyakaldı. Yine tatsız bir düş gördü. O gün hastane olağanüstü sessizdi. Diğer odalardaki televizyon ve radyoların sesleri kısılmıştı. Bir süre düş görmeye devam etti, daha sonra da çok derin bir uykuya daldı. Gözlerini açtığında saat beşe geliyordu ve Arnie bir gün önce sevgilisinin oturduğu koltuktan ona bakıyordu.

Dennis onu orada görünce hiç şaşmadı. Bunun da yeni bir düş olduğu kanısına vardı.

"Merhaba Arnie. Durumlar nasıl?"

"İyidir ahbap. Ama sen hâlâ uykulusun Dennis. Kafana vurmamı ister misin? Böylece kendine gelirsin."

Kucağında kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Dennis uykulu uykulu, işte öğle yemeği yanında, diye düşündü. Demek sandığımız gibi Repperton paketi yere atıp ayağının altında

ezmemiş... Yatakta doğrulmaya kalkınca sırtı sızladı. Yandaki düğmeye basarak karyolanın baş tarafını kaldırdı. "Tanrım, gerçekten sensin."

Arnie dostça bir tavırla, "Üç Başlı Canavar Gidrah'ı mı bekliyordun?" diye sordu.

"Uyuyordum ve hâlâ uyumakta olduğumu sandım." Dennis gözlerini ovuşturdu. "Mutlu Şükran'lar Arnie."

"Sana da. Sana hindi verdiler mi?"

Dennis güldü. "Yediğim evcilik oynayan çocukların hazırladığı türden bir şeyi andırıyordu."

"Anladım. Ne berbat şeydir onlar."

Dennis, "Geldiğine sevindim," derken gözlerinin dolduğunu hissetti ve ağlamamak için kendini güç tuttu. O anda ne denli karamsarlaşmış olduğunu anladı. Eğer Noel'de de orada kalırsa herhalde intihar ederdi.

"Sizinkiler gelmedi mi?"

"Geldiler. Bu gece yine uğrayacaklar ama bu aynı şey değil."

Arnie, "Doğru," diye cevap verdi. "Onun için ben bir şeyler getirdim. Aşağıdaki hemşireye de senin bornozunu getirdiğimi söyledim."

Dennis işaret etti. "Onda ne var?" Sandığı gibi o bir kesekâğıdı değil, kocaman bir çantaydı.

Arnie, "Biz kuşu yedikten sonra buzdolabını soydum," dedi. "Annemle babam her yıl Şükran Günü öğleden sonra yaptıkları gibi üniversitedeki dostlarını görmeye gittiler. Akşam sekize kadar da dönmeyecekler."

Konuşurken çantayı açarak içindekileri çıkarmaya başladı. Dennis hayretle seyrediyordu. İki şamdan. İki mum. Arnie mumları şamdanlara yerleştirdi. Üstünde Darnell Garajı yazılı bir kibritle mumları yaktı. Sonra odanın ışığını söndürdü. Yağlı kâğıda sardığı dört sandvici gösterdi. "Anımsadığıma göre, sen Şükran Günü yemeğinden çok, gece geç vakit iki hindili sandvici mideye indirmeyi severdin. Çünkü o saatte baskı kalkar."

"Öyle. Televizyon önünde sandviç. Carson'u ya da eski bir filmi seyredersin. Ama bunları yapmana gerek yoktu Arnie..."

"Seni görmeye gelmeyeli üç hafta kadar oluyor. İçeriye girdiğimde uyuduğun iyi oldu. Yoksa beni vurabilirdin. Bak sevdiğin gibi sandviç. İçine de istediğin gibi bol hardal koydum."

Dennis için bu, Şükran Günü'nün en güzel saatleri oldu.

Dennis'le odayı paylaşan hasta taburcu edilmişti. Bu yüzden iki kişilik oda da ona kalmıştı. Arnie kapıyı kapatıp çantadan altı kutu bira çıkardı. Mumların ışığında biraları açarak şerefe içtiler.

Kalın sandviçleri bitirince, Arnie kocaman çantadan bu kez kapakları kapalı iki plastik kap çıkardı. Bunlara da evde yapılmış elmalı tatlı koymuştu.

Dennis, "Olmaz be adam," dedi. "Patlarım."

Arnie emretti. "Ye."

Dennis, "Yiyemem," diyerek plastik kapla plastik bir çatal aldı. Tatlıyı dört lokmada bitirip geğirdi. İkinci biranın kalanını da içerek tekrar geğirdi. "Portekiz'de bu aşçıya övgü sayılır." Biradan başı tatlı tatlı dönüyordu.

Arnie sırıttı. "Sen nasıl diyorsan öyledir." Kalkıp tepedeki ışığı yaktı. Mumları söndürdü. Dışarıda yağmur şiddetlenmiş, camlara vuruyordu. Dennis mumların sönmesiyle gerçek dostluk ve Şükran Günü'nün ruhunun kaybolur gibi olduğunu hissetti.

Bir süre havadan sudan konuştular. Fazla söyleyecekleri yok gibiydi. Sonunda Dennis, "Dün Leigh geldi," dedi. "Bana Christine'i anlattı. Üzüldüm ahbap. Ne pis iş."

Arnie başını kaldırdı ve tatlı bir gülüş yüzünü aydınlattı. Dennis gözlerine inanamadı.

"Evet, pis işti. Ama ben de bu yüzden fazla ileri gittim. Neredeyse tırlatıyordum."

Dennis, "Kim olsa tırlatırdı," diye mırıldanırken, birden arkadaşını gözetlemeye başladığını anlayarak üzüldü. Fakat bunu yapmamak da elinde değildi. Odayı dolduran, ısıtan dostluk kaybolup gitmişti. Şimdi dans başlamıştı. Arnie'nin parlak gözlerinin aslında ifadesiz olduğunu görüyordu. Onun ihtiyatlı olduğuna da yemin edebilirdi.

"Öyle. Annemi çok üzdüm. Leigh'i de öyle sanırım. Sadece o kadar çalışmamın, verdiğim emeğin böyle yok olup gitmesi beni çok sarsmıştı."

"Peki arabayı onarabilecek misin?"

Arnie neşelendi. Dennis bu kez onun gerçekten neşelendiğini anladı.

"Tabii. Daha şimdiden onardım sayılır. Arabayı havaalanı parkında görmüş olsaydın bugünkü haline asla inanmazdın... O yıllarda arabaları çok sağlam yapıyorlarmış. Bugünkü gibi tenekeden değil onlar. Benim araba bir tanktan farksız. Yalnız camlar için çok uğraştım. Bir de lastikler. Lastikleri de kesmişlerdi."

"Ya motor?"

Arnie hemen, "Motora el sürememişler," diye cevap verdi ve bu ilk yalandı. Motorun canına okumuşlardı. O gün Arnie ve Leigh arabanın yanına yaklaştıklarında distribütör kapağı yerdeydi. Leigh bunu tanımış ve Dennis'e söylemişti. Zaten arabayı gece vakti orada ele geçiren serseriler motoru da tahrip etmedikçe uzaklaşmış olamazlardı.

Arnie neden yalan söylüyordu?

Dennis, "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Para harcayacağım. Yapılacak başka ne var?" Arnie gerçekten neşeliymiş gibi göründü. Dennis onun daha önce içtenlikle güldüğünü duyduğu için arkadaşının yine numara yaptığını anlamıştı. "Yeni lastikler. Yeni camlar. Biraz da kaporta işi var. Sonra tamam. Yeni gibi olacak."

Dennis, nasıl yeni gibi olabilir, diye düşündü. Leigh arabanın iyice tahrip edildiğini anlattı. Arnie neden yalan söylüyor?

Bir an Arnie'nin çıldırmış olabileceği geldi aklına ve tüyleri diken diken oldu. Ama arkadaşında çıldırmış gibi bir hal de yoktu. Onda başka bir şey vardı. Arnie sinsileşmişti. Bir şeyler gizliyordu. Sonra başka bir şey düşündü. Belki de Arnie işi yarı yalanla idare etmeye çalışıyordu. Arabanın tam anlamıyla yenileneceğini biliyor ve bu yüzden yalan atıyordu. Ama böyle bir şey olamazdı. Bu çılgınlıktı.

Dennis birden ön camdaki büyük çatlağın zamanla küçülmesini anımsadı. Ama bu da olamazdı. O zaman ışık yüzünden gözleri yanılmış, çatlağı olduğundan büyük sanmıştı.

Ne var ki, o ışık oyunu Arnie'nin Christine'i programsız, plansız şekilde onarmasını, arabadaki kimi yeni kimi eski par-

çaları açıklamıyordu. Dennis'in, LeBay'in garajında Christine'e bindiği an kapıldığı garip duyguyu da açıklamıyordu.

Ve şimdi hiçbir şey Arnie'nin yalanını açıklamıyordu. Dennis yalanının kabul edilip edilmeyeceğini anlamak için usulca kendisini süzen arkadaşına bakarak içi rahatlamış gibi güldü. "İşte buna sevindim."

Arnie bir an daha ona kuşkuyla baktı, sonra gevşedi. "Talihim varmış. Yapabilecekleri şeyleri düşünüyorum da... Benzin tankına şeker, karbüratöre pekmez... Aptal oldukları için talihliyim."

Dennis sakin bir sesle, "Repperton ve itleri mi?" diye mırıldandı.

Arnie'nin yüzünde kendisine hiç yakışmayan bir kuşku belirdi yine. Bu yoğun duygunun gözükmesiyle kaybolması bir oldu. Bu kez kaşlarını çattı. Kızmışa benziyordu. "Evet, başka kim olabilir?"

"Ama onları şikâyet etmemişsin."

"Babam etti."

"Leigh de öyle söyledi."

Arnie sert sert, "Başka ne söyledi?" diye sordu.

"Hiiç. Ben de sormadım tabii." Dennis elini kaldırdı. "Bu senin işin Arnie. Barışa ne dersin?"

"Tabii." Arnie güldü. Sonra eliyle ağzını sildi. "Hâlâ bunun etkisinden kurtulmuş değilim. Allah kahretsin, hiçbir zaman da kurtulamayacağım. Leigh'le araba parkına giderken kendimi dünyanın en talihli, mutlu insanı sayıyordum ve sonra..."

"Peki arabayı onardıktan sonra aynı şeyi yapmazlar mı dersin?"

Arnie'nin yüzü birden taşlaştı. "Bunu bir daha yapmayacaklar." Gri gözleri buz gibi olmuştu. Dennis, Buddy Repperton'un yerinde olmadığına sevindi.

"Ne demek istiyorsun?"

Arnie, "Çünkü arabayı eve götüreceğim," dedi. "Bunu demek istiyorum." Yüzünde yine pek tatlı ama doğal olmayan bir gülüş belirmişti. "Ne dediğimi sanmıştın?"

"Hiç." Dennis ince bir buzun üstünde ilerlediğinin farkındaydı. Bu buz çatırdıyordu ve altta da derin, karanlık sular vardı. "Fakat Arnie, sen Buddy'nin bu işin peşini bırakacağından pek emin görünüyorsun."

Arnie sakindi. "Ödeştiğimizi düşüneceğini umuyorum. Biz onu okuldan kovdurduk..."

Dennis öfkeyle arkadaşının sözünü kesti. "Çünkü kovulmasına neden olan bir şey yaptı. Sustalısı vardı. Üstelik çakı falan değil, neredeyse koca bir kasap satırıydı."

"Ben işi kendi görüşüme göre anlatıyorum." Elini kaldırıp güldü. "Barış."

"Pekâlâ."

"Onun kovulmasına neden olduk. Daha doğrusu buna ben neden oldum. Buddy ve arkadaşları da Christine'in canına okudular. Böylece ödeştik. Sorun kalmadı."

"Buddy böyle düşünüyorsa gerçekten sorun yok."

Arnie, "Öyle düşünecektir," diye cevap verdi. "Polis onu, Bozuk Para'yı, Richie Trelawney'i sorguya çekti. Hepsinin ödü patladı. Sanırım Sandy Galton da az kalsın işi itiraf edecekti." Arnie aşağı gören bir tavırla dudak büktü. "Soysuz bir ağlayan bebek!"

Arnie böyle konuşmazdı. Eski Arnie, bildiği Arnie böyle değildi. Dennis düşünmeden yatakta doğrulmaya kalktı. Beline sancı saplanınca hemen yattı. "Tanrım, sen Galton'un işi gizlemesini ister gibisin."

Arnie, "Onun ya da diğer soysuzların ne yapacakları umurumda değil," diye söylendi. Sonra şaşılacak bir kayıtsızlıkla, "Artık bunun hiç önemi yok," diye ekledi.

Dennis ona baktı. "Arnie, bir şeyin yok ya?"

Arnie'nin yüzünde umutsuzlukla karışık bir keder belirdi. Bu kederden de öte bir şeydi. Onu telaşlandıran, endişelendiren, üzen bir şey vardı. Sonra o karanlık kuşku gibi bu ifade de kayboldu.

Arnie, "İyiyim," dedi. "Bomba gibiyim. Yalnız belini sakatlayan sadece sen değilsin. Biliyorsun Philly Plains'te bel kaslarımı fazlasıyla zorladım."

"Evet, anımsadım."

"Şuna bir bak." Arnie ayağa kalkarak gömleğini pantolonunun içinden çıkardı. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirmişti. Gömleği havaya kaldırdı. Belindeki korse LeBay'inki gibi eski tip değildi, hem kirli de sayılmazdı. Yine de Dennis kendi kendine, korse, korsedir, dedi. Arkadaşının böyle LeBay'e benzemesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Christine'i Will'in garajına götürürken yine kendimi zorlamışım. Bunu ne zaman yaptığımı bile anımsamıyorum. O ara çok üzgündüm. Herhalde Christine'i çekme taşıtına bağlarken oldu. Kesinlikle bilemiyorum. Doktor Mascia bu korseyi verdi. Dennis, bir şeyin mi var?"

Dennis kendini zorlayarak sanki ilgilenirmiş gibi görünmeyi başardı. Arnie'nin gözlerindeki o tuhaf pırıltıyı hâlâ seçiyordu. "Belki de bu bel ağrısını çabuk atlatırsın."

"Öyle sanırım." Arnie gömleğini pantolonunun içine soktu. "Sadece kaldıracağım şeylere dikkat etmem gerekiyor." Dennis'e güldü. "Şimdi askere çağrılsaydık sakatlandığım için beni almazlardı."

Dennis şaşırdığını belirten bir hareket yapmamak için kendini zorladı. Yalnız kollarını çarşafın altına soktu. LeBay'inkini andıran o korseyi görünce tüyleri diken diken olmuştu.

Arnie, "Dinle," diye atıldı. "Gitmem gerekiyor. Bütün gece bu pis yerde kalacağımı ummuyordun değil mi?"

"Sen çok aranan bir erkeksin Arnie. Şaka bir yana ahbap, bu kasvetli günde beni neşelendirdin. Teşekkür ederim."

O anda Arnie'nin ağlayacağını sandı. Gözlerinin derinliklerinde adeta dans eden o tuhaf pırıltı kaybolmuştu. O anda arkadaşı, gerçek arkadaşı karşısındaydı. Arnie içtenlikle gülümsedi. "Bir tek şeyi unutma Dennis. Hiç kimse seni özlemiyor."

Arnie kahverengi çantayı aldı. O anda Dennis'in aklına bir şey geldi. Parmaklarıyla bacağındaki alçıya vurdu. "Bunu imzalar mısın Arnie?"

"Daha önce imzaladım ya!"

"Evet, ama o silindi. Bir imza daha atar mısın?"

Arnie omuz silkti. "Kalemin varsa sorun değil."

Dennis komodinin çekmesinden aldığı kalemi uzattı. Arnie sırıtarak alçının üstüne eğildi. Türlü ağırlıklar ve makaralarla havaya asılı bacaktaki alçının yazı yazılmamış boş bir yerini buldu ve şöyle yazdı:

"Dünyanın En Büyük Ahmağı
Dennis Guilder'e
Arnie Cunningham"

Yazıyı bitirince alçıyı okşadı ve kalemi Dennis'e geri verdi. "Oldu mu?"

"Tamam. Teşekkürler. Kendine iyi bak Arnie."

"Bakarım. Mutlu Şükran'lar."

"Sana da."

Arnie çıkıp gitti. Dennis'in annesiyle babası geldi. Yorgun düşen Ellie erkenden yatıp uyumuştu. Dönüşte Guilder'ler oğullarının pek üzgün olduğundan söz ettiler. Babası, "Dertli olması doğal," dedi. "Hastanede bayram hiç de eğlenceli değildir."

Dennis gecenin büyük bölümünü bacaklarındaki imzaları karşılaştırmakla geçirdi. Arnie, Dennis'in iki bacağı da alçıdayken imza atmış, ilk kez askıda olan sağ bacağını imzalamıştı. O gece de sol bacağa yazı yazmıştı.

Dennis zile basarak hemşireyi çağırdı. Türlü şirinlik yaparak kadının sol bacağını aşağıya indirmesini sağladı. Dennis yalan söylemişti. Arnie'nin imzası alçının üstündeydi ve bu alçı on gün sonra çıkarılacaktı.

Arkadaşı sağ bacağa yazı yazmamış, imza atmakla yetinmişti. Dennis biraz çaba ve acı sonucu iki bacağını yan yana getirdi ve bir süre sonra tanınmayacak kadar kuru ve hırıltılı bir sesle, "Bunlar size aynı gibi gözüküyor mu hemşire?" diye sordu.

"Hayır. Çeklere atılan imzaların taklit edildiğini duydum. Fakat alçıya böyle bir şey yapıldığını ilk kez görüyorum. Bu bir şaka mı?"

İçinin buz gibi kesildiğini hisseden Dennis, "Evet," diyebildi. "Bu bir şaka." Hâlâ imzalara bakıyordu ve tüyleri diken diken olmuştu.

Arnie Cunningham *Arnie Cunningham*

Bu iki imza hiç de birbirine benzemiyordu.

30

Bozuk Para Welch

Şükran Günü'nden sonraki perşembe kasımın son günü oluyordu. O gece Jackson Browne, Pittsburg Belediye Sarayı'nda bir konser vermişti. Salon hıncahınç doluydu. Konsere Richie Trelawney ve Nickey Billingham'la giden Bozuk Para orada biraz iş çevirerek para bozmuş, para bütünlemişti. Şimdi ceplerinde otuz dolar bozukluk vardı. Bir kumbara gibi sesler çıkarıyordu yürürken. Konser on bir kırkta bitmişti. Bozuk Para, Libertyville'e vardığında saat biri çeyrek geçiyordu. Otostop yapıp buraya kadar gelmişti. Şimdi Vandenberg'in benzin istasyonuna gidip Buddy'yi görmeye karar vermişti. Buddy'nin arabası vardı. Yani Kingswille Pike'taki evine kadar yürümesine gerek kalmayacaktı. Bu durumda eve gün doğmadan önce dönemeyecekti. Ama bu soğukta bir araba bulmak da başarı sayılırdı. Hem Buddy'nin bir şişesi de olabilirdi.

Bozuk Para 376 sayılı rampadan çıkarak hızlı hızlı ilerledi. Botlarının topuklarındaki demirler boş kaldırımda sert sesler çıkarıyordu. Daha bir kilometreden fazla yolu olduğunu düşünürken, ilerideki köşeye park etmiş olan arabayı gördü. Çift egzoz borusundan dumanlar çıkıyor, ışıkta pırıl pırıl parlayan panjur tıpkı sırıtan bir budalanın ağzını andırıyordu. Bozuk Para arabayı tanıdı. Bu çift renkli bir Plymouth'tu. Sokak lambasının ışığında renkler fildişi ve kurumuş kana benziyordu. Orada duran Christine'di.

Bozuk Para durdu. Şaşkınlıktan aptallaşmıştı. O anda duyduğu korku değildi. Bu Christine olamazdı. Pislik Surat'ın arabasının radyatörüne en az on iki delik açmışlar, karbüratöre bir şişe Texas Driver dökmüşlerdi. Buddy iki kiloluk bir kesmeşeker kutusu çıkarmış, Bozuk Para da ona yardım etmişti. Şekerleri depoya doldurmuşlardı. Bunlar sadece başlangıçtı. Buddy, Pislik Surat'ın arabasını tahrip ederken çılgınca buluşlarda bulunmuştu. Bozuk Para bu işten hem zevk almış, hem de biraz endişelenmişti. Sonuç olarak arabanın en az altı ay işleyebilmesine imkân yoktu. Belki de hiçbir zaman çalışmayacaktı. Onun için gördüğü Christine olamazdı. 1958 model başka bir Fury'ydi bu.

Ama o Christine'di ve Bozuk Para bunu biliyordu.

Bozuk Para gecenin o saatinde bomboş olan kaldırımda durdu. Köşedeki arabanın burnu kendisine dönüktü. Motoru hırıldar gibi hafif sesler çıkarıyordu. Direksiyonda kimin olduğunu görmek olanaksızdı. Tam sokak lambasının altına park etmişti. Lambanın ışığı ön camın parlamasına neden oluyordu.

Bozuk Para birden korkmaya başladı.

Diliyle kuruyan dudaklarını ıslatıp etrafına bakındı. Solda altı şerit genişliğinde Kennedy Yolu vardı. O saatte geniş yol bir nehir yatağından farksızdı. Sağda da bir fotoğrafçı dükkânı olduğunu gördü.

Yine arabaya baktı. Motoru çalışıyordu. Ağzını açıp konuşmak istediyse de başaramadı. İkinci kez denediğinde sesi bir hırıltı gibi çıktı. "Hey... Cunningham."

Araba orada düşünürmüş gibi duruyordu. Hâlâ arkadan dumanlar yükseliyor, motor ağır ağır çalışıyordu.

"Sen misin Cunningham?"

Bir adım daha attı. Yüreği ağzına gelmişti. Etrafına bakındı. Belki bir araba geçerdi o sırada. Kennedy Yolu gecenin bir buçuğunda bile bu kadar boş olamazdı. Ama ortada hiç taşıt yoktu.

Bozuk Para öksürdü. "Bana kızmadın değil mi?"

Christine'in güçlü farları birden yandı ve Bozuk Para üstüne tutulan parlak beyaz ışıkta kalakaldı. Sonra Fury birden ileriye fırladı.

Lastikleri çığlık gibi sesler çıkarırken yolda siyah izler bıraktı. O anda araba saldırmaya hazırlanan bir köpeğe ya da dişi kurda benziyordu. Sol tekerlekler kaldırıma çıktı ve Christine bir yanı yolda, bir yanı kaldırımda hızla ilerledi. Bozuk Para'ya saldırdı.

Bozuk Para haykırarak yana kaçmak istedi. Christine'in tamponu sol baldırına süründü ve bir parça et kopardı. Akan kanlar botunun içine doluyordu. Kendi kanının sıcaklığı gencin gecenin soğukluğunu hayal meyal algılamasına neden oldu.

Kalçasını fotoğrafçı dükkânının kapısına çarptı. Neyse cama vurmamıştı, yoksa kendini vitrindeki Nikon ve polaroit makinelerin arasında bulacaktı.

Arabanın motorunun hızlandığını duydu. Yine lastikler betonun üstünde korkunç çığlığa benzeyen sesi çıkardılar. Bozuk Para soluk soluğa döndü. Christine geri basıyordu. Tam yanından geçtiği sırada direksiyonda kimse olmadığını gördü.

Birden paniğe kapılarak koşmaya başladı. Doğru Kennedy Yolu'na daldı. Karşıya geçecekti. Orada marketle temizleyici arasında bir geçit vardı. Arabanın giremeyeceği kadar dardı bu geçit.

Ceplerindeki paralar şıngırdıyor, koşarken dizleri çenesine vuracakmış gibi oluyordu.

Arkasında bir yerde olan arabanın motor sesi yükseldi, alçalıp yine yükseldi, sonra feryadı andıran sesler çıkardı. Lastikleri çığlıklar atan Christine, geniş yolu enlemesine geçerek Bozuk Para'ya arkadan saldırdı. Bozuk Para haykırdı ama kendi sesini duyamıyordu. Araba hâlâ lastik yakarak, çılgınca öfkeye kapılmış, öldürmeye niyetli bir kadın gibi çığlık atıyordu.

Kuru temizleyici dükkânının camına vuran, açık sarı gözleri andıran farları gördü.

Son anda sola kaçmaya çalıştı. Fakat Christine onun son umutsuz düşüncesini okumuş gibi aynı anda sola kaydı. Hızla yaklaşan Plymouth, Bozu Para Welch'in belkemiğini kırdı. Gencin botları ayaklarından fırlamıştı. Bozuk Para havada on iki metre uçup küçük marketin tuğla duvarına çarptı.

Bu çarpma çok şiddetli olduğu için tekrar havalanarak yola düştü. Tuğla duvarda mürekkep lekesini andıran bir kan izi

kaldı. Ertesi gün bu kanlı duvarın resmi *Libertyville* gazetesinde çıkacaktı.

Christine geri bastı ve kayarak durdu. Sonra yine homurdanarak saldırdı. Kaldırımın yanında yatan Bozuk Para ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ama bunu başaramadı... hiçbir şey yapamadı.

Bembeyaz ışıklar onu aydınlattı.

Bozuk Para çoğu kırılan dişlerinin arasından, "Hayır," diye fısıldadı. "Ha..."

Araba homurdanarak üstünden geçti. Madeni paralar etrafa saçıldı. Christine yine geri bastığı sırada Bozuk Para önce bir yana, sonra öbür yana yuvarlandı. Christine durdu. Motor sesi hafifledi, sonra yine yükseldi. Orada düşünür gibi duruyordu.

Sonra yine saldırdı. Tekrar gence vurdu. Onu ezip geçti. Geri bastı. Sonra yine haykırarak saldırdı.

Bir ileri gidiyor, bir geri basıyordu.

Farları göz alıyor, egzoz borularından kızgın mavi dumanlar yükseliyordu.

Araba son kez döndü. Yarım bir daire çizerek hızlandı. Yolun ortasında kanayan yığının üstünden geçti. Motor sesi uyuyan binalara çarparak yankılanıyordu. Ama herkes uyumuyordu artık. Işıklar yanmaya başlamıştı. Dükkânların üstünde oturan insanlar gürültünün nedenini anlamak, bir kaza olup olmadığını öğrenmek için pencerelere koşuyorlardı.

Christine'in bir farı parçalanmıştı. Bozuk Para'nın kanı bulaşan diğer far da yanıp sönüyordu. Panjur içeriye çökmüştü. Motor kapağının üstü kan içindeydi. Egzozun gürültüsü dayanılacak gibi değildi. Christine'in iki susturucusu da parçalanmıştı.

İçeride odometre hâlâ ters çalışıyordu. Sanki Christine vurup öldürme olayının geçtiği yerden kaçmakla kalmıyor, bu olayı tümüyle silerek geride bırakıyordu.

İlkönce susturucular düzeldi. Birden egzozun gürültüsü kesildi. Kaputun üstündeki kanlar karşıdan esen rüzgâra aldırmadan yere aktılar. Sanki bir film tersine çevrilmişti.

Yanıp sönen far birden düzeldi. İki yüz metre sonra da parçalanan far yandı. Bunu hafif bir cam şıkırtısı izledi. Farın kırılan camı da kendini yenilemişti.

Önden tınk-tonk diye bir ses geliyor, bu madeni ses Christine'in içe çöken panjurunun düzeldiğini açıklıyordu. Elli yıllık deneyimi olan bir kaportacı bile panjuru bu kadar ustalıkla düzeltemezdi.

Tekerleklerin feryadı yüzünden uyananlar Bozuk Para'dan geriye kalan kanlı etlere erişemeden, Christine, Hampton Yolu'na saptı. Üstündeki kanlar kaybolmuştu. Çizikler de. Garaj kapısına doğru usulca yaklaşırken son bir madeni ses çıktı. Bozuk Para'nın baldırına takılan tamponun sol yanındaki küçük ezik de kaybolmuştu.

Christine yeni gibiydi şimdi.

Araba karanlık, sessiz garajın büyük kapısının önünde durdu. Arabanın içinde, sürücü tarafındaki güneşliğe küçük bir plastik kutu takılmıştı. Bunu New York Eyaleti'ne kaçak sigara ve içki götüren Arnie'ye Will Darnell vermişti. Belki de Darnell kendince büyük bir lütufta bulunmuştu. Bu tuvaletin altın anahtarını vermek gibi bir şeydi.

O sessizlikte otomatik kapı açan aygıt hafif bir ses çıkardı. Garaj kapısı zangırdayarak açıldı. O anda yükselen kapı birkaç lambanın yanmasını da sağladı.

Christine'in farları birden söndü. İçeriye girerek sessiz sedasız yağlı zeminden geçti ve yirmi numaralı bölmeye gitti. Geride kalan büyük kapı otuz saniye açık kalacak şekilde ayarlanmıştı. Yarım dakika geçince kapı kapandı ve lambaların yanmasını sağlayan devre de açıldı.

Garaj yine karanlıklara gömüldü.

Christine'in kontağındaki anahtar sola döndü. Motor durdu.

Christine, Darnell'in garajında karanlıkta dururken tek duyulan soğumakta olan motorunun hafif sesiydi.

31

Ertesi Gün

Arnie Cunningham ertesi gün okula gitmedi. Evdekilere soğuk aldığını söyledi. Fakat akşamüstü kendini iyi hissettiği için Darnell'in garajına uğrayarak Christine'le biraz ilgilenmeye karar verdi.

Regina itiraz ettiyse de eskisi gibi ortaya çıkıp bağırmaya kalkışmadı. Arnie bitkin haldeydi. Yüzünde bir tek sivilce bile kalmamıştı, buna karşılık rengi çok soluktu. Gözlerinin altında geceleri uyuyamıyormuş gibi morluklar belirmişti. Hem hâlâ topallıyordu. Kadın oğlunun uyuşturucu kullanıp kullanmadığını düşündü. Belki de belini kötü sakatlamıştı; bunu gizliyor ve Tanrının belası arabayı onarmaya devam etmek için ağrı kesiciler alıyordu. Fakat Arnie arabaya tutkun olsa bile bu tür bir şey yapacak kadar aptal olamazdı.

Kadın, "Hiç de iyiye benzemiyorsun," dedi. "Akşam yemeğine el bile sürmedin."

"Daha sonra bir şeyler yerim."

"Belin nasıl? Garajda ağır eşyaları kaldırmıyorsun ya?"

"Hayır anne." Yalandı bu. Beli gün boyu büyük acı vermişti. Bir ara korsesini çıkarmış ve belinin altının zonklaması yüzünden öleceğini sanmıştı. Korseyi on beş dakika sonra takıp daha da sıkmıştı. Şimdi biraz daha iyiydi. Bunun nedenini de biliyordu. Christine'e gidiyordu. Neden buydu.

Regina endişeyle ne diyeceğini bilemeyerek oğluna bakıyordu. Çünkü Arnie tümüyle kontrolünden çıkmıştı. Duruma çare bulamadığı için çok üzülüyordu. Buna ilgilendiği kızın değil, arabanın neden olduğuna inanıyordu. Geceleri saatlerce uyuyamıyor, Arnie'yi ve onarılması olanaksız hatalarını düşünüyordu.

"Arnie, keşke evde kalsan. Hiç de iyi gözükmüyorsun."

Oğlu, "Bir şeyim yok," diye karşılık verdi. "Zaten yarın Will için Jamesburg'a yedek parça götürmem gerekiyor."

"Hastaysan gidemezsin. Orası en az iki yüz elli kilometre uzaklıkta."

"Üzülme." Annesini yanağından öptü. Bu öpücükte duygudan eser yoktu.

Arnie tam kapıdan çıkacağı sırada Regina seslendi. "Dün gece Kennedy Yolu'nda ezilen çocuğu tanıyor muydun?"

Arnie dönerek ifadesiz gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Gazete onun Libertyville Lisesi'ne gittiğini yazıyor."

"Ha, şu arabayla çarpıp kaçma olayı. Bizim okuldandı ama onu pek tanımıyorum anne."

Regina memnun kaldı. "İşte bu iyi. Kanında uyuşturucu bulmuşlar. Sen hiç uyuşturucu kullanmadın değil mi Arnie?"

Arnie kendisini gözetleyen kadının soluk yüzüne bakarak hafifçe gülümsedi. "Hayır anne." Dönüp kapıdan çıktı.

Epey kar yağmış ama çoğu erimişti. Çimenler hâlâ yemyeşildi. Arnie bahçeye çıktığında arabadan inen babasını gördü. Elini sallayıp geçecek olduysa da, Michael onu çağırdı. Arnie otobüsü kaçırmak istemediği için acele ediyordu ama çaresiz babasının yanına gitti.

Michael da son olaylar yüzünden bayağı yaşlanmış gibiydi. Ayrıca Tarih Fakültesi'nin başına geçebilmek için adaylığını koymuş ve seçilememişti. Ekimdeki genel muayene sırasında da doktoru flebit olabileceğini söylemişti. Az kalsın Nixon'u öldürecek olan flebit aslında yaşlı insanlarda görülen bir hastalık değil miydi?

"Merhaba baba. Acele etmem gerekiyor, otobüse yetişmek..."

Michael başını kaldırıp bakınca oğlu farkına varmadan bir adım geriledi. Adamın yüzü iyice çökmüştü. "Arnie dün gece neredeydin?"

"Ne?" Arnie şaşırmıştı. "Buradaydım tabii. Bunu sen de biliyorsun baba."

"Bütün gece evde miydin?"

"Tabii. Onda yattım. Bitkin haldeydim. Neden sordun?"

Michael, "Çünkü," dedi. "Bugün polisler beni aradı. Kennedy Yolu'nda ezilen çocuğu sordular."

"Bozuk Para Welch." Arnie sakin gözlerle babasına baktı. Evet, gözler sakindi ama çukura kaçmış ve altları morarmıştı. Oğlu babasının haline nasıl şaştıysa, adam da oğlunun yüzünü görünce aynı şekilde afalladı. "Polisin araması doğal sayılır. Annem onun Christine'i parçalayanlardan biri olabileceğini bilmiyor değil mi?"

"Hayır, ben söylemedim."

Arnie, "Ben de öyle," diye mırıldandı. "Bunu öğrenmezse sevinirim." Sonra acı acı güldü. "Dün gece neredeydim ha? Bana olan güvenin içime dokunuyor baba."

Michael kızardıysa da bakışlarını kaçırmadı. "Son birkaç aydır kendini bizler gibi görebilseydin neden sorduğumu anlardın. Yaşamın altüst oldu ve bana hâlâ bu lafları edebiliyorsun."

Arnie aşağı gören bir tavırla güldü ve bu kahkaha Michael'ın irkilmesine neden oldu. "Annem bana uyuşturucu alıp almadığımı sordu. Belki bunu öğrenmeyi sen de istersin." Kalın ceketinin kolunu sıvamak için elini uzattı.

"Sana uyuşturucu alıp almadığını sormama gerek yok. Bir uyuşturucu kullanmaktasın. Bu da o Tanrının belası araba." Bir an durdu Michael. "Senin kimseyi öldürmediğini biliyorum. Ama polisler sana soru soracaklar Arnie. Polisleri birden karşısında gören insan şaşalar. Polisler de şaşkınlığı suçluluk belirtisi sanabilirler."

"Bütün bunlar sarhoşun biri soysuz Welch'i çiğnedi diye mi?"

Michael, "Bu kadar basit değil," diye karşılık verdi. "Beni arayan Junkins'ten durumu öğrendim. Welch adlı çocuğu öldüren kimse bir kez çarpmamış. Arabayı ileri geri sürerek onu ezmiş ve..."

Arnie bağırdı. "Sus!" Birden korkuya kapılmış olduğu belliydi. Michael da Şükran Günü'nde Dennis'in hissettiği kuşkuya kapıldı birden. Oğlu çok değişmişti. Fakat o anda gerçek Arnie yüzeye çok yakındı. Belki biraz uğraşmakla ona erişebilirdi.

"Evet, bu... inanılmayacak kadar acımasızca bir şey... Kazaya benzemiyor. Junkins cinayet olabileceğini söyledi."

Arnie sersemlemişti. "Cinayet mi? Ama ben asla..."

Michael oğlunu ceketinden yakaladı. "Ne dedin?"

Arnie babasına baktı. Yüzü yine bir maskeden farksızdı. "Sadece ben böyle bir şey olabileceğini aklıma getirmemiştim. Bunu söyleyecektim."

Adam bezgin bezgin içini çekti. "Yalnızca bilmeni istedim. Polis o çocuğa kin besleyebilecek birini arıyor. Arabana olanları biliyorlar. Welch'in o işe karıştığını sanıyorlar. Junkins gelip seninle konuşabilir."

"Saklayacak bir şeyim yok. Artık gitmeliyim." Ama yerinden kımıldanamadı.

Michael nedense o anda oğlunun dokuzuncu yaş gününü anımsadı. Birlikte Philadelphia'daki hayvanat bahçesine gitmişlerdi. Regina bronşit olduğu için gelememişti. İkisi ne kadar eğlenmişlerdi. Adam için bu oğlunun en eşsiz yaş günüydü. Hayvanat bahçesine gidip dönmüşler, fazla bir şey olmamış ama çok eğlenmişlerdi. Oğlunu o zaman ne kadar çok sevdiğini düşündü. Hâlâ da çok seviyordu. Kuruyan dudaklarını yaladı. "Onu sat Arnie. Tümüyle onarınca sat. Çok para alırsın. En az iki üç bin dolar."

Arnie bir çocukla konuşur gibi yumuşaklık ve sabırla, "Hayır, onu satamam baba," dedi. "Bunu yapamam artık. Ona çok şeyimi verdim." Sonra dönerek uzaklaştı.

Michael, kendi kendine, ona çok şeyini mi verdin Arnie, diye sordu. Öyle mi? Verdiğin nedir? Ona neyini verdin?

32

Regina ve Michael

Regina yorgundu. Son günlerde pek çabuk yorulur gibiydi. Arnie eve dönmeden, saat dokuza doğru yataklarına girdiler. Görev yapar gibi seviştiler. Bunun hiç zevki yoktu. Son zamanlarda pek sık sevişiyorlar ve her seferinde de kendilerini görev yapmış

gibi hissediyorlardı. Michael karısının uyku ilacı yerine kendisini kullandığından kuşkulanmaya başlamıştı. Daha sonra ayrı karyolalarda yatarlarken, Michael kayıtsız bir tavırla, "Dün gece iyi uyudun mu?" diye sordu.

"Çok iyi uyudum." Regina sakin bir şekilde yalan söylüyordu.

"Ben on birde uyandım. Arnie huzursuza benziyordu." Adam oğlunun yüzündeki garip ifadeyi unutamıyordu. Oğlu suçlu suçlu mu bakmıştı, yoksa sadece korkmuş muydu? Bu konuda karar veremezse uyuyamayacağını biliyordu.

Regina, "Gece birde kalkıp tuvalete gittim," dedi. "Sonra Arnie'nin odasına baktım." Üzüntüyle gülümsedi. "İnsan alışkanlıklardan çabuk kurtulamıyor değil mi?"

"Evet, öyle sanırım."

"O sırada derin uykuya dalmıştı. Keşke soğuk havalarda pijama giymesi için onu ikna edebilsek."

"Sadece slipli miydi?"

"Evet."

Adam rahatlayarak arkasına yaslandı. Kendisinden utanmıştı. Ama gerçeği bilmek çok daha iyiydi tabii. Evet, kuşkuların içini kemirmesindense utanması daha iyiydi. Arnie gece birde evde uyuduğuna göre beş kilometre ötedeki yolda Welch adlı çocuğu öldürmüş olamazdı. Bu imkânsızdı tabii. Hoş zaten oğlunun birini kasıtla ezeceğine inanmamıştı ya... Yatarak derin bir soluk aldı ve kısa süre sonra da uyuyakaldı. Düşünde gülümsüyordu. Yanındaki yatakta yatan Regina ise uyumuyor, oğlunun döndüğünü haber verecek olan kapı çarpmasını bekliyordu. Belki o zaman uyuyabilirdi.

33

Junkins

Junkins o gece dokuza çeyrek kala Darnell'in garajına geldi. Arnie o geceki işini bitirmişti. Repperton'la serserilerinin kırdığı antenin yerine yenisini takmıştı. Şimdi sürücü yerine oturmuş WDIL İstasyonu'nun çaldığı en sevilen şarkıları dinliyordu. Cuma geceleri WDIL İstasyonu'nda reklam olmuyordu. Diskcokey de yoktu. Şarkılar birbirini izliyordu.

Arnie oturduğu yerde hayal kurar gibiydi. Anten iyiydi. Evet, iyi bir iş yapmıştı. Will'in de söylediği gibi ellerini ustalıkla kullanabiliyordu. Christine'e bakmak yeterliydi. Christine bunu kanıtlıyordu. LeBay'in çimenliğinde duran maden yığınını alıp buraya getirmiş ve onarmıştı. Havaalanındaki olaydan sonra da yine buraya çekip eski haline getirmişti.

Birden kendi kendine, ben ne yaptım, dedi. Anteni değiştirdim. Bazı ezikleri düzelttim. Bunları anımsıyorum. Ancak cam ısmarlamamıştı. Oysa camlar değişmişti. Döşeme kılıfı da almamış ama bunlar da yenilenmişti. Kaputu bir kez açıp bakmış, sonra dehşetle kapatmıştı. O motoru onarmanın imkânsızlığını görmüştü.

Oysa şimdi radyatör yepyeniydi. Motor tertemizdi. Pistonlar rahat rahat çalışıyorlardı. Hem motor mutlulukla hırlayan bir kedi gibi ses çıkarıyordu.

Fakat bunlara karşılık düşler görüyordu.

Christine'in direksiyonuna geçmiş olan LeBay'i görüyordu. Üstünde yer yer küflenmiş üniforması vardı adamın. Mezarlığın küfleri yapışmıştı üniformaya. LeBay'in etleri dökülüyordu. Vücudunun bazı yerlerinden kemikler çıkmıştı. LeBay'in gözyuvarları da kapkaranlık ve boştu. Ama orada tuhaf bir pırıltı vardı. Sonra Christine'in farları birden yanıyor ve biri beyaz bir kart parçasına iğnelenmiş bir böcek gibi farların beyaz ışığında hareketsiz kalıyordu. O biri kendisine yabancı gelmiyordu.

Bozuk Para Welch.

Belki de gördüğü oydu. Fakat Christine lastikleri feryat eder gibi sesler çıkararak ileriye atılırken, yolda koşan gencin dehşet dolu yüzü değişiyordu. Yaklaşan Plymouth'a korkuyla bakan bazen Repperton, bazen Sandy Galton, kimi kez de Will Darnell oluyordu.

Arabanın önündeki kimse kaçmaya çalışıyor, ama Christine saldırıyordu. Bazen dehşetle bakan insanın Dennis Guilder, Leigh ya da annesi olduğunu görüyordu. Sonunda orada kendi yüzünü görüyor ve korkuyla, "Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdığını duyuyordu.

O sırada LeBay'in çürümekte olan cesedini fark ediyordu yine. Adamın yemyeşil küf içinde kalmış dudakları aralanıyordu. Zaferle, "Haydi bakalım soysuz!" diye haykırıyordu. "Şimdi cezanı çekeceksin!"

Arnie, Christine'in tamponunun şiddetle bir vücuda çarptığını duyarak kendi odasındaki yatağında uyanıyor, titreyerek yastığına sarılıyordu. Sonra kendini toplayınca sağ olduğuna seviniyordu. LeBay ölmüştü. Kendisi sağdı ve Christine de güvendeydi.

Birden düşüncelerden sıyrılarak doğruldu. Ama bu kez kafasının içinden bir ses alaylı alaylı, "Arnie, peki belini nasıl sakatladın?" diye sordu.

Arnie herkese belini Philly Plains'te arabayı iterken sakatladığını söylemişti. Oysa bu doğru değildi.

Leigh'le Christine'i havaalanı parkında o halde bulduklarının gecesinde herkes gittikten sonra Darnell'in bürosunda oturmuştu. Will'in radyosunu açarak WDIL İstasyonu'nda eski şarkıları dinlemişti. Will artık ona güveniyordu. Arnie adamın kaçak sigaralarını arabayla New York Eyaleti'ne sokuyor, Burlington'a silah, mermi taşıyordu. İki kez de Wheeling'e kahverengi kâğıda sarılı paketler götürmüştü. Bir Dodge Challenger'ın direksiyonunda oturan bir genç de buna karşılık ona daha büyükçe bir paket vermişti. Belki de parayla kokain takas edilmişti. Ama işin aslını bilmek istemiyordu.

Bu yolculuklarda Will'in özel arabası olan 1966 model siyah Imperial'i kullanmıştı. Büyük araba sessiz sedasız çalışıyordu,

bagajının altında da gizli bir bölmesi vardı. Sürat sınırını aşmadığı sürece sorun yoktu. Hem neden sorun çıkacaktı sanki? Önemli olan garajın anahtarlarını eline geçirmesiydi. Herkes gittikten sonra buraya gelebiliyordu. O gece olduğu gibi. WDIL İstasyonu'nu dinlemişti ve sonra... duyduğu... duyduğu...

Nasılsa belini sakatlamıştı.

Belini sakatlayacak ne yapmıştı?

Bunu gerçekten bilmek istiyor muydu? Hayır. Aslında bazı zamanlar o arabayı da istemiyordu. Onu parçalamanın daha iyi olacağını bile düşünüyordu. Örneğin, bir gece önce gördüğü düşten sonra arabayı başından atarsa daha mutlu olabileceği gelmişti aklına.

O sırada biri kulağına, "Arnold Cunningham?" dedi.

Arnie irkilerek sıçradı ve radyoyu kapatıp döndü. Temiz giyimli, ufak tefek bir adam eğilmiş Christine'in camından bakıyordu. Gözleri koyu kahverengi, yanakları da pembeydi. Arnie, onun yanaklarının soğuktan kızarmış olabileceğini düşündü.

"Evet?"

"Ben Eyalet Polisi Cinayet Masası'ndan Rudolp Junkins'im." Adam elini açık camdan uzattı.

Arnie babasının haklı olduğunu anlayarak tatlı tatlı gülümsedi ve polisin elini sıktı. "Ateş etme aynasız. Silahımı atıyorum."

Junkins de onun gülüşüne karşılık verdi. Fakat Arnie onun gözlerinin çok ciddi olduğunu fark etmişti. Bu gözler Arnie'nin hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde hızla arabanın içini tarıyordu. "Amanın! Ben arabanın canına okunduğunu sanıyordum."

Arnie arabadan indi. Cuma geceleri garaj tenha olur, Will de ender olarak cumaları gelirdi. O gece de yoktu zaten. İleride eski Valiant'ına susturucu takan Gabbs adlı adamdan başka kimse yoktu içeride. Yani Junkins'le baş başa kalmış sayılırlardı. Arnie için için endişeliydi, ama elini Christine'in üstüne dayayınca birden rahatladı. Polis çok zeki olsa da onunla başa çıkabileceğini hissediyordu. Hem endişelenmesi için neden de göremiyordu.

Adama, "Aslında araba berbat gözüküyordu ama fazla zarar vermemiş olduklarını garaja getirince anladım," diye cevap verdi.

"Ya? Anladığıma göre kaportaya sivri uçlu bir cisimle delikler açmışlar." Christine'in yanına baktı. "Bunların izini bile göremiyorum. Sen olağanüstü bir kaporta ustasısın demek Arnie. Karım arabasını her gün bir yerlere çarpıyor. Seni aylığa bağlasam fena olmayacak galiba."

Arnie, "Fena sayılmam ama Tanrı değilim," diye yanıtladı. "Dikkatle bakarsanız bazı ezikleri görürsünüz." Christine'in arka tarafında minik bir eziği işaret etti. Buna benzer bir tane daha gösterdi. "Ruggles'te Plymouth'un bazı orijinal parçalarını bulabildiğim için şanslıyım. Bu taraftaki kapıyı tümüyle değiştirmem gerekti. Bakın, renklerin tam tutmadığını göreceksiniz." Eliyle kapıya vurdu.

"Belki mikroskopla bakarsam farkı anlarım Arnie. Bana boya aynı tondaymış gibi geldi. Harika bir iş başarmışsın. Seni kutlamak gerekir."

"Teşekkürler." Onarıma hayran kalmış adam rolünü oynayan Junkins'in keskin bakışlı kahverengi gözlerini arabanın üstünde dolaştırırken kuşku verici ezikler, sıyrılmış boya ve belki de kurumuş kan gibi şeyler araştırdığını anladı. Bozuk Para Welch'ten kalabilecek izleri arıyordu polis. Arnie o soysuzun ne yaptığını kesinlikle anlamıştı. "Size nasıl yardım edebilirim Dedektif Junkins?"

Junkins güldü. "Çok resmisin. Buna dayanamam. Bana Rudy de. Oldu mu?"

Arnie de gülümsedi. "Tabii. Senin için ne yapabilirim Rudy?"

Junkins farın yanında çömeldi. "Biliyor musun, çok garip bir şey oldu. Arabanı parçaladıklarını duyunca fotoğrafları görmek istedim. Bilirsin, bu tür olaylarda hemen resim çekilir. Libertyville Polis Karakolu'na telefon ettim. Fotoğraf olmadığını duydum."

Arnie, "Doğru," diye mırıldandı. "Fakat benim yaşımdaki biri için sadece kaza sigortası yapıyorlar. Bunun için yılda altı yüz elli dolar ödüyorum. Eğer o tür hasar sigortam olsaydı pek çok resim çekerdim. Ama yoktu. Ben de oralı olmadım. Bu resimleri albüme yapıştırmak istemezdim tabii."

Junkins doğrulup yine suç belirtileri bulmak umuduyla arabanın etrafında dolaşmaya başladı. "Haklısın sanırım. Yalnız

tuhaf olan başka bir şey var. Sen bu suçu ihbar da etmedin. Duyduğuma göre buna yanaşmamışsın. Libertyville polisi bana olayı babanın ihbar ettiğini söyledi." Adam başını salladı. "Buna anlam veremediğimi söylemeliyim Arnie. Bir genç durup dinlenmeden eski bir arabayı onarıyor. Sonra başkaları gelip otomobilin canına okuyorlar. Bu arada kız arkadaşının verdiği ifadeye göre serserilerden biri de arabanın içine pislemiş. Bu yüzden deliye döneceğini ve olayı haber vereceğini sanırdım."

Junkins'in yüzündeki gülüş silindi ve Arnie'ye ciddi ciddi baktı.

Arnie'nin gri gözleri sakindi. "Pislik temizlenir Bay... şey Rudy. Sana bir şey anlatayım. Ben küçükken evdeki antika bir dolabı çatalla çizip berbat etmişim. Pek anımsamıyorum. Annem çok sonra bunu almak için beş yıl para biriktirdiğini söyledi. Oturup ağladıydı. 'Keşke dolaba bir şey olmasaydı,' dedi. 'Bunun olmasındansa sonraki üç yıl seni bezlemeye ve altını temizlemeye razı olurdum. Çünkü pislik temizlenir.' Ben de öyle düşünüyorum şimdi. Belki de biraz büyüdüm artık. Sifonu çekersin ve pislik gider."

Junkins, "Bozuk Para Welch'in gittiği gibi mi?" diye sordu.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Öyle mi? Yemin eder misin?" Şaka eder gibi konuşuyordu ama gözleri çok ciddiydi. Arnie'nin duraklamasını, endişelenmesini bekliyordu.

"Evet, yemin ederim. Bunun görevin olduğunu anlıyorum ama..."

Junkins sakin bir sesle, "Görevim tabii," diye mırıldandı. "Araba ileri geri giderek çocuğu altı kez çiğnemiş. Bulduklarında pelte gibiymiş. Onu yerden kazımaları gerekmiş."

"Yapma!" Arnie'nin midesi şiddetle bulanmaya başlamıştı.

"Neden? Pisliği de böyle temizlemez misin? Kürekle kazımaz mısın?"

Arnie, "Bu işle ilgim yok!" diye bağırınca, karşıda arabasını onaran adam irkilerek başını kaldırıp baktı.

Arnie sesini alçalttı. "Özür dilerim. Beni rahat bırak lütfen. Bu işle ilgim olmadığını biliyorsun. Arabamı iyice inceledin. Ch-

ristine, Welch'e altı kez vursaydı fazla hasar görürdü. İki yıl önce araba onarım kursuna girdiğimde öğretmenimiz Bay Smolnack bir arabanın burnuna zarar veren iki şey bildiğini söylediydi. Bunlardan biri bir insana, diğeri de bir geyiğe çarpmakmış." Şaka yapar gibi konuşuyordu ama aslında ciddiydi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" Arnie güçlükle yutkundu. Boğazı kurumuştu.

"Tamam. Arabanda bir şey yok. Fakat sende var oğlum. Uykuda gezer gibisin. Bitkin haldesin." Sigarasını yere attı. "Biliyor musun Arnie, bence sen yalan söylüyorsun. Hem de var gücünle, Welch'in öldürülmesi konusunda yalan söylediğini sanmıyorum. Fakat arabana yapılan şeyleri gizlemektesin. Kız arkadaşının bana anlattığına göre serseriler arabanın canına okumuşlar. Sözleri seninkinden çok daha inandırıcıydı. Olanları anlatırken de ağladı... Ha, şu yeni camları nereden sağladın?"

Arnie hemen, "Burg'da McConnell'den," diye cevap verdi.

"Makbuzunuz var mı?"

"Attım."

"Ama onlar böyle büyük bir siparişi anımsarlar."

Arnie, "Anımsayabilirler," dedi. "Fakat buna pek güvenme Rudy. Orası oto camı yapan en büyük fabrikalardan biridir. New York Eyaleti'nin batısında ondan daha büyük bir oto cam fabrikası yoktur."

"Sanırım bununla ilgili yazışmayı bulabilirim."

"Peşin para verdim."

"Yine de adın faturada yazılıdır."

Arnie birden soğuk soğuk güldü. "Yok. Fatura kopyasında Darnell Garajı yazılı olmalı. Bu sayede yüzde on indirimden yararlandım."

"İşi iyi ayarlamışsın. Bu cam konusunda da yalan söylüyorsun ama bunu niye yaptığını anlıyorsam Tanrı belamı versin."

Arnie resmileşti. "Siz İsa'nın Golgota'da yalan söylediğine bile inanırsınız. Biri camlarınızı kırarsa bunların yerine yenilerini almak ne zamandan beri suç sayılıyor. Veya peşin para vermek? Ya da indirimden yararlanmak?"

Junkins, "Hiçbir zaman," dedi.

"Öyleyse beni rahat bırakın."

"Pekâlâ. Welch adındaki genç hakkında bir şey bildiğinden eminim. Bu konuda da yalan söylüyorsun. Neyse." Paltosunun önünü açıp ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. İçinden çektiği kartı Arnie'ye uzattı. "Beni iki numaradan da arayabilirsin. Anlatmak istediğin bir şey olursa ara." Yine arabaya baktı. "İnanılmayacak bir onarım bu. Arabanı parçaladıklarını neden ihbar etmedin?"

Arnie içini çekti. "Çünkü o olaydan sonra bir daha benimle uğraşmayacaklarını düşündüm."

Junkins, "Doğru," dedi. "Ben de nedenin bu olabileceği kanısındayım. İyi geceler evlat." Tam dönüp yürüyeceği sırada durdu. "Sözlerimi iyi düşün. Kötü durumda olduğunu anlıyorsun değil mi? Hoş bir kızın var. O çok endişeli. Baban da senin için endişeleniyor. Telefonda konuşmasından bile belli oluyordu bu. Biraz düşün ve beni ara oğlum. Geceleri daha rahat uyursun."

Arnie dudaklarında bir şeyin titreştiğini hissetti. Junkins'in kahverengi gözleri ne kadar anlayışlıydı. Ağzını açtı... Tanrı bilir neleri anlatacaktı ama o anda korkunç bir ağrı belinin altına saplandı. Bu yüzden vücudu kazık gibi kesildi. Ağrı aklını başına toplamasını sağlayan bir tokat etkisi yapmıştı. Birden sakinleştiğini ve kafasının iyi çalıştığını anladı. "İyi geceler... İyi geceler efendim."

Adam bir an endişeyle ona baktıktan sonra dönüp garajdan çıktı.

Yalnız kalan Arnie birden midesinin bulandığını hissetti. Kusmak istiyordu. Koşarak tuvalete gitti. Öğürüyor, kusuyordu. Midesinde ne varsa çıkardı. Gözlerinin önünde benekler uçuşuyor, kulakları uğulduyordu. Lekelenmiş aynada soluk yüzüne, gözlerinin altındaki gölgelere baktı. Junkins haklıydı. Berbat haldeydi. Ama sivilceleri geçmişti.

Deli gibi gülmeye başladı. Ne olursa olsun Christine'den vazgeçmeyecekti. Yapamayacağı bir şey varsa o da buydu.

Aynanın önünden ayrıldı. Leigh'le konuşmalıydı. Birden Leigh'le konuşması gerektiğini anlamıştı.

Will'in bürosuna girerek Cabot'ların numarasını çevirdi. Ona Leigh cevap verdi. Sesi uykuluydu. "Arnie?"

"Seninle konuşmam gerekiyor Leigh. Seni hemen görmeliyim."

"Arnie, saat ona geliyor. Duştan çıktım ve yatağıma girdim."

Arnie, "Lütfen," diye mırıldanarak gözlerini kapattı.

"Yarın buluşuruz. Annemle babam bu saatte sokağa çıkmama izin vermezler."

"Saat henüz on ve günlerden de cuma."

"Zaten seni görmemi de istemiyorlar. Başlangıçta senden hoşlanıyorlardı ama artık tuhaflaştığını düşünüyorlar." Leigh içini çekti. "Ben de öyle düşünüyorum."

Arnie, "Yani beni görmeyi artık istemiyor musun?" diye sordu. Midesi ağrıyor, beli ve her yanı sızlıyordu.

Kızın sesinde bir sitem belirdi. "Senin beni görmek istemediğini sanıyordum. Okulda konuşamıyoruz. Daha sonraları da hep garajdasın. Arabanla meşgulsün."

"Arabayı onardım. Ben aslında o arabayı... Ayyy... Lanet olsun!" Elini korkunç bir sancı saplanan beline dayadı.

"Arnie?" Kız telaşlanmıştı. "Bir şeyin yok ya?"

"Yok. Sadece belime ağrı girdi."

"Ne diyordun?"

"Yarın seninle Baskins-Robbins'e gider dondurma yeriz. Belki biraz da Noel alışverişi yaparız. Akşam da bir lokantaya gideriz. Sonra seni evine bırakırım. Tuhaf olmayacağıma da söz veriyorum."

Leigh gülünce Arnie içinin rahatladığını hissetti. Bu gülüş acılarını dindirmişti.

"Budala."

"Bu kabul anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle." Leigh bir an durdu ve alçak bir sesle devam etti. "Sadece ailemin seni pek görmemi istemediklerini söyledim. Bu seni görmek istemediğim anlamına gelmez."

Genç sesinin titrememesi için kendini zorladı. "Teşekkürler."

"Bana söylemek istediğin neydi?"

Arnie, sana Christine'i anlatmak istiyorum, diye düşündü. Onu ve düşlerimi anlatmalıyım. Neden böyle kötü durumda olduğumu açıklamalıyım. Neden daima WDIL İstasyonu'ndaki eski şarkıları dinlemek istediğimi, herkes buradan gittiği gece neler yaptığımı... Belimi sakatladığım o gece olanları sana anlatmak istiyorum Leigh...

Ağrı yine bir pençe gibi beline saplandı. Güçlükle, "Bunu konuştuk sanırım," dedi.

"Ya..." Kısa bir sessizlik oldu. "Peki."

"Seni seviyorum Leigh."

"Güle güle Arnie."

Arnie, kapatma, sana gereksinmem var, diye bağırmak istedi. Dennis hastanede ve o şeyle... o şeyle aramda yalnız sen varsın Leigh...

Ama telefon kapanmıştı.

Kalkıp yürüdü. Kafasında yine o ses, *belini nasıl sakatladın,* diye soruyordu. *Belini nasıl sakatladın? Belini nasıl sakatladın Arnie?*

Bu sorudan korkuyordu. Yanıtı da ödünü patlatmaktaydı.

34

Leigh ve Christine

Hava kapalıydı ve kar geleceğe benziyordu. Arnie iki bakımdan da haklıydı. Hoşça vakit geçirmişlerdi ve Arnie'de tuhaf bir hal yoktu. Kızı almaya gittiğinde Bayan Cabot evdeydi. Onu soğuk karşılamıştı. Ancak yirmi dakika içinde, yani biçimli göğüslerini belirgin hale koyan karamela rengi bir kazak ve yeni dar bir kırmızı pantolon giyen Leigh aşağıya inene kadar kadını yumuşatıverdi.

Kızı odaya girdiğinde Natalie Cabot, Arnie'nin satranç hikâyelerini ilgiyle dinlemekteydi. Hem gence bir Pepsi-Cola da ikram etmişti.

Hemen evden ayrılıp Baskin-Robbins'e gittiler. Aralarındaki hafif soğukluk da otururken geçti. Arnie, Christine'in

iyi işlemeyeceğinden, Leigh'in onun hakkında bir şey söyleyeceğinden korkmuştu. Çünkü kız o arabaya binmeyi sevmiyordu. Ama boşuna endişelendiğini anladı. Christine bir İsviçre saati gibi işliyordu. Leigh de araba hakkında hoşuna giden şeyler söyledi.

Dondurmacının otoparkından çıkarlarken, "Gözlerimle görmesem asla inanmazdım," dedi. "Bunu başarabilmek için çok çalışmış olmalısın."

Arnie, "Sandığın kadar kötü durumda değilmiş meğer," diye cevap verdi. "Biraz müzik dinleyelim mi?"

"Tabii."

Arnie radyoyu açtı. Yirmi yıl önce ünlü olan Siliuette grubu bir parça söylüyordu.

Leigh yüzünü buruşturdu. "Amaan, eski şarkı çalan o istasyon. Başka yeri alamaz mısın?"

"Sen ara."

Leigh eğilip Pittsburg'da rock çalan bir istasyonu buldu. Arnie, işte şimdi Christine tekleyecektir, diye düşündü ama araba mükemmel çalışıyordu.

Dükkânlar oldukça kalabalıktı, çünkü herkes Noel alışverişi yapıyordu. El ele dolaştılar. Ancak paketler çoğalmaya başlayınca Leigh onun elini bıraktı. Arnie de, "Beni bir yük hayvanı gibi kullanıyorsun," diye takıldı. B. Dalton mağazasında alt kata inerlerken Leigh karın başladığını fark etti. Bir an çocuklar gibi pencerenin önünde durarak dışarısını seyrettiler. Arnie onun elini tuttu. Kızın cildinin sabun koktuğunu duyuyordu. Saçları da mis gibiydi. Hafifçe öpüştüler. Daha sonra kitap satılan bölüme girdiler. Arnie, Dennis Guilder'in babası için oyuncak yapımıyla ilgili bir kitap almak istiyordu.

Bu işi de halledince dışarıya çıkıp buz pateni yapanları seyrettiler.

Gün çok zevkliydi. Leigh Cabot'un ölümle burun buruna geldiği ana dek çok zevkliydi.

Yine yoldaydılar. Güneş batmıştı ve etrafa yavaş yavaş karanlık basmaktaydı. Christine on santim kalınlığındaki kara

aldırış etmeden yolunda ilerliyordu. Arnie, İngiliz Biftek Evi'nde yemek yemeleri için masa ayırtmıştı. Kentin en iyi lokantası oydu. Fakat alışveriş sırasında fazla oyalanmışlardı. Onun için Kennedy Yolu'ndaki bir hamburgercide karınlarını doyurmaya karar verdiler. Leigh annesine tam sekiz buçukta evde olacağına söz vermişti. Dükkândan çıktıklarında da saat sekize çeyrek vardı.

Arnie, "Bu daha da iyi," dedi. "Yarı iflas etmiş sayılırım zaten."

17 sayılı karayolundan geçerlerken farlar bir otostopçuyu aydınlattı. Leigh onu arabaya almalarını istedi. Arnie yabancılardan hoşlanmazdı ama kızın hatırı için razı oldu. O gece Leigh isteseydi gökyüzündeki ayı bile yere indirebilirdi.

Christine hemen durdu. Aynı anda radyo istasyonunda bir parazit oldu. Gürültü geçince yine eski bir şarkı duydular. Otostopçu onlara doğru koşarken Leigh, "Hafta Sonu adlı parçayı çalıyordu," diye mırıldandı. "Ne oldu?"

"Bilemiyorum." Oysa Arnie durumu biliyordu. Daha önce de olmuştu bu. Bazen Christine WDIL İstasyonu'ndan başkasını almıyordu. Hangi düğmeye basarsa bassın karşısına WDIL çıkıyordu. Birden otostopçu için durmanın hata olduğunu sezdi. Ama geç kalmıştı. Delikanlı arka kapıyı açıp sırt çantasını içeriye attıktan sonra kendisi de geçip oturdu.

"Teşekkürler ahbap." İçini çekti. "El ve ayak parmaklarım yirmi dakika önce Miami sahiline uçtular. Bir yere gittiklerinden eminim, çünkü onları hissedemiyorum artık."

Arnie mırıldandı. "Kızıma teşekkür et."

Otostopçu nazik bir tavırla başını salladı. "Teşekkür ederim efendim."

"Bir şey değil." Leigh gülümsedi. "Mutlu Noel'ler."

Otostopçu, "Size de aynını dilerim," diye cevap verdi. "Ama bu gece o ayazda durup bir araba beklerken yaklaşan Noel bana hiç de mutluymuş gibi görünmedi." Etrafına bakındı. "Güzel araba ahbap. Gerçekten güzel araba."

"Teşekkür ederim."

"Bunu kendin mi onardın?"

"Evet."

Leigh, Arnie'ye hayretle bakıyordu. Birden neşesi kaybolmuş ve aksileşmeye başlamıştı. Hiç de tanıdığı Arnie'ye benzemiyordu o anda. Radyoda Big Bopper parçasını bitirdi ve Richie Valens La Bamba'yı söylemeye başladı.

Otostopçu başını sallayarak güldü. "Radyoda ölü gecesi galiba. Yaşasın WDIL."

Leigh, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Arnie sert bir hareketle radyoyu kapattı. "İkisi de uçak kazasında öldüler."

Leigh endişelendi. "Yaa!"

Otostopçu da Arnie'deki değişikliği sezmiş olmalıydı. Arkada susup oturmuş, ağzını açmıyordu. Kısa süre sonra kafeteryanın önüne geldiler.

Leigh, "Gidip benim almamı ister misin, Arnie?" diye sordu.

"Yok, ben giderim." Arabayı parka soktu. "Ne istiyorsun?"

"Sadece bir hamburger." Oysa daha önce çok aç olduğunu düşünmüş, hamburger, patates kızartması, tatlı ve çikolatalı süt istemeye karar vermişti.

Arnie arabayı durdurup arkaya baktı. "Sen bir şey ister misin?"

Otostopçu, "Hayır, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Bizimkiler beni yemeğe bekliyorlar. Annemi düş kırıklığına uğratmak istemem. Eve döndüğümde..."

Çarpan kapı sözlerini kesti. Genç, "Hep böyle neşeli midir?" diye sordu. "Yoksa zaman zaman mı somurtur?"

Leigh kesin bir tavırla konuştu. "Çok tatlıdır." Ama durumdan kendisi de memnun değildi.

Birden dikiz aynasında otostopçuyla göz göze geldiler. Delikanlı mırıldandı. "Kötü titreşimler alıyorum."

"A... affedersin anlayamadım?" Başını çevirince otostopçunun çevresine bakındığını gördü.

"Kötü titreşimler. Bu arabadan nedense kötü titreşimler alıyorum. Çocukken bir kez asansörde kaldımdı. O günden sonra kapalı, küçük yerlerde zaman zaman sinirlenirim. Ama aynı şey

hiç arabada başıma gelmemişti. İnan bu kadar geç olmasaydı inip yürürdüm. Sakın alınma. Bunun seninle ya da erkek arkadaşınla ilgisi yok. Arabaya da hakaret etmek istemedim."

Leigh onun ne demek istediğini anlamıştı. Bütün gün Christine'de rahat etmiş ve onu düşünmemişti ama şimdi sinirlendiğinin farkındaydı. Yine arabadan hiç hoşlanmadığını düşünüyordu. Fakat insanın bir arabadan korkması saçma değil miydi?

Delikanlı birden sordu. "Bir koku duyuyor musun? Kötü bir koku."

"Hayır. Buna herhalde klostrofobin neden oluyor."

"Herhalde öyle."

Ancak Leigh de kokuyu duyuyordu. Yeni koltuk kılıflarının hoş kokusunun gizleyemediği bambaşka bir şey vardı... kokmuş yumurtayı andırıyordu.

"Camı açabilir miyim?"

"Nasıl istersen." Leigh sakin konuşabilmek için kendini zorlaması gerektiğini anlamıştı. Birden gözlerinin önünde gazetede gördüğü Bozuk Para Welch'in resmi belirdi. Altına *"Araba kazası kurbanı. Polis olayın cinayet olmasından kuşkulanıyor"* diye yazılmıştı.

Otostopçu camı on santim kadar indirmişti. İçeriye dolan temiz, soğuk hava pis kokuyu giderdi.

O sırada Arnie de elinde büyükçe bir paketle döndü. Direksiyona geçer geçmez, "Burası buzdolabı gibi soğuk," diye söylendi.

"Özür dilerim ahbap." Otostopçu hemen camı kapattı. Leigh kokuyu yine duyacağını düşünerek bekledi. Fakat içerisi deri, döşeme kılıfı ve Arnie'nin tıraş losyonu kokuyordu şimdi.

"Al Leigh." Arnie bir hamburgerle bir de kola uzattı. Kendisine çok daha büyük bir sandviç yaptırmış ve daha türlü şey almıştı.

Otostopçu, "Beni arabana aldığın için tekrar teşekkür ederim ahbap," dedi. "Uygunsa beni Kennedy Yolu'yla Center'ın kesiştiği köşede bırak."

"Olur." Arnie geri basarak parktan çıktı ve yola koyuldular. Rüzgâr şiddetlenmiş, kar da tipiye dönüşmek üzereydi. Le-

igh koku kaybolunca birden acıktığını hissetti. Hamburgerinin yarısını yutup biraz da kola içti. Kennedy'yle Center'ın kesiştiği köşeye yaklaşıyorlardı. Arnie biraz sonra hafifçe frene basarak durdu. "İyi hafta sonları dilerim." Eskisi gibi sakinleşmişti. Leigh onun belki de açlık yüzünden aksileşmiş olduğunu düşünerek için için güldü.

"İkinize de aynını dilerim. Ayrıca mutlu bir Noel."

Leigh, "Sana da," diyerek hamburgeri ısırdı. Lokmasını çiğnedi ve yutmak istedi ama boğazına takılmıştı. Birden soluğu kesildi.

Otostopçu iniyordu. Kapının açılırken çıkardığı ses çok yüksekti. Leigh, "Boğuluyorum!" diye bağırmak istedi ama sadece iniltiyi andıran bir ses çıktı ağzından. Rüzgâr yüzünden bunu da duyan olmadı.

Genç kız öksürmeye ve boğazına takılan lokmayı çıkarmaya çalıştıysa da başaramadı. Ön paneldeki yeşil ışıklar şimdi iri iri açılmış gözleri andırıyordu. Tanrım, bunlar tıpkı kedi gözlerine benziyor, diye düşündü.

Yine ağzını açtı. BOĞULUYORUM! BOĞULUYORUM! Fakat sesi çıkmıyordu. Yine öksürmeye çalıştı. Sonunda Arnie dönerek ona baktı. Ama hareketleri çok ağırdı.

"LEIGH... NE... VAR? KAHRETSİN!.. BOĞULUYOR! OH TANRIM, BOĞULUYOR..."

Ağır ağır kıza doğru uzandıysa da son anda paniğe kapılarak ellerini geri çekti.

Leigh, "Tanrım, bana yardım et," diye yalvardı. "Ölüyorum. Arnie, neden bana yardım etmiyorsun?" Birden Arnie'nin neden yardım etmediğini anladı. Christine onun yardım etmesini istemiyordu. Christine onun ölmesini arzuluyordu. Diğer kadını böylece ortadan kaldıracaktı. Gördüğü o paneldeki aygıtlar aslında gözlerdi. Kendisini kayıtsızca seyreden iri iri açılmış, yuvarlak gözler.

Leigh artık etrafını iyi seçemiyor, gözlerinin önünde kara benekler uçuşuyordu. ÖLÜYORUM ANNECİĞİM... BANA BAKIYOR O... BENİ GÖRÜYOR... O CANLI... TANRIM, CHRISTINE CANLI!

Arnie yine ona doğru uzandı. Leigh debeleniyordu. Bir eli boğazındaydı. Gözleri yuvalarından uğramış, dudakları da morarmaya başlamıştı. Arnie beceriksizce onun sırtına vurarak bir şeyler söyledi. Sonra arabadan çıkarmak için kızı omuzlarından yakaladı. Ama birden yüzü acıyla buruşarak ellerini beline götürdü.

Leigh kendinden geçmek üzereydi. Paneldeki yeşil gözlerin nefret ve zaferle parladığını gördü.

O anda Leigh'in kapısı birden açıldı. Genç kız buz gibi havada yana devrildi. Soğuk biraz canlanmasına neden olmuştu ve soluk almak için çabaladı ama boğazına takılan lokma yerinden kımıldamıyordu.

Çok uzaktan Arnie'nin öfkeli bir sesle bağırdığını duydu. "NE YAPIYORSUN? ONA DOKUNMA! ÇEK ELLERİNİ!"

Birden arkadan kendisine sarılarak göğsünün altından sıkan kolları hissetti. Bir parmak hızla kaburgalarının arasında bir yere battı. O anda kollar daha da sıkmaya başladı. Birden diyaframı harekete geçti ve bir şey hızla ağzından fırladı. Kıyma parçası karın üstüne düştü.

Arnie karda ayağı kayarak Christine'in arkasından çıkarken, "Bırak onu!" diye haykırdı. Leigh'in hareketsiz vücudunu sıkıca tutan otostopçunun üstüne geldi. "Bırak! Onu öldüreceksin!"

Leigh kesik kesik soluk almaya başlamıştı. Boğazı ve ciğerleri yanıyordu. Hıçkırarak ağladığını hayal meyal fark etmekteydi.

Canını çok yakan kollar gevşedi ve eller onu bıraktı. "Kendine geldin mi kızım? Acaba..."

Sonra Arnie hızla saldırarak yumruğunu otostopçunun ağzına indirdi. Genç arkaya doğru gitti. Botları karda kaydı ve sırtüstü devrilip kaldı.

Gözleri çizgi gibi olan Arnie yumruklarını sıkarak yaklaştı.

Leigh bir soluk daha aldı. Göğsü bıçaklanıyormuş gibi acı duyuyordu. Güçlükle bağırdı. "Ne yapıyorsun Arnie? Dur!"

Arnie sersem sersem ona döndü. "Ne dedin? Leigh?"

"O hayatımı kurtardı. Neden ona vuruyorsun?"

Bağırmak onu fazla yormuştu. Gözlerinin önünde yine siyah benekler belirdi. Arabaya yaslanabilirdi ama ona el sürmek bile

istemiyordu. Paneldeki aygıtlar... O göstergelere bir şeyler olmuş, iri gözlere dönüşmüşlerdi.

Sendeleyerek ilerleyip sokak lambasının direğine yaklaştı. Sarhoş gibi ona sarılarak kaldı. Bir kol çekinerek beline dolandı. "Leigh... hayatım... Bir şeyin yok ya? İyi misin?"

Başını kaldırınca Arnie'nin korku dolu üzgün yüzünü gördü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Otostopçu genç kanlı ağzını koluyla silerek çekine çekine yaklaştı. Leigh hırıltılı soluklar arasında, "Teşekkür ederim," diyebildi. "Boğuluyordum sanırım... Sen olmasaydın... ölecektim herhalde."

Gözlerinin önünde yine kara benekler uçuşmaya başladığı için öne doğru eğilerek öylece kaldı.

Otostopçu, "Bu Heimlich yöntemidir," diye açıkladı. "Kafeteryada çalışacak olanlara bunu öğretirler. Okulda lastik bir manken üstünde çalışırsın. Heimlich yöntemini kolaylıkla mankene uygularsın ama bunun bir insanı kurtarıp kurtaramayacağını bilemezsin." Sesi titriyor, bir tizleşip bir kalınlaşıyordu. "O et parçasının nasıl uçtuğunu gördün mü?" Eliyle ağzını silerek avucundaki kana boş gözlerle baktı. Yüzü sapsarı kesilmişti ve bu olay yüzünden sinirlerinin gerildiği anlaşılıyordu.

"Sana vurduğum için beni bağışla." Arnie'nin sesi ağlamaklıydı. "Ben sadece... sadece..."

"Tabii ahbap. Anlıyorum." Arnie'nin omzuna vurdu. "Bir şey olmadı. Kızım, iyi misin?"

Leigh, "Evet," diye mırıldandı. Artık eskisine oranla daha düzgün soluk alabiliyor, kalbi de o kadar şiddetli atmıyordu. Sadece dizleri kesiliyor, ayaklarının üstünde güç duruyordu. Bu genci arabaya almasaydık ben çoktan ölmüştüm, diye düşündü.

Hayatta kaldığı için çok talihli olduğunu anlayarak bayılacak gibi oldu. Yine ağlamaya başladı. Arnie onu arabaya götürürken de karşı koymadı.

Otostopçu, "Neyse, ben gideyim," dedi ama duruma pek güvenemezmiş gibi bir hali vardı.

Leigh başını kaldırdı. "Dur. Adın nedir? Hayatımı kurtardın. Adını bilmek istiyorum."

Otostopçu, "Barry Gottfried emrinizde," diyerek eğilip selam verdi.

"Ben Leigh Cabot'um. Bu da Arnie Cunningham. Tekrar teşekkür ederim."

"Öyle... Öyle." Arnie üzüntüyle teşekkür etmeye çalışıyordu.

Arnie ardından Leigh'in arabaya binmesine yardım etti. İçeride yine o pis koku vardı. Hem bu kez hafif de değildi. Çürüyen, pis bir şeyin, bir leşin kokusuydu bu. İçinden bir ses, bu aslında öfkenin kokusu, dedi. Zaten bu Plymouth da *Fury* tipi. Fabrikada ona öfke adını vermişler. *Şimdi bu öfkenin kokusunu duyuyorum.*

Etraf fırıl fırıl dönüyordu. Başını dışarıya uzattı. Kusmaya başladı. Sonra her şey simsiyah kesildi.

Arnie, "Öyle bayılınca ödüm patladı," dedi.

"Bayılma sayılmazdı. Kısa bir süre etrafı seçemedim."

Cabot'ların evinin önündeydiler. Motoru çalışan Christine kaldırımın yanında duruyordu.

"Beni çok korkuttun. Biliyorsun, seni seviyorum."

Kız kederle ona baktı. "Öyle mi?"

"Tabii seviyorum! Bunu biliyorsun Leigh!"

Genç kız derin bir soluk aldı. Bitkindi ama bu sözleri söylemesi gerektiğini de biliyordu. Konuşmayacak olursa ertesi sabah olanlar ona saçma gelecekti. Sabah olduğunda arabanın içindeki leş kokusuna inanabilir miydi? Yeşil gözlere dönüşen panel ışıkları olabilir miydi? Ertesi gün boğulma tehlikesi geçirdiğini de sadece göğsündeki hafif sızı yüzünden anımsayacaktı. Oysa olanların hepsi doğruydu ve Arnie de böyle olduğunu biliyordu.

Gencin gözlerinin içine bakarak, "Evet, beni sevdiğine inanıyorum," dedi. "Ama bir daha o arabaya binemem. Beni gerçekten seviyorsan o arabayı başından atarsın."

Arnie yüzüne şiddetli bir tokat yemiş gibi sarsıldı. "Sen... sen ne diyorsun Leigh?"

Şaşırdığı için mi böyle bakıyordu yoksa suçluluk duyduğu için mi?

"Ne dediğimi duydun. O arabayı başından atabileceğini sanmıyorum. Bunu yapacak güçte değilsin artık. Birlikte bir yere

gideceksek otobüse bineriz. Veya otostop yaparız ya da uçarız. Ama ölüm tuzağı olan arabana bir daha binmem."

Arnie'nin yüzündeki şaşkınlığın yerini, Leigh'in son günlerde sık sık gördüğü şiddetli öfke aldı. "Demek seni seviyorsam arabayı başımdan atacağım ha? Sen de tıpkı annem gibi konuşuyorsun!" Leigh cevap vermeyince devam etti. "Evet, arabada boğulacak gibi oldun. Kendini pek iyi hissetmediğini anlıyorum. Ama sonuçta boğazına tıkanan bir hamburger parçasıydı Leigh. Belki de lokmayı yutarken konuşmaya kalktın ya da soluk aldın. Zaman zaman insanların boğazına lokmaları tıkanır. Bu yüzden ölenler de olur. Tanrıya şükürler olsun sen ölmedin. Fakat bu yüzden arabamı suçlaman..."

Bütün bunlar akla yakındı ama Arnie'nin gözlerinde bir tuhaflık vardı. Gözlerinden onun yalan söylediği ya da hiç olmazsa gerçekleri saptırdığı anlaşılıyordu.

"Arnie, yorgunum ve göğsüm sızlıyor. Başım da ağrıyor. Düşüncemi ancak bir kez söyleyecek gücüm var. Dinleyecek misin?"

"Dinleyeceğim."

Leigh bir soluk alıp köşede duran Christine'e baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Ben... ben boğulurken... paneldeki ışıklar değişti... değişti. Bunlar gözlere benziyordu."

Arnie havlar gibi bir sesle güldü. Sesi pek sert çıkmıştı.

"O otostopçu... Gottfried denilen çocuk olmasaydı ölecektim Arnie. Ölecektim. Sen bundan önce üç yıl okul kafeteryasında çalıştığını söyledin. Ben mutfağa açılan kapının üstüne takılı olan Heimlich yöntemi posterini gördüm. Bunu sen de görmüş olmalısın. Ama bunu denemeye kalkmadın. Sırtıma vurmayı denedin. Oysa bunun etkisiz olduğunu biliyorsun. Ben de Massachusetts'te bir kafeteryada çalıştım. Orada önce insana boğulmak üzere olan birinin sırtına vurmanın işe yaramayacağını öğretiyorlardı."

Arnie tiz bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı.

Leigh cevap vermeyerek onun yüzüne baktı. Arnie onun bakışlarına ancak bir an karşılık verebildi. Sonra öfkeli, şaşkın,

mutsuz gözlerini kaçırdı. "Dinle, insanlar bazı şeyleri unuturlar. Haklısın. O yöntemi uygulamalıydım. Sana Heimlich yöntemini öğrettiklerine göre, bunu insanın kendi kendine de uygulayacağını bilmen gerekir. Sadece insan paniğe kapılarak öğrendiklerini o anda unutabilir..."

"Evet, doğru. Tıpkı senin o arabada pek çok şeyi unutman gibi. Örneğin, Arnie Cunningham olduğunu unutman gibi."

Arnie ısrara yeltendi. "Bu işi düşünmek için zamana gereksinmen var Leigh. Sana gereken..."

Leigh kendinden ummadığı bir şiddetle konuştu. "İşte buna gereksinmem yok. Ömrümde doğaüstü bir olayla karşılaşmamıştım. Bu tür şeylere hiç inanmazdım. Ama şimdi bir şeyler olduğunu ve etkilendiğini anlıyorum. O ışıklar göz gibiydi Arnie ve daha sonra pis bir koku, bir leş kokusu geldi burnuma."

Genç yine irkildi.

"Neden söz ettiğimi de biliyorsun."

"Hayır. Hiç fikrim yok."

"Ama sözlerimi duyunca bir sille yemiş gibi sarsıldın. Araban leş kokuyordu. Başka şeyler de var. Bazen arabanın radyosu sadece eski plakları çalan istasyonları alıyor. Bazen biz öpüşürken falan da motor duruyor. Sanki araba sevişmemizden hoşlanmazmış gibi duruyor Arnie."

Arnie, "Senin sinirlerin bozuldu," dedi. Sesinde korkunç bir sakinlik vardı.

Leigh, "Evet, sinirlerim bozuldu," diyerek ağlamaya başladı. "Senin sinirlerin de bozuk değil mi?" O anda ilişkilerinin sona erdiğini anlamıştı. Arnie'yi seviyordu ama her şey bitmişti. Bu yüzden çok üzülüyordu. "Anne ve babanla durmadan takışıyorsun. Will Darnell hesabına sık sık New York'a gidiyorsun. O şişko domuz için kim bilir ne pis işler çeviriyorsun ve o araba... araba..."

Daha fazla devam edemedi. Sesi kesildi. Elindeki paketler düştü. Eğilip almaya çalıştıysa da başaramadı. Arnie ona yardım etmeye kalkınca da şiddetle elini itti. "Paketlere dokunma! Ben toplarım!"

Genç doğruldu. Soluk yüzünden korkunç öfkesi okunuyordu. Ama gözlerinde çok acı bir ifade vardı. Sanki ıssız bir yerde kaybolmuştu.

Arnie, "Pekâlâ," derken sesi gözyaşları yüzünden boğuklaşmıştı. "İyi. Sen de diğerlerine katıl. O soysuzlarla birlik ol. Bak o zaman aldırıyor muyum!" Titreyerek bir soluk aldı ve eliyle ağzını örtüp engellemeye çalıştıysa da Leigh o anda onun hıçkırdığını duydu.

Arabaya doğru geri geri gitti. Elini arkaya doğru uzatıp etrafı yokladı. Christine oradaydı. "Sen delinin birisin! Çıldırmışsın! Bunu bil! Seni istemiyorum! Sana da, diğerlerine de ihtiyacım yok!"

Sesi uğuldayan rüzgâra uymak ister gibi yükselip tizleşti. "Sana ihtiyacım yok. Onun için..." Galiz bir küfür salladı. Sonra arabaya bindi ve Christine'in büyük farları yandı. Araba etrafa karları sıçratarak uzaklaştı.

Leigh olduğu yerde kaldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Birden mavi pamuklu geceliğinin üstüne yağmurluk giymiş, ayaklarına yeşil lastik çizmeler geçirmiş annesi yanında belirdi. "Şekerim, ne oldu?"

Leigh, "Bir şey yok," diye hıçkırdı. "Arnie'yle kavga ettik." O arabada başına gelenleri, Christine'in Arnie'nin beynini yiyerek beslenen bir vampir olduğunu annesine anlatamazdı ki.

Paketleri yerden alarak eve girdiler.

Kar lapa lapa yağıyordu.

Arnie gece yarısını geçene kadar arabayla dolaştı. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmiyordu. Radyoda eski parçalar çalıyordu. Sonra WDIL İstasyonu haberleri verdi. Eisenhower, işçilerle işverenlerin anlaşabileceklerini söylemişti. Kruşçev'in yapacağı yolculukla ilgili önlemler...

Arnie birden ellilerden kalma haberleri dinlemekte olduğunu anladı. O zamana kadar başına böyle bir şey gelmemişti.

Sonra Bobby Darin "Splish-Splash" adlı parçaya başladı.

Arnie başını çevirince yanında oturan Roland D. LeBay'i gördü. Koyu yeşil pantolon, solmuş haki gömlek giymiş olan adam ona göz çukurlarından bakıyordu. Bu çukurlardan birinin içine bir böcek yerleşmişti.

Roland D. LeBay, "Onlara her şeyi ödetmelisin," dedi. "Soysuzlara cezalarını vermelisin. Hepsinin tek tek canına okumalısın."

Arnie fısıldadı. "Doğru." Christine gecenin karanlıklarını yarıp karda izler bırakarak gidiyordu. "Evet, çok doğru."

35

Kısa Bir Aralık

Sandy Galton birden ortadan kayboldu. Onun kentten kaçtığı söyleniyordu. Kırk beşinde olan ve altmışından fazla gösteren şarapçı annesiyle uyuşturucu satan erkek kardeşi onun kaçmasına aldırış bile etmediler. Libertyville Lisesi'nde iki ayrı söylenti vardı. Birine göre Galton, Meksika'ya kaçmıştı. Diğeri daha doğru olabilirdi. Repperton'la tartışan Sandy Galton'un korkudan kaçtığını ileri sürüyorlardı.

Noel tatili yaklaşıyordu ve daima uzun tatillerden öncesinde olduğu gibi öğrencilerde bir huzursuzluk vardı. Kimse çalışmak istemiyor, sınıf projeleri yarım kalıyordu. Ayrıca öğretmenlerden bazıları hastalık bahanesiyle derslere gelmiyorlar, öğrenciler de dersleri kaytarıyorlardı.

Leigh Cabot'un yaklaşan Noel'e aldırdığı yoktu. Kız ilk kez bir sınavda kırık not almıştı. Kendini derslere veremiyordu bir türlü. Sık sık o korkunç günü, Christine'in yemyeşil gözlerini anımsıyordu. Boğulacağı sırada ne büyük bir nefret ve zaferle bakmıştı bu gözler.

Dennis Guilder hastanede koltuk değnekleriyle dolaşmaya başlamıştı artık. Fizik tedavisi de eskisi gibi acı vermiyordu. Noel resimleri, yaldızdan yapılmış dallar vesaireyle süslü hastane koridorlarından koltuk değneklerine dayanarak geçiyordu.

Devamlı çalınan Noel ilahilerini dinleyerek böyle dolaşırken kendi kendine, her şey çok daha kötü olabilirdi, diye yineliyordu Dennis.

O farkında değildi ama kısa süre sonra her şey çok kötü olacaktı.

36

Buddy ve Christine

12 Aralık Salı akşamı Libertyville Spor Salonu'nda yapılan basket maçını okul takımı Buccanners karşısında 54-48 kaybetti. Fakat taraftarlar oradan ayrılırlarken pek üzüntülü sayılmazlardı. Çünkü rakip takım gerçekten güçlüydü. Hem Libertyville'in yıldız oyuncusu Lenny Barongg tek başına 34 sayı yapmıştı.

Ama Buddy Repperton memnun kalmamıştı.

Buddy düş kırıklığına uğradığı için Richie de hemen durumu beğenmediğini söylemişti. Arabanın arkasında oturan Bobby Stanson da onlara katılmıştı.

Okuldan kovulalı birkaç ay olan Buddy birden kartlaşmışa benziyordu. Bunun bir nedeni bıraktığı sakaldı. Üstelik çok da içiyordu. Son zamanlarda korkunç düşler görmekteydi. Korkuyla titreyerek kan ter içinde uyanıyor ama gördüğü karabasanları pek anımsayamıyordu.

Ancak içki sayesinde o tatsız düşlere engel olabilmekteydi. Geceleri çalışıp gündüzleri de uyuyordu.

Türlü yeri ezilmiş, boyaları çizilmiş Camaro'nun camını açarak boşalan bir şişeyi dışarıya attıktan sonra elini arkaya uzattı. "Bir molotofkokteyli daha gönder."

Bobby Stanson saygıyla, "Hemen Buddy," diyerek bir şişe dolu Texas Driver'ı verdi. Buddy oyundan sonra bir kasa içki içeceklerini söylemişti.

"Bir donanmayı felç edecek kadar içkimiz var," diye gülmüştü.

Serseri, şişenin kapağını açarken direksiyonu dirsekleriyle tuttu. Sonra, şarabın yarısını lıkır lıkır içti. Şişeyi Richie'ye uzatıp

uzun uzun geğirdi. Camaro'nun farları 46 sayılı karayolunu aydınlatıyordu. Pennsylvania'nın kuzeydoğusuna doğru gidiyorlardı. Yarı sarhoş kafayla o tarafta kalan Squantic Tepesi'ni uygun bulmuştu. İnsan o ıssız yerde iyi kafa çekerdi.

Richie şişeyi Bobby'ye verdi. Texas Driver'dan nefret eden genç de çaresiz birkaç yudum içti. Biraz sarhoş olursa bu pis içkinin tadına aldırmayacağını umuyordu. Ertesi gün başı çatlar gibi ağrıyacak ve kusacaktı. Ama ertesi gün daha bin yıl uzaktaydı. Kendisini arabaya aldıkları için hâlâ heyecanlıydı. Çünkü henüz dokuzuncu sınıftaydı ve itliği, kötülüğü dillere destan olan Buddy Repperton'a korkuyla karışık bir hayranlık duyuyordu.

Buddy sıkıntıyla, "Tanrının belası hokkabazlar," diye söylendi. "Siz o hokkabazların oyununa basketbol mu diyorsunuz?"

Richie hemen kabul etti. "Barongg dışında hepsi gerzekti. Otuz dört sayı kaydetmek hiç fena sayılmaz."

Buddy arkadaşına dik dik baktı. "O kara maçadan nefret ediyorum. Zencilerden tiksinirim. Sen o orman tavşanını mı beğendin?"

Richie hemen, "Nasıl olur Buddy?" dedi. "Amma yaptın ha!"

Bobby birden arkadan atıldı. "Hangisini önce istersiniz? İyi haberi mi? Kötü haberi mi?"

"Kötü haberi ver." Üçüncü şişeye başlamış olan Buddy sadece öfke duyuyordu. O an için okuldan kovulmuş olduğunu unutmuştu. Okul takımını oluşturan gerzek namussuzların kendisini düşkırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

"Kötü haber şu. Bir milyon Marslı New York'a inmiş. İyi haberi duymak ister misiniz?"

Bobby kaba bir sesle, "İyi haber olamaz," diye homurdandı.

Richie çocuğa bu havaya giren Buddy'yi neşelendirmeye kalkmanın doğru olmayacağını söylemek istiyordu. Böyle girişimler işi daha tatsız hale koyardı. Yapılacak olan tek şey Buddy'nin kendine gelmesini beklemekti.

Buddy dört gözlü sıska Bozuk Para Welch, Kennedy Yolu'nda bir psikopat tarafından ezildiğinden beri böyleydi.

"İyi haber de şu: Marslılar zencileri yiyorlarmış." Bobby kahkahayla gülmeye başladı. Ama bir süre sonra tek başına

güldüğünü anladı. Hemen sustu. Başını kaldırınca Buddy'nin dikiz aynasından kendisine baktığını gördü. Serserinin gözlerindeki ifade kanının donmasına neden oldu.

Geride, belki dört beş kilometre arkada ışıklar parladı. Orada bir araba vardı anlaşılan.

Buddy, "Sen bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu. "Pis bir faşist şakası yapıyor ve güleceğimizi sanıyorsun. Sen pis bir faşistsin. Bunu biliyor muydun?"

Bobby'nin ağzı açık kaldı. "Ama sen zencilerin..."

"Ben Barongg'dan hoşlanmadığımı söyledim. Genel olarak zenciler de beyazlar kadar iyidirler." Bir an düşündü. "Aşağı yukarı o kadar iyi sayılırlar."

"Ama..."

Buddy, "Sözlerine dikkat et," diye hırladı. "Yoksa vücudunda birkaç delikle evine yürüyerek gidersin. O zaman popona 'ZENCİLERDEN NEFRET EDİYORUM' diye yazarsın."

"Oh." Bobby elektrik çarpmış gibi sarsılmıştı. Titrek sesle mırıldandı. "Özür dilerim."

"Bana şişeyi ver ve ağzını da kapa."

Bobby hemen şişeyi uzattı. Elleri titriyordu.

Buddy o şişeyi de boşalttı. SQUANTIC TEPESİ EYALET PARKI 5 KM yazılı bir işareti geçtiler. Eyalet parkının ortasındaki göl kıyısı yazları pek kalabalık olurdu. Fakat park kasımdan nisana kadar kapalıydı. Buddy parka gizlice girmek için altta bir yol bulmuştu. Kışları o sessiz yerde oturup içki içmekten hoşlanıyordu.

Arkalarındaki çift minik ışık epey büyümüştü. Bir buçuk kilometre kadar geride bir araba vardı.

"Bana bir molotofkokteyli daha ver, faşist domuz."

Bobby bir şişe Driver'ı uzatırken kafasını kullanıp hiç ses çıkarmadı.

Buddy yine şarabı kafaya dikti. Şişeyi Richie'ye uzatarak geğirdi.

"Yeter be adam."

"İç ulan. Yoksa bunu müsait bir yerine..."

Richie hemen, "Tamam emret," diyerek şarabı içti. Bir yandan da evde kalmadığına pişmandı.

Farları karanlığı yaran Camaro ilerliyordu.

Buddy dikiz aynasına bakınca diğer arabayı gördü. İyice hızlanmıştı. Kendi kilometre saatine bir göz attı. Yüzle gidiyordu. Arkalarındaki otomobilse en az yüz on yapmaktaydı. Buddy garip bir duyguya kapıldı. Sanki anımsayamadığı düşlerinden bir anı yaşıyordu. Soğuk bir el kalbini sıkar gibiydi.

İleride yol ikiye ayrılıyordu. 46 sayılı karayolu New Stanton'a, diğeri de Squantic Tepesi Eyalet Parkı'na gidiyordu. Orada büyük bir turuncu tabelaya "KIŞ AYLARINDA KAPALIDIR" yazılmıştı.

Buddy pek yavaşlamadan sola saparak tepeye doğru gitti. Parka giden bu yoldaki karları kürememişlerdi. Bu yüzden Camaro dönerken biraz sallandı ama sonra yola uydu.

Buddy yine dikiz aynasına baktı. Diğer arabanın 46 sayılı karayolunu izleyeceğini umuyordu. Çünkü kendi girdiği yolun sonunda sadece kapalı park vardı. Ama arkadaki araç dönemeci Buddy'den daha hızlı aldı. Artık aralarında yarım kilometreden az bir mesafe vardı. Güçlü beyaz farları Camaro'nun içini aydınlatıyordu.

Bobby ve Richie aynı anda dönüp arkaya baktılar. Richie, "Lanet olsun, bu da ne?" diye homurdandı.

Ama Buddy biliyordu. Birden anlamıştı. Bu Bozuk Para'yı ezen arabaydı. Evet, oydu. Bozuk Para'yı ezen psikopat o arabanın direksiyonundaydı ve peşine takılmıştı.

Gaz pedalını yere yapıştırdı. Camaro uçmaya başladı. Kilometre saatinin ibresi önce yüz ona, sonra ağır ağır yüz yirmiye çıktı. Karanlıkta iki yandaki ağaçlar birer gölge gibi gözüküyordu artık. Ama arkadaki ışıklarla arası açılmadı Camaro'nun. Aslında arkadaki araç daha da yaklaşmıştı. Şimdi bembeyaz ışıklı farları rahatlıkla seçiyorlardı.

Richie, "Yavaşla be adam," diyerek emniyet kemerini kaptı. İyice korkmuştu. "Bu hızla bir yuvarlanırsak..."

Buddy cevap vermedi. Direksiyonun üstüne yatmıştı ve zaman zaman da dikiz aynasına göz atıyordu.

İlerideki dönemece hızla daldı. Araba önce sağda yığılı karların içine girerek sallandı, sonra sola kaydı. Neyse Buddy direksiyonu düzeltti ve ok gibi ileriye atıldılar.

Richie, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Ne olur hızını kes Buddy!"

Sıkıca tuttuğu direksiyonun üstüne eğilmiş olan Buddy sadece sırıttı. Kanlı gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Driver şişesi de hâlâ iki bacağının arasındaydı. Birden bağırdı. "Haydi bakalım, dönemeci benim gibi al da göreyim! Nasıl olsa devrilirsin!"

Fakat bir an sonra daha da yaklaşan farları gördü. Buddy'nin gülüşü silindi. İlk kez bacaklarından başlayan bir soğukluğun kasıklarına doğru çıktığını hissetti. Korku... Gerçek korkuydu bu. Bu duyguyu ilk kez tadıyordu.

Bobby kendilerini kovalayan arabayı izliyordu. Öne döndüğünde yüzü sararmış ve derileri de adeta sarkmıştı. "O araba dönemeçte sallanmadı bile. Bu imkânsız! Bu..."

Richie, "Buddy, kim o?" diye sordu.

Uzanıp Buddy'nin koluna dokunacak oldu. Ama şiddetle itilen eli sağ cama çarptı.

Buddy, "Bana dokunmaya kalkma," diye fısıldadı. Önündeki yolda kar vardı sadece. Camaro saatte yüz otuz kilometreden fazla hızla gidiyordu. Kaygan, karlı yol gerçekten tehlikeliydi. "Bana dokunma Richie. Bu hızla giderken dokunma."

"O araba..." Sesi titreyen Richie devam edemedi.

Buddy bir an ona baktı. Arkadaşının kanlanmış küçük gözlerindeki korkuyu gören Richie'nin boğazına bir şey tıkandı. Ödü patlamıştı.

"Evet, öyle sanıyorum. O manyak."

Orada hiç ev yoktu. Sadece ağaçları ve karları görüyorlardı.

Bobby arkadan bağırdı. "Bize çarpacak!" Sesi ihtiyar bir kadınınkinden farksızdı. "Buddy, bize çarpacak!"

Arkalarındaki arabayla Camaro'nun tamponu arasında sadece bir buçuk metre kadar bir şey vardı. Güçlü farları Camaro'nun içini iyice aydınlatıyordu. Bir an sonra sert bir ses duyuldu.

Camaro sallandı ve yana kaydı. Arkadaki araba biraz geri kaldı. Buddy'ye o anda uçuyorlarmış gibi geldi. Camaro birden hızla kayıp bir yere çarparsa kuşkusuz birkaç takla atardı.

Gözyaşı kadar sıcak ve yakıcı bir ter damlası alnından süzülüp gözüne girdi.

Camaro kısa süre sonra düzeldi. Buddy arabayı kontrol edebildiğini anlayınca gaz pedalını tam yere yapıştırdı. 1958'den kalma paslı tenekedeki Cunningham'sa, Camaro onu rahatça ekerdi. Pek anımsayamadığı düşlerinde buna benzer bir olay yok muydu?

Motor artık feryat ediyordu. İbre dakikada 700 devri gösteren kırmızı çizginin üstündeydi. Kilometre saati de yüz kırk kilometreyi aştıklarını belirtiyordu.

Bobby, "Tanrım, ne olur beni öldürme," diye yalvarıyordu. "Oh Tanrım, sen bilirsin..."

Buddy, Pislik Surat'ın arabasını benzettiğimizde o yanımızda değildi, diye düşündü. Olanları bilmiyor. Zavallı şanssız orospu çocuğu... Aslında Bobby'ye acıdığı falan yoktu. Birine acıyabilecek olsa kuşkusuz bu pire beyinli liseli için üzülürdü. Sağında dimdik oturan Richie Trelawney'in soluk yüzü bir mezar taşı kadar kasvetliydi. Fakat gözlerinden onun da durumu bildiği anlaşılıyordu.

Araba fısıldar gibi sesler çıkararak onlara yaklaşıyordu. Buddy buna inanamıyordu. Bu olamazdı. Ama gerçekten de arkadaki araç yaklaşıyordu. Buddy onun öldürmek için geldiğini de biliyordu. Parka girmek için yararlandığı dar yola sapamadı. Yanından hızla geçti. Artık pek zamanı, yeri ve imkânı kalmamıştı.

Arkadaki araba yine Camaro'ya vurdu. Yüz kırktan süratli giden Camaro bu kez fena kaydı. Buddy umut olmadığı kanısına vararak direksiyonu bırakıp emniyet kemerini yakaladı. Ömründe ilk kez bunu taktı.

Aynı anda Bobby Stanson büyük bir korkuyla haykırdı. "Kapı, be adam! Oh Tanrım... Buddy, kapı!"

Camaro son tepeyi de aşmıştı. Karşıda iki yol vardı. Bunlardan biri parka giriş, diğeri çıkış içindi. İkisinin arasında da

yanlarında beton duvarlar yükselen bahçe kapısı bulunuyordu. Yazları orada bir kadın oturup parka girenlere bilet keserdi.

Şimdi iki araba inanılmaz hızla giderken farlar o tahta kapıyı aydınlatıyordu.

Buddy, "Belanı versin, Pislik Surat!" diye bağırdı. "Senin de, bindiğin atın da belasını versin!" Bunu ağza alınmayacak küfürler izledi. Arabanın kaymasına engel olmak için olanca gücüyle direksiyonu kırdı.

Bobby yine feryat etti. Richie Trelawney elleriyle yüzünü örttü. Dünyadaki son düşüncesi de, kırılan camlardan korun, oldu. Kırılan camlardan korun. Kırılan camlardan korun.

Camaro'yu izleyen arabanın farları etrafı iyice aydınlatıyordu. Buddy birden haykırmaya başladı. Bu gerçekten Pislik Surat'ın arabasıydı. O geniş panjuru tanımamak olanaksızdı. Fakat direksiyonda kimse yoktu. Araba tümüyle boştu.

Çarpmadan iki saniye kadar önce Christine'in farları Buddy'nin solunu aydınlattı. Plymouth giriş yolunu kapatan tahta engeli kırıp hızla geçti. Buddy Repperton'un Camaro'su da kapının yanındaki betona olanca hızıyla bindirdi. Camaro'nun arka yanını akordeona çevirdi beton. Bobby Stanson da o sırada ezilerek öldü. Buddy sırtına dökülen sıcak suyu andıran şeyi hayal meyal fark ediyordu. Üstüne akan Bobby Stanson'un kanıydı.

Camaro havalanarak bir takla attı. Sonra yere çarparak durdu. Yerinden çıkan motor Richie Trelawney'in üstüne düştü. Delikanlının belden aşağısı parçalandı. Benzin deposu delinen Camaro olduğu yerde kalmıştı.

Buddy Repperton sağdı. Uçan cam parçaları birkaç yerini kanatmıştı. Bir kulağı neşterle kesilmiş gibi uçmuştu. Başının sol yanında kırmızı bir delik vardı. Bir bacağı da kırılmıştı ama sağdı. Emniyet kemeri onu korumuştu. Eliyle tokayı çekiştirip kemeri açtı. Alevlerin çıtırtısını ve kavurucu sıcaklığını hissediyordu.

Kapıyı açmayı denedi ama sıkışmıştı. Soluk soluğa kendini bir zamanlar ön camın bulunduğu yerden dışarı attı.

Ve Christine'i gördü.

Christine on iki metre kadar ileride, karşısında duruyor, motorunun sesi dev bir hayvanın ağır ağır solumasını andırıyordu.

Buddy kuruyan dudaklarını yaladı. Her soluk alışında sol yanında bir şey acı veriyordu. Demek kaburgaları da kırılmıştı.

Christine'in motor sesi yükseldi ve hafifledi. Yükseldi ve hafifledi. Buddy, Elvis Presley'in "Jailhouse Rock" adlı parçayı söylediğini hayal meyal duydu. O anda kendini garip bir karabasan görüyor sandı.

Alevler karları turuncumsu bir renge boyuyor, homurtulu bir ses çıkıyordu. Depo patlayacaktı.

Ve patladı. Buddy sert bir elin kendisini şiddetle ittiğini hissetti. Havalanarak biraz ileriye, acıyan yanının üstüne düştü. Ceketi alev almıştı. İnleyerek karda yuvarlandı ve ceketi söndürdü. Sonra dizlerinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Arkasında Camaro çatırdayarak alev alev yanıyordu.

Christine'in motoru hızlanıp yavaşlıyor, hızlanıp yavaşlıyordu.

Buddy elleri ve dizleri üstünde doğrulmayı başardı. Yüzüne düşen terden ıslanmış saçların arasından Cunningham'ın Plymouth'una baktı. Araba engeli parçalayarak geçtiği sırada panjuru içine çökmüştü. Radyatörden de antifrizle karışık su akıyordu.

Buddy yine dudaklarını yaladı. Dudakları kertenkele derisi kadar kuruydu. Sırtı da alev alev yanıyordu. Söndürdüğü ceketinin kokusunu duyuyordu. Fakat ceketiyle birlikte altındaki gömlek, tişört ve sırtının da yanmış olduğunun farkında değildi.

Konuştuğunu hayal meyal sezdi. "Dinle. Hey, dinle..."

Christine'in motoru çığlığa benzeyen bir ses çıkardı. Araba birden saldırdı. İçeriye çökmüş panjur tıpkı soğuk soğuk sırıtan bir ağza benziyordu.

Buddy avuçlarına ve dizlerine dayanarak öylece kaldı. Yana sıçrayıp kaçmaya çalışmak için duyduğu önüne geçilmez arzuya karşı koymaya çalıştı. Korkunç bir paniğe kapılmıştı. Arabada kimse yoktu. Daha zeki biri bu durum karşısında çoktan çıldırırdı.

Son anda sola doğru dönerek yuvarlandı. Kırık bacağındaki kemikler birbirine sürttüğü için de can acısıyla haykırdı. Kurşun

gibi bir şeyin bir iki santim açığından geçtiğini hissetti. Sonra Christine'in stop lambaları karları kızıla boyadı.

Araba patinaj yaparak döndü ve yine üstüne geldi.

Buddy, "Hayır!" diye bağırdı. Göğsüne korkunç bir acı saplandı. "Hayır! Hayır! Ha..."

Artık içgüdüsü ve refleksleri yönetiyordu onu. Birden fırladı. Bu kez araba daha yakından geçmişti. Ayakkabısının tekinin köselesini götürdü. O anda Buddy'nin sol ayağı uyuştu. Deli gibi ellerinin üstünde emekleyerek döndü. Ağzından akan kanlara burnundan akan sümüğü karışıyordu. Kırılan kaburgalardan biri ciğerine batmıştı. Kulağının kesildiği yerden akan kanlar yanağından süzülüyordu. Soluğu hırıltılı hıçkırıklar gibiydi.

Christine durdu.

Egzozundan beyaz buharlar çıkıyordu. Motoru bir homurdanıyor, bir mırıldanıyordu. Ön cam kapkara bir boşluğu andırıyordu. Buddy'nin gerisinde Camaro'dan alevlerle kara dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bu cehennemde arka koltukta oturan Bobby Stanson'un başı bir yana kaymıştı. Kömürleşmekte olan yüzünde dişleri gözüküyor, sanki sırıtıyordu.

Buddy, benimle oynuyor, diye düşündü. Benimle oynuyor. Tıpkı bir kedinin fareyle oynaması gibi.

"Lütfen," diye inledi. Farlar gözlerini kamaştırıyordu. "Lütfen... ben... yalvarırım... Ona çok üzüldüğümü söyleyeceğim... Ellerimin dizlerimin üstünde yürüyerek, sürünerek ona gideceğim. Özür dileyeceğim. İstediğin buysa... Yalnız lütfen... yalvarırım... yal..."

Motor bir çığlık attı. Christine eskiçağlardan kalan bir canavar gibi saldırdı. Buddy de bağırarak yine yana kaçtı. Ama bu kez tampon aşık kemiğine çarparak diğer bacağını da kırdı. Aynı anda onu sete doğru fırlatmıştı.

Christine geri gelirken, Buddy bir şansı olduğunu anladı. Bu küçük bir şanstı. Sete çıkabilirdi. Artık bir şey hissetmeyen elleriyle karları kazarak tırmanmaya çalışıyor, kırık bacaklarının verdiği dayanılmaz acıya aldırmıyordu. Şimdi feryat eder gibi

soluk almaktaydı. Sonra farların ışığı genişledi ve motorun sesi yükseldi. Arabanın insan yiyen korkunç bir kaplan gibi peşinde olduğunu biliyordu.

Bir çatırtı oldu ve bunu madeni bir ses izledi. Buddy bir ayağı Christine'in tamponu yüzünden kara batınca acıyla bağırdı. Bacağını çekip kardan çıkardı. Ayakkabısı karlara gömülü kalmıştı.

Buddy gülerek, kendi kendine konuşarak, ağlayarak setin üstüne çıkmayı başardı. Düşmemek için kollarını iki yana atarak durmaya çalıştı.

Geri basmış olan Plymout'un birden sete doğru geldiğini gördü. Buddy'nin durduğu yerin otuz santim kadar altında bir yere çarptı. Bu vurma panjurun daha da bükülmesine neden oldu ama Buddy düşmedi. Christine geri bastı. Motoru büyük bir öfkeyle haykırır gibi sesler çıkarıyordu.

Buddy zaferle bağırarak ortaparmağını ona doğru salladı. "Namussuz! Seni yendim." Bunu bir dizi küfür izledi. Ağzından kanlı tükrükler saçılıyor, her soluyuşunda sol tarafındaki acı artıyordu.

Christine homurdanarak öne atılıp yine sete çarptı. Bu kez ilk darbe yüzünden gevşeyen topraklar aşağıya kaydı ve Christine'in homurdanan burnunu örttü. Neredeyse Buddy de kayan topraklarla birlikte aşağıya düşüyordu. Kendini ancak vücudunu geriye vererek kurtarabildi. Ama bu kez bacaklarının sancısı dayanılacak gibi değildi. Yan yatarak sudan çıkarılmış bir balık gibi soludu.

Christine yine geldi.

Buddy, "Git buradan!" diye bağırdı. "Git buradan çılgın kalktak!"

Ama araba yine sete vurdu. Buddy, Christine bir kez daha çarpacak olursa aşağıya düşeceğini anladı. Karla birlikte Christine'in üstüne inecekti. Kendini geriye doğru attı ve setin öbür tarafına yuvarlandı. Kırık kaburgaları yere çarpınca canhıraş bir çığlık attı. Karların arasında yatıp kaldı. Dişleri birbirine vuruyor, vücudu zangır zangır sarsılıyordu.

Christine gelmedi ama motorunun hafif sesini duyuyordu. Araba gelmiyor, bekliyordu.

Buddy sete baktı. Bunun öbür tarafında yanan Camaro'nun alevlerinin ışığı azalmaktaydı. Camaro devrileli ne kadar olmuştu? Bunu bilemiyordu. Acaba biri yangını görüp kendisini kurtarmaya gelir miydi? Bunu da bilemiyordu.

Buddy iki şeyi aynı anda fark etti. Ağzından kanlar akıyordu. Hem korkutacak kadar hızlı akıyordu kanı. Ve vücudu buz gibiydi. Biri gelmezse donacaktı.

Benliğini yine korku sardı. Karların içinde debelenerek doğrulup oturdu. Acaba sürüne sürüne sete tırmanıp arabaya bakabilir miydi? Onu görmemek daha korkunçtu. Yine sete bir göz attı. Birden soluğu kesildi.

Orada bir adam duruyordu.

Ama o bir adam değil bir cesetti. Yeşil pantolonlu, çürümekte olan bir ceset. Gömleği yoktu, etleri dökülmekte olan vücuduna üstü küflenmiş bir bel korsesi takmıştı. Yüzünün derisinin altından yer yer kemikler çıkıyordu.

O hortlak, "Buraya icabına bakmaya geldim soysuz," diye fısıldadı.

Buddy kontrolünü o anda kaybederek deli gibi haykırmaya başladı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Uzun saçları havaya kalkmış, kan ve is içinde kalan yüzünün üstünde kocaman bir miğfer gibi duruyordu. Ağzından fışkıran kanlar parkasının yakasını ıslatıyordu. Kendisine doğru gelen hortlaktan kaçabilmek için geriye doğru kaymaya çalıştı. Elleriyle karları küreyerek kaba etlerinin üstünde kaymayı denedi. Ölünün gözleri yoktu. Gözlerini Tanrı bilir hangi böcekler yemişti. Artık onun kokusunu da duyuyordu. Bu leş kokusu... ölümün kokusuydu.

Roland D. LeBay etleri dökülen ellerini Buddy Repperton'a doğru uzatarak sırıttı.

Buddy haykırdı. Buddy uludu. Sonra birden vücudu kazık gibi kesildi. Ağzı açılmış, elleri paralanmış parkanın soluna, kalbinin üstüne doğru gitmişti. Sonunda kırılan kaburganın

ucu kalbini delmişti. Sırtüstü düştü. Ayakları karları tekmeledi. Sonra gevşeyen ağzından beyaz bir buhar yükseldi. Son nefesini vermişti.

Sette gördüğü şey birden yok oldu. Orada ayak izi de kalmamıştı.

Setin öbür yanında Christine'in motoru zaferle bağırdı. Bu ses tepelerden yankılanıyordu.

Squantic Gölü'nün öbür yanında, on beş kilometre kadar ötede kayak yapan genç bir adam bu sesi duyarak durdu.

Birden tüyleri diken diken oldu. Öbür tarafta bir araba olduğunu biliyordu. Fakat nedense bir an tarihöncesi çağlardan bir yaratığın ansızın uyanarak avının peşinden geldiğini sanmıştı. O pek iri bir kurt ya da eşi görülmemiş bir kaplan olabilirdi.

Ne var ki, ses yinelenmediği için kayakçı kısa süre sonra yoluna devam etti.

37

Darnell Düşünüyor

Will Darnell, Buddy Repperton ve arkadaşları Christine'le Squantic Tepesi'nde karşılaştıkları akşam gece yarısından sonraya kadar garajda kaldı. Astımı o gün pek azmıştı. Böyle zamanlarda yatmaktan korkuyordu. Oysa diğer zamanlar yastığa başını koyar koymaz uyurdu.

Doktor ona uykusunda boğulup ölmesi olasılığı bulunmadığını söylemişti. Ama yaşı ilerledikçe zayıflayan akciğerleri yüzünden uykuda boğulacağından büsbütün korkmaya başlamıştı. Bu korkunun mantıksız olması da durumu değiştirmiyordu. Kırk dokuz yıldan beri, yani on iki yaşına girdiği günden bu yana kiliseye gitmemişti. Yine de on hafta önce hayata gözlerini yuman Papa John Paul'ün aslında neden öldüğünü çok merak ediyordu. John Paul yatağında ölmüş ve cesedini sabahın üçünde bulmuşlardı. İşte bu Will'in aklından çıkmıyordu.

O gece dokuz buçukta garaja geldi. 1966 model Chrysler Imperial'i kullanıyordu. Bundan başka bir arabaya sahip olmak niyetinde değildi. İşte o sıralarda Buddy Repperton dikiz aynasında uzaktaki farları seçmişti.

Will'in iki milyon dolardan fazla parası vardı. Ama para artık ona pek zevk vermiyordu. Şimdi paranın pek gerçek olduğuna da inanmıyordu. Astımı dışında hiçbir şey gerçek değildi zaten. Bu da korkunç sayılacak kadar gerçekti. Will hastalığını unutmasını sağlayacak her şeyle ilgilenmeye hazırdı.

Örneğin, Arnie Cunningham'ın sorunu yüzünden hastalığını unutur gibi oluyordu. Güçlü içgüdüleri çocuğu garajdan uzaklaştırmasını, onun bazı bakımlardan tehlikeli olduğunu söylerken, Cunningham'ı yanında tutmasının nedeni de buydu. Onun sayesinde hastalığını aklından çıkarabiliyordu.

Cunningham ve onardığı 1958 modelde bir şeyler vardı. Garip bir şey oluyordu.

Çocuk o gece garajda değildi. O ve Libertyville Lisesi Satranç Kulübü'nün bütün üyeleri Philadelphia'ya gitmişlerdi.

Kuzey Eyaletleri Liselerarası Sonbahar Turnuvası'na katılacaklardı. Cunningham buna gülmüştü. Arnie, Buddy Repperton'un saldırdığı yüzü sivilceli, endişeli çocuğa benzemiyordu artık. Will onun hemen pes edecek korkak bir çocuk ve belki de aynı zamanda o biçim olduğunu sanmıştı. Ama sonra yanıldığını anladı.

Cunningham epey değişmişti. Artık bir şeye inanmayan, insanlarla alay eden biri olmuştu.

Bir gün önce büroda oturuyorlardı. Purolarını içerlerken Cunningham, "Çoktandır satranç kulübüne gittiğim yok," demişti. Bu arada çocuk puroya da alışmıştı. "Bu durumda da artık kulübün üyesi sayılmıyorum. Fakülte danışmanı Slawson da bunun farkında. Ama en iyi oyuncularıyım. Soysuzların hepsinden iyiyim. Onun için turnuva bitene kadar bunu görmezlikten gelecekler." Birden yüzünü buruşturup iki eliyle belini tutmuştu.

Will, "Belini bir doktora göstersen," diye önermişti.

Arnie birden göz kırpmıştı. "Buna gerek yok. Bir kadınla şöyle güzelce bir iş tutsam sorun kalmaz. Böylece belkemiğim de gerilir." O anda on sekizinden çok büyük biri gibi görünmüştü Will'e.

"Turnuvadan sonra benim için Albany'ye gitmeni istiyorum oğlum."

"Cumartesiye mi?"

"Evet."

"Ne iş var?"

"Arabamı, yani benim Chrysler'i alıp Albany'ye götüreceksin. İş bu. Henry Buck elden çıkarmak istediği kullanılmış on dört temiz araba olduğunu söylüyor. Onlara bakarsın. Sana boş çek vereceğim. Arabaları beğenirsen anlaşırsın. Çalıntı mala benziyorlarsa ona ne yapacağını söylersin."

"Peki yanımda ne götüreceğim?"

Will onu uzun uzun süzmüştü. "Korkmaya mı başladın Cunningham?"

Arnie purosunu tablaya bastırıp söndürürken, "Hayır," demişti. "Yalnız her seferinde tehlikenin biraz daha arttığını hissediyorum. Bu seferki kokain mi?"

"İstemiyorsan Jimmy'yi yollarım."

"Yok sadece ne taşıyacağımı söyle."

"İki yüz karton Winston."

Arnie gülmüştü. "Satranç turnuvasından sonra bu bir değişiklik sayılır."

Will, Jimmy Skyes'ın bezgin bir tavırla garajı süpürdüğünü gördü. Yirmi beşindeki Jimmy uzun boylu ve sıskaydı. Fakat geri zekâlı olduğu için ancak on yedisindeymiş gibi duruyordu. Şimdi saçlarını hayran olduğu Cunningham gibi tarıyordu. Ellilerde Elvis'in moda ettiği saç biçimindeydi bu. Boş garajda Jimmy'nin süpürgesinin hafif hışırtısından başka ses duyulmuyordu.

Kalkıp yaklaştı Will. "Bu gece garaj pek hareketli değil mi?" Sesi bir hırıltıdan farksızdı.

Jimmy başını çevirip ona baktı. "Hayır efendim. Bay Hatch gelip Fairlane'ini aldığından beri kimse uğramadı."

Will, "Şaka yaptım," dedi. Cunningham'ın orada olmasını istiyordu. Jimmy'yle ahbaplık etmek imkânsızdı. O her lafı olduğu gibi kabul ederdi. Yine de belki genci bürosuna çağırıp kahve ikram edebilirdi. Kahveye biraz da Courvaiser konyağı katardı. Böylece bir üçlü oluştururlardı. Kendisi, Jimmy ve astım. Tam Jimmy'yi çağıracağı sırada durdu. Birden yirmi numaralı bölmenin boş olduğunu fark etmişti. Christine yoktu.

"Arnie buraya uğradı mı?"

Jimmy dönüp yirmi numaralı bölmeye baktı. "Ya, evet."

Will sırıttı. "Bizimkini satranç turnuvasından attılar ha?"

Jimmy, "Öyle mi?" diye sordu. "Vah vah. Yazık olmuş değil mi?"

Willy, Jimmy'yi boynundan yakalayıp iyice silkelemek için kendisini güç tuttu. Ama öfkelenmemesi gerekiyor, sinirlendiğinde soluk alması daha zorlaşıyordu. "Arnie ne dedi Jimmy? Onu gördüğünde ne söyledi?" Ve o anda birden Jimmy'nin Arnie'yi görmemiş olduğunu sezdi.

Geri zekâlı genç sonunda Will'in ne istediğini anlayabildi.

"Ah, onu görmedim. Sadece Christine'in kapıdan çıktığını gördüm. Amanın ne güzel araba. Arnie onu iyi onardı doğrusu. Araba sihirli gibi."

Will, "Evet, sihirli gibi," diye mırıldandı. Christine'i düşündüğünde birkaç kez bu söz gelmişti aklına. Jimmy'yi kahveyle konyak içmek için davet etmekten vazgeçti. Yirmi numaralı bölmeye bakıyordu. "Sen evine gidebilirsin artık."

"Ama Bay Darnell, bu gece altı saat çalışacağımı söylediniz. Daha saat on bile olmadı."

"Ziyanı yok. İzin veriyorum."

Jimmy'nin çamur rengi gözleri bu beklenmedik ve duyulmadık lütuf yüzünden parladı. "Sahi mi?"

"Evet, evet. Haydi git Jimmy. Tamam mı?"

Jimmy derin bir düşünceye daldı. Adamın yanında beş altı yıldır çalışmaktaydı ve ilk kez böyle bir şey oluyordu. Kalpsiz

Darnell'i de yaklaşan Noel etkilemişti herhalde. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı.

Will dönüp bürosuna girdi ve yerine oturdu. Bunca yıldır zekâsı sayesinde sağ kalabildiğinin farkındaydı. Hiçbir zaman yakışıklı olamamıştı. Kendini bildi bileli, yani delikanlılık çağına girdiğinden beri şişmandı. Sağlığı da hep bozuktu. Çocukluğundan beri türlü hastalık geçirmişti, şimdi de şekeri ve astımı vardı. Fakat kafası daima iyi çalışmıştı. Bu sayede herkesten hep bir adım ileride olmayı başarabilmişti.

Arkasına yaslanarak Arnie'yi düşünmeye başladı. Kafasını çalıştırıp bu işi de anlayacaktı. Cunningham'ın kendisini iyi yönde etkileyen bir yanı vardı. Belki de Buddy Repperton'a karşı koyduğu zaman onu yıllar öncesinde kalan Will Darnell'e benzetmişti. Cunningham kendisi gibi çocuk felci geçirmemişti. Mariz de değildi. Ama onun da sivilceleri vardı. Sevilmiyordu ve yalnızdı. Genç Will Darnell de öyleydi.

Cunningham da Will Darnell gibi zekiydi.

Zekâ ve o araba... O garip araba...

Kalkıp dolaptan Fransız konyağını aldı. Şişeyi kahve ibriğinin yanına koyarak yine oturdu. Olayları tarihlerine göre kafasından geçirmeye başladı.

Ağustos sonu: Repperton ve Cunningham dövüşmüşlerdi. Darnell, Repperton'u kovmuştu. Repperton'un itliğinden, dayılık taslamasından bezmişti. O New York ve New England'a mal götürüyordu ve dikkatsizlik etmeye başlamıştı. Bu tür işlerde dikkatsizlik çok tehlikeliydi. Meraklı bir aynasız hepsinin mahkemeye gitmesine neden olabilirdi. Darnell, Libertyville'de hapse girmeyeceğinden emindi. Yine de böyle bir olay tatsız olurdu. Eskiden bu tür şeylere aldırmazdı ama yaşlanıyordu artık.

Will fincanına kahve koydu. Biraz da konyak ekledi. Cebinden bir puro çıkarıp yaktı. Astımın belasını versin, diye düşünüyordu. Konyaklı kahvesinden bir yudum alarak sessiz, loş garaja baktı.

Eylül: Çocuk arabasıyla trafiğe çıkabilmek için ondan aracın muayene edildiğini belirten etiket ve acentelere verilen geçici pla-

kalardan istemişti. Çünkü kızını futbol maçına götürecekti. Darnell onun isteğini yerine getirmişti. Çünkü bir zamanlar o etiketleri yedi dolardan satar ve bunların hangi arabalara yapışacağına bile bakmazdı. Hem çocuğun arabasının durumu iyi görünüyordu. Cunningham arabayı çok iyi onarıyordu anlaşılan.

Ama bu da çok tuhaftı, çünkü kimse Cunningham'ın orada büyük bir onarım yaptığını da görmemişti. Evet, küçük işleri halletmişti. Stop lambalarını, lastikleri değiştirmişti. Çocuk arabadan anlıyordu. Will bir gün böyle yerinde otururken onun arka koltuğun kılıfını değiştirmesini seyretmişti. Fakat kimse onu arabanın egzozunu onarırken görmemişti. Oysa 1958 yaz sonunda ilk kez garaja girdiğinde arabada egzoz diye bir şey kalmamıştı. Kimse Cunningham'ın kaportayla ilgilendiğini de görmemişti. Çocuk bölmeye soktuğunda cüzamlı gibi görünen arabanın üstü yepyeni olmuştu. Darnell durumu Jimmy Sykes'a sormuştu. O da Arnie'nin işleri herkes gittikten sonra, yani gece yaptığını söylemişti.

Darnell, "Çok fazla gece işi," diye söylenirken konyaklı kahvenin bile gideremediği bir ürpertiye kapıldı. Evet, gece çalışmış olacaktı. WDIL'deki eski şarkıları dinleyip çalışmış olmalıydı.

Sonra Plymouth'un odometresi de bir tuhaftı... geri gidiyordu. Cunningham sinsi sinsi gülümseyerek bunu kendisine göstermişti. Will'e arabanın aldığı her kilometreye karşılık odometrenin beş kilometre geri gittiğini açıklamıştı.

Will, "Ortada garip bir şey var," diye söylendi yüksek sesle. "Bir acayiplik var."

Cunningham arabayı inanılmayacak şekilde onarmıştı. Bu da bir sihirbazlığı andırıyordu.

Will, Noel Baba'ya, perilere filan inanmazdı ama dünyada tuhaf şeyler olduğunu kabul ederdi. Aklı başında bir insan bunları kabullenir ve fırsat bulursa da yararlanırdı. Will'in Los Angeles'ta oturan bir arkadaşı 1967'deki depremden hemen önce karısının hayalini gördüğünü söylemişti. Will bu iddiada kuşkulanacak bir şey görmemişti. Fakat arkadaşının bu iddia yüzünden kazançlı

çıktığını görseydi hemen kuşkulanırdı. Başka bir dostu da korkunç bir kaza geçirip hastaneye kaldırıldıktan sonra yatağının ayakucunda ölmüş babasının belirdiğini anlatmıştı.

Will ömrü boyunca böyle hikâyeler duymuştu. Bunlara ne inanmış, ne de inanmamıştı. Bu konuda kararsızdı, çünkü insanların doğmadan önce nereden geldiklerini ve ölünce de nereye gittiklerini kimse bilmiyordu. Papa ve diğer din adamları ne derlerse desinler, Will gerçeği kimsenin bilmediğine inanıyordu. Şimdiye dek doğaüstü olaylara kayıtsız kalmış, çünkü başına açıklanamayacak türden bir şey gelmemişti.

Ama şimdi öyle bir şey oluyordu galiba...

Kasım: Repperton ve dostları Cunningham'ın havaalanındaki arabasının canına okumuşlardı. Çekme taşıtının getirdiği araba berbat haldeydi. Will buna bakarak, bir daha asla işlemez, diye düşündüğünü de anımsıyordu. Ay sonunda da Welch denilen çocuk Kennedy Yolu'nda ezilmişti.

Aralık: Bir eyalet polisi garajda dolaşmaya başlamıştı. Junkins adlı aynasız gelip Cunningham'la konuşmuştu. Üstelik Cunningham yokken de yine gelmişti. Arabasındaki büyük hasar konusunda Cunningham'ın neden yalan söylediğini sormuştu. Darnell de, "Neden bana soruyorsun?" diye homurdanmıştı. "Onunla konuş. Tanrının cezası Plymouth benim değil. Ben burasını çalışan erkeklerin arabalarını onarıp evlerine ekmek götürebilmeleri için açtım."

Junkins bu sözleri sabırla dinlemişti. Aynasız, Will Darnell'in o garaj ve eski yedek parça işinden başka dümenler çevirdiğini biliyordu. Fakat Darnell de onun bildiğini bildiği için sorun yoktu.

Junkins bir sigara yakıp, "Seninle konuşuyorum," demişti. "Çünkü çocuğa sordum ve bana gerçeği söylemedi. Bir ara anlatmak istediğini sezdim. Bir şeyden ödü patlamıştı. Ama sonra ağzı kapandı ve bana bir şey açıklamadı."

"Arnie'nin Welch adlı çocuğu ezdiğini düşünüyorsan söyle."

Junkins, "Hayır," diye yanıtlamıştı. "Ailesi onun cinayet saatinde evde uyuduğunu açıkladı. Ailenin çocuğu korumaya

çalıştığını sanmıyorum. Fakat arabaya hasar verenler arasında Welch de vardı. Bundan eminiz. Cunningham arabaya fazla zarar vermediklerini ileri sürerek yalan atıyor. Bunun nedenini bilemiyorum. İşte bu durum beni çıldırtıyor. Şimdi arabanın buraya getirildiğinde ne durumda olduğunu sen anlat Darnell."

Darnell de aynasızla olan konuşması boyunca ilk kez yalan uydurmuştu. "Pek fark etmedim."

Oysa arabanın berbat durumda olduğunu görmüştü. Arnie' nin hasarı önemsiz hale sokmaya çalışmasının, yalan atmasının nedenini de biliyordu. Hasar aynasızın sandığından daha da büyüktü. O itler arabayı delik deşik etmekle kalmamışlar, Plymouth'u öldürmüşlerdi. Cunningham yalan söylüyordu, çünkü Christine çekilerek getirilip yirmi numaralı bölmeye konulduktan sonraki hafta içinde kimse çocuğun orada fazla çalıştığını görmemişti. Sonra iyice onarılmış araba ortaya çıkmıştı... Hatta eskisinden de iyi durumdaydı.

Cunningham aynasıza palavra sıkmıştı, çünkü gerçek inanılacak gibi değildi.

Cunningham dışında bunu bilen bir kendisi vardı. Jimmy kafadan kontaktı. Müşteriler de gelip gidiyorlar ve etrafta olanları pek göremiyorlardı. Yani devamlı müşterisi yoktu. Yine de garajdakiler onarılmış arabaya bakarak Cunningham'ın olağanüstü bir iş yaptığını söylemişlerdi. Kasımın o haftasında kendi arabalarını onaran adamların hepsi ona hayran kalmıştı. Eski kamyon alıp satan Johnny Pomberton da o sırada yine bir aracı yola sokmaya çalışıyordu. Libertyville'de araba ve kamyonları Johnny kadar iyi bilen biri olamazdı. Hatta Pennsylvania'da bile eşi yoktu belki. Johnny, "Doğrusu buna inanamıyorum," demişti. "Bu bir sihir... bir büyüden farksız." Sonra neşesiz bir sesle gülmüştü. Will nazik bir ilgiyle onu dinlemiş ve ses çıkarmamıştı. Bir , iki saniye sonra da yaşlı adam hâlâ inanmazmış gibi başını sallayarak gitmişti.

Will Darnell ani bir kararla telefona uzandı. Cunningham'ın satranç turnuvası boyunca Philadelphia Sheraton Oteli'nde kalacağını biliyordu. Telefonu açıp şehirlerarasından oteli bağlamalarını istedi.

Bir dakika sonra telefon çaldı. "Alo, Philadelphia Sheraton."

Will, "Orada bir satranç turnuvası varmış," dedi.

"Evet efendim. Kuzey Eyaletleri Turnuvası."

Will, "Ben Libertyville Lisesi öğretmenlerindenim," diye devam etti. "Sanırım okulumuzdan Arnold Cunningham adlı bir öğrenci sizin otelde kalıyor. Turnuvaya katılan çocuklardan biridir kendisi. Oteldeyse onunla konuşmak istiyorum."

"Bir dakika efendim. Bakayım. Buradaysa bağlarım."

Will elinde telefon bekledi. Orada olamaz, diye düşünüyordu. Oradaysa şapkamı yerim...

"Alo?"

Will telefondaki sesi hemen tanıdı. Cunningham'dı bu. Birden içinin çekildiğini hissetti. Fakat konuşurken bu belli olmadı. Duygularını saklayabilecek yaştaydı. "Merhaba Cunningham. Ben Darnell."

"Will, sen misin? Ne var?"

"Nasıl gidiyor oğlum?"

"Dün kazandım. Bugün berabere kaldık. Sıkıcı iş. Bir türlü kafamı buna veremiyorum. Ne oldu?"

Evet, konuşanın Cunningham olduğundan kuşku yoktu. Will bir hikâye hazırlamadan hiç kimseyi aramazdı. "Kalemin var mı oğlum?"

"Tabii."

"Kuzey Caddesi'nde United Araba Parçaları diye bir dükkân olacak. Oraya bir uğra. Bak bakalım ne lastikleri var."

Arnie, "Onarılmış lastik mi?" diye sordu.

"Yok, yeni."

"Tamam. Giderim. Yarın öğleden sonra üçe kadar boşum."

"İyi. Dükkânda Roy Mustungerra'yı sor ve benden selam söyle."

"Adı yineler misin?" Will bunu yapınca Arnie, "Oldu," diye mırıldandı. "Başka bir şey var mı?"

"Yok... Yalnız orada canına okuyacaklarını umarım."

Cunningham'ın Philadelphia'da olduğundan kuşkusu yoktu artık. Öyleyse arabanın yedek anahtarlarını kime vermişti?

Guilder'in oğluna tabii... Sonra duraksadı. Ama Guilder'in oğlu hastanedeydi. Kızına da vermiş olamazdı. Çünkü kızın ehliyeti yoktu. Arnie sevgilisinin araba kullanmadığını anlatmıştı.

Başka birine vermişti.

Fakat başka biri yoktu. Cunningham, Will dışında kimseyle samimi değildi. Kendisi de Cunningham'dan yedek anahtarları almadığını gayet iyi biliyordu.

Will arkasına yaslanarak bir puro daha yaktı. Yine düşünmeye başladı. Cunningham okul otobüsüyle Philadelphia'ya gitmişti. Jimmy Sykes da onun arabasının garajdan çıktığını görmüştü. Ama direksiyonda kimin olduğunu bilmiyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Will Darnell sorularına bir yanıt bulamayınca düşüncelere daldı. Kendi gençliğini anımsamış, gözlerinin önünde Wanda adlı kız belirmişti. Tek sevgilisi soluk renkli, sarışın bir kız olan Wanda'ydı. Gelecekten umutlu olan Will onunla evlenmek istemişti. Ama bir yıl sonra aile Wichita'ya gitmiş ve aşkları da böylece sona ermişti.

Oldukça ince, parlak gözlü, genç ve hırslı olan Will Darnell o kızla sevişmişti. 1934'ün yazında kızın taze ağaççileği tadında bir dudak boyası sürdüğünü anımsıyordu.

Will böyle düşünürken uyuyakaldı.

Üç saat sonra sarsılarak açılan büyük kapının sesiyle uyandı. Garajda 200 mumluk bir floresan lamba yanmıştı.

Will öne doğru eğilip karıncalanan ayaklarını ovuşturdu.

Christine ağır ağır içeriye girerek yirmi numaralı bölmeye gitti.

Will o anda henüz uyanmadığını ve düş görmeye devam ettiğini sandı. Bu yüzden de hiç heyecanlanmadan, hatta kayıtsızlıkla baktı. Sonra doğruldu ve kalın kollarını pis sümene dayayarak seyretmeyi sürdürdü.

Motor hafifledi. Yeni çift egzozdan mavimsi bir duman çıktı. Sonra motor sustu. Will kımıldamadan oturuyordu.

Christine'den inen olmadı. Bu inanılacak gibi değildi.

Cunningham'ın 1958'inin boş garajdan geçerek kendi bölmesine girdiğini görmüştü. Farların söndüğünü fark etmiş, se-

kiz silindirli motorun sustuğunu işitmişti. Araba kendi kendine gelmişti. Onu kullanan yoktu.

Will Darnell içinin çekildiğini hissediyordu. Ayağa kalktı. İstemediği halde kapıyı açıp çıktı. Sıra sıra park edilmiş arabaların önünden geçerek yirmi numaralı bölmeye geldi.

Kırmızı beyaz renkli arabanın yanında durdu. Boya mükemmeldi. Bir tek çizik bile yoktu. Cam pırıl pırıldı. Bunda tek çatlak bile göremedi.

Şimdi tek duyulan ses ön ve arka tamponlarda eriyen karlardı.

Will uzanıp kaputa dokundu... sıcaktı.

Sürücü kapısını yokladı. Kapı hemen açıldı. İçerisi yeni deri ve plastik kokuyordu. Yine de bunların gizlediği pis bir kokuyu da fark eder gibi oldu. Küf kokusu olmalıydı bu.

İçeriye eğildi. Kontakta anahtar yoktu. Odometre 52.107.8.'i gösteriyordu.

Birden anahtar sokulmamış olan kontak kendiliğinden yana döndü. Sıcak V8 motor hemen çalıştı. Şimdi homurtusu etrafta yankılanıyordu.

Will yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Soluk almaya çalışarak telaşla bürosuna döndü. Göğsü sıkışıyordu. Çekmelerden birini açarak astım hastalarının kullandığı respiratörü buldu. Yüzü balmumu gibiydi.

Respiratörü boğazına kadar sokarak düğmesine basıp soluk alırken Christine'in motoru durdu. Yavaş yavaş göğsündeki korkunç ağırlık hafifledi. Will koltuğuna çökerek bir an yüzünü tombul elleriyle örttü.

O zamana kadar açıklanması imkânsız bir şey görmemişti. Ama şimdi durum değişikti.

Açıklanamayan bir şey görmüştü.

O arabayı kullanan biri yoktu. Araba bomboş gelip garaja girmişti. İçi de çürüyen şalgam gibi kokuyordu.

Will büyük korkusuna karşın, yine de bu durumdan nasıl yararlanacağını düşünmeye başladı.

38

İlişkilerin Kesilmesi

Buddy Repperton'un kazaya uğrayıp yanan arabasını çarşamba akşamüstüne doğru park bekçilerinden biri buldu. Üst Squantic'te oturan yaşlı bir kadın telefon etmişti. Romatizması yüzünden geceleri iyi uyuyamayan yaşlı kadın bir gece önce parkın güney kapısının orada yükselen alevler gördüğünü söylemişti. Daha sonra sorulduğunda da alevleri onu çeyrek geçe fark ettiğini açıklamıştı.

Perşembe günü *Libertyville* gazetesinde yanan arabanın fotoğrafı çıktı. Üstünde de şöyle bir başlık vardı: "SQUANTIC TEPESİ PARKINDA ÜÇ KİŞİ ARABA KAZASINDA ÖLDÜ."

Eyalet polisi olaya içkinin neden olabileceğini belirtmişti. Çünkü arabada Texas Driver şişelerinin parçaları bulunmuştu.

Bu haber Libertyville Lisesi'ndekileri oldukça etkiledi. Gençler ölümlü olduklarını kabul etmekte güçlük çekerlerdi. Belki de Noel zamanı olması olayı daha üzücü hale sokmuştu.

Arnie Cunningham bu haber yüzünden çok sıkıldı ve korktu. Önce Bozuk Para ve şimdi de Buddy, Richie Trelawney ve Bobby Stanson ölmüştü. Fakat Bobby Stanson gibi hiç tanımadığı aptal bir birinci sınıf öğrencisinin Buddy ve Richie gibi itlerle ne işi vardı? Söylentilere göre, Buddy ve arkadaşları basketbol maçından sonra içkiyi fazla kaçırıp kaza yapmışlardı. Ama Arnie bunun gerçek olabileceğine inanmıyordu.

Nedense içinde o olaya karışmış gibi bir duygu vardı.

Leigh o tartışmadan beri kendisiyle konuşmuyordu. Arnie de gurur ve utanç yüzünden onu aramıyordu. Ama içinden de kızın kendisini aramasını ve böylece eski günlere dönmeyi diliyordu.

Ne var ki, Leigh ondan Christine'i satmasını istemişti. Arabaya onca emek verip ter, hatta gözyaşı döktükten sonra nasıl satabilirdi? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Sona ermeyecekmiş gibi görünen perşembe günü son zil çalınca hemen okuldan fırlayıp garaja gitti ve Christine'in içine

girip oturdu. Direksiyona dayanarak öylece kaldı. Derin bir soluk alırken vücudu sarsıldı. Birden rahatladığını hissetti.

Christine'in direksiyonunun arkasındaydı. Her şey yolundaydı. Repperton'la Trelawney ve o küçük soysuzun böyle ölmesi korkunçtu tabii. Son olaylar yüzünden kendisini biraz suçlu bulması da doğaldı. Repperton'la dövüşmüştü. Sonra o soysuzlar arabasının içine okumuşlardı. Ama bu işle ilgisi olamazdı. Kendisi o sırada Philadelphia'daydı.

Sadece üst üste gelen olaylar yüzünden biraz karamsarlaşmıştı. Dennis hastanedeydi. Leigh de sanki arabanın elleri varmış ve boğazına hamburgeri zorla sokmuş gibi saçmalıyordu. Ayrıca o gün satranç kulübünden çıkmıştı. Onu asıl üzen de danışman Bay Slawson'un bir şey söylemeden, fikrini değiştirmesi için ısrar etmeden bunu kabul etmesiydi. Arnie ona son günlerde çok iş olduğunu söyleyerek kulüpten ayrılacağını açıklamıştı. Bay Slawson da yalnızca başını sallamış ve, "Peki Arnie. Fikrini değiştirirsen bizi yine 30 numaralı odada bulursun," demişti. Kendine dikkatle bakan adamın gözlerinde bir şey görmüştü. Sitem miydi?

Belki öyleydi. Ama Bay Slawson'un ısrar etmesi gerekirdi. Kendisi en iyi satranç oyuncusuydu. O da bunu biliyordu. Biraz ısrar etseydi Arnie fikrini değiştirecekti. Hem artık daha çok zamanı vardı, çünkü Christine... şey... olalı...

Christine'e ne olmuştu?

Christine onarılmıştı tabii.

Cebinden çıkardığı çikletin kâğıdını soydu. Çikleti ağzına atıp kâğıdı da Christine'in kül tablasının yanına astığı çöp torbasına attı.

Garajdan çıkarak arabasıyla Libertyville'de dolaştı. Bu sırada radyo arka arkaya eski parçaları çalıyordu. Beli ağrıyordu ama neyse ki sancı şiddetli değildi.

Kar yağıyordu. Hava da epey kararmıştı. Arnie farları yakarken, Repperton'un layık olduğu sonla karşılaştığını düşündü. Bu ölüme layıktı o soysuz. Birden saate gözü ilişti. Altıya geliyordu. Sol tarafta Gino'nun pizza dükkânını gördü. Köşede durup

indi. Tam karşıya geçeceği sırada anahtarları Christine'in içinde bıraktığını anımsadı.

Dönüp kapıyı açarak anahtarları almak için eğildi. O anda Leigh'in söylediği ve kendisinin kabul etmeye yanaşmadığı pis koku yüzüne çarptı.

Sanki arabada kokmuş et vardı. Birden boğazına bir şey tıkandı. Gözleri yaşardı. Anahtarları kaparak geri çekildi. Tir tir titriyor ve Christine'e adeta dehşetle bakıyordu.

Leigh ona arabada pis bir koku olduğunu söylemişti. Bunda ısrar ederek, "Neden söz ettiğimi biliyorsun," demişti.

Arnie ise Leigh'in olmayacak şeyleri hayal ettiğini söylemişti.

Ama Leigh arabadaki kokuyu duymuştu. Tıpkı kendisi gibi o pis kokuyu duymuştu.

Arnie dönerek şeytan peşindeymiş gibi koştu ve pizzacıya daldı.

İçeride aslında istemediği pizzayı ısmarladı. Sonra para bozdurup telefon kulübesine girdi. Önce evi aradı. Babasının sesi tekdüzeydi, tıpkı Bay Slawson gibi konuşuyordu. Bu perşembe akşamüstü ve gecesi bir karabasana benzemeye başlamıştı. Kulübenin camından dışarıdan geçen yabancı yüzleri görüyordu. Hepsi de soysuzdu.

Çekine çekine, "Merhaba baba," dedi. "Özür dilerim saati unutmuşum."

"Ziyanı yok." Sesi pek hafifti. Arnie endişesinin korkuya dönüştüğünü hissetti. "Neredesin sen? Garajda mı?"

"Hayır. Gino'dayım. Gino'nun pizza dükkânında. Baba, bir şeyin yok ya? Sesin çok tuhaf çıkıyor."

Michael, "İyiyim," diye cevap verdi. "Akşam yemeğini şimdi çöpe döktüm. Annen yukarıda ağlıyor ve sen pizza yiyorsun. Arabanın tadını çıkarıyor musun Arnie?"

Arnie ağzını açtıysa da sesi çıkmadı. Sonunda güçlükle konuşabildi. "Baba... bu haksızlık... doğru değil."

Michael, "Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusundaki düşüncelerin beni ilgilendirmiyor," dedi. "Başlangıçta belki biraz haklı sayılabilirdin. Ama son ay içinde hiç tanımadığım biri

olup çıktın. Olanları da hiç anlamıyorum. Annen de anlamıyor ama seziyor. Bu yüzden de çok acı çekiyor. Bu acının birazına kendisi neden oldu. Ancak bu da acının niteliğini değiştirmiyor."

Arnie bağırdı. "Baba, saati unutmuşum! Bunu bu kadar büyütme!"

"Arabayla dolaşmaya mı çıkmıştın?"

"Evet, ama..."

Michael, "Genellikle arabaya bindiğinde böyle olduğunu fark ettim zaten," diye karşılık verdi. "Bu gece eve dönecek misin?"

"Evet, erken geleceğim." Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Garaja uğrayacağım. Philadelphia'dayken Will'in istediği şeyi öğrendim. Ona bilgi vereceğim."

"Bununla da pek ilgilenemeyeceğim. Özür dilerim." Michael'ın sesi nazik ama son derece soğuktu.

"Ya..." Arnie çok korkmuştu. Kendini tutmasa titreyecekti.

"Arnie?"

Genç, "Ne var?" diye fısıldadı.

"Ne oluyor?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Lütfen... O dedektif bu kez de büroma geldi. Regina'yla da konuşmuş. Anneni çok endişelendirmiş. Böyle yapmak istememiş aslında ama..."

Arnie öfkeyle, "Bu kez o soysuz ne istiyordu?" diye söylendi. "Ben ona ne yapacağımı..."

"Ne yapacaksın?"

"Hiç." Arnie yutkundu. "Ne istiyormuş?"

Babası, "Repperton," dedi. "Repperton ve o iki çocuk. Ne istediğini sanıyordun? Brezilya'daki jeopolitik durumu mu soracaktı?"

"Repperton bir kazaya uğradı. O polis seninle ve annemle bir kazayı mı konuşmak istedi yani?"

"Bu bir kaza mıydı?" Michael Cunningham durdu. "Sen öyle olduğundan emin misin?"

Arnie, "Ben nereden bileyim!" diye haykırdı. "Ben Philadelphia'daydım. O olayı nereden bilebilirim? Ben satranç oynuyordum... Başka... başka bir şey yapmadım."

Michael Cunningham, "Son kez soruyorum," dedi. "Neler oluyor Arnie?"

Genç o leş kokusunu anımsadı. Bir lokma yüzünden boğulacak gibi olan, elini boğazına götürüp öksürmeye çalışırken rengi moraran Leigh'i anımsadı. Kızın sırtına vurmaya kalkmıştı. Çünkü biri boğulacak gibi olunca böyle yapılırdı. Çünkü Heimlich yöntemi henüz bulunmamıştı. Zaten olayın böyle sonuçlanması gerekirdi. Fakat arabada değil... yolun kenarında... kollarında ölmeliydi.

Gözlerini kapattı. Her şey fırıl fırıl dönüyordu.

"Arnie?"

Gözlerini açmadan sıkılı dişlerinin arasından, "Bir şey olmuyor," diye karşılık verdi. "Sadece sonunda tek başıma bir iş başardığım için herkes benimle uğraşıyor."

"Pekâlâ." Babasının cansız sesi ona yine Bay Slawson'u anımsattı. "Olanlardan söz etmek istersen ben buradayım. Daima da buradaydım ama bunu açıkça belirtmediğimi anlıyorum. Eve döndüğünde anneni öpmeyi unutma Arnie."

"Olur. Dinle..."

Telefon kapandı.

Arnie kulübede durup elinde ahizeyle öylece kaldı. Babası telefonu kapatıp uzaklaşmıştı.

Cebindeki bozuk paraları çıkarıp küçük rafa bıraktı. Bir on sent alıp kumbaraya attı. Leigh'in numarasını çevirdi.

Bayan Cabot telefonu açar açmaz onu tanıdı. Kadının yumuşak, tatlı sesi birden değişip sertleşti. Bu ses Arnie'nin verilen son şanstan da yararlanamamış olduğunu açıklıyordu.

"Kızım seninle konuşmak istemiyor. Yüzünü görmek de istemiyor."

"Lütfen Bayan Cabot, sadece bir..."

Leigh'in annesi buz gibi bir sesle, "Yeteri kadarını yaptın," diye çıkıştı. "Leigh geçen akşam ağlayarak eve döndü. O zamandan beri de sık sık ağlıyor. Son kez seninle gezmeye gittiğinde başına bir şey gelmiş. Bunun sandığım şey olmadığını umarım. Ben..."

Arnie o anda gülme krizi geçirmek üzere olduğunu anladı. Leigh hamburger yerken boğulacak gibi olmuştu. Annesi de Arnie'nin ona saldırdığından korkmaktaydı.

"Bayan Cabot, onunla konuşmam gerek."

"Korkarım imkânsız."

Söyleyecek bir şey düşündü. Kapıdaki ejderhayı aşmak için bir şeyler bulmalıydı ama konuşamıyordu. Sonra yine o çıtırtıyı duyacak, telefon kapanacaktı yine.

Ama telefonun el değiştirdiğini duydu. Bayan Cabot kararlı bir sesle karşı çıktı. Leigh de ona cevap verdi. Arnie söylenenleri anlayamamıştı.

"Arnie?" Konuşan Leigh'ti.

"Merhaba. Leigh, seni arayıp özür dilemek ve ne kadar üzüldüğümü söylemek istemiştim..."

"Anlıyorum. Üzüldüğünü biliyor ve özrünü de kabul ediyorum. Ama bir daha seninle çıkamam. O durum değişmedikçe olmaz."

Arnie, "Benden kolay bir şey iste," diye fısıldadı.

"Hepsi bu..." Ses sertleşti ve telefondan biraz uzaklaştı. "Anne, lütfen başımda bekleme!" Bayan Cabot da sinirlenerek bir şeyler söyledi. Sonra yine Leigh'in sesi duyuldu. "Hepsi bu kadar Arnie. Bunun akıl almaz bir şey olduğunu biliyorum ama o gece arabanın beni öldürmeye kalktığına inanıyorum hâlâ. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini de bilemiyorum. Yalnız ne kadar düşünürsem düşüneyim yine aynı sonuca varıyorum. Araban beni öldürmeye kalktı. Bu da seni sinirlendiriyor değil mi?"

"Leigh, çok özür dilerim. Ama bu aptallıktan da öte bir şey! O bir araba! Sadece bir araba! Ortada başka..."

Leigh, "Evet," diye cevap verirken ağlamak üzere olduğu belliydi. "O seni ele geçirmiş. Kimse seni onun elinden kurtaramaz. Bunu ancak kendin başarabilirsin sanırım."

Birden beli şiddetle zonklamaya, sancımaya başladı. Bu ağrı dayanılacak gibi değildi.

"Gerçek bu değil mi Arnie?"

Genç cevap vermedi. Daha doğrusu veremedi.

Leigh, "Onu başından at," dedi. "Lütfen. Sabah gazetede Repperton denilen çocuğun başına gelenleri okudum ve..."

Arnie hırıltılı bir sesle konuştu. "Bunun bizimle ne ilgisi var?" O gün ikinci kez aynı şeyi söyledi. "O bir kazaydı."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Belki bilmek de istemiyorum. Ama artık sadece ikimiz için endişelenmiyorum Arnie. Sadece seni düşünüyorum. Senin adına korkuyorum. O arabayı başından at... Bunu yapmak zorundasın."

Arnie fısıldadı. "Ne olur beni başından atmayacağını söyle Leigh."

Kız ağlayacak gibiydi. Belki de ağlıyordu. "Bana söz ver Arnie. Söz vermeli ve bunu yapmalısın. O zaman... o zaman bakalım görürüz. Arabayı başından atacağına söz ver. Senden sadece bunu istiyorum."

Gözlerini kapatınca okuldan eve dönen Leigh'i gördü. Bir blok aşağıda motoru çalışan Christine duruyor ve Leigh'i bekliyordu.

Karanlık bir odada bir canavarla karşılaşmış gibi telaşla gözlerini açtı.

"Bunu yapamam."

"Öyleyse konuşacağımız bir şey kalmadı değil mi?"

"Hayır, hayır, var. Biz..."

"Yok. Güle güle Arnie. Seni okulda görürüm."

"Leigh, dur!"

Bir çıtırtı oldu ve telefon kapandı.

O anda Arnie korkunç bir öfkeye kapıldı. Ahizeyi elinde çevirip bir işkence hücresini andıran telefon kulübesinin camına vurmak istedi. Hepsi kendini bırakıp kaçmıştı. Batmakta olan gemiyi terk eden fareler gibi kaçmışlardı.

"Hepsinin belasını versin! Hepsi batmakta olan gemiden kaçan fareler zaten. Slawson denilen herif kılıbığın tekidir. Evlendiği kaltağa bir ustura verip gırtlağını kesmesini söylese iyi olur. Ötekine gelince kim bilir neye bozuldu? Bu yüzden arabayı tutturdu. Sinirlendiği için hamburgeri yutup boğulacak gibi oldu... Pahalı arabaları olan, bagajlarına golf sopaları dolduran o soysuzları

şurada ayağımın altına alıp pestillerini çıkarmak isterdim. Belimi sakatladım. Buradan ayrılınca kimse bana emir veremeyecek. Bundan böyle her şey benim istediğim gibi olacak. Benim, benim, BENİM..."

Arnie birden kendine geldi. Gözleri korkudan büyümüş, kesik kesik soluk alıyordu. Ona ne olmuştu? Birden kendisini başkası sanmış ve insanlara lanetler yağdırmaya başlamıştı.

Kişiliğine büründüğü insan LeBay'di.

"Hayır! Bu doğru değil!"

Leigh'in sesini duydu. "Gerçek bu değil mi Arnie?"

Birden yorgun kafasında bir şey şekillendi. Bir rahibin sesini duyuyordu. "Arnie, bu kadını eşliğe kabul ediyor musun..."

Fakat gözlerinin önündeki bir kilise değil, eski arabalarla dolu bir avluydu. Ön tarafa sıra sıra iskemleler dizilmişti. Will Darnell'in araba parkıydı bu. Will de yanında sağdıç olarak duruyordu. Ama öbür yanında bir kız yoktu. Yanına güneşte pırıl pırıl parlayan, tertemiz Christine'i park etmişlerdi.

Babasının sesini duydu. "Neler oluyor?"

Rahip, "Bu kadını bu adama kim veriyor?" dedi.

Roland D. LeBay öndeki iskemlelerden birinden kalktı. Cehennemden geri dönen bir hortlaktı o. Arnie o zaman LeBay'in yakınında oturan diğerlerini de gördü. Richie Trelawney, Bozuk Para Welch. Richie yanmış ve kömürleşmişti. Buddy Repperton'un çenesinden akan kanlar gömleğini lekeliyordu. En korkuncu Bozuk Para Welch'ti. Karnı yarılmış ve içi boşaltılmıştı. Hepsi de gülümsüyordu... hepsi sırıtıyordu.

Roland D. LeBay, "Kadını ben veriyorum," diye hırladı. Gülünce üstü mezarlığın küfüyle kaplanmış dili dışarıya sarktı. "Onu ben veriyorum ve bunu kanıtlayacak makbuzum da var. Christine onun şimdi. Bu kaltak, bu maça ası... artık onun."

Arnie telefon kulübesinde ahizeyi göğsüne bastırmış inlemekte olduğunu fark etti. Güçlükle kendini toplayarak pek de anımsayamadığı düşlerden kurtuldu.

Bu kez rehberi açarak bir numaraya baktı. Dennis'i arayacaktı. Dennis hastanedeydi. Dennis hep onunla birlikteydi. Dennis onu asla bırakmazdı. Dennis yardım ederdi.

Santraldaki kız cevap verince Arnie, "İki yüz kırk numaralı odayı istiyorum," dedi.

Santral telefonu bağladı. Arnie zilin çaldığını duydu. Uzun süre çaldı. Tam kapatacağı sırada bir kadın sesi, "İkinci Kat C Bölümü," dedi. "Kimi arıyorsunuz?"

"Guilder... Dennis Guilder."

"Bay Guilder şimdi fizik tedavi odasında. Kendisiyle saat sekizde konuşabilirsiniz."

Arnie ona durumun çok önemli olduğunu söylemek istedi. Ama aynı anda o daracık telefon kulübesinden bir an önce çıkmak istiyor, orada boğuluyordu sanki. Bir el göğsüne basıp soluğunu engelliyordu. Kendi ekşi ve acı ter kokusunu duyuyordu.

"Alo?"

"Peki. Daha sonra ararım." Arnie telefonu kapatıp fırlarcasına kulübeden çıktı. Rafa koyduğu paralar da yuvarlanarak etrafa dağıldı. Birkaç kişi dönüp hafif bir merakla ona baktı. Sonra yine yemeklerini yemeye devam ettiler.

Kontuvarın arkasındaki adam, "Pizza hazır," diye haber verdi.

Arnie saate bakınca telefon kulübesinde yirmi dakika kalmış olduğunu anladı. Yüzü ter içinde, vücudu da sırılsıklamdı. Bacakları titriyor, baldır kasları çekiliyordu. Neredeyse yere yığılacaktı.

Güçbela pizzanın parasını verip adamın uzattığı üç doları cüzdanına soktu.

Pizzacı, "Hasta mısın?" diye sordu.

"Yok." O anda kusacak gibiydi. Beyaz pizza kutusunu kaparak kaçarcasına dışarıya, karanlık, soğuk geceye çıktı. Bulutlar açılmış, gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Bir an kaldırımda durup önce yıldızlara, sonra karşıya park etmiş olduğu Christine'e baktı. Sadakatle kendisini bekliyordu.

Arnie, o hiçbir zaman tartışmaz ve yakınmaz, diye düşündü. Benden fedakârlık beklemez. İçine girip ısınır ve dinlenirsin. Orada huzura kavuşursun. O... o...

Christine beni seviyor.

Evet, bunun doğru olduğunu seziyordu. LeBay'in onu çok büyük para da verseler başkasına satamayacağını anladığı gibi

bunu da seziyordu. Christine orada oturup uygun alıcının gelmesini beklemişti.

İçinde bir ses, *onu sadece kendisi için sevecek kimseyi bekledi,* dedi.

Evet, gerçek buydu işte.

Arnie elindeki pizzayı unutarak orada öylece kaldı. Christine'e bakarken karmakarışık duygular benliğini sardı. İçinde bir fırtına esiyordu sanki. Evet, Christine'i hem seviyor, hem de ondan nefret ediyordu. Ona gereksinmesi vardı. Ama ondan kaçmak da istiyordu. O kendisinindi ve kendisi de onundu.

Sizi şimdi karıkoca ilan ediyorum. Şu anda evlendiniz ve ölüm sizi ayırana kadar birlikte yaşayacaksınız.

En kötüsü o korkuydu. Vücudunun uyuşmasına neden olan o korku. Gerçeği bilmenin neden olduğu o korku...

Repperton... Müteveffa Clarence Buddy Repperton ve arkadaşları arabanı parçaladıktan sonra o gece belini nasıl sakatladın Arnie? Belini nasıl sakatladın da şimdi devamlı olarak o pis korseyi takmak zorundasın? Belini nasıl sakatladın?

Bunun yanıtı kafasında şekillenirken Arnie koşmaya başladı. Her şeyi açıkça görüp çıldırmadan önce Christine'e erişmek istiyordu. Tıpkı kendisini rahatlatacak iğneye koşan bir eroinman gibiydi. Titreyen, kriz geçiren ve rahatlamaktan başka bir şeyi düşünemeyen bir eroinman. Belirlenmiş kaderine giden lanetli biri gibi koşuyordu. Tıpkı gelinin beklediği yere erişmeye çalışan bir damat gibi.

Koşuyordu, çünkü Christine'in içine girdiğinde hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Ne annesinin, ne babasının, ne Leigh'in, ne Dennis'in, ne de o gece garajda yalnız kaldığında belini sakatlamasına neden olan şeyin önemi vardı. Havaalanından getirilen Plymouth'un işe yaramaz halde olduğunu görmüştü. O gece garajda tek başına kalınca Christine'in vitesini boşalttı. Sonra onu itmeye başladı. Kesilmiş lastik tekerlekler dönmeye başlayana, arabayı kapıdan çıkarana kadar itti. Christine'i o soğuk kasım gecesinde diğer eski arabaların durduğu avluya çıkardı. Vücudundan terler akarken, kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarparken

Christine'i itti. Onu iterken kasları feryat ediyordu. Sonra içeride odometre yavaş yavaş ters işlemeye başladı. Garaj kapısından on beş metre kadar uzaklaştıklarında Arnie'nin bel kasları sertleşti. Sonra bir acı duydu. Yine de lastikleri kesilmiş arabayı itmeye devam etti. Elleri uyuşmuştu. Belinin acısı dayanılacak gibi değildi ve sonra...

Christine'e erişerek içeriye daldı. Kesik kesik soluk alırken vücudu sarsılıyordu. Pizza kutusu yere düşmüştü. Alıp yanına bırakırken sakinleşmeye başladığını hissetti. Direksiyona dokundu. Elini okşar gibi direksiyonda gezdirdi. Bir eldivenini çıkarıp cebinde anahtarları aradı. LeBay'in anahtarlarını arıyordu.

O gece olanları hâlâ anımsıyordu. Fakat şimdi bunlar kendisine öyle korkunç gelmiyordu. Christine'in direksiyonunu okşarken olanlar ona tam tersine eşsiz gibi gelmeye başlamıştı.

Bu bir mucizeydi.

Birden arabayı itmenin çok kolaylaştığını anımsadı. Çünkü kesilen lastikler kendilerini onararak şişmeye başlamışlardı. Üstlerinde bir tek iz bile yoktu. Kırılmış camlar da nasıl olduysa bir yerden gelip ait oldukları yerlerde birleşmekteydiler. O sırada cam parçalarının birbirine değmesinden çıkan sesleri duydu. Kaportadaki çukurlar, ezikler de düzeliyordu.

Arnie, Christine'i işleyecek hale gelene kadar itti. Sonra ona binerek eski arabaların durduğu büyük arsada dolaştı. Odometre tersine işlemeye devam ediyordu. Yani araba için zaman tersine işlemekteydi. Repperton ve arkadaşlarının yaptıkları uzakta kalmıştı.

Bunda öyle korkunç ne vardı?

Bir ses, "Hiçbir şey yok," dedi.

Arnie başını çevirince yanında oturan Roland D. LeBay'i gördü. Adam kruvaze siyah bir elbise, beyaz gömlek giymiş, mavi bir kravat takmıştı. Ceketinin bir yakasında bir dizi madalya vardı. Arnie görmemiş olmasına karşın, onun bu kılıkta gömüldüğünü biliyordu. Yalnız LeBay daha genç, dinç ve sertti. Yani ilişilmemesi gereken bir erkek.

LeBay, "Arabayı çalıştır," diye emretti. "Kaloriferi de aç. Biraz dolaşalım."

"Olur." Arnie kontak anahtarını çevirdi. Christine'in motoru hafif bir ses çıkararak çalıştı. Sonra lastikleri karları ezerek ilerledi. Evet, o gece bütün hasar onarılana kadar arabayı itmişti. Hayır, hasar onarılmamıştı. Hasar iptal edilmişti. Doğru söz buydu. Hasar iptal edilmişti. Daha sonra Christine'i kalan yenilemeleri yapması için yirmi numaralı bölmeye koymuştu.

Yanındaki adam, "Biraz müzik dinleyelim," dedi.

Arnie radyoyu açtı. Dion "Primadonna" söylüyordu.

"O pizzayı yiyecek misin?" Ses nedense biraz değişmişti.

"Tabii. Bir parça ister misin?"

Adam, "Ben bir parçayı asla geri çevirmem," diyerek pis pis güldü.

Arnie pizza kutusunu bir eliyle açtı. Bir parça kopardı. "Al..."

Gözleri birden büyüdü. Pizzayı tutan eli titriyordu.

Orada oturan LeBay değildi artık.

Oturan kendisiydi.

Oradaki LeBay kadar yaşlı olmayan, ellisini geçmiş bir Arnie Cunningham'dı. Evet. Dennis'le o ağustos gününde ilk kez gördükleri adam kadar yaşlı değildi. Ama ihtiyarlamakta olan bir Arnie'ydi. Üstünde rengi biraz sararmış bir tişört, kirli, yağ lekesi içinde kalmış bir blucin vardı. Kalın bağa çerçeveli gözlüğünün bir sapını flasterle sarmıştı. Kısa kesilmiş saçı epey dökülmüş, alnı iyice açılmıştı. Gri gözleri bulanık ve kanlıydı. Yalnızlığın, hoşnutsuzluğun neden olduğu çizgiler belirmişti ağzının çevresinde. Bütün bunlara yalnızlık yol açmıştı. Arnie o şeyin... hayalin çok yalnız olduğunu hissediyordu.

Yapayalnızdı. Christine'den başka kimsesi yoktu.

Yaşlı haliyle Roland D. LeBay'e çok benziyordu. Baba oğul olabilirlerdi.

O şey, "Arabayı sürecek misin?" diye söylendi. "Yoksa bana mı bakacaksın?" Birden Arnie'nin dehşetle açılan gözleri önünde büsbütün yaşlanmaya başladı. Kır saçlar iyice beyaz oldu. Altındaki vücut iyice sıskalaştığı için tişört kırıştı. Artık adama bol geliyordu. Yüzde derin çizgiler belirdi. Çukura batan gözlerin akları sararmış, burun da uzamıştı. Bu çok yaşlı bir akbabanın yüzüydü. Ama yine de kendi suratı olduğunu biliyordu Arnie.

Yetmişindeki... hayır seksenindeki Arnie Cunningham, "Taze bir şey gördün mü?" diye hırıldadı. Vücudu Christine'in kırmızı koltuğunun üstünde bükülüyor, ihtiyar adeta kıvranıyordu. "Taze bir şey gördün mü?" Titrek ses gitgide tizleşerek yükseliyordu. Sonra ciltte yaralar ve urlar belirdi. Gözlere perde indi. Arnie öyle bakarken o şey çürümeye başladı. Duyduğu koku da daha önce Christine'de fark ettiği o leş kokusuydu. Leigh'in yakındığı koku. Şimdi bu soluk kesen, mide bulandıran bir hal almıştı.

Arnie inlemeye başladı. Yanındaki şeyin ak saçları tutam tutam dökülüyordu artık. Tişörtün aşağı sarkan yakasından gözüken kırışık derilerin arasından kemikler fırlıyordu. Dudakları da kuruyup pul pul dökülürken kalan dişler ortaya çıkıyordu. Eğri büğrü dişler mezar taşlarını andırıyorlardı. Yanındaki şey kendisiydi ve ölmüştü. Ama yine de tıpkı Christine gibi yaşıyordu o.

Tiz bir sesle, "Taze bir şey gördün mü?" diye soruyordu. "Taze bir şey gördün mü?"

Arnie haykırmaya başladı.

39

Yine Junkins

Arnie bir saat kadar sonra Darnell'in garajına girdi. Yanında oturan kimse... eğer öyle biri olabilirse... çoktan gitmişti. Koku da kaybolmuştu. Bu bir hayaldi kuşkusuz. Arnie, insan uzun süre soysuzların yanında kalınca her şey pislik gibi kokmaya başlıyor, diye düşündü. Bu da onları mutlu ediyor...

Will camlı bürosunda oturmuş börek yiyordu. Yağlı elini kaldırıp salladıysa da dışarıya çıkmadı. Arnie de arabasını yerine park etti. Her şey bir düş gibiydi. Çılgınca bir düş. Evi aramış, Leigh'i aramıştı. Dennis'le konuşamamıştı.

Biraz tırlatmış gibiydi. Hoş kim olsa ağustostan beri süregelen baskı yüzünden çıldırırdı. Sorun olayları olduğu gibi görebilmekti, değil mi?

Ömrü boyunca insanlar onun bambaşka biri olduğunu sanmışlardı. Sonra kabuğundan çıkmıştı. Günlük normal işleri bulunan normal biri olduğunu ortaya koymuştu. İnsanların bu duruma sinirlenmelerine de şaşmamak gerekirdi. Çünkü kimse kolay kolay değişiklikleri kabullenemezdi.

İnsanların bu durumda garip davranmalarına aldırmamalıydı. Çünkü değişen durumlar onların olayları olduğu gibi görmelerini engelliyordu.

Leigh onun çıldırdığını düşünürmüş gibi konuşmuştu. Oysa bu tümüyle saçmaydı. Arnie bir hayli sinirli olduğunu biliyordu tabii. Devamlı baskı yüzünden bunalıma girmişti. Böyle davranması doğaldı. Ama şımarık liseli Leigh Cabot başka türlü düşünüyorsa kendi bilirdi. Böyle yanıldığı için ileride büyük düş kırıklığına uğrayacağından kuşku yoktu. Sonunda Leigh sabahları kendini toplayabilmek için amfetamin ve geceleri de sakinleşmek için Nembutal ya da Qualude alan biri olacaktı.

Ah, yine de Leigh'i istiyordu. Şimdi bile onu düşünürken büyük bir ihtiras benliğini kavuruyordu. Bu yüzden Christine'in direksiyonunu sıkıca tuttu. Hatta sıktı.

Ama şimdi iyiydi. Kendini son köprüyü de aşmış gibi hissediyordu.

Kendine geldiğinde çarşının oradaki dükkânlardan birinin araba parkında olduğunu görmüş ve evden çok uzakta olduğunu anlamıştı. Arabadan inip arkaya bakınca kürenmiş karların arasındaki boşluğu görmüştü. Anlaşılan arabanın kontrolünü kaybederek kürenmiş dağ gibi karların arasına dalmıştı. İyi ki dükkânlar kapalıydı ve orada başka araç yoktu. Yoksa büyük bir kaza olabilirdi. Böyle kolay kurtulduğu için talihliydi. Hem de çok.

Orada bir süre oturup müzik dinleyerek gökyüzündeki yarımaya bakmıştı. Bobby Helms, Noel şarkısını söylerken de kendini iyice toplayıp gülümsemişti. Ne gördüğünü kesinlikle anımsayamıyordu. Zaten anımsamak da istemiyordu. Gördüğü şeyle bir kez daha karşılaşmayacağından emindi. İlk ve son kez

çıkmıştı karşısına. Bundan emindi. Fakat o soysuzlar bu durumu bilseler çok sevinirlerdi. Arnie onlara bu zevki tattırmak niyetinde değildi.

Artık her şey eskisinden çok daha iyi olacaktı. Evdeki durumu düzeltecekti. Hatta o gece ailesiyle evde oturup televizyon seyredebilirdi. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi. Leigh'i de yeniden kendisine bağlayacaktı. Kızın akıl almaz nedenler yüzünden arabadan hoşlanmadığını biliyordu. Belki kısa süre sonra başka bir araba alır ve ona Christine'i sattığını söylerdi. Christine'i de garajda bırakırdı. Leigh durumu bilemezdi tabii.

Will'e gelince... Will hesabına son kez yolculuk yapacaktı. Bu iş fazla uzamıştı. Bunun farkındaydı. Will onun korkak olduğunu düşünecekti belki, ama ne isterse onu düşünebilirdi. Bir insanın hırsızlık malı sigara ve içkiyle bir eyaletten diğerine girmesi federal suç sayılırdı. Üniversiteye hazırlanan birinin de sabıka kaydı olmamalıydı. Hayır, bu hiç de iyi bir durum değildi.

Bir kahkaha attı. Kendini iyi hissediyordu. O anda benliği temizlenmişti. Tertemizdi şimdi. Garaja gelirken de buz gibi olmuş pizzayı yemişti. Çok açtı. Yalnız pizzanın bir parçasının kaybolmasına şaşmış, hatta biraz da endişelenmişti. Sonra bunu kafasından çıkarmıştı. Herhalde kendinden geçer gibi olduğu, hiçbir şey anımsamadığı sırada pizzanın parçasını yemişti. Belki de dışarı atmıştı. Aman, öyle kendinden geçmesi gerçekten tatsızdı. Ama bir daha olmayacaktı. Bu kez daha da neşeyle güldü.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapattı ve Will'in bürosuna gitti. Bakalım adam neler söyleyecekti. Birden aklına okulun Noel tatili dolayısıyla kapanacağı geldi. Yani sadece yarın ders vardı. Bu daha da neşelenmesini sağladı.

O sırada garajın yandaki küçük kapısı açıldı ve bir adam içeriye girdi. Gelen Junkins'ti. Yine gelmişti.

Arnie'nin kendisine baktığını görünce el salladı. "Merhaba."

Arnie, Will'e baktı. Şişko domuz omuz silkerek böreğini yemeye devam etti.

Arnie. "Merhaba," diye mırıldandı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey, bunu bilemiyorum." Gülümsedi ve gözleri Arnie'nin arkasında kalan Christine'e gitti. Arabada hasar arıyordu. "Benim için bir şey yapmak ister misin?"

"Boş versene." Arnie öfkesinden şakaklarının zonkladığını hissediyordu yine.

Rudy Junkins gülümsedi. Alınmamıştı anlaşılan. "Şöyle uğradım. Nasılsın bakalım?"

Elini uzattı. Arnie bu ele baktıysa da sıkmadı. Dedektif bundan da sıkılmadı. Kolunu indirerek Christine'e yaklaşıp incelemeye başladı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, dudakları çizgi halini almış olan Arnie onu izliyor, Junkins'in elini Christine'e her sürüşünde öfkesi artıyordu.

Sonunda, "En iyisi sen arabamı seyretmek için mevsimlik al," diye söylendi.

Junkins dönüp soru sorar gibi baktı. Sonra, "Biliyor musun," diye mırıldandı. "Buddy Repperton'la diğer iki gencin başına gelenler çok garip."

Arnie kendini kontrol etmeye çalışıyordu. İçinden, kahrolsun, bu soysuzdan uzak kalmalıyım, diyordu.

"Ben Philadelphia'daydım. Satranç turnuvası vardı."

"Biliyorum."

"Tanrım! Demek gerçekten benimle ilgili araştırma yapıyorsun!"

Junkins ona yaklaştı. Gülümsemiyordu artık. "Evet, doğru. Seni soruşturuyorum. Arabanı parçalayan gençlerden üçü öldü. Salı günü o ikisiyle giden suçsuz bir çocuk da hayatından oldu. Bence bütün bunlar rastlantı olamaz. Seninle ilgili her şeyi araştırdığımdan emin olabilirsin."

Şaşkınlığından öfkesini unutan Arnie ona bakakaldı. "Ben bunun kaza olduğunu düşündüm... Aşırı içki içip fazla sürat yapmışlar..."

Junkins, "Kazaya başka bir araba karışmış," diye cevap verdi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir kere karda lastik izleri vardı. Ne yazık ki, rüzgâr karları biraz süpürmüş. Bu yüzden fotoğraflarda izler net değil. Son-

ra Squantic Tepesi Eyalet Parkı'nın kapısındaki engel kırılmış. Kırıkların üstünde kırmızı boya bulduk. Buddy'nin Camaro'su kırmızı değil maviydi."

Arnie'yi tartar gibi bakıyordu. "Bozuk Para Welch'in vücudunda da kırmızı boya kırıntıları bulduk. Boya derilerin içine gömülmüş. Buna arabanın zavallıya büyük hızla çarpmasının neden olduğunu biliyor musun?"

Arnie buz gibi bir sesle, "Yola çıkıp kırmızı arabaları saymaya başla," diye söylendi. "Daha Basin Yolu'na gelmeden yirmi kırmızı araba göreceğinden eminim."

"Doğru. Ancak biz o boya parçacıklarını Federal Büro'nun Washington'daki laboratuvarına gönderdik. Orada Detroit'te kullanılan her renk boyanın numunesi bulunur. Sonucu da bugün aldık. Sonucun ne olduğu hakkında fikrin var mı? Tahmin etmek ister misin?"

Arnie'nin kalbi pek hızlı atmaya başlamıştı. "Burada olduğuna göre sonbahar kırmızısı, yani Christine'in rengi olmalı."

"Tam isabet oğlum. Armağanı sen kazandın." Bir sigara yakarak dumanların arasından gence baktı. Artık neşeliymiş gibi numara yapmıyordu. Bakışları pek sertti.

Arnie canından bezmiş gibi elini alnına vurarak bağırdı. "Sonbahar kırmızısı. Harika bu! Christine özel olarak o renge boyatılmış. Fakat 1959'dan 63'e kadar yapılan Thunderbird'lerin de bu renkte olanları var. Chevrolet de 1962 ve 1964'te pek çok arabayı bu renge boyamış. Ben altı aya yakın bir süredir arabamla uğraşıyorum. Eski bir arabayı onarmak için de kitaplara gereksinmen vardır. Eski arabalarla ilgili o kitapları karıştırmazsan bir şey başaramazsın. Okuduğuma göre sonbahar kırmızısı çok beğenilen bir renkmiş. Bunu biliyorum." Sabit gözlerle dedektife baktı. "Sen de biliyorsun tabii. Öyle değil mi?"

Junkins bir şey söylemedi ve endişe veren sert bakışlarını da Arnie'nin yüzünden ayırmadı. Arnie o zamana kadar kimsenin kendisine böyle kötü baktığını anımsamıyordu. Yine de bu bakışı biliyordu. Kim olsa bunu anlardı. Açık ve güçlü bir kuşkuyla süzüyordu onu dedektif. Yine korkmaya başladı. Birkaç ay önce, hatta

birkaç hafta önce bu bakış her şeyi açıklaması için yeterli olabilirdi. Ama şimdi durum değişmişti. Korkmasına karşın büyük bir öfke de duyuyordu.

Birden resmileşti. "Benden ne istiyorsunuz Bay Junkins? Neden postumun peşindesiniz? Neden benimle uğraşıyorsunuz?"

Junkins gülerek yine arabanın etrafında dolaştı. Orada yalnızdılar. Hiç müşteri yoktu. Will de kapısı kapalı bürosundaydı. Böreğini bitirmiş ellerini siliyor ve onları seyrediyordu.

"Neden mi? Kasıtlı cinayet işleme suçuna ne dersin Arnie? Bu seni etkiledi mi?"

Arnie donup kaldı.

Junkins hâlâ dolaşıyordu. "Endişelenme. Sana sert aynasız numarası yapacak değilim. Seni merkeze götürmekle tehdit etmeyeceğim. Yalnız bu olayda merkez bu kentte değil. Harrisburg'da. Ancak bizim kahramanımız Arnold Cunningham kendini korumasını biliyor."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum..."

Junkins, "Hem de çok iyi anlıyorsun!" diye gürledi. Gözlerini yine Arnie'ye dikmişti. "Arabana zarar veren çocuklardan üçü öldü. İki olay yerinden alınan boya numuneleri de kullanılan aracın sonbahar kırmızısı renginde olduğu sonucunu ortaya koydu. O çocukların parçaladığı araba da sonbahar kırmızısı değil mi! Şimdi karşımda durmuş, gözlüğünü yukarıya doğru iterek bana neden söz ettiğimi anlayamadığını söylüyorsun."

Arnie sakin bir şekilde, "O kaza sırasında ben Philadelphia'daydım," dedi. "Bunu anlamıyor musunuz?"

Junkins sigarasını fırlatıp attı. "İşin en berbat yanı da bu. İşte bu çok tatsız."

"Ya buradan gidin ya da beni tutuklayın. Çünkü bu garajda biraz çalışmam gerekiyor."

Junkins, "Şimdilik sadece konuşuyorum," diye homurdandı. "İlk kez... Welch öldürüldüğünde sen evinde uyuyordun."

"Bunun pek inanılacak gibi olmadığını biliyorum. İnanın başıma böyle bir şey geleceğini bilseydim bir arkadaşımı yanımda kalması için parayla tutardım."

Junkins, "Yok, yok," dedi. "İlk olayda durumun çok sağlam. Annenle baban yalan söylemediler. Onlarla konuştuğumda doğru söylediklerini anladım. Zaten suçsuz insanlar genellikle cinayet işlendiğinde nerede olduklarını kolaylıkla kanıtlayamazlar. Onların sağlam kanıtları olduğunda ben kuşkulanmaya başlarım."

"Kahretsin be!" Arnie bağırıyordu. "Tanrının belası satranç turnuvasındaydım! Dört yıldır o satranç kulübündeyim!"

Junkins, "Bugüne kadar oradaydım," deyince Arnie irkildi, sonra hareketsiz kaldı. "Evet, kulüp danışmanıyla konuştum. Herbert Slawson. İlk üç yıl bütün oyunlara katıldığını söyledi. Hatta birkaç kez hasta hasta gelip oynamışsın. Ama son yıl daha başlangıçta satrancı ihmal etmeye başlamışsın..."

"Arabamı onarıyordum ve bir kızım vardı."

"Adam ilk üç turnuvaya katılmadığını ve Kuzey Eyaletleri Turnuvası'na katılacakların listesinde adını görünce şaşırdığını söyledi. Kulübe duyduğun ilginin söndüğünü düşünmüş."

"Size söyledim..."

"Evet, söyledin. Çok işin vardı. Arabalar ve kızlar gençlerin fazla zamanını alır. Ama Philadelphia'ya gidecek kadar ilgilenmişsin. Geri dönünce de yine ilgin sönmüş. Bu da bana çok garip geldi."

Arnie, "Ben garip bir şey görmüyorum," derken sesi kulaklarına pek uzaktan geldi.

"Numara yapma! Sen bu işin olacağını biliyordun ve olay yerinden uzakta olduğunu kanıtlamak için gereken önlemi aldın. Ben durumu böyle görüyorum işte."

Arnie kulaklarının uğuldadığını, şakaklarının zonkladığını ve başının ağırlaştığını hissediyordu. Neden kendisini dikkatle inceleyen kahverengi gözlü bu korkunç adam çıkıp gitmiyordu? Bunların hiçbiri doğru değildi. Kendini temize çıkarmak için bir önlem filan almamıştı. Gazetede olanları okuyunca o da herkes gibi şaşırmıştı. Gerçekten şaşırmıştı ya! Ortada kuşkulanacak hiçbir şey yoktu. Bu adam manyağın biriydi.

Birden kafasında bir ses, *belini nasıl sakatladın Arnie,* dedi. *Taze bir şey görüyor musun?*

Gözlerini kapattı. O anda etraf birden fırıl fırıl döndü. Yine karşısında etleri dökülmüş, yeşilimsi renkli sırıtan surat belirdi. *Haydi arabayı çalıştır,* diyordu. *Kaloriferi aç. Biraz dolaşalım. Hem bu arada arabamızı parçalayan o soysuzların da icabına bakalım. Onlara öyle şiddetle vuralım ki, belediye hastanesindeki ceset kesiciler leşlerindeki boya parçacıklarını pensle çıkarmak zorunda kalsınlar. Ne dersin? Radyoda iyi bir müzik bul ve biraz gezelim...*

Elini arkaya atarak Christine'in sert, serin ve güven verici kaportasına dokundu. O zaman her şey eski halini aldı. Gözlerini açtı.

Junkins, "Bir şey daha var," diye söylendi. "Bu da tuhaf sayılır. Yani raporunda belirtemezsin. Bu kez ilk gördüğümden çok farklısın. Sanki yirmi yaş büyümüş gibisin."

Arnie gülmeye başladı ve sesinin doğal çıkmasına da sevindi. "Bay Junkins, sizin bir tahtanız eksik."

Ama dedektif onunla birlikte gülmedi. "Hımm... Bunu biliyorum. Zaten bu iş garip... Bu işte akıl almayan bir şey var. On yıldır dedektifim ve ilk kez bu tür bir durumla karşılaşıyorum. Geçen sefer sana erişecek gibi oldum Arnie. Senin mutsuz, yalnız ve ne yaptığını artık bilemeyen, bir dertten kurtulmaya çalışan biri olduğunu sezdim. Şimdi hiç böyle düşünmüyorum. Bana bambaşka biriyle konuşurmuşum gibi geliyor. Hem de karşımda hiç de hoş olmayan biri var."

Arnie, "Sizinle daha fazla konuşamam," diyerek döndü. Büroya doğru yürüdü.

Junkins arkasından seslendi. "Ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunu öğreneceğimden de emin olabilirsin."

Arnie, "Bana bir iyilik edin ve buradan uzak kalın," diye karşılık verdi.

Büroya girip kapıyı kapattığı sırada ellerinin titremediğini gördü. İçerisi havasızdı. Tütün, sarmısak ve yağ kokuyordu. Will'e yaklaşırken dedektifin hâlâ Christine'i incelemekte olduğunu gördü. Will ağzını açmadı. Junkins birkaç dakika sonra garajdan ayrıldı.

Will, "Aynasız," diyerek geğirdi.

"Öyle."

"Repperton olayı mı?"

"Evet, bununla bir ilgim olduğunu sanıyor."

"Senin Philadelphia'da olduğunu bilmesine karşın mı?"

Arnie başını salladı. "Buna aldırmıyor bile."

Will kendi kendine, öyleyse zeki bir aynasız, dedi. Gerçeklerin gözüktükleri gibi olmadığını anlamış. İçinden gelen bir ses de ona ortada bambaşka bir durum olduğunu söylüyor. Ama bir milyon yıl uğraşsa bu işin aslını anlayamaz. Gözlerinin önünde garaja girip bölmesine giden sürücüsüz araba belirdi. Bunlar aklına gelince de duygularını belli etmemek için gencin yüzüne bakmadı. Sesini yükseltti. "Aynasızlar seni gözetliyorlarsa bu ara Albany'ye gitmen doğru olmaz."

"Beni Albany'ye yollayıp yollamaman umurumda değil. Ayrıca aynasızlar bana hiçbir şey yapamazlar. Gördüğüm tek aynasız o zaten. Bence herif deli. O iki çarpma olayından başka bir şey düşünmüyor. İki olayda da bir araba çarpıp kaçmış."

Will o anda Arnie'yle göz göze geldi. Arnie'nin gri gözleri kayıtsızdı. Will'in solan ve artık ne renk olduğu anlaşılmayan gözleri tıpkı binlerce farenin karnını deşmiş yaşlı bir erkek kedininkileri andırıyordu.

"Aynasız seninle ilgileniyor. Ben en iyisi Jimmy'yi yollayayım."

"Hayır, ben giderim Will."

Will bir an ona bakıp içini çekti. "Peki. Ama o aynasızı görürsen hemen işten vazgeç ve geri gel. Yakalanacak olursan suçu üstlenirsin Cunningham. Anlaşıldı mı?"

"Oldu. Bu gece çalışmamı istiyor musun?"

"77 model bir Buick var. Motorun iyi işleyip işlemediğine bir bak."

Arnie başını sallayarak çıktı. Will düşünceli düşünceli onun arkasından baktı. Sonra gözleri Christine'e takıldı. Aslında bu hafta çocuğu Albany'ye göndermemesi gerekirdi. Arnie de bunu biliyor ve talihini zorluyordu. Bir kere gideceğini söylemişti, cayamazdı. Hem tatsız bir iş çıkarsa Will onun konuşmayacağını biliyordu.

Aynasızın sözlerini bürosundaki aygıttan dinlemişti. Çocuk gerçekten eskisinden çok farklı ve sertti.

Will yine 1958'e göz attı. Arnie onun Chrysler'iyle New York'a gidecekti. O burada yokken kendisi de Christine'i gözetleyecek ve neler olduğunu görecekti.

40

Arnie'nin Başı Derde Giriyor

Pennsylvania Eyaleti'nin Cinayet Masası dedektiflerinden Rudolph Junkins ve Rick Mercer öğleden sonra küçük, kasvetli büroda oturmuş kahve içiyorlardı. Dışarıda kar yağıyordu.

Junkins, "Bu hafta sonu olacağından eminim," dedi. "O Chrysler son dört beş haftadır yola çıkmadı."

"Yalnız Darnell'i yakalama işiyle o çocukla ilgili kuşkularının tümüyle ayrı iki olay olduğunu da unutma."

Junkins, "Benim için ikisi de aynı," diye cevap verdi. "O çocuk bir şeyler biliyor. Korkuya kapılırsa bildiklerini öğrenebilirim belki."

"Yani onun bir suç ortağı olduğunu mu düşünüyorsun? Çocuk satranç turnuvasındayken o serserileri öldüren bir arkadaşı mı vardı?"

"Yok, Kahretsin! Öyle değil. Çocuğun bir tek arkadaşı var. O da hastanede. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sadece o arabanın iki olaya da karıştığından eminim... Çocuğun da olaylarla ilgisi var."

Junkins kahve fincanını bıraktı. "Garajı kapatır kapatmaz altı tim laboratuvar görevlisi arabayı tepeden tırnağa kadar incelemeli. Onu lifte koymalılar. Üstündeki her çizik, çukur, ezik, yeni boya, kan ve ne varsa bilmek istiyorum."

Rick, "O çocuğu pek sevmiyorsun galiba ha?" dedi.

Junkins şaşırmış gibi güldü. "Biliyor musun, ilk görüşümde ondan hoşlanmıştım. Üstelik ona acıdım. Belki de kendisini teh-

dit eden biri yüzünden işi gizliyor diye düşündüm. Ama bu kez ondan hiç ama hiç hoşlanmadım." Bir an durdu. "Arabadan da öyle... Onu her sıkıştırışımda arabaya dokunması çok tuhaftı. Beni rahatsız etti bu."

Rick, "Yakalamak istediğim kişinin Darnell olduğunu unutma," diye ısrar etti. "Harrisburg'da kimse o çocukla ilgilenmiyor."

"Unutmam. Yalnız bu olayları onun sayesinde çözebilirim. O gençleri öldüren kimseyi ne pahasına olursa olsun yakalayacağım."

Pennsylvania Eyaleti Kaçakçılık Masası'nın sivil iki dedektifi 16 Aralık Cumartesi günü dört yıllık bir Datsun pikapta oturmuş bekliyorlardı. Will Darnell'in siyah Chrysler'i büyük kapıdan yola çıktı. İnce bir yağmur yağıyordu. Fazla soğuk olmadığı için kara dönüşmemişti henüz. Gökyüzü karabulutlarla kaplı olduğundan etraf loştu. Chrysler'in stop lambaları havaya uygun şekilde yanıyordu. Arnie Cunningham dikkatli bir sürücüydü.

Dedektiflerden biri telsizi ağzına götürdü. "Şimdi Darnell'in arabasıyla yola çıktı. Sizler hazır olmalısınız."

Chyrsler'i izlediler ve Harrisburg'a giden rampaya girdiğini gördüler. Hemen aksi taraftaki rampaya doğru gidip telsizle durumu haber verdiler. Onlar bir tur atarak yine Darnell'in garajının yakınındaki eski yerlerini alacaklardı.

Junkins'in sesini duydular. "Tamam, yumurtayı kırıp omlet yapalım."

Yirmi dakika sonra Arnie kurallara uyarak yetmiş beş kilometre hızla ilerlerken Sewickley'de başka bir olay cereyan ediyordu. Üç polis ellerinde uygun belgelerle Sewickley'in çok lüks mahallesinde yaşayan hesap uzmanı William Upshaw'un kapısını çaldılar. Kapıyı üstünde ropdöşambrı olan Upshaw açtı.

Karısı mutfaktan, "Kim geldi şekerim?" diye seslendi.

Upshaw mahkemeden alınmış kararları görünce bayılacak gibi oldu. Bu belgelerden biri Upshaw'un Will Darnell'le ilgili bütün vergi kayıtlarını mahkemeye sunmasını emrediyordu. İkincisi de Will Darnell'e şirketine el konulacağını bildiriyordu. Üçüncüsü de arama emriydi.

Upshaw konuşmaya çalıştıysa da başaramadı. Sesi bir hırıltı gibi çıktı. Sonunda korktuğu şey başına gelmişti. Sewickley'deki bu pahalı ev onu koruyamamıştı. Prusya Kralı semtinde kat aldığı metresi de öyle. Polislerin sakin yüzlerine bakarken başına gelecekleri seziyordu. Üstelik işin en kötüsü de onlardan birinin federal polis olmasıydı. Silah, içki ve sigara kaçakçılığıyla ilgili şubeden göndermişlerdi onu. Adam bir kimlik daha çıkardı. Bu da onun Uyuşturucu Madde Şubesi'nin de ajanı olduğunu belirtiyordu.

Federal polis, "Evinizde de büronuz olduğunu biliyoruz," dedi. "Bu bilgi doğru mu?"

Bill Upshaw hırıltılı bir sesle mırıldandı. "Evet."

"Diğer büronuz da Monroville'de Frankstown Yolu 100'deymiş."

"Evet."

Karısı Amber hole çıktı. "Şekerim, kim geldi?" Üç adamın kapı önünde durduğunu görünce telaşla sabahlığının içini kapladı.

Upshaw birden, her şey bitti, diye düşündü ve o zaman içini bir huzur kapladı.

Rudy Junkins, Upshaw'un tutuklandığını, evindeki ve bürosundaki Darnell'le ilgili kâğıtlara el konduğunu duyunca yanına altı memur alarak garaja gitti. Noel yaklaşmakla birlikte yine de Darnell'in garajı oldukça kalabalık sayılırdı. Junkins pille işleyen bir megafonu ağzına yaklaştırarak kullanınca belki iki düzine adam dönüp ona baktı. Onlara yeni yıla kadar konuşacakları ilginç bir konu çıkmıştı.

Junkins, "Biz Pennsylvania eyalet polisiyiz!" diye bağırıyor, sözleri garajda yankılanıyordu. Adam o anda bile gözlerinin yirmi numaralı bölmede duran kırmızı beyaz renkli Plymouth'a gittiğinin farkındaydı. On yıl içinde eline en az altı yedi cinayet silahı geçmişti. Fakat hiçbiri onu karşıdaki araba kadar etkilememişti. O arabaya bakarken buz kesiliyordu. "Bu işyeri kapatılmıştır. Yineliyorum. Bu işyeri kapatılmıştır. Araçlarınız işler durumdaysa

alıp çıkabilirsiniz. Araçlarınız işlemiyorsa lütfen sessiz sedasız ve hemen buradan gidin! Bu işyeri kapatılmıştır!"

Başını çevirip büroya bakınca ağzında yakmadığı bir puro olan Will Darnell'in telefonda konuştuğunu gördü. Adamın yüzü allak bullaktı. Şaşırmış ve endişelenmişti. Onda ağlamaya hazırlanan şişko bir çocuk hali vardı.

"Sana okuduğum haklarını anladın mı?" Konuşan operasyonu yöneten Rick Mercer'di. Garaj boşalmış, içeride sadece üniformalı dört polis kalmıştı. El konan araçları kaydediyorlardı.

"Evet, anladım." Will'in yüzü sakindi şimdi. Endişesinin tek belirtisi hırıltılı hırıltılı soluması ve sık sık elindeki respiratörü kullanmasıydı.

Mercer, "Bize şimdi söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Avukatım gelene kadar konuşmayacağım."

Junkins atıldı. "Avukatın bizimle Harrisburg'da buluşabilir."

Will aşağı gören bir tavırla ona bakıp ses çıkarmadı. Dışarıda polisler garajın kapı ve pencerelerini mühürlemişlerdi. Sadece yandaki küçük kapı açık bırakılmıştı. Mahkemeden yeni karar çıkana kadar sadece o yan kapı kullanılacaktı.

Will Darnell sonunda, "Bu kadar saçma bir şey duymadım," diye söylendi.

Mercer içtenlikle gülümsedi. "Uzun zaman buradan uzak kalacaksın Will. Belki bir gün seni hapishanedeki araç gereç atölyesinin başına getirirler."

Will ona baktı. "Seni biliyorum. Adın Mercer. Babanı iyi tanırdım. Bu bölgenin en fazla haraç alan aynasızıydı."

Yüzü bembeyaz kesilen Rick Mercer elini kaldırdığı sırada Junkins araya girdi. "Yapma Rick."

Will, "Tabii," dedi. "Sizler eğlenmeye bakın. Hapishane araç gereç atölyesiyle ilgili şakalar yapın. Ben iki hafta sonra burada işime devam edeceğim. Bunu bilmiyorsanız göründüğünüzden de daha aptalsınız demektir."

Mercer homurdandı. "Bu yağ tulumunu buradan götür." Yüzü hâlâ kireç gibiydi.

Junkins, "İyi misin?" diye sordu. Yarım saat sonra üstünde işaret olmayan bir Ford arabada oturuyorlardı. Güneş çıkmıştı. Darnell'in garajı pek sessizdi. Darnell'in defterleri ve Cunningham'ın Plymouth'u içeriye kilitlenmişti.

Mercer içini çekti. "Babamla ilgili sözleri. Babam kendini vurdu Rudy. Kafatasını uçurdu. Ben hep düşündüm... kolejde okuduklarım..." Omuz silkti. "Pek çok polis namluyu dişler. Melvin Purvis de öyle yaptı biliyorsun. o Dillinger'ı vuran adamdı. Ama yine de insanın içine bir kuşku düşüyor."

Junkins onu teselli etmeye çalıştı. "Palavra sıkıyordu. Bir şey bildiği yoktu."

"Hayır, biliyordu." Mercer camı açarak sigarasını dışarıya attı. Sonra panelin altına takılı mikrofona uzandı. "Bizim posta güvercini ne âlemde?"

"Seksen dört numaralı karayolunda Port Jarvis'e yaklaşıyor." Port Jarvis, Pennsylvania ve New york eyaletleri arasındaki geçiş noktasıydı.

"New York hazır mı?"

"Evet."

"Onlara yine söyle. Çocuğu Kuzeydoğu Middletown'da yakalasınlar. Köprü biletini hemen elinden alsınlar. Bunu delil olarak kullanacağız."

"Tamam."

Mercer mikrofonu yerine takarak soğuk soğuk güldü. "New York Eyaleti sınırından girdiği an federal suç işlemiş sayılır. Ama yine de onu önce bize verecekler. İyi değil mi?"

Junkins ses çıkarmadı Soluk almaya çalışan Darnell, tabancasının namlusunu dişleyen Mercer'in babası ve diğer her şey ona hiç de iyi görünmüyordu. İçinde bir önsezi vardı. Olaylar sona ermiyor, yeni başlıyordu sanki. Korkunç bir hikâyenin yarısına gelmişti ve bunun sonu çok feci olabilirdi. Ama kendisi bu öyküyü bitirmek zorundaydı.

Arnie Cunningham'la ilk konuştuğunda bu tatsız duyguya kapılmıştı. Konuştuğu genci boğulmak üzere olan birine benzetmişti. İkinci kez karşılaştıklarında onun boğulduğunu anlamış... bir cesetle konuştuğunu fark etmişti.

New York'ta hava açıktı, Arnie de neşelenmeye başlamıştı. Libertyville'den ve her şeyden uzaklaşmak ne kadar iyiydi. Bagajın gizli bölmesinde kaçak mal olması bile keyfini kaçırmıyordu. Yalnız kafasında bir düşünce vardı. O malı yavaşça atabilir, sonra gaza basıp giderdi. Sıkıcı olan her şeyi geride bırakırdı. Bu sayede yaşamı tümüyle değişirdi.

Ama bunu yapamazdı, Christine'e o kadar çok şeyini verdikten sonra bu imkânsızdı.

Radyoyu açarak yeni moda olan bir şarkıyı dinlemeye başladı. Her şey güzeldi. Arnie gülümsedi.

New York eyalet polisinin arabası yanına yaklaştığında hâlâ gülümsüyordu. Arabanın üstündeki hoparlörden bir ses yükseldi. "Chrysler! Yana çekilip dur. Chrysler! Yana çekilip dur!"

Arnie başını çevirip bakınca dudaklarındaki tebessüm silindi. O anda dehşete kapıldı. Bir duygunun bu kadar güçlü ve yoğun olabileceğini bilmiyordu. Ağzı kurumuştu. Kendisi için korkmuyordu. Christine'i düşünüyordu. Will Darnell yakalanacak olursa kendi başının çaresine bakmasını söylemişti. Gözlerinin önünde sert bakışlı Junkins belirdi. Bu işi tezgâhlayan da Junkins'ti. Bundan emindi.

Polisin emrine uyarak yana yaklaşıp durdu. Kafasından türlü şeyler geçiyordu. Onu üniversiteye almayacaklardı, çünkü sabıka kayıtlarına geçecekti adı. Hapse atılacaktı. Christine'i de maden haline getirilmesi için götüreceklerdi.

Yandaki araba da durdu ve polisler inerek yaklaşırlarken birden Roland D. LeBay'in hırıltılı sesini duydu. *"O seni koruyacaktır oğlum. Sadece ona güvenmelisin. O seni koruyacaktır."*

Polisler kapıya uzanamadan Arnie açıp aşağıya atladı.

Polislerden biri, "Arnold Richard Cunningham?" dedi.

Arnie sakindi. "Evet, benim. Sürat mi yapıyordum?"

Başka bir polis cevap verdi. "Hayır evlat. Ama yine de başın belada."

İlk polis, "Elimde New York Eyaleti adına bu 1966 model Chrysler'i arama emri var," diye söze başladı. "Ayrıca arabada bulunabilecek her türlü kaçak maddeye de yine New York ve

Pennsylvania eyaletleri adına el koyma yetkisine sahibim. Şimdi bana anahtarları ver oğlum."

Arnie, "Neden anahtarları kendin almıyorsun soysuz," diye homurdandı. Sesi birden kalınlaşıp sertleşmişti. Polisin gözleri irileşti. Genç birinin kendisinden kırk yaş büyük biri gibi konuşmasına şaşmıştı.

Arabanın içine doğru eğilip anahtarları aldı. Arnie onların işi bildiklerini anlamıştı. Bunun Will'in Libertyville'den New England'a kadar olan bölgedeki kaçakçılık işlerini ortaya çıkarmak için düzenlenen bir operasyon olduğunu seziyordu.

Polislerden biri ona baktı. "Bazı sorulara cevap vermek ya da konuşmak ister misin? Öyle yapmayı düşünüyorsan sana haklarını okuyacağım. Biliyorsun eyaletler arası kaçakçılık federal suç sayılır."

Arnie sakindi. "Hayır, söyleyeceğim bir şey yok."

"Ama böylece kendi durumunu kolaylaştırabilirsin."

Arnie hafifçe gülümsedi. "Buna ısrar denir. Dikkat etmezsen bu operasyonu tehlikeye atarsın. Yargıçlar polislerin ısrarını sevmez."

Polis kızardı. "Budalalık etmek istiyorsan sen bilirsin."

Chrysler'in bagajı açıldı. Stepneyi, krikoyu ve diğer şeyleri çıkardılar. Gizli bölmeyi bulmaları güç olmadı. Kısa süre sonra yarı beline kadar bagaja girmiş olan memurun zaferle, "Sigara!" diye bağırdığı duyuldu.

Arnie'ye haklarını okuyan ilk polis seslendi. "Tamam. Bagajı kapat."

Arnie'ye dönerek Miranda Yasası adı verilen haklarını okudu. "Bunları biliyor musun?"

Arnie, "Evet," dedi.

"İfade vermek istiyor musun?"

"Hayır."

"Arabaya bin oğlum. Tutuklusun."

Arnie, tutukluyum, diye düşünürken kahkahalarla gülecekti neredeyse. Bu budalaca bir işti. Bir düş görüyordu ve neredeyse uyanacaktı. Tutukluydu. Onu polis arabasına oturttular. İnsanlar merakla bakıyorlardı.

Boğazına bir yumru tıkandı. Gözleri doldu. Ama kendini tuttu. Ağlamak çocukluk olurdu.

Ağlamayacaktı. Bunun yerine Christine'i düşünecekti. Annesini, babasını, Leigh'i ya da Will Darnell'i değil Christine'i düşünecekti. Kendisini ortada bırakan o soysuzları unutacaktı.

Christine'i düşünmek her şeyin düzelmesini sağlardı. Kısa süre sonra doğruldu. Şimdi daha iyiydi. Araba yol alırken dışarıya bakarak durumunu gözden geçirmeye başladı.

Michael Cunningham telefonu yavaşça yerine bırakarak arkasına yaslanıp kaldı. Aşağıdan Regina'nın dikiş makinesinin sesi geliyordu. Şimdi kalkıp kapıya gitmesi, koridordan geçip merdivenleri inmesi, küçük dikiş odasındaki Regina'nın yanına girmesi gerekiyordu. Ona, "New York eyalet polisi Arnie'yi tutuklamış," diyecekti.

Michael güçlükle yerinden kalkıp yazı masasının kenarına tutunarak öylece kaldı. Korkunç bir umutsuzluk benliğini sarmıştı. Kafasına türlü düşünceler doluyordu. Altı ay önce her şey yolundaydı. Oysa şimdi oğlu bir yerde bir hücreye kapatılmıştı. Bütün bu olaylar nasıl başlamıştı? Bu kötülükler ne zaman ortaya çıkmıştı?

"Tanrım," diyerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. Gözlerinin önünde hiç istemediği şeyler canlanıyordu. Üniversitede arkadaşları onu sinsi sinsi süzeceklerdi. Fakülte kulübünde fısıldaşacaklardı. Kokteyl partilerinde bu olaydan söz edecekler, sık sık adı geçecekti. Arnie'nin on sekizine basmasına iki ay vardı henüz. Onun suçlu çocuk olduğunu söyleyeceklerdi. Yasalar gereği adı gazetelerde geçmeyecek ama yine de herkes duyacaktı.

Birden dört yaşındayken annesinin eskiciden adığı üç tekerlekli kırmızı bisiklete binen Arnie'yi anımsadı. Kırmızı bisikletin boyaları yer yer dökülmüş, demirleri de paslanmıştı. Ama Arnie bunu seviyordu. İzin verilse geceleri de yatağına alacaktı. Mavi kot tulumlu oğlu kırmızı bisikletle dolaşırken kâkülleri yüzüne dökülüyordu. Birden gözlerinin önündeki görüntü değişti. Üç tekerlekli bisikletin yerini Christine aldı. Boyaları dökülmüş, paslı, eski araba.

Dişlerini sıkarak durdu. Dışarıdan bakan biri onun sırıttığını sanırdı. Kendini biraz toplayana kadar bekledikten sonra durumu Regina'ya haber vermek üzere aşağıya indi.

41

Yaklaşan Fırtına

Kışın ilk fırtınası Libertyville'de Noel gecesi patladı. Buz gibi rüzgâr kuzeydoğudan şiddetle esiyordu. Sabah hava güneşliydi. Fakat radyolar hava durumunu verirlerken gece bozacağını bildirmişlerdi. Evinde güzel bir Noel günü geçirmek isteyenlerin akşamüstünden sonra yola çıkmamalarının uygun olacağı açıklanmıştı.

Dennis Guilder o gün sabah on birde hastaneden çıktı. Koltuk değneklerine dayanarak park yerinde endişeyle kendisini bekleyen anne ve babasının yanına gitti. Yerdeki karlar tümüyle temizlenmişti ama yine de dikkatle yürümesi gerektiğini düşünüyordu. Aile arabasının yanında durup yüzünü sertleşmekte olan rüzgâra doğru çevirdi. Hastaneden çıkmak yeniden doğmaktan farksızdı. Saatlerce orada durabilir, yine de açık havaya doyamazdı.

Aynı gün öğleyin birden Cunningham ailesinin arabası da Libertyville'in yüz otuz kilometre doğusundaki Ligonier'in eteklerine ulaştı. Her yıl Noel yemeğini Regina'nın ablası Vicky ve kocası Steve'le yerlerdi. Arnie bu alışılagelen ziyaretten vazgeçmemelerini istemişti. Regina oğlunun başına gelenlerden sonra bunun olanaksız olduğunu söylemişse de Arnie ısrar etmişti...

Regina çarşamba günü ablası Vicky'yle telefonda konuştuktan sonra Arnie'nin isteğini kabul etti. Çünkü Vicky'nin telefonda sakin davranması, anlayış göstermesi ve merakla soru sormaması Regina'yı etkilemişti. Bu da Regina için sözlerle açıklanmayacak kadar önemliydi. Arnie, New York'ta tutuklanalı sekiz gün

olmuştu. Bu süre içinde kadın çok üzüldüklerini iddia eden pek çok arkadaşının pis merakıyla karşılaşmıştı.

Regina telefonda ablasıyla konuşurken dayanamayarak ağladı. Arnie tutuklandığından beri ilk kez ağlıyordu. Oğlu gidip yatmıştı. Michael da fazla içiyordu ve Noel mevsimini bahane ederek fakülte arkadaşı Paul Strickland'la birkaç duble bira atmaya gitmişti. Kadın onun en az sekiz on duble içeceğini biliyordu. Daha sonra Michael'ın çalışma odasına girecek olursa onun masasının başında hareketsiz oturduğunu göreceğini de bildiği gibi. Kocası öylece oturup kuru ama kanlı gözlerle boşluğa bakıyordu. Sinirlerinin perişan olduğu belliydi. Adam sessiz sedasız acı çekiyor ve hep geçmişte kalan günleri düşünüyordu. Regina üzüntüsünü dışarıya vurmanın, içmenin ve sinir krizi geçirmenin kendisi için lüks sayılacağı kanısındaydı.

Fakat oğlunun tutuklanmasından birkaç gün sonra telefonda Vicky'yle konuşurken kontrolünü kaybetti. Ağlamaya başladı. Vicky onu teselli etmek, yatıştırmak için bir şeyler söylüyordu. Regina onu dinlerken yıllardır ablasıyla eğlendiği, sık sık onu iğnelediği için büyük pişmanlık duydu. Vicky'nin kızı üniversiteyi bırakıp evlenmiş ve ev kadını olmuştu. Oğlu da teknik okula gitmeyi uygun görmüştü. Eniştesinin gülünç sayılacak bir işi vardı. Sigortacıydı adam. Hele Vicky'nin cep harçlığını çıkarmak için evde emaye mutfak takımları satması daha da komikti. Bu kap kacağı anlaştığı bir şirket postayla ona yolluyordu. İşte Regina sonunda Vicky'ye dert yandı, ağladı. Düş kırıklığını, utancını anlattı. Yıllardır onun küçük düşmesini isteyen kimseler şimdi bu olaya çok sevinmişlerdi tabii. Sonunda Regina da Noel'de ancak Vicky'nin evinde rahat edebilecekleri kanısına vardı.

Mike onun kararını her zaman olduğu gibi kabul etti.

Regina, Arnie'nin tutuklanmasından sonra üç gün inanılmaz bir irade gücü olduğunu ortaya koydu. Ailesinin yaşayabilmesi, ayakta kalması için böyle davranması gerektiğini biliyordu. Hemen avukatları Tom Sprague'ı aradı. Avukat olayın niteliğini anlayınca ağır ceza davalarını falan arkadaşı Jim Warberg'i salık verdi.

Regina, Noel tatiline çıkmak üzere olan avukatı güçbela buldu. Jim Warberg önce davayı almaya yanaşmadı. Ne var ki, Regina bir buldozerden farksızdı. Sonunda Arnie'yi savunmayı üstüne almakla kalmayıp hemen Albany'ye gitmeyi de kabul etti. Üstelik Warberg özel uçakla New York'a uçtu ve dört saat sonra da kadına telefonla bilgi verdi.

Arnie suçüstü yakalanmıştı. Henüz hakkında bir işlem yapılmamıştı. Ertesi gün genci Pennsylvania'ya iade edeceklerdi. New York Eyaleti ve Pennsylvania Eyaleti polisleri aralarında anlaşmışlardı. Aslında Arnie asıl hedef değildi. O işe karışan bir çurçurdu sadece. Polisler Will Darnell ve işbirliği yaptığı büyükbaşların peşindeydiler. Warberg, Will Darnell'in mafyayla ilişkisi olduğundan kuşkulanıldığını da belirtti.

Regina televizyonda görmüş olduğu pek çok polisiye diziden anımsadığı şeyi söyledi hemen. "Ama birini kesinlikle belirli bir şeyle suçlamadan tutmak yasalara aykırıdır."

İyi bir Noel tatili için evinde hazırlık yapmak isteyen ve bunun yerine kendini Albany'de bulan, bu durumdan da hiç hoşlanmayan Warberg, "Böyle yaptıkları için dizlerimin üstüne çöküp Tanrı'ya şükrediyorum," diye karşılık verdi. "Çocuğu bir bagaj dolusu kaçak sigarayla yakalamışlar. Sigaralarda vergi pulu yokmuş. Israra kalkarsam çocuğu kesinlikle suçlayacaklardır Bayan Cunningham. Bir an önce kocanızla buraya gelmenizi öneririm."

"Fakat yarın Pennsylvania'ya iade edileceğini söylediniz..."

"Evet, o işi ayarladılar. Bu adamlara sert bir oyun oynayacaksak bunu kendi alanımızda yapmamız iyi olur tabii. Ama sorun çocuğun iadesi de değil."

"Peki sorun nedir?"

"Buradakiler oğlunuzu kullanarak Will Darnell'i devirmeyi istiyorlar. Bu bir domino oyunu. Arnold konuşmuyor. Buraya gelerek konuşmasının lehine olacağına onu inandırmalısınız."

Regina çekinerek, "Sahi mi?" diyebildi.

"Tabii! Bu adamlar oğlunuzu hapse atmak istemiyorlar. Kendisi iyi aileden, henüz reşit olmamış biri. Daha önce suç da işlememiş. Hiç sabıkası yok. Okulda bile bir disiplin sorunu çıkma-

mış. Bu durumda yargıç karşısına çıkmadan bu iş halledilebilir. Ama konuşması şart."

Bunun üzerine hemen Albany'ye gittiler. Regina lizol ve idrar kokan loş, dar koridordan geçerken oğlunun gerçekten orada olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Bunu kabul edebilmek çok güçtü. Tatsız bir düş gördüğünü sanıyordu.

Fakat küçük odaya girip Arnie'yi karşısında bulunca düş görmediğini anladı. Oğlu tahta bir iskemleye oturmuştu. Önünde üstü sigara yanıkları içinde kalmış bir masa vardı. Kadın da onun diğer yanındaki iskemleye oturacaktı.

Arnie gözlerini ondan ayırmıyordu. Yüzü iyice çökmüş, kurukafaya benziyordu. Bir hafta önce saçlarını şaşılacak kadar kısa kestirmişti. Yıllarla Dennis'i taklit edip uzun saçla gezdikten sonra yapmıştı bunu. Tepedeki parlak ışıkta kabakmış gibi duruyordu. Sanki ceza olsun diye saçlarını dibinden kesmişlerdi.

"Arnie," diyerek ilerledi Regina. Ama oğlu başını çevirince durakladı. O anda kendisi kadar güçlü olmayan bir kadın ağlamaya başlardı. Regina öyle biri değildi. Buz gibi olduğunu hissetti. Oğlunu kucaklayarak yerde iskemleye oturdu. Arnie'nin kucaklanmayı istemediği belliydi. Ona kısaca yapması gereken şeyleri söyledi. Fakat oğlu buna yanaşmadı. Regina polislere bildiklerini anlatmasını emretti ona. Arnie yine yanaşmadı. Regina yalvardı. Ama Arnie yine reddetti. Bütün uğraşmalarına rağmen oğlu ağzını açmaya yanaşmadı.

Regina sonunda, "Seni akıllı sanıyordum!" diye bağırdı. Öfke ve umutsuzluktan deliye dönmütü. En kızdığı şey istediğini yaptıramamaktı. Ailesinden ayrıldığından beri böyle bir durumla karşılaşmamış, her istediği yerine getirilmişti. Bir zamanlar meme verdiği çocuğun böyle karşı koyması onu çıldırtıyordu. "Seni akıllı sanırdım ama budalaymışsın meğer! Darnell için hapse mi gireceksin? İstediğin bu mu? O senin haline gülecek! Seninle alay edecektir!" Regina için alay edilmesinden daha korkunç bir şey olamazdı. Oğlunun buna bile aldırmaması onu büsbütün çileden çıkardı. Ayağa kalkarak alnına düşen saçları geriye itti. Kesik kesik soluyordu ve yanakları kızarmıştı. Savaşmaya ha-

zırlanıyordu. Arnie onun eskisinden çok genç, aynı zamanda da çok yaşlı göründüğünü düşündü.

Sakin bir sesle, "Bunu Darnell için yapmıyorum," dedi. "Ve hapse girecek de değilim."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Sesi hâlâ sertti ama oğlu konuştuğu için biraz rahatlamıştı ve öfkesini bastırabiliyordu. "Seni bir bagaj dolusu kaçak sigarayla yakalamışlar!"

Arnie, "Sigaralar bagajda değildi," diye cevap verdi. "Gizli bir bölmedeydi. Araba da Will'in, Chrysler'i almamı bana Will söyledi."

Kadın ona bakakaldı. "Yani arabada kaçak sigara olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

Arnie ona yüzüne pek yabancı olan bir ifadeyle baktı. Regina'yı aşağı görüyordu. Bu olamazdı. Çılgına dönerek, benim oğlum pırlanta gibidir, diye düşündü. Oğlum pırlanta gibidir.

"Ben biliyordum. Will de biliyordu ama bunu kanıtlamaları gerekir değil mi?" Kadın inanamazmış gibi bakarken Arnie devam etti. "Hem bir yolunu bulup suçu bana yükleseler bile cezam tecil edilir."

Regina yutkundu. "Arnie, doğru dürüst düşünemiyorsun. Belki baban..."

Genç, "Hayır," diye onun sözünü kesti. "Doğru düşünüyorum. Senin ne yaptığını bilmiyorum ama benim aklım başımda." Yine boş gözlerle annesine baktı.

Regina bu bakışlara daha fazla dayanamayarak odadan çıktı. Warberg'i bekleyen kocasının yanına gidip, "Sen konuş," dedi. "Makul olmasını sağla."

Michael oğlunun yanına girdi ama o da bir şey başaramadı. Geri döndüğünde sesi kısılmış ve on yıl yaşlanmıştı.

Regina motelde Warberg'e oğlunun sözlerinin doğru olup olmadığını sordu. Avukat düşünceliydi. "Evet, bu bir savunma yolu olabilir. Arnie bu domino oyunundaki ilk taş olsaydı iş kolaylaşırdı. Ama değil. Albany'de kullanılmış araba satan Henry Buck adında biri var. Oğlunuz malı ona götürüyordu Onu da tutukladılar. Onun avukatıyla konuşmaya çalıştım. Buna yanaşmadı. İşte

bu iyiye alamet değil. Buck konuşup suçu Arnie'ye yükleyebilir. Buck kendini kurtarmak, cezasını hafiflettirmek için Arnie'nin gizli bölmeyi bildiğini söyleyebilir."

Warberg karıkocayı süzdü. "Oğlunuzun size söylediği şeye pek güvenmeyin, Bayan Cunningham. Yarın Pennsylvania'ya gönderilmeden önce kendisiyle konuşacağım. Ona bütün suçun üstüne kalabileceğini anlatmayı umuyorum."

Araba Steve ve Vicky'nin oturduğu sokağa saparken kar da başladı. Arnie cebindeki anahtarlara dokunarak Libertyville'de de kar yağıp yağmadığını düşündü. Christine hâlâ Will Darnell'in garajındaydı. Ona el koymuşlardı. Ama böylesi iyiydi. Hiç olmazsa o kötü havada araba açıkta değildi. Zamanı gelince gidip Christine'i alırdı.

Geçen hafta kötü bir düşten farksızdı. Önce annesiyle babası, sonra tuttukları Warley ya da Warmley adındaki avukat suçun onun üstüne kalacağını söylemişler ve konuşması için ısrar etmişlerdi. Avukat ortada federal bir suç olduğunu, ağır cezaya çarptırılabileceğini ileri sürmüştü.

Fakat Arnie olayı düşünmüyor, daha çok Christine için endişe ediyordu. Artık Rolanid D. LeBay'in yakınında ya da yanında olduğunu anlıyordu. Belki de adam onun bir parçası halini almıştı. Bu düşünce de Arnie'yi ürkütmüyordu. Yalnız dikkatli davranması gerekliydi. Junkins'ten endişe etmiyordu. Çünkü Junkins'in sadece kuşkuları vardı. O polis bir şeyi yapamazdı. Buna karşılık Darnell tehlikeliydi. Evet, Will sorun yaratabilirdi.

Albany'de ilk gece, yani annesi ve babası motele döndükten sonra kendisini bir hücreye götürmüşlerdi. Yatmış ve hemen uyuyakalmıştı. Sonra kötü bir düş gördüğü için gece yarısı ter içinde uyanmıştı.

Düşünde Christine'in küçülmüş ve bir el büyüklüğünde kaldığını görmüştü. Arabanın başında bir dev gibi kocaman olan Will Darnell duruyordu. Hırıltılı hırıltılı soluk alan Will, uzaktan kumanda düğmesine asınca araba hızla hareket etti. "Ağzını açmak istemeyeceksin oğlum," diyordu. "Benimle oynamaya kalk-

mayacaksın. Çünkü kontrol bende. Çünkü istersem arabanı ezip yok edebilirim."

Arnie bağırmaya çalıştı... "Hayır, yapma lütfen! Onu seviyorum! Lütfen onu öldürme!"

Christine kendisi gibi küçülmüş olani Libertyville yollarında inanılmaz bir hızla ilerliyor, gitgide sürati artıyordu. Artık beyazlı kırmızılı bir gölge gibi görünmeye başlamıştı.

Arnie, "Lütfen!" diye haykırabildi. "Lütfen onu öldürme!"

Will uzaktan kumanda aygıtının başka düğmesine bastı ve küçük araba yavaşladı. Dev gibi adam kaşlarını çatmakla birlikte memnun kalmışa benziyordu. "Bana kazık atmaya kalkacak olursan arabanın nerede durduğunu düşün oğlum. Ağzını sıkı tut. Böylece ikimiz de sağ kalır ve savaşabiliriz. Ben bundan çok daha kötü durumlara düştüm. Şimdi söyle bakalım. Sorumluluğu üstüne alıyor musun?"

"Evet alıyorum."

"Bunu hiç unutma evlat."

Arnie küçük arabaya uzanmak, onu kurtarmak isterken uyanmıştı. O gece bir daha uyuyamadı.

Well, Christine hakkında bir şey bilebilir miydi? Camlı bürosunda oturup devamlı dışarısıyla ilgileniyordu. Ama o ağzını sıkı tutmasını da bilir, ancak gerektiği zaman konuşurdu. Belki de Junkins'in bilmediği şeyin farkındaydı. Christine'in kasımda yenilenmesinin sadece tuhaf değil aynı zamanda imkânsız olduğunu biliyordu. O onarımları Arnie'nin yapmadığını anlamıştı belki.

Will başka ne bilebilirdi?

Birden buz gibi kesildiğini hissetti. Belki de Repperton ve diğerleri öldüğü gece Will garajdaydı. Belki değil, o akşam mutlaka garajdaydı. Çünkü Jimmy Skyes geri zekâlıydı ve Will onu garajda tek başına bırakmazdı.

Wil'in durumu bilmesinin ne zararı vardı? Ona kim inanırdı? Will konuşmaya karar verecek olursa bile onu kim ciddiye alıp dinlerdi? Artık kendini kandırmak istemiyordu Arnie. Will, Christine'in Bozuk Para Welch ve diğerlerinin öldürüldüğü gecelerde Christine'in garajdan gittiğini açıklarsa, aynasızların gül-

mekten kasıkları çatlardı. Ya Junkins? O kendisinden kuşkulanıyordu. Yine de o aynasız bile bu tür bir şeyi kabul edemezdi. Arnie onun gözlerini görmüştü. Junkins inanmayı çok isteyebilir ama yapamazdı. Will gerçeği bilse de ne zararı vardı?

Arnie birden bunun çok tehlikeli olduğunu sezerek dehşete kapıldı. Will bir iki gün sonra kefaletle serbest bırakılacaktı. O zaman Christine onun tutsağı olacaktı. Will isterse Christine'i yakardı. Zamanında pek çok araba yakmıştı. Yaktıktan sonra da makineye atar ve madeni bir küp haline getirirdi.

Polisler garajın kapısını mühürlemişlerdi.

Ama bu da tehlikeyi önlemezdi. Will Darnell yaşlı bir tilkiydi. Her türlü duruma karşı önlem alırdı. Christine'i yakmayı kafasına koyarsa bir yolunu bulup garaja girer ya da bu işin ustasını tutardı. Yani arabanın içine kömür tutuşturan küplerden bir avuç atıp bir kibrit yakacak birini bulurdu.

Gözlerinin önüde havaya yükselen alevler, yanıp kavrulan döşemeler belirdi. Hücrede sırtüstü yatarken kalbi göğsünü delecek gibi atıyordu.

Tabii Will bir şey yapar, sonra da dikkatsizlik ederse, yani dikkati bir dakika için bile dağılacak olursa, Christine onun icabına bakardı. Fakat Arnie, Will'in dikkatsizlik etmeyeceğinden emindi.

Ertesi gün onu Pennsylvania'ya götürüp suçladılar ve küçük sayılacak bir kefaletle serbest bıraktılar. Ocakta yargıç karşısına çıkacaktı. Olay eyalet gazetelerinde başsafyalara geçmişti. Ama Arnie on sekizinden küçük olduğu için adının yazılması yasaktı. Ondan "bir genç" diye söz ediliyor, eyalet polisi de, federal polis de adını gizli tutuyordu.

Arnie kısa bir süre hücrede kaldı ve ailesi bin dolar kefaleti ödeyince de evine döndü. Günlerden pazardı. Regina ve Michael ona pek yaklaşmadılar, çünkü ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Ya da işlediği suç yüzünden kendisinden tiksinmişlerdi. Arnie onların ne düşündüğüne aldırmıyordu. Bitkin düşmüştü. Annesi öğleden sonra telefonu prizden çekip akşama kadar uyudu. Babasıyla çalışma odasına kapandı. Ama orada bir şey yaptığı da yoktu.

Arnie televizyonun karşısında oturarak futbol maçını seyretti. Hangi takımların karşılaştığını bilmiyordu. Aldırdığı da yoktu. Sadece oyun onu oyalamaktaydı. Altıya doğru oturduğu yerde daldı.

Aynı gece ve ertesi akşam da kendi yatağında yine karabasanlar gördü. Bunlar küçülen arabanın yanında dev gibi duran Will'i gördüğü düşten çok farklıydı. Uyandığında fazla bir şey anımsamadı. Ama aklında yol kenarında bekleyen biri kalmıştı... Etleri dökülmüş bir parmak çürümekte olan bir avuca vurarak kendine emir veriyordu. Sonra bağımsızlığına kavuşarak kaçıyor, ama bu özgürlük ve kaçış onu rahatsız ediyordu.

Evet, kaçıyordu. O düşten kaçmaktaydı. Her gece aynı şey oluyor, son gördüğü şeyden kaçıyor, yani uyanıyordu.

Christine'in içindeydi. Arabayı sürüyordu. Korkunç bir tipide ilerliyor, arabanın burnundan ilerisini göremiyordu. Rüzgâr uluyordu. Sonra karlar kayboluyor, kendini New York'ta 5. Bulvar'da buluyordu. İki tarafa toplanmış insanlar, büyük kalabalık onu alkışlıyordu. Christine'i alkışlıyorlardı. Çünkü kendisi de, Christine de...

Kaçmış ve kurtulmuştu.

Bu düşü son kez görüp uyanınca aklına Vicky teyzeyle Steve enişte geldi. Libertyville'den bir an önce uzaklaşmalıydı... Peki, neden böyle düşünüyordu? Libertyville'de ne olacaktı?

Bunu bulamadı. Sonunda Noel'den önce gitmek gerektiği kanısına vardı.

Şimdi Noel gecesiydi ve Arnie kısa süre içinde her şeyin halledileceğine inanıyordu.

Regina, "Mike, ev burada," dedi. "Buraya her gelişimizde yaptığın gibi yine evin önünden geçip gidecektin."

Michael kendini savunur gibi mırıldandı. "Evi görmüştüm." Karısının karşısında hep böyle konuşurdu.

Arnie, tam bir eşek, diye düşündü. Kadın ona eşek muamelesi ediyor. Eşekmiş gibi sırtına biniyor. Üstelik eşek gibi de anırıyor.

Regina oğluna baktı. "Gülümsüyorsun."

Arnie, "İkinizi de ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum," diye cevap verdi. Babası şaşkınlıkla ve duygulanarak ona baktı. Annesinin gözlerinde bir pırıltı belirdi. Herhalde gözyaşıydı bu.

Sözlerine gerçekten inanmıştı soysuzlar.

Leigh Cabot sessiz oturma odasında durmuş Noel ağacına bakıyordu. Evde yalnızdı. Annesiyle babası Noel gecesi içkisi içmek için Stewart'lara gitmişlerdi. Bay Stewart babasının yeni patronuydu. Annesi Bayan Stewart'la dostluğu ilerletmek istiyordu. Son on yıl içinde altı kez taşınmışlar, doğu kıyısında türlü kentte oturmuşlardı. Annesi Libertyville'i çok beğendiğinden, burada kalmayı arzu ediyordu. Stewart'larla samimi olmaları bu isteğine kavuşmasını sağlayabilirdi.

Leigh kalkıp mutfağa geçerek fırındaki rostoya baktı. Annesi beşe kadar dönmezlerse fırını söndürmesini söylemişti. Buzdolabını açarak bir kola aldı. Boş evde rahatsız olmaya başlamıştı. Şimdiye kadar böyle huzursuz olduğunu bilmiyordu. Tam tersine evde yalnız kalmaktan hoşlanır, evde kendini güvende hissederdi. Ama şimdi yaptığı buzları özel kaba döken aygıtın, fırının hafif sesi onu sinirlendiriyordu. Hatta muşambaya değen terliklerin sesinden bile huylanmaktaydı. Nedense bütün bunlar ona korku veriyordu. İşler başka türlü gelişseydi Arnie şimdi yanında olurdu. Ama olanlardan sonra buna imkân yoktu. Annesi de razı olmazdı zaten. Yine de Leigh sık sık onu düşünüyor, böyle değişmesine anlam veremiyordu. Ayrılmalarının Arnie'yi nasıl etkilediğini merak ediyor, onun iyi olup olmadığını düşünüyordu.

Dışarıda fırtına vardı. Rüzgâr çığlık gibi sesler çıkararak şiddetle esiyordu. Bir yerde bir arabanın motoru çalıştı ve durdu. Tekrar çalıştı. Kafasında bir ses, ölenler dönemecinden dönülmez, dedi. Tüyleri diken diken olan kız gidip kolayı bulaşık eviyesine döktü. Midesi bulanıyor ve ağlamak istiyordu.

Oysa ortada bir neden yoktu.

Neyse annesiyle babası arabayı garajda bırakmışlardı. Babasının bu havada Stewart'ların evinden çıkarak yarı içkili halde araba kullanması hiç de iyi olmazdı. Zaten Stewart'lar üç blok ötede oturuyorlardı. Annesiyle babası iyice sarınıp sarmalanmışlar ve kardan adam yapmaya çıkan iki kocaman çocuk gibi gülüşerek evden ayrılmışlardı. Bu ziyaret onlar için iyi

olacaktı. Biraz ahbaplık edip birkaç kadeh martini içtikten sonra dönerlerdi.

Birden gözlerinin önünde tatsız bir şey belirdi. Annesiyle babası o tipide birbirlerine dayanmış yürüyorlardı. Birden arkalarında kocaman gözleri andıran bembeyaz farlar belirdi. Bunlar boğulacağını sandığı an tıpkı panelde gördüğü korkunç yeşil yuvarlakları andırıyorlardı. Gözler gitgide irileşiyor, durumdan haberi olmayan, gülen anne ve babasının üstüne geliyordu. Leigh korkuyla içini çekerek oturma odasına döndü. Telefona yaklaştı. Tam elini uzatırken vazgeçip pencereye gitti. Dışarıdaki karlara baktı. Onları aramayı mı düşünmüştü? Evde yalnız olduğunu ve Arnie'nin eski arabası, çelik sevgilisi Christine'i düşünmeye başlayarak korktuğunu mu söyleyecekti? Hem onlar, hem kendisi için endişelendiğinden hemen eve dönmelerini mi isteyecekti?

Kendi kendine, "Seninkisi de iyice saçmalık," dedi.

Ama gerçekten korkuyor, bir şey olacağını hissediyordu. Arnie'nin kaçakçılık suçundan tutuklandığını duyunca çok şaşırmışsa da fazla etkilenmemişti. Gazeteyi açıp Buddy Repperton ve iki gencin başına gelenleri okuduğu gün kapıldığı dehşetin yanında o kaçakçılık olayı yüzünden duyduğu şaşkınlık ve üzüntü önemsiz kalırdı. Buddy Repperton'un ölümüne Christine'in neden olduğuna inanıyordu nedense.

Dayanamayarak yine telefona gitti. Rehberi alıp iki hafta önce bir gece Arnie'nin yaptığı gibi Libertyville Belediye Hastanesi'ni aradı. Nazik sesli bir santral memuru ona Bay Guilder'in o sabah taburcu edildiğini söyledi.

Bu kez rehberde Guilder'lerin numarasını bulup telaşla çevirdi.

Dennis sevinçle, "Leigh," dedi.

Kız, "Dennis, gelip seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Dennis şaşırdı. "Şimdi mi?"

Leigh'in kafası karışmıştı. Fırında rosto vardı. Fırını beşte kapatacaktı. Annesiyle babası eve döneceklerdi. Noel gecesi yaklaşıyordu. O gece sokaklarda yürümenin güvenli olmayacağını

da hissediyordu. Yolda yürürken karların arasından çıkan şey saldırabilirdi. Yok, gece çok tehlikeliydi. O gece dışarıda kalmak kötü sonuç verirdi.

"Leigh?"

"Bu gece değil... Zaten bizimkiler evde yok. Kokteyl partiye gittiler. Onları bekliyorum."

Dennis güldü. "Benimkiler de öyle. Kız kardeşimle parchisi oynuyoruz ve hile yapıyor."

Leigh arkadan birinin, "Hiç de değil!" diye bağırdığını duydu.

Başka zaman olsa gülerdi. Ama o anda durum çok farklıydı. "Noel'den sonra... Belki salıya. Yani ayın yirmi altısında. Senin için uygun mu?"

Dennis, "Uygun tabii," diye cevap verdi. "Leigh, Arnie'yle ilgili bir şey mi var?"

Leigh ahizeyi sıkıca tuttu. "Hayır. Arnie... değil. Seninle Christine konusunda konuşmak istiyorum."

42

Fırtına Patlıyor

Akşamüstü beşte fırtına Pennsylvania'yı tümüyle etkisine almıştı. Eyaletin bir ucundan diğerine esen şiddetli rüzgâr kâh uluyor, kâh çığlık atar gibi sesler çıkarıyordu. Noel gecesi yaklaşırken dükkânlarda pek müşteri kalmamıştı. Son anda alışverişe çıkan azdı. Satıcılar da bu yüzden doğa anaya minnet duyuyorlardı. Fazla mesai yapamayacaklardı ama evlerine gidip şöminelerinin önüne oturarak içkilerini içeceklerdi.

Doğa ana o gece hiç de sevecen ve yumuşak değildi. Hava birden kararmış ve şiddetli bir tipi başlamıştı. Hatta doğa ana o gece korkunç bir cadıdan farksızdı. Noel onun için bir anlam taşımıyordu. Binaların üstüne takılan süsleri, resimleri koparıp sürüyordu. Libertyville Belediye Sarayı'nın önünde süslenmiş on iki metre yüksekliğindeki ağacı bile devirdi.

Akşam yedide kar küreyici araçlar tipiyle başa çıkamaz hale geldiler. Yollar boşalmıştı. Sadece kaldırımların yanına üzeri karla örtülü park edilmiş arabalar görülüyordu.

Saat sekizde Cabot'lar eve döndüler ve Leigh de rahat bir soluk aldı. Yerel radyo istasyonları Pennsylvania eyalet polisinin bültenini yayınlıyorlardı. Polis Libertyville'lilerden yola çıkmamalarını rica ediyordu.

Saat dokuzda Michael, Regina ve Arnie Cunningham, Vicky teyze ve Steve enişteyle televizyonun önünde oturuyorlardı. Ellerinde romlu punçlar vardı. Alastair Sim'in başrolde olduğu *Bir Noel Şarkısı*'nı seyredeceklerdi. Pennsylvania karayolunun seksen kilometrelik bir bölümü kardan kapanmıştı. Gece yarısı bütün yol kapanacaktı.

Dokuz buçukta Will Darnell'in boş garajında Christine'in farları yandı birden. O sessizlikte motoru çalıştı. Sonra durdu. Bir homurtu yükseldi, sonra kesildi.

Boş arabada anahtar sokulmuş gibi kontak açıldı. Güneşliğin üstüne takılı elektronik aygıt çalıştı. Fırtınada sesi duyulmadı, ama kapı bunu hissetmişti. Hemen zangırdayarak yukarı kalktı. İçeriye rüzgârla karlar savruldu.

Christine sessiz sedasız dışarıya çıktı. Sağa dönerek caddeye indi. Lastikleri iyice kalın olan karda derin izler bırakıyordu. Araba ne sarsılıyor, ne kayıyordu. Güvenle ilerlemekteydi.

Christine ileride sola, Kennedy Yolu'na doğru döndü.

Don Vandenberg babasının benzin istasyonundaki büroda masanın arkasında oturuyordu. Ayaklarını masaya dayamış babasının porno kitaplarından birini okuyordu. Çok heyecanlanmış ve tahrik olmuştu. Durmayan *Pammie* adlı kitapta Pammie gerçekten pek hareketliydi. Kızın fingirdemediği bir sütçü kalmıştı. Sütçü de o sırada bahçe yolunda ilerliyordu. Birden zil çaldı. Bir müşterinin geldiğini haber veriyordu.

Don başını kaldırıp sıkıntıyla kapıya baktı. Dört saat önce, yani altıda babasına telefon etmiş ve istasyonu kapamayı önermişti. O gece müşteri gelmeyeceği belliydi. Bir iki kişi çıksa da onların

bırakacakları para elektrikli tabelanın masrafını karşılamaya bile yetmezdi. Babası olacak namussuz sıcacık evde rahat rahat oturuyordu tabii. Ona istasyonu gece yarısından önce kapamamasını söylemişti. Don babası kadar cimri, pinti biri daha olamayacağını düşünerek telefonu vurup kapatmıştı.

Aslında böyle sinirlenmesinin tek nedeni vardı. Artık geceleri yalnız kalmak istemiyordu. Gece tek başına otururken başını kaldırdığında onları karşısında göreceğini sanıyordu. Richie Trelawney bir yanda, Bozuk Para Welch öbür yanda olacaktı. Aralarında da bir elinde şarabı, öbüründe sardığı çift kâğıtlısı bulunan Buddy yer alacaktı. Üçü de vampirler gibi beyaz suratlıydılar tabii. Gözleri de ölmüş balıklarınki gibi camlaşmış olacaktı. Buddy şişeyi uzatıp, "Haydi biraz zıkkımlan serseri," diye fısıldayacaktı. "Yakında sen de bizim gibi öleceksin."

Bu hayaller bazen ona gerçek gibi geliyordu. Böyle anlarda ağzı kuruyor, elleri titriyordu.

Don bu işin nedenini de biliyordu. O gece Pislik Surat'ın arabasına saldırmakla büyük hata etmişlerdi. Bu oyuna karışanların hepsi ölmüştü. Sadece kendisiyle Sandy Galton kalmıştı. Galton da eski Mustang'ine atladığı gibi kaçmıştı. Don geceleri garajda otururken Galton gibi kaçmayı düşünüyordu...

Dışarıda müşteri kornaya dayandı.

Don kitabı masaya atıp parkasını giydi. Bir yandan da arabayı görmeye çalışıyordu. Bu pis havada yola çıkan deli kimdi? O tipide ne arabayı, ne de müşteriyi seçebiliyordu. Bütün gördüğü farlar ve bir karaltıydı. Yalnız o karaltı pek uzundu. Yeni bir araba o kadar uzun olamazdı.

Eldivenlerini giyerek dışarıya çıkarken babasına istasyona para atılınca çalışan pompalar koymasını söylemeyi düşündü. Böylece berbat gecelerde yola çıkan çılgın müşteriler arabalarına kendi elleriyle benzin doldururlardı.

Kapı elinden gidiyordu az kalsın. O fırtınada olanca gücünü harcayarak kapıyı tuttu. Kapının çarparak camının kırılmasını önledi. Sıcak büroda otururken uluyan rüzgârın yine de bu kadar sert olabileceği aklına gelmemişti. Kapıyı kapatayım derken nere-

deyse yere yıkılıyordu. Yerde en az yirmi santim kar vardı. İçinden, o çılgın itin arabasının kar lastikleri olmalı, dedi. Şimdi bana kredi kartı vermeye kalkarsa belkemiğini göğsünden çıkarırım.

Karda ağır ağır ilerledi. Namussuz gidip en uçtaki pompanın önüne park etmişti tabii. Don bir kez başını kaldırıp bakmaya çalıştı. Ama rüzgâr kırbaçlar gibi yüzüne karları atınca hemen önüne eğildi.

Arabanın önüne gelince bir an güçlü farlar gözünü aldı. Güçbela sürücünün olduğu tarafa gitti. Pompaların floresan lambalarında araba morumsu kırmızı ve grimsi beyaz renkli görünüyordu. Yanakları donmaya başlamıştı. Herif bana bir dolar verip yağa da bakmamı söylerse parasını kıçına sokmasını söylerim, diye düşündü. Cam aşağıya inerken o sert rüzgârda başını kaldırdı.

"Size yardım..." diye söze başladı. Ama sonra sözleri korkunç bir çığlık halini aldı.

Arabadan dışarıya eğilen çürümekte olan bir cesetti. Yüzleri arasında en fazla on beş santim vardı. Cesedin gözçukurları boştu. Mumyalanmış dudakları güler gibi açılmış, eğri büğrü sarı dişleri ortaya çıkmıştı. İskeleti andıran bir el direksiyona dayanmıştı. Diğeri de korkunç bir çıtırtıyla kendisine dokunmak için uzandı.

Don geri geri gitti. Kalbi göğsünde patlayacaktı sanki. Duyduğu dehşetten boğazı tıkanmıştı. Ölü sırıtarak yaklaşmasını işaret etti ve birden motorun sesi yükseldi.

Ceset, "Depoyu doldur," diye fısıldadı. Don duyduğu dehşete karşın yine de onun küf içinde kalmış ve yer yer yırtılmış bir üniforma giydiğini fark etti. "Doldur soysuz." Floresan lambaların ışığında kurukafadaki dişler sırıtıyordu.

Don başka bir ses duydu. "Haydi zıkkımlan serseri." Buddy Repperton arka koltuktan uzanarak elindeki Texas Driver'ı Don'a vermek istedi. Sırıtırken ağzından solucanlar, kurtlar çıkıyor, kanlı saçlarının arasında böcekler dolaşıyordu. "Bir içkiye ihtiyacın olduğu belli."

Don tiz bir sesle çığlık attı. Dönerek karda koşmaya başladı. Arabanın sekiz silindirli motoru da gücünü göstermek ister gibi

homurdandı. Genç omzunun üstünden bakınca Christine'in harekete geçtiğini gördü. Arka tekerlekleri karları etrafa savuruyordu. Görmüş olduğu o korkunç hortlaklar da kaybolmuştu. Bu nedense daha da feciydi. Araba kendi kendine hareket ediyordu.

Don yola doğru koştu. Kürenmiş karları aştı ve karşıya geçti. Bu kaldırım temizdi. Sadece bazı yerleri buz tutmuştu. Don koşarken buzun üstünde kaydı. Ayakları yerden kesildi ve sırtüstü yere devrildi.

Bir an sonra yol bembeyaz bir ışıkla aydınlandı. Don yattığı yerde dönerek bakarken gözleri korkuyla yuvalarından uğradı. Christine'in kürenmiş karların arasından çıkarak üstüne geldiğini gördü.

Noel gecesi on buçukta 1958 model çift renk bir Plymouth karlarla kaplı Heights Bulvarı'na çıktı. Ortalık çok sessizdi. Böyle bir gecede o yoldan ancak bir kar küreyici geçebilirdi. Fakat Christine saatte kırk elli kilometre hızla rahat rahat ilerliyordu. Farları etrafı aydınlatıyor, silecekleri uyumla çalışıyordu. Tekerlekleri karda otuz santim derinliğinde izler bırakıyorlardı. Ama şiddetli rüzgâr bu izleri kısa süre içinde örtüveriyordu.

Christine, Stanton Yolu'ndan, Arnie ve Leigh'in bir kez geldikleri setten geçti. Liberty Tepesi'ne erişip aşağıya indi. İki tarafında ışıklı evler bulunan sakin bir sokağa girdi.

Bu evlerden birinde genç bir adam Noel Baba rolünü bitirmiş karısıyla içki içiyordu. Başını kaldırdığı sırada geçen arabayı görerek, "Bu sürücü bu havada tepeye tırmanıp indiyse," diye güldü. "Yanında Azrail oturuyordur herhalde."

Kadın, "Şimdi onu bırak," dedi sabırsızca. "Çocuklara armağanlarını verdin. Noel Baba bana ne getirdi?"

Genç adam bir kahkaha attı. "Bir şey düşünürüz artık."

Will Darnell tepenin öbür yanındaki otuz yıldır sahip olduğu iki katlı mütevazı ahşap evin oturma odasındaydı. Pijamasının pantolonuyla rengi solmuş, eski bir mavi bornoz giymişti. Kocaman karnı tüylü havlunun altında yarımay gibi duruyordu. Gözlerini televizyona dikmiş "Bir Noel Şarkısı"nın sonunu seyrediyordu ama aslında ekrandakileri gördüğü yoktu. Gitgide büyü-

leyici bir hal alan bir bilmecenin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Arnie, Welch, Repperton, Christine. Adam garajının kapatılmasından beri, yani bir haftada yirmi yıl yaşlanmıştı sanki. Mercer adlı polise iki hafta sonra garajda işine devam edeceğini söylemişti ama aslında bundan hiç de emin değildi. Son zamanlarda kullandığı o respiratör yüzünden boğazına hep yağlı bir şey yapışıyormuş gibi oluyordu.

Arnie, Welch, Repperton... Christine.

Arnie, Welch, Repperton... LeBay.

Bazen yorulmasına, devamlı korkmasına aslında hesaplarına el konması, garajın kapatılması ve sigaraların yakalanmasının neden olmadığını düşünüyordu. Hatta işe Federal Vergi Dairesi'nin karışması da değildi onu böyle ürküten. Geceleri arabayla eve dönerken dikiz aynasından arkaya bakmasının nedeni bunlar değildi.

O gece gördüklerini uzun uzun düşünmüştü. Sonra gördüklerinin düş olduğuna inanmaya, kendini kandırmaya çalışmıştı. Ömründe ilk kez kendi duyularından kuşkulanıyordu. Olay geçmişte kalınca o gece uyuyup olanları düşünde gördüğünü kabul etmek kolaylaşmıştı.

Arnie'yi sigaraların yakalanmasından beri görmemiş ya da telefonla aramaya kalkmamıştı. Başlangıçta Christine hakkındaki bilgisinin Arnie'nin susmasını sağlayacak bir silah olduğu kanısındaydı. Çocuk korkuya kapılacak olursa polislerle işbirliği edebilir ve kendisini içeriye tıktıracak şeyleri anlatabilirdi. Will polis garajı bastıktan ve Chrysler'e el koyduktan sonra, Arnie'nin pek çok şey bildiğini anlayarak ömründe ilk kez paniğe kapılır gibi olmuştu. Yıllarca gençleri pis işlerde kullanmıştı. Acaba onlar da karanlık işleri hakkında Arnie kadar bilgiye sahip olmuşlar mıydı? Repperton ve ondan önce kullandığı Repperton gibi itler... Yıllarca kendisine hizmet eden serseriler. Onlar da işlerini böyle anlamışlar mıydı? Aslında kendisi bu kadar budala mıydı?

Yüksek sesle, "Hayır," dedi. Budala olmadığına karar vermişti. "Her şeyi öğrenen tek genç Cunningham." Çünkü o diğerlerinden farklıydı. Bir şey söylenmeden anlayan biriydi. Üste-

lik övünmek, içki içmek, dayılığa kalkmak gibi huyları da yoktu. Çocuğu sevmiş olduğunu anlıyordu. Sanki o öz oğluydu. Yine de kendine zarar vereceğini hissettiği an çocuğu yakabilirdi tabii. Bir an bile düşünmeden geleceğini mahvedebilirdi.

Will bir puro yaktı. Respiratörün ağzında bıraktığı pis tadı geçirmeye çalışıyordu. Son zamanlarda soluk almakta çok güçlük çekiyor, purolar da göğsünün daha fazla sıkışmasına neden oluyordu. Fakat artık alışkanlıklarından vazgeçemeyecek kadar yaşlıydı.

Çocuk konuşmamış, hiç olmazsa şimdilik ağzını açmamıştı. Will'in avukatı, Henry Buck'ın öttüğünü haber vermişti. Altmış üç yaşına gelen ve büyükbaba olan Henry Buck polisle işbirliği yapıyordu. Kurtulacağına ya da cezasının tecil edileceğine söz vermişlerse o namussuz Hazreti İsa'yı bile rahatlıkla inkâr edebilirdi. Neyse Henry Buck fazla bir şey bilmiyordu. O sadece sigara kaçakçılığıyla ilgiliydi. Oysa Will sigara dışında içki, ateşli silahlar, mermi kaçakçılığı da yapıyordu. Çalıntı araba ve antika satmaktan çekinmemişti. Son iki yıldır kokain işine de girmişti. Bunun doğru olmadığını yeni yeni anlıyordu. Miami'deki Kolombiyalılar kubur fareleri gibi azgındılar. Aslında onlar kubur fareleriydi zaten. Şükürler olsun, çocuk yarım kilo tozla yakalanmamıştı.

Bu kez canının yanacağını biliyordu. Ne kadar ceza yiyeceği de on yedi yaşındaki o garip çocuğa ve belki de acayip arabasına bağlıydı. Durum çok nazikti. Ortada iskambilden yapılmış bir ev vardı. Will bir şey yapmak ya da söylemekten çekiniyordu. Çünkü bu yüzden durum kötüye gidebilir, iskambil ev bir anda yıkılabilirdi. Üstelik Cunningham'ın yüzüne karşı gülerek, "Sen çıldırmışsın," demesinden de korkuyordu.

Will purosunu dişlerinin arasında sıkıştırarak kalkıp televizyonu kapattı. Artık yatması iyi olacaktı. Ama belki önce bir konyak içerdi. Hep yorgundu. Yine de uyumakta güçlük çekiyordu.

Mutfağa doğru giderken dışarıda korna çalmaya başladı. Bu sesi uğuldayan rüzgâr arasında duydu.

Will mutfak kapısında durdu. Bornozunun kuşağını sıkıca bağladı. Yüzü birden canlanmıştı. Çok daha gençmiş gibi görünüyordu. Kornaya üç kez basıldı.

Geri dönerek ağır ağır oturma odasında ilerledi. O anda başından geçen bir olayı yine yaşarmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Birden kadere karşı gelinmeyeceğini anlamıştı sanki. Daha perdeyi açıp dışarıya bakmadan Christine'in dışarıda beklediğini biliyordu. Araba daha önce de düşündüğü gibi kendisine gelmişti.

Christine bahçedeki araba yolunun önünde duruyordu. O tipide daha çok bir hayal gibiydi. Farları yanıyordu. Will'e direksiyonda biri varmış gibi geldi. Ama gözlerini kırpıştırıp tekrar bakınca arabanın boş olduğunu gördü. Tıpkı o gece garaja döndüğündeki gibi boştu.

Kornaya yine üç kez basıldı.

Sanki konuşuyordu...

Will'in kalbi pek hızlı atmaya başlamıştı. Hemen telefona gitti. Artık Cunningham'ı arama zamanı gelmişti. Onunla konuşacak ve pek sevdiği cehennemden çıkma canavarını yola getirmesini söyleyecekti. Daha telefonu açamadan arabanın V8 motorunun çığlık atar gibi bir ses çıkardığını duydu. Bu ses aldatıldığını anlayan bir kadının feryadını andırıyordu. Bir an sonra çarpmayı andıran bir ses işitti. Pencereye gidince arabanın bahçe yolunun girişindeki kürenmiş ve donmuş dağ gibi karlara vurup gerilediğini gördü. Panjuru hafifçe içe göçmüştü. Motor yine hızla çalışmaya başladı. Arka tekerlekler karların üstünde döndü, sonra adeta yere yapıştı. Christine karlı yolda birden ileri saldırarak yine kürenmiş karlara vurdu. Buzlar ve karlar etrafa saçıldı.

Will, "Bu olamaz," dedi. "Araba yoluma girmeyi başarırsan ne olacak yani? Çıkıp seninle oynayacağımı mı sanıyorsun?"

Hırıltılı hırıltılı soluyarak yine telefona gitti. Cunningham'ın ev numarasını bulup çevirdi. Bu sırada dışarıda Christine'in motorunun sesi yükseldi, yükseldi ve alçaldı. Will kuruyan dudaklarını yaladı. Telefonun çaldığını duyuyordu ama açan yoktu. Sonunda evde kimse olmadığını anladı.

"Hepiniz kahrolun," diye fısıldayarak ahizeyi yerine bıraktı. Rengi solmuş, burun delikleri rüzgârı koklayan bir vahşi hayvanınki gibi açılmıştı. Sönmüş purosunu halının üstüne atıp elini bornozun cebine soktu. Respiratörü bularak sıkıca tuttu.

Bir an farlar gözünü aldı. Will boş elini kaldırarak gözlerine siper etti. Christine kürenmiş kara saldırmıştı yine. Araba hızla gelip karla buzdan oluşan engeli devirdi.

Will boğazının sıkıştığını hissetti. Ciğerleri hava alabilmek için boşuna uğraşıyor, göğsü sızlıyordu. Hemen respiratörü cebinden çıkarıp kullandı. Polis... polis çağırmalıydı. Nasıl olsa gelirlerdi. Cunningham'ın 1958'i kendisini ele geçiremezdi. Evinde güvendeydi.

Ama Christine engeli aşarak bahçeye girmişti. Araba yolunu izleyerek geliyordu. Farlar evi aydınlatmaktaydı. Will onun ancak sokak kapısının önüne kadar gelebileceğine inanıyordu. Daha fazla ilerleyemezdi. O... o...

Fakat Christine sürat kesmedi. O hızla bahçe yolunu aşıp yana geçti ve Will'in durmuş dışarıya baktığı pencereye saldırdı.

Adam kesik kesik soluyarak gerilerken koltuğuna çarparak yere düştü.

Christine eve vurdu. Büyük pencerenin camı patlar gibi bir ses çıkararak parçalandı. Uluyan rüzgâr içeriye doldu. Etrafa dağılan cam parçaları farların ışığında parıldıyordu.

Christine odanın içini bir an farlarıyla aydınlattıktan sonra geri çekildi. Ön tamponu yere sürtüyordu. Kaputu açılmıştı. Panjuru tümüyle içe göçerek madeni dişlerini göstererek sırıtan dev bir ağız şeklini almıştı.

Elleriyle dizlerinin üstünde duran Will soluk almaya çalışırken öğürüyordu. Koltuğuna takılıp yere düşmeseydi havada uçan camlar yüzünden her tarafının kesik içinde kalacağını hayal meyal fark etmişti. Ayağa kalktığında bornozu açılmış rüzgârla havalanıyordu. Güçlükle masaya yaklaşıp telefonu iki eliyle tuttu ve sıfırı çevirdi.

Christine karda kendi izlerinin üstünden giderek geri bastı. Sonra birden ileriye atıldı. Gitgide hızlanmaktaydı. Üstelik gelir-

ken açılıp bükülen kaputu düzeldi. Panjur da kendisini yeniledi. Araba tam kırılan pencere camının altında kalan duvara vurdu. Yine cam parçaları uçuştu. Tahtalar paralandı ve ev adeta inledi. Pencerenin altında kalan alçak duvar ortadan ayrıldı. Christine'in ön camı da çatlaklardan gözükmüyordu. Araba bir an öylece durdu. Sanki içeriye bakıyordu.

Will santral memuruna, "Polis," diyebildi. Sesi hırıltılı bir fısıltıydı. Kırılan camdan içeriye dolan rüzgârda bornozu havalanıyordu. Pencerenin altında kalan duvarın yıkılmak üzere olduğunu görüyordu. Araba içeriye girebilir miydi? Girebilir miydi?

Santral memuru, "Duyamıyorum efendim," diye karşılık verdi. "Lütfen yüksek sesle konuşun."

"Polis." Will'in sesi bu kez fısıltı bile sayılmazdı. Ciğerlerinden hışırdayarak hava çıkmıştı sadece. Boğuluyordu. Göğsü kilitlenmişti. Soluk alamıyordu. Respiratörü neredeydi?

Santral memuru, "Alo?" dedi.

Respiratör yerdeydi. Will telefonu bırakıp yere eğildi.

Christine yine hızla araba yolundan geçerek geldi ve evin yanına vurdu. Bu kez bütün duvar indi. İnanılmaz bir şey olmuştu. Bu bir karabasandı. Christine'in ezilmiş, akordeon gibi olmuş burnu oturma odasındaydı. O içeriye girmişti. Will motorun kızgın kokusunu duyuyordu.

Christine yine motorunu çalıştırdı. Geri bastı, burnu deldiği delikten çekildi. Üstü alçı, tahta parçaları ve kar içinde kalmış, burun iyice parçalanmıştı. Yine de tekrar gelecekti. Hem bu kez...

Will respiratörü kaptığı gibi merdivene koştu.

Daha yarı yoldayken Christine'in motorunun sesini duydu. Tırabzana dayanarak dönüp baktı.

Merdivenden aşağıyı seyretmek daha korkunçtu. Yüksekten bakınca durumun ne denli felaket olduğunu daha da iyi anladı. Christine'in karla kaplı çimenlikten hızla geçtiğini ve eve çarptığını gördü. Bu kez araba en az yetmiş kilometre süratle gelmişti. Yıktığı duvarın kalan parçaları da dağıldı. Araba içeriye girdi. Will'in evindeydi artık.

Will bağırdı ama motor gürültüsünden kendi sesini bile duyamadı. Deli gibi, Arnie'nin bağladığı Sears susturucular çift egzozla birlikte kopup dışarıda kalmış, diye düşündü.

Fury homurdanarak oturma odasından geçti. Will'in rahat koltuğunu bir yana savurdu. Arabanın altında zemin tahtaları gıcırdıyordu.

Will'in kafasından bir ses, tahtalar kırılsın, diye bağırdı. Kırılsın ve bu Tanrının belası da bodruma düşsün! Ondan sonra bodrumdan nasıl tırmanıp çıkacağını görelim bakalım!

Fakat zemine bir şey olmadı. Hiç olmazsa o süre içinde zemin tahtaları dayandı.

Christine homurdanarak Will'in üstüne saldırdı. Halıda karlı tekerlek izleri bırakmıştı. Burnu merdivene çarptı. Will bu darbe yüzünden duvara doğru savruldu. Elinden respiratörü düştü ve yuvarlanarak aşağıya kadar gitti.

Christine geri basarken altındaki zemin tahtaları yine inledi. Arkasını Sony televizyona çarptı. Televizyon o anda patladı.

Christine yeniden homurdanarak olanca hızıyla geldi ve merdivene vurdu. Will ayaklarının altında yapının sallandığını hissediyordu. Bir an Christine tam altındaydı. Kaputu açılıp bükülmüştü. Yağlı motorunu görüyor, kızgın motorun ısısı yüzüne çarpıyordu. Araba geri basarken Will de telaşla yukarıya koştu. Soluk almak için çalışıyordu. Elini boğazına götürdü. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Tıkanıyordu. Christine gelip duvara vurarak merdivenin ortasını çökertmeden önce sahanlığa erişti.

Telaşla koridordan geçen adam bir an önce tavan arasına çıkmayı düşünüyordu. Ancak orada güvende olabilirdi. Sonra hırıltılı bir sesle inledi. "Tanrım..."

İnanılmaz bir acı duydu göğsünde. Sanki kalbine sivri uçlu bir buz parçasını batırmışlardı. Sol kolu acıdan uyuşup kaldı. Soluk alamıyor, göğsü boşuna inip kalkıyordu. Sendeleyerek gerileyince bir ayağı boşluğa geldi. Sonra merdivenden yuvarlandı. İki takla atarak düşerken sert sesler çıktı. Kemikleri kırılıyordu.

Merdivenin dibine yığılarak öylece kaldı. Christine üstüne atıldı.

Vurup geriledi. Yine saldırdı ve geri bastı. Tırabzanın dibindeki direği sanki bir dal parçasıymış gibi kırdı. Yine geri bastı ve tekrar gelip vurdu.

Zeminin altından gıcırtılı sesler duyuluyor, aşağıdaki desteklerin büküldüğü ve kırılmakta olduğu anlaşılıyordu. Christine bir an dinler gibi odanın ortasında durdu. İki lastiği patlamış, üçüncüsü de kısmen tekerlekten çıkmıştı. Arabanın sol yanı tümüyle içine göçmüş, boyaları da sıyrılmıştı.

Birden vites kolu hareket etti. Motoru haykıran araba hızla geri basarak Will Darnell'in evinin önündeki yıkık yerden bahçeye çıktı. Arkası karlara gömüldü. Lastikler bir süre boşa döndükten sonra toprağa değdiler. Christine güçbela bahçe yolunda geri geri gitti. Onda kazaya uğramış, topallayan, güçlükle ayakta durabilen bir insan hali vardı. Ama yine de zangırdayarak, sarsılarak gitti. Kaldırımı geçip sokağa indi. Motoru tekliyor, yere devamlı yağ damlıyordu.

Christine, Libertyville'e doğru döndü. Vites kolu kendiliğinden bire takıldı. Hasara uğramış olan vites önce çalışmadıysa da kısa süre sonra düzeldi. Plymouth ağır ağır gitti. Geride kalan Will'in bir duvarı yıkılmış odasındaki ışıklar bahçedeki karları aydınlatıyordu.

Christine patlamış lastikleri yüzünden tıpkı içkiyi fazla kaçıran biri gibi iki yana yalpalayarak ilerliyordu. Bu sırada kar durmadan yağmaktaydı.

Son saldırıda parçalanan farlardan biri yanıp söndü, sonra güçlü bir ışıkla yolu aydınlattı.

Patlak lastiklerden biri şişti. Bunu diğeri izledi.

Arabayı saran pis yağ, egzoz kokusu dağıldı.

Motor teklemiyordu artık. Şimdi hafif bir sesle düzgün çalışıyordu.

Önce parçalanan, sonra düşen kaput ön camın dibinden başlayarak ağır ağır ortaya çıktı. Motoru örttü. Hiç yoktan ortaya çıkan çelik kaput önce grimsi grimsi parladı. Sonra sanki kanla kaplanmış gibi kırmızı oldu.

Ön camdaki kırıklar da ağır ağır küçülüp kayboldular.

Sonra ikinci far da düzeldi. Bunu diğerleri ve stop lambaları izlediler.

Araba tipide farlarını yakmış güvenle yol alıyordu şimdi.

Odometresi de ters işlemekteydi.

Christine kırk beş dakika sonra müteveffa Will Darnell'in garajındaki yirmi numaralı bölmedeydi. Rüzgâr arka taraftaki eski arabaların arasından eserken ulur gibi sesler çıkarıyordu. Toz gibi karlar havada dönerken paslanan karoserlerin üstünü kaplıyorlardı.

Christine'in motoru hafif sesler çıkararak soğumaktaydı.

CHRISTINE GENÇLİKTE ÖLÜM

43

Leigh Geliyor

Leigh'in gelmesinden on beş dakika önce koltuk değneklerime dayanarak kapıya en yakın koltuğa gittim. Böylece zili çaldığında "İçeri gir!" diye bağırdığımı duyacaktı. Sonra *Esquire* dergisini elime alarak "Gelecekteki Vietnam" adlı yazıyı okumaya devam ettim. Bu sömestr ödevlerinden biriydi. Ama okuduklarımdan bir şey anlamıyordum. Hem sinirliydim, hem de korkuyordum. Ayrıca kızı yine göreceğim için çok da heyecanlıydım.

Ev boştu. Leigh fırtınalı Noel arifesinde telefon ettikten kısa süre sonra babamı bir kenara çekmiş ve yirmi altısında öğleden sonra annemle Elaine'i bir yere götürüp götüremeyeceğini sormuştum.

Babam, "Neden olmasın?" diyerek kabul etmişti.

"Teşekkürler baba."

"Tamam. Yalnız şimdi sen de bana yardım edeceksin. Benim de böyle bir isteğim olabilir."

"Ama baba!"

Ciddi ciddi göz kırpmıştı bana. "Bilirsin, her şey karşılıklıdır."

Ben de takılmıştım. "Çok iyisin doğrusu."

Babam, "Gerçek bir prensim," diye cevap vermişti. Çok zeki olan babam daha sonra da bu işin Arnie'yle ilgisi olup olmadığını anlamak istemişti. "Leigh onun kızı değil mi?"

"Evet." Ama artık bundan emin değildim. Özel nedenler yüzünden o anda çok rahatsız olmuştum. "Öyleydi... Şimdi bilemiyorum."

"Sorun mu var?"

"Arnie'nin gözleri olma görevini başaramadım değil mi?"

"Bir hastane yatağından görebilmek çok güçtür Dennis. Salı günü öğleden sonra annen ve Ellie'nin evde olmamalarını sağlayacağım. Yalnız sen de çok dikkatli olmalısın. Tamam mı?"

O zamandan beri babamın ne demek istediğini düşünüyordum. Babambana güvenirdi. Leigh'in üstüne saldırmaya filan kalkmayacağımı da iyi bilirdi. Zaten bir bacağım hâlâ alçıdaydı. Belimdekini de henüz çıkarmamışlardı. Belki de çocukluk arkadaşımın birden böyle değişmesi ve kefaletle salıverilmesi babamı endişelendirmişti.

Ben de endişeliydim. Pittsburg televizyonları Will Darnell'in başına gelenleri evin tüyler ürperten resimleriyle birlikte haberler arasında vermişlerdi. Evin bir yanı sanki çılgın bir Nazi, panzer tankıyla saldırmış gibi yıkılmıştı.

Daha sonra gazetede Will Darnell olayını okudum. Adamın ölüm haberi başsayfadaydı. Çünkü türlü karanlık işe girdiği sanılan biriydi. Diğer habere daha az yer ayrılmıştı. Ne de olsa Don Vandenberg okuldan uzaklaştırılan ve benzincide çalışan bir serseriydi.

"BENZİN İSTASYONUNDA ÇALIŞAN GENCİ NOEL AKŞAMI BİR ARABA EZİP KAÇTI." Bu başlığın altında da sadece bir sütun yazı vardı. Hikâyenin sonunda Libertyville polis müdürünün düşüncesi belirtilmişti. Adam genci ezip kaçan sürücünün ya sarhoş ya da bol uyuşturucu almış biri olduğuna inanıyordu. Ne polis müdürü, ne de gazete iki olay arasında bir bağ olabileceğini belirtmişti. Çünkü korkunç fırtına çıktığı gece iki cinayet ayrı semtlerde işlenmişti. İkisinin arasında on sekiz kilometre vardı. Oysa ben cinayetleri birbirine bağlayabiliyordum. Bağlamamak

elimde değildi. Hem babamın da gazeteyi okuduktan sonra bana tuhaf tuhaf baktığını görmüştüm. Ama ne düşündüğünü bilemiyordum. Will Darnell'in olağanüstü ve korkunç ölümü benim düşüncelerim kadar dehşet verici değildi. Babam nedense ağzını açmışken vazgeçmiş ve konuşmamıştı.

Kapı iki buçukta çaldı.

"İçeri gir!" diye bağırıp koltuk değneklerime dayanarak kalktım.

Kapı açıldı ve Leigh, başını içeriye uzattı. "Dennis?"

"Tamam. İçeri buyur."

Kırmızı kayak parkası ve mavi pantolon giymiş olan Leigh çok güzeldi. Parkanın kenarları kürklü kapüşonunu geriye attı. Fermuarını açarken de, "Otur," dedi. "Bu bir emir. O değneklerle kocaman, ahmak bir leyleğe benziyorsun."

"Devam et." Yerime çöktüm. "Beni övmelerini çok istediğim için böyle kendimi sakatladım işte."

"Nasılsın Dennis?"

"Kemikler kaynıyor," diye cevap verdim. "Ya sen?"

Hafif sesle, "Daha iyiyim," diyerek altdudağını ısırdı. Bu hareket bazen baştan çıkarıcıdır ama o anda öyle değildi.

"Parkanı as ve sen de otur."

"Peki." Göz göze geldik. Gözlerinin içine bakmak beni sarstı. Başımı hafifçe çevirip Arnie'yi düşündüm.

Ceketini asarak yine oturma odasına döndü. "Sizinkiler..."

"Babam onları alıp götürdü. Ben..." Omuz silktim. "Belki yalnız konuşmamızı istersin diye düşündüm."

Kanepenin yanında durup karşıdan bana baktı. Yine güzelliği karşısında şaşaladım. Koyu mavi pantolon ve açık mavi bir kazak giymişti. Vücudu çok biçimliydi. Atkuyruğu gibi bağladığı bal rengi saçları sol omzuna düşmüştü. Gözleri de canlı, koyu bir maviydi. Elmacıkkemikleri hafifçe çıkıktı. Belki de ailede on beş ya da yirmi kuşak geride bir Viking vardı. Belki de ben bunları değil başka şeyleri düşünüyordum.

Kendisine çok uzun baktığım için birden kızardı. Ben de gözlerimi kaçırdım.

"Dennis, onun için endişeleniyor musun?"

"Endişelenmek mi? Korkuyor musun diye sorman daha doğru olurdu."

"O araba hakkında ne biliyorsun? Sana neler anlattı?"

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye cevap verdim. "Dinle, içecek bir şey ister misin? Buzdolabında gazoz filan..." Koltuk değneklerime uzandım.

"Sen otur. Ben bir şey içerim. Hem kendim alırım. Ya sen?"

"Kalmışsa zencefilli gazoz."

O mutfağa giderken baktım. Bir dansözünkü gibi zarifti hareketleri. Birden büsbütün rahatsız oldum. Bu tür rahatsızlığın bir adı vardı. Buna "en yakın arkadaşının kızına âşık olmak" diyorlardı sanırım.

Sesini duydum. "Otomatik buz yapıcınız var. Bizde de var. Bunu çok seviyorum."

"Bazen makine çıldırıp etrafa buz saçıyor. Bu da annemi deli ediyor tabii." Şaşkınlığımdan aklıma geleni söylüyordum.

Bardaklara buz koyduğunu da işittim. Kısa süre sonra elinde bardaklar ve iki gazozla geldi.

"Teşekkürler," diyerek bir bardakla gazozu aldım. "Ben teşekkür ederim." Koyu mavi gözleri ciddiydi. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Bu işle tek başıma uğraşmaya çalışsaydım... bilmem... bilmem ne olurdu..."

"Yapma," diye güldüm. "O kadar kötü olamaz."

"Öyle mi sanıyorsun? Darnell'in başına gelenleri biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ya diğerini? Don Vandenberg'i?"

Demek Leigh de iki olayı birleştirmişti. Yine başımı salladım. "Evet, onu da biliyorum. Christine'in nesi seni böyle endişelendiriyor?"

Uzun süre cevap vermeyeceğini sandım. İki eliyle tuttuğu bardağa bakıyordu. Yanıtlamak istemez gibiydi. Sonra hafif bir sesle mırıldandı. "Christine beni öldürmeye kalkıştı sanırım."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Ama böyle bir şey ummamıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Önce çekine çekine, sonra telaşla konuşarak başından geçenleri açıkladı. Araba onu boğmaya çalışmıştı. Korku konusunda da şaka etmiyordu. Yüzünün solgunluğundan, sesinin titremesinden belliydi bu. O konuşurken benim de korkum arttı.

Boğulacağını sandığı an paneldeki kadranların yeşil gözler halini alıp ona kin ve zaferle baktığını açıklarken sinirli sinirli güldü. Bu saçmalığa inanmayacağımı sanıyordu. Ama ben gülmedim. Gökkuşağı Moteli'nde oturup George LeBay'i dinlediğimi anımsamıştım. Adam bana Roland, Veronica ve Rita'nın öyküsünü anlatmıştı. Onun sözleriyle Leigh'in anlattıklarını kafamda birbirine bağlıyordum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu durumda Leigh'le birlikte gülemezdim.

Genç kız bana Arnie'ye ültimatom verdiğini de açıkladı. Kendisini ya da arabayı seçmesini söyleyince, Arnie şiddetli bir tepki göstermişti. Bir daha da birlikte çıkmamışlardı.

Leigh, "Daha sonra tutuklandı," diye devam etti. "O zaman düşünmeye başladım. Buddy Repperton'la o çocukların başına gelenleri düşündüm... Bozuk Para Welch'i anımsadım..."

"Ve şimdi de Vandenberg ve Darnell."

"Evet, hepsi bu kadar da değil." Gazozunu içip içinde kalanı bardağına doldurdu. "Noel arifesinde... sana telefon ettiğim zaman babamla annem evde yoktu. Babamın patronuna içki içmeye gitmişlerdi. Yalnız kaldığım için düşünmeye başladım ve telaşlandım. O arabanın garajdan çıkmış olduğuna inanıyordum. Christine ortalıkta dolaşıyordu ve annemle babamın peşindeydi. Ama daha sonra Noel gecesi dışarıya çıkan Christine'in ailemden önce başkalarıyla ilgileneceği kanısına vardım. O..." Birden bağırdı. "Neden ondan sanki bir kadınmış gibi söz ediyorum hep?" Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Neden böyle yapıyorum?"

O gün Leigh'i teselli etmemin neye yol açacağını çok iyi anladım. Aramızda Arnie vardı. Çok uzun zamandan beri tanıdığım ve sevdiğim Arnie. Ama artık her şey değişmişti.

Koltuk değneklerime dayanarak kalkıp yanına gittim. Kanepeye oturdum. Annem yanındaki küçük masanın gözüne da-

ima kutuyla kâğıt mendil koyardı. Bir kâğıt mendil çektim. Ona baktım ve avuçla kağıt mendil aldım. Bunları uzatınca teşekkür etti. Yaptığımdan pek hoşlanmamakla birlikte kolumu omzuna doladım.

Bir an kazık gibi kesildi vücudu... Sonra başımı omzuna dayamama izin verdi. Titriyordu. İkimiz de en küçük hareketten korkarak öylece oturduk. Birden patlayacağımızdan korkuyorduk... Ya da bizi endişelendiren başka bir şeydi. Karşıda şöminenin rafındaki saatin tıkırdayarak çalıştığını duyuyordum. Büyük cumbanın camlarından içeriye güneş ışınları doluyordu. Fırtına Noel günü öğleye doğru kesilmişti. Gökyüzü masmaviydi ve bir tek bulut bile yoktu. Sanki hiç kar yağmamıştı. Ama bahçelerdeki karlar ve yolların kenarlarındaki beyaz tepeler kış mevsimi görüntüsü oluşturuyordu. Sonunda, "Koku," dedim. "Bundan kesinlikle emin misin?"

"Araba kokuyordu!" Benden uzaklaşarak dimdik oturdu. Düş kırıklığıyla karışık bir huzur duyarak kollarımı kavuşturdum. "Pis... berbat bir leş kokusuydu." Bana baktı. "Neden sordun? Sen de o kokuyu fark ettin mi?"

"Hayır." Kokuyu duymamıştım. Yani koklamış sayılmazdım.

"Öyleyse araba hakkında ne biliyorsun? Bir şey bildiğini yüzünden anlıyorum."

O anda gözlerimin önünde tatsız bir sahne canlandı. Gördüğüm düşü anımsamıştım. Araba LeBay'in garajında duruyordu. Motoru hızlanıp yavaşlıyor, birden farları yanan Christine üstüme saldırıyordu. Uzanıp ellerini tuttum. "Dinle. Arnie o arabayı Roland D. LeBay adında birinden aldı. Adam bir süre önce öldü. Christine'i bir gün işten dönerken adamın bahçesinde gördük. Arnie daha ilk bakışta onu beğendi ve istedi. O zaman aklıma gelmemişti. Ama şimdi düşünüyorum da... LeBay de Arnie'nin arabayı almasını çok istemişti. Gerekseydi bunu Arnie'ye bedava bile verebilirdi. Yani Arnie, Christine'i görünce bir şeyi anladı. LeBay de Arnie'ye bakar bakmaz aynı şeyi sezdi."

Leigh ellerini kurtararak sinirli sinirli kollarını ovuşturmaya başladı. "Ama Arnie para verdiğini söyledi. Ödeme yapmış..."

"Ödeme yaptı tabii. Hâlâ da ödüyor... Ortada Arnie diye biri kaldıysa tabii."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bunu açıklayacağım," dedim. "Yalnız sana önce geçmişi anlatmama izin ver."

"Pekâlâ."

"LeBay'in bir karısı ve kızı vardı. Ellilerde yani. Kızı yolun kenarında öldü. Hamburger yerken boğuldu."

Leigh'in yüzü birden kireç gibi kesildi.

Telaşla, "Leigh, iyi misin?" diye sordum.

Kanımı donduran bir sesle mırıldandı. "Evet." Yüzü hâlâ bembeyazdı ve gülümsemeye çalışıyordu sanırım. "Evet, iyiyim." Ayağa kalktı. "Banyo nerede?"

"Bu koridorun sonunda bir tane var. Leigh, çok kötü görünüyorsun."

Aynı tüyler ürperten sakin sesle konuştu. "Kusacağım." Uzaklaştı ama bu kez yürüyüşü zarif değildi. İpleri çekilen bir kukla gibi yürüyordu. Banyo kapısının açıldığını duydum. Bunu öğürmeler izledi.

Geri döndüğünde pek düzelmiş sayılmazdı ama yanakları hafifçe renklenmişti.

"Keşke anlatmasaydım," diyebildim.

"Ziyanı yok... Sadece şaşırdım..." Güçlükle gülümsedi. "Sanırım bu söz duygularımı açıklamakta yetersiz kaldı." Gözlerimin içine baktı.

"Bana sadece bir şey söyle Dennis. Anlattıkların doğru mu? Gerçekten doğru mu?"

"Evet. Doğru. Hem başka şeyler de var... Bunları duymak istediğinden emin misin?"

"Hayır, duymak istemiyorum," diye yanıtladı. "Ama yine de anlat."

"Bu konuyu kapatabiliriz." Hoş böyle yapabileceğimize de inanmıyordum. Üzgün bakışlı gözlerini yüzüme dikti. "Konuyu kapatmamamız... bizim için daha iyi olur sanırım... Güvenliğimiz açısından yani."

"Çocukları öldükten kısa süre sonra karısı intihar etti."

"O araba..."

"O araba da bu işte rol oynadı."

"Nasıl?"

"Leigh..."

"Nasıl?"

Bunun üzerine ona sadece küçük kızla annesini değil LeBay'i de anlattım. LeBay'in kardeşi George'tan duyduğum her şeyi açıkladım. Okulda eski püskü kılıklarıyla, biçimsiz kesilmiş saçlarıyla eğlenen çocuklar. Kaçıp orduya yazılması. Orduda taşıtları onarması. Soysuzlara kızması...

Özellikle büyük lüks arabalar alan ve gelip bunları devlet hesabına onartan soysuzlardan yakınması. İkinci Dünya Savaşı. Fransa'da ölen kardeşi Drew. Eski Chevrolet. Sonra Hudson Hornet. Ve bütün bunlar olurken adamın değişmeyen ve gitgide güçlenen öfkesi...

Leigh, "O sözcük," diye mırıldandı.

"Hangi sözcük?"

Kendini zorlayarak söyledi. "Soysuzlar... Arnie bunu sık sık kullanıyor."

"Biliyorum."

Birbirimize baktık ve uzanıp elini tuttum.

"Üşüyorsun..."

"Evet, donuyorum ve bana bir daha hiç ısınmayacakmışım gibi geliyor." Ona sarılmayı istediysem de yapamadım. Korkuyordum. Arnie'yi kafamdan çıkaramıyordum. Bana en korkunç geleni de Arnie'nin öldüğünü düşünmemdi. Sanki ölmüştü... Ya da korkunç bir büyünün etkisindeydi.

"O adamın kardeşi başka bir şey söyledi mi?"

"Hepsi bu kadar sanırım." Ama birden bir sözünü anımsadım. George LeBay bana, "Ağabeyim öfkeliydi ve saplantısı vardı ama canavar değildi," demişti. "Yani canavar olmadığını sanıyorum..." Başka bir şey daha söylemek istemiş ama birden karşısında bir yabancı olduğunu fark etmişti. Acaba adam ne söylemek istemişti? O anda korkunç bir şey düşündümse de hemen kafamdan çıkardım bunu.

Leigh'in dikkatle bana baktığını gördüm. Acaba düşüncelerimin ne kadarını yüzümden okumuştu?

"O LeBay'in adresini aldın mı?" diye sordu.

"Hayır." Bir an cenaze törenini düşündüm. Bu olay sanki çok gerilerde kalmıştı. "Ama Libertyville Amerikan Gazileri Derneği'nde adresi olmalı. LeBay'in cenaze törenini onlar düzenleyip kardeşine haber vermişler."

Leigh, "Bana bir şey göstereceğini söylemiştin," dedi. "Ne gösterecektin?"

Başımı salladım. Bundan kaçınmaya imkân yoktu artık. "Yukarıya çık. Odam soldan ikinci kapı. Konsolumun üçüncü çekmecesini aç. Çamaşırlarımın altına bakacaksın ama bunlar seni ısırmaz."

Hafifçe güldü. Ama bu da bir şey sayılırdı. "Orada ne bulacağım? Bir kese marihuana mı?"

Ben de gülümsedim. "Marihuanayı geçen yıl bıraktım. Bu yıl amfetamin kullanıyorum. Bu alışkanlığım için parayı da ortaokul öğrencilerine eroin satarak sağlıyorum."

"Şaka etme. Orada ne bulacağım?"

"Arnie'nin alçı üstüne atılarak ölümsüzleşen imzasını."

"İmzasını mı?"

Başımı salladım. "İki imza."

Leigh bunları buldu. Beş dakika sonra yine kanepede yan yana oturmuş bacaklarımdan çıkarılan alçılardan kestiğim iki küçük parçaya bakıyorduk. Bunları üstü camlı kahve masasına yan yana koymuştuk.

sağdakinde

soldakinde

yazılıydı.

Leigh şaşırmıştı, soru sorar gibi bana döndü. "Bunlar senin..."

"Evet, benim alçılardan kesildi."

"Bu bir şaka filan mı?"

"Şaka değil. Arnie'nin iki alçıyı da imzalamasını izledim." Artık iş ortaya çıktığı için bir tür huzur duyuyordum. Bu olayı paylaşabilmek iyiydi. Uzun zamandan beri bunu düşünerek endişelenmiştim.

"Ama imzalar birbirine benzemiyor."

"Çok haklısın," diye cevap verdim. "Fakat Arnie de hiç eskisine benzemiyor. Her şeyin o Tanrının belası arabayla ilgisi var." Soldaki imzayı işaret ettim. "Bu onun imzası değil. Arnie'yi hemen bütün ömrüm boyunca tanırım. Onun ev ödevlerini, işten aldığı çeklere imza attığını gördüm. Bu onun imzası değil. Sağdaki evet, ama soldaki onun değil. Yarın benim için bir şey yapar mısın Leigh?"

"Ne?"

Ona istediğimi anlatınca başını salladı. "Bunu ikimiz için yapacağım."

"Ha?"

"Bunu ikimiz için yapacağım. Çünkü bir şeyler yapmamız gerekiyor değil mi?"

"Evet. Öyle sanırım. Özel bir soru sormama izin verir misin?"

Güzel mavi gözlerini benden ayırmadan, "evet" der gibi başını salladı.

"Son zamanlarda uykuların nasıl?"

Leigh, "Pek de iyi değil," diye mırıldandı. "Kötü düşler görüyorum. Ya sen?"

"Ben de pek iyi uyuyamıyorum."

Daha fazla dayanamadığım için onu omuzlarından tutarak öptüm. Bir an durakladı. Geri çekileceğini sandım... Sonra başını kaldırdı ve beni dudaklarımdan uzun uzun öptü. Belki de fazla hareket edecek durumda olmadığım için talihliydim.

Öpüşme sona erince soru sorar gibi gözlerimin içine baktı.

"Böylece bu tatsız düşlerden kurtulacağımızı umarım," derken sözlerim bana pek yapmacıkmış gibi geldi. Oysa titrek sesle konuşmuş ve bir gerçeği açıklamıştım.

Leigh ciddi ciddi, "Düşlerden kurtulmamız için," diyerek beni tekrar öptü. Bu sırada üstünde Arnie'nin imzası olan o iki alçı parçası kör gözler gibi bize bakıyordu. Birbirimize güven vermek ister gibi öpüştük. Sonra ona sarılıp kaldım. Aslında olanlar konusunda birbirimizi kandırmıyorduk. Birbirimizi teselli etmekteydik. Yalnız seks konusu da açığa çıkmıştı. İkimiz de çok gençtik ve hormonlarımız çok çalıştığı için arzu duyuyorduk. Belki de aramızdaki ilişki zamanla seksten çok daha anlamlı bir hal alabilecekti.

Ama o öpücüklerde başka bir şey daha vardı. Bunu Leigh de anlamıştı... Ben de biliyordum. Biz öpüşmekle arkadaşıma kötülük etmiştik. Bu da utanç vericiydi. On sekiz yıllık anılarım gözlerimin önünden geçiyordu. Karınca çiftliği, satranç oyunları, sinemalar, Arnie'nin bana öğrettiği şeyler. Öldürülmesine engel olmak için kavgalarım. Belki de sonunda onun öldürülmesini engelleyememiştim. Belki de onu son kez öleceğine yakın görmüştüm. Şükran Günü bana hindili sandviç ve bira getirdiğinde...

O sırada Arnie'nin bağışlayamayacağı ve Christine'i sinirlendirecek bir şey yaptığımızın farkında değildik. Ama bunu yapmıştık tabii.

44

Dedektiflik

Bu olayı izleyen üç hafta boyunca Leigh'le dedektifçilik oynadık ve birbirimize âşık olduk.

Leigh ertesi gün belediyeye giderek iki kâğıdın fotokopisini çıkardı. Bu belgeler Harrisburg'a aitti ama Harrisburg, Libertyville'e daima belgelerin birer kopyasını yollardı.

Leigh geldiğinde ailem evdeydi ama yine de biz oturma odasında baş başa kalabildik. Aralığın yirmi yedisiydi. Leigh'i annem ve babamla tanıştırdım. Annem kahve ikram etti ve konuştuk. Elaine, Leigh'i pek beğenmişti ve en çok da o konuştu. Başlangıçta sıkılır gibi oldum ama sonra minnet duydum. Annem de, babam da çok nazik insanlardı. Orta sınıfa özgü görgü kurallarına bağlıydılar. Kıza çok iyi davrandılar. Leigh'i beğendikleri belliydi. Yalnız biraz da rahatsız olmuşlardı. Arnie'nin bu ilişkideki durumunu merak ediyorlardı sanırım.

Aynı şeyi Leigh'le ben de merak etmekteydik. Sonunda böyle durumlarda şaşıran aileler gibi davrandılar. Bunun çocuk işi olduğu kanısına varıp üzerinde durmadılar. Önce babam kalktı. Aşağıdaki atölyesi Noel yüzünden epey karışmıştı. Orayı toplayacağını söyleyerek gitti. Annem de yazı yazacaktı. Ellie de bizi yalnız bırakması gerektiğini anlayarak çıktı.

Yalnız kalınca Leigh fotokopilerden birini bir gün önce alçılarımın durduğu üstü camlı masaya bıraktı. Bu, kullanılmış 1958 model, dört kapılı, kırmızı beyaz renkli bir Plymouth arabanın kayıt belgesiydi. 1 Kasım 1978 tarihli belgeyi Arnie ve babası imzalamıştı:

ARABA SAHİBİNİ
İMZASI

ARABA SAHİBİ 18'İNDEN KÜÇÜKSE
VELİSİNİN İMZASI

"Bu imza bana gösterdiğin alçı parçalarından birindekine benziyor. Hangisiydi o?"

"Arnie'nin alçıya attığı ilk imza. Yani hastanede gözümü açtıktan sonra ilk geldiğindeki imzası. Zaten imzası da hep böyleydi. Şimdi diğerini görelim."

Leigh ikinci belgeyi de ilkinin yanına bıraktı. Bu yeni bir arabanın kayıt belgesiydi. 1958 model, dört kapılı, kırmızı beyaz renkli bir Plymouth'a aitti. Araba 1 Kasım 1957'de kaydedilmişti. Tarihler arasındaki benzerliği görünce afalladım. Leigh'e baktım. O da durumu fark etmişti.

ARABA SAHİBİNİN İMZASI Roland D. LeBay

ARABA SAHİBİ 18'İNDEN KÜÇÜKSE
VELİSİNİN İMZASI ____________________

Arnie'nin Şükran Günü alçıya attığı imzayı incelemiştim. Harfler tıpkı LeBay'in imzasındakilere benziyordu. Bunu anlamak için elyazısı uzmanı falan olmaya da gerek yoktu. Adlar ayrı ama yazılar aynıydı.

Leigh bana uzandı. Ellerini tuttum.

Babam bodrumdaki atölyesinde oyuncak yapıyordu. Bu size garip gelebilir ama sevdiği uğraştı işte. Belki de uğraştan da öteydi. Sanırım gençliğinde güç bir seçim yapmak zorunda kalmış, üniversiteye gitmeyi oyuncakçı olmaya tercih etmişti. Bir görüşe göre kendisi güvenli olan yolu seçmişti. Bazen gözlerinde eski özlemi fark eder gibi oluyordum ama belki de bana öyle geliyordu.

Babamın yaptığı oyuncaklardan en çok yararlanan Ellie'yle bendim. Arnie de zaman zaman Noel ağacının altında ya da doğum günü pastalarının yanında babamın oyuncaklarını bulmuştu. Babam yaptığı oyuncakları pek çok arkadaşımıza da armağan etmişti.

Şimdi yaptıklarını satılması için bir yardım derneğine bağışlıyordu. Noel'den önce bu bodrum tıpkı Noel Baba'nın atölyesine benziyordu. Her zaman düzenli olan babam burasını temiz tutardı. Araç gereçlerinin de, malzemelerin de, yapılan oyuncakların da ayrı yerleri vardı. Noel'den önce yaptığı oyuncakları cinslerine göre ayırıp büyük karton kutulara yerleştirirdi. Kutu kutu tüylü tavşanlar, ayılar, küçük bir kukla tiyatrosu, saat-

ler ve daha türlü şey... Ama en sevdiği tahta oyuncaklardı. Vietnam Savaşı'na kadar taburlarla oyuncak asker yapmıştı. Fakat son beş yıldır tahta askerden vazgeçmişti. Noel'den sonraki hafta babam atölyesini topluyor, makinelerini temizleyip yağlıyor ve ertesi yıla hazırlanıyordu. Kış devam ederken de, yani ocak ve şubat aylarında oyuncaklar ve oyuncak parçası olabilecek türlü eski püskü şey masalarda görülürdü. Örneğin, eski bir koltuğun pamukları oyuncak ayıların karnına doldurulurdu. Babam yaptığı her ayıya ya Owen ya da Olive adını koyuyordu. Bebeklikle ikinci sınıf arasında tam altı Owen eskittiğimi biliyorum.

Kurtarıcılar Ordusu adlı dernek babama son üç yıldır ödül veriyordu ama babam sanki utanırmış gibi onları bir çekmecede saklıyordu. Oysa utandığını sanmıyorum. Utanmasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

O gece yemekten sonra tırabzana tutunup bir koltuk değneğimi de kullanarak onun yanına indim. Beni görünce hem sevindi, hem de biraz endişelendi. "Dennis, yardıma gereksinmen var mı?"

"Hayır." Hoplayarak gidip köşede duran eski büyük siyah beyaz televizyonun yanındaki koltuğa oturdum.

Babam, "Durumun nasıl?" diye sordu.

"Çok iyi."

"Merdivenlerde dikkatli davranmanı istiyorum. Annen görseydi..."

"Annem Ellie'yle Reneke'lere gitti. Dinah Reneke'ye Noel'de Shaun Cassidy'nin bütün albümleri gelmiş. Ellie kıskançlıktan deliye döndü."

Babam güldü. O yerleri süpürürken, ben koltukta oturuyordum. Aramızda dostluk dolu bir sessizlik vardı. Ama onun eninde sonunda konuyu açacağını biliyordum. Öyle de oldu.

Babam, "Leigh," diye mırıldandı. "Arnie'yle geziyordu değil mi?"

"Evet."

Babamın bunun doğru olmadığını, bir erkeğin arkadaşının sevgilisini çalmaması gerektiğini söyleyeceğini sandım. Fakat o

bunlardan söz etmedi. "Artık Arnie'yi pek göremiyoruz? Başına gelenlerden utandığı için mi acaba?"

Babamın buna inanmadığını ve ağzımı aradığını anladım.

"Bilmiyorum."

"Artık pek endişelenmesine gerek yok. Will Darnell de öldü. Arnie'yi uzun uzun yargılayacaklarını sanmam."

"Öyle mi?"

"Arnie bu olayda önemli değildi. Belki hafif bir ceza verirler, belki yargıç ona öğüt verir. Fakat kimse üniversiteye gitmeye hazırlanan, iyi bir aile çocuğunun siciline kara bir leke sürmek istemez." Birden durup bana baktı. "Ama artık kendisi öyle biri sayılmaz değil mi Dennis?"

"Hayır. Çok değişti."

"Onu son kez ne zaman gördün?"

"Şükran Günü'nde."

"Hayır" der gibi başımı sallarken ağlamak, her şeyi babama açıklamak istedimse de yapamadım. Çünkü Leigh'in Noel arifesinde anne ve babası yüzünden çok korktuğunu söylemesini anımsamıştım. Bu kuşkumuzu ne kadar az insan bilirse o denli iyiydi. Babamın durumu öğrenmesi yaşamının tehlikeye girmesi demekti.

"Arnie'nin nesi var?"

"Bilmiyorum."

"Leigh biliyor mu?"

"Kesin olarak bilmiyor. Bazı... bazı kuşkularımız var."

"Bunları anlatmak ister misin?"

"Bir bakıma istiyorum ama anlatmamamın daha doğru olacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ." Babam yeri süpürmeye devam etti. "Aradan fazla zaman geçmeden Arnie'yle konuşsan iyi edersin sanırım."

"Öyle. Ben de bunu düşünüyordum." Ama bu konuşma fikri hiç de hoşuma gitmiyordu.

Babam süpürgeyi bırakıp oturarak bir sigara yaktı. Aslında eskisi gibi sigara içmiyordu. Kalp krizinden sonra sadece yorulduğu ya da endişelendiği zaman bir sigara tüttürüyordu. "Özel

işlerine karışmak istemem ama Denny, Leigh artık Arnie'yle gezmiyor değil mi?"

"Evet baba."

"Seninle ilgileniyor galiba."

"Şey... bilemiyorum. Sanmam."

"Bu sözlerle 'henüz değil' demek istiyorsun herhalde?"

"Şey... öyle... doğru," diyebildim.

"Kızın darılmasına Arnie'nin değişmesinin neden olduğunu söyleyebilir miyiz acaba?"

"Evet, bunu söylemek doğru olur."

Babam, "Arnie, Leigh'le senin ilişkini biliyor mu?" diye sordu.

"Baba, ortada bilinecek bir şey yok... Yani henüz yok."

"Sana işine yaramayacağından emin olduğum bir öğüt vereyim. Leigh'le aranızdaki ilişkiden Arnie'ye söz etmemelisin. Aranızda bir şey olmadığını söyleyerek itirazı da bırak. Sen Arnie'ye yardım etmeye çalışıyorsun değil mi?"

"Leigh ya da benim Arnie için yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum baba."

"Onu birkaç kez gördüm."

Şaşırdım. "Gördün mü? Nerede?"

Babam omuz silkti. "Yolda... Çarşının orada. Libertyville o kadar büyük bir yer değil Dennis. Arkadaşın beni tanımazmış gibi davrandı. Yaşından büyük duruyordu. Sivilceleri yok olur olmaz kartlaştı sanki. Eskiden onun babasına benzediğini düşünürdüm. Ama şimdi..." Birden durdu. "Dennis, arkadaşının bir tür bunalım geçirmekte olduğu aklına geldi mi hiç?"

"Evet." Keşke babama bunalımdan çok daha kötü şeyler olduğunu anlatabilseydim. Bunları düşündükçe asıl ben bunalım geçirecek gibi oluyorum.

"Çok dikkatli olmalısın." Will Darnell'in başına gelenlerden söz etmemişti ama onu düşündüğünü anladım. "Dikkatli olmalısın Dennis."

Leigh ertesi gün bana telefon etti. Babasını yıl sonu hesapları için Los Angeles'tan çağırmışlardı. O da soğuklardan söz

etmemişti ama onu düşündüğünü anladım. On gün orada kalacaklardı.

"Annemin çok hoşuna gitti bu. Ben de burada kalmak için akla yakın bir bahane bulamadım. Sadece on gün. Okul da ocağın sekizinde açılacak."

"Harika," dedim. "Git, eğlenmene bak."

"Sence gitmem uygun mu?"

"Gitmezsen deli olduğuna inanırım."

"Dennis..." Sesi biraz alçaldı. "Dikkatli ol. Son günlerde seni çok düşünüyorum." Telefonu kapattı.

Hem şaşırmış, hem de tatlı bir duyguya kapılmıştım. Ama yine de suçluluk duyuyordum. Babam Arnie'ye yardım etmeye çalışıp çalışmadığımı sormuştu. Ona yardım ediyor muydum? Yoksa tam tersine işine karışıp bu arada sevgilisini de elinden almaya mı yelteniyordum? Arnie durumu anlarsa ne derdi acaba?

Bu sorular kafamda çınlıyordu. Leigh'in bir süre buradan uzaklaşması belki de çok iyiydi. Hem böylece güvende olacaktı.

Ayın yirmi dokuzunda, yani cuma günü Libertyville Amerikan Gazileri Derneği'ni arayıp sekreteri istedim. Richard McCandlass adındaki sekreter telefona geldi. Yaşlı, sert sesli biriydi.

"Bay McCandlass," dedim. "Adım Dennis Guilder. Geçen ağustosta Roland LeBay adında biri için cenaze töreni düzenlemiştiniz..."

"Kendisi dostun muydu?"

"Hayır, sadece şöyle bir tanımıştım..."

McCandlass yine sözümü kesti. "Öyleyse lafıma dikkat etmeme gerek yok. LeBay tam anlamıyla namussuz, alçak biriydi. Eğer bana sorulsaydı o cenaze törenine bizim derneği asla karıştırmazdım. Aslında mesleğine leke süren biriydi bence. Zaten derneğimizden de 1970'te ayrıldı. O ayrılmasaydı biz kendisini kovacaktık. O adam gibi kötü birini daha görmedim."

"Ya, öyle mi?"

"Bundan emin olabilirsin. İlk fırsatta insanla tartışmaya kalkar ve tartışmayı da hemen kavgaya dönüştürürdü. Ken-

disiyle poker oynayamazdın. Hele içki içmene imkân yoktu. Oyunda kaybedince öfkelenirdi. İçince de çok kötü olurdu. Hoş aksileşmesi için içkiye de gerek yoktu ya. Ne bela bir herifti. Böyle konuştuğum için özür dilerim. Sen kimsin oğlum?"

"Bir arkadaşım ölmesinden kısa süre önce LeBay'den bir araba aldı..."

"Allah kahretsin! O 58'i mi aldı? Beyazlı kırmızılı araba. LeBay'in değer verdiği tek şey de oydu. Arabaya sanki bir kadınmış gibi davranırdı. Biliyor musun, o araba yüzünden derneği bıraktı."

"Bilmiyordum," dedim. "Ne oldu?"

"Eski bir olay... Zaten seni yeterince tıraşladım. Ama o orospu çocuğu LeBay'i anımsadığım zaman birden öfkeleniyorum. Hâlâ ellerimde o yara izleri var. İkinci Dünya Savaşı'nda üç yılım cephede geçti. Ancak bir kez bile yaralanmadım. Güney Pasifik'te savaşmadığım yer kalmadı. Ben ve elli kadar arkadaş Guadalcanal'da bir Banzai saldırısına karşı koyduk. Ellerinde kahve tenekelerinden yapılmış süngüleri bulunan, uyuşturucuyu çekmiş sayısız Japon üstümüze saldırdı. Yine de yara almadım. Yanımdaki arkadaşımın bağırsakları deşildi ama bana bir şey olmadı. Pasifik'te kendi kanımın rengini bir kez gördüm. O da tıraş olurken yüzümü kestiğimde." McCandlass güldü.

"Ah yine başladım. Karım ağzımı fazla açtığımı ve bir gün içine birinin düşeceğini söylüyor. İstediğin neydi Guilder?"

"Arkadaşım ondan araba alarak onardı. Bu eski..."

McCandlass, "LeBay'in arabası," diye söylendi. "Ne iblisti o adam. Çocuğu ölünce karısıyla hiç ilgilenmedi. Zaten kızının ölmesine de aldırmadı ya. Kusura bakma Dennis. Konuşmadan duramıyorum. İstediğin neydi?"

"Arkadaşımla LeBay'in cenaze törenine katıldık. Daha sonra onun erkek kardeşiyle konuştum..."

"O doğru dürüst birine benziyor." Yine sözümü kesmişti McCandlass. "Ohio'da öğretmen."

"Tamam. Kendisiyle konuştum. George LeBay yapmaya çalıştığım ev ödevim için bana şair Ezra Pound'la ilgili dergiler

yollayacağını söyledi. Ama ondan adresini almayı unuttum. Sizde adresinin olabileceğini düşündüm. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Yok, yok rahatsız etmedin. Bizim dernek yardımdan çok hoşlanır. Bana adresini ver. Sana istediğin bilgiyi yollarım." Teşekkür edip telefonu kapatacağım sırada söyledikleri tüylerimi ürpertti. "LeBay'in arabasına bir iki kez bindim. Ama bundan hiç hoşlanmadım. Nedenini biliyorsam belamı versin. O arabada çok rahatsız oldum. Hele karısı da intihar ettikten sonra üste para verseler o arabaya binmezdim. Plymouth'ta çok garip bir şey vardı."

"Anlıyorum. Bay McCandlass, LeBay dernekten ayrıldığında ne oldu? Onun araba yüzünden ayrıldığını söylediniz sanırım."

Birden güldü. Sorum hoşuna gitmişti. "O eski hikâyelerle gerçekten ilgilenmiyorsun değil mi?"

"Yok, ilgileniyorum. Arkadaşımın o arabayı aldığını unutmayın."

"Öyleyse anlatayım. Çok garip bir olay bu. Bazen toplanıp birkaç kadeh içer ve bunu konuşuruz. Elinde yara izi olan sadece ben değilim. Tüyler ürperici bir olaydı... Aslında biz bir oyun oynamak istemiştik."

"Nasıl bir oyun?"

"Sadece bir oyun. Kimse LeBay'i sevmezdi. Aksi herifin tekiydi. Hem bizlerden değildi. Arkadaşı olmayan yalnız bir adamdı."

Tıpkı Arnie gibi, diye düşündüm.

"Hepimiz içiyorduk. Toplantı bitmişti ve LeBay her zamankinden daha da tatsızdı. İnsanı sinir edici sözler söylüyordu. Biz Amerikan bardaydık ve LeBay'in eve dönmek üzere olduğunu anlamıştık. O dışarıya çıkıp Plymouth'una atlar giderdi. Direksiyona geçip arabayı geri basar, sonra da gazı köklerdi. LeBay o sırada Anderson'la bir beyzbol maçı yüzünden tartışıyor ve gitmeye hazırlanıyordu. LeBay bağırarak konuşurken arka kapıdan çıkıp karanlık araba parkına gizlendik. LeBay'in geri bastığında tam önümüze geleceğini biliyordu. O arabaya bir kadınmış gibi davranırdı. Zaten kadın adı takmıştı. Sanki Tanrının belası arabayla nikâhlıydı...

Neyse birkaç dakika sonra bulut gibi sarhoş olan LeBay kapıdan çıktı. Biz eğilip bekledik. Arabasına girip geri bastı. Sonra durdu ve bir sigara yaktı. Bu işimize yaradı. O anda Fury'nin arka tamponunu yakalayıp arabayı havaya kaldırdık. Gitmeye kalktığında arka tekerlekler havada dönecek ve araba yerinden kımıldamayacaktı. İşte bu yüzden hepimiz yakalandık."

"Ne oldu?" diye sordum ama hikâyenin gidişinden olanları sezmiştim.

"Ne mi oldu? Radyoyu açtı. Hep radyo dinlerdi. Sonra sanki dört tekerlek de yerdeymiş gibi oradan ayrıldı. Arka tampon ellerimizin derisini yüzdü. Sonny Bellerman adlı arkadaşın dördüncü parmağı koptu. Çünkü alyansı tamponun altına takılmıştı. LeBay'in uzaklaşırken güldüğünü duydu. Orada olduğumuzu biliyordu. Belki de Anderson'a bağırdıktan sonra tuvalete gitmiş ve oradaki pencereden bizim araba parkına çıktığımızı görmüştü.

"İşte böylece dernekle ilişkisi kesildi. Ona ayrılmasını istediğimizi bildiren bir mektup yolladık. O da çıktı."

Christine'le kasımda uğraşanların başına gelenleri anımsadım. Yine bu adamlar ucuz kurtulmuşlardı.

McCandlass, "Kafanı şişirdim oğlum," dedi. "İstediğin adresi postayla yollarım."

Ona teşekkür ederek telefonu kapattım.

O zaman George LeBay'in sözlerini anımsadım. Ağabeyi onu çite savurarak koluna bir kazığın batmasına neden olmuştu. George LeBay de o olayın izini kolunda taşıyordu.

45

Yılbaşı

Arnie'yi yılbaşında aradım. Durumu iki gün düşünmüştüm, aslında bunu yapmak istemiyordum. Ama onu görmem gerektiğinin farkındaydım. Christine'i de görecektim. Darnell'in garajındaki arabaların sahiplerine iade edildiğini söylemişti babam.

Telefona Regina çıktı. Sesi sert ve resmiydi. "Cunningham' ların evi."

"Merhaba Regina. Ben Dennis."

"Dennis!" Hem sevinmiş, hem de şaşırmıştı. Bir an çocukluğumuzda bize kurabiye veren kadınla konuştuğumu sandım. "Nasılsın? Hastaneden çıktığını duyduk."

"İyi sayılırım. Ya siz neler yapıyorsunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Burada durumların nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet. Sorunlar çıkmış."

Regina, "Daha önceki yıllarda karşılaşmadığımız bütün sorunlar meğer bir kenara toplanıp bizi beklerlermiş," diye yakındı. Sesimi çıkarmayınca sordu. "Arnie'yi mi istiyorsun?"

"Eğer oradaysa."

Yine bir sessizlik oldu. "Onun yeni yılını kutlamak için mi aradın Dennis? Eski günlerde olduğu gibi..." Hiç de o eski kendinden emin kadına benzemiyordu. Çekinir gibiydi.

"Şey öyle. Belki çocukça bulacaksın ama..."

Hemen, "Hayır!" diye atıldı. "Hiç de değil! Arnie'nin şimdi sana... bir dosta ihtiyacı var!.. Kendisi... yukarıda uyuyor. Çok fazla uyuyor... Hem... hem üniversitelere de başvurmadı!" Arnie'nin duyacağından korkar gibi sesini alçalttı. "Okuldan öğrenci danışmanı Bay Vickers beni arayarak durumu anlattı. Notları iyi, istediği üniversiteye girebilir... Daha doğrusu bu bela çıkmadan girebilirdi." Sesi titriyordu. Ağlayacak gibiydi. "Onunla konuş Dennis. Bu geceyi onunla geçirebilirsen... Birlikte birkaç bira içerseniz... Lütfen onunla konuş Dennis... Sadece konuş."

Sustu ama söylemek istediği başka bir şey olduğunu anladım. Kocasının ve oğlunun yaşamını bildiği gibi planlayan, emretmeye alışık eski Regina'dan hoşlanmazdım. Ama bu şaşkın, ağlamaklı kadın daha da beterdi. "Regina... Sakin olmalısınız."

Kadın sonunda, "Onunla konuşmaktan korkuyorum," diye açıkladı. "Michael da öyle. Bazı konularda ona karşı gelirsen hemen patlıyor. Önce sadece araba yüzünden tartışıyorduk. Şimdi üniversite sorunu çıktı. Lütfen onunla konuş Dennis." Yine durdu

ve sonra kendisini en korkutan şeyi söyledi. "Sanırım onu kaybediyoruz."

"Yapmayın... Regina..."

Birden, "Onu çağırayım," diyerek ahizeyi bıraktı. O anda ben de telefonu kapatıp kaçmak istedim. Korkakça davranıyordum. Bunu bilerek kendimi zorlayıp bekledim.

Sonra biri ahizeyi eline aldı. "Alo?" Bu bezgin ses Arnie'nin olamazdı.

"Arnie?"

"Sanırım konuşan Dennis Guilder. İnsan gibi yürüyen koca ağız." Bu konuşan Arnie'ydi ama yine de ses farklıydı. Aslında sesi öyle kalınlaşmamıştı. Sadece kabalaşmış... sanki fazla konuşmak ve bağırmaktan kaba, hırıltılı bir hal almıştı.

"Sözlerine dikkat et arkadaş," diye güldüm ama ellerim buz gibiydi.

"Biliyor musun, senin yüzünle benim popom arasında şaşılacak bir benzerlik var."

"Bu benzerliği geçen sefer fark ettim. Fakat senin yüzünle benim popomun benzediğini sanıyordum." Aramızda bir sessizlik oldu. Bizim için hal hatır sorma denilen şeyleri yapmıştık. "Bu gece işin var mı?"

"Pek yok," diye cevap verdi. "Randevum filan yok. Ya senin?"

"Ben çok iyi durumdayım. Roseanne'ı alıp diskoya gideceğim. İstersen gel. Ben dans ederken koltuk değneklerimi tutarsın."

Biraz güldü. Ben de cesaretlendim. "Size gelmeyi düşündüm. Eskisi gibi bir yılbaşı geçirebiliriz ha?"

Arnie, "Evet!" dedi. Bu fikrimi beğenmişe benziyordu ama sesi yine de yabancıydı. "Televizyonda Guy Lombardo'yu seyreder ve tıkınırız. İyi olur."

Durakladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonra çekinerek konuştum. "Arnie, belki Dick Clark'ı filan seyrederiz. Orkestra şefi Guy Lombardo yıllar önce öldü."

"Öyle mi?" Arnie de şaşırmıştı ve bana inanamaz gibiydi. "Oh, galiba öyle. Ama Dick Clark sağ. Tamam mı?"

"Tamam."

"Dick Clark'la dans fena olmaz." Birden tüylerim ürperdi. Telefondaki Arnie'ydi ama konuşan o değildi. Neredeyse haykıracaktım. Roland LeBay'in sesini tanımıştım. O anda ölmüş bir adamla konuşuyordum. "Buraya nasıl geleceksin Dennis?" diye sordu. "Araba kullanabiliyor musun?"

"Hayır, henüz kullanamıyorum. Babama beni size bırakmasını söylemeyi düşünüyordum." Bir an susup devam ettim. "Dönüşte de beni sen götürürsün artık. Arabanı geri aldınsa tabii. Olur mu?"

"Tabii!" Birden çok heyecanlanmıştı. "Evet, bu çok iyi olur. Birlikte güleriz! Eski günlerdeki gibi! Gece görüşeceğiz Dennis."

"Tamam," diyerek telefonu kapattıktan sonra titremeye başladım. Ömrümde bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Nasıl olduysa ölen LeBay arkadaşımı ele geçirmişti. Arnie'yi o yönetiyordu artık.

Yılbaşı gecesi hava açık ve çok da soğuktu. Babam yedi buçukta beni Cunningham'lara bıraktı. Arka kapıya gidebilmem için de yardım etti. Karda ve buz tutmuş bahçe yollarında koltuk değnekleri pek işe yaramıyordu.

Cunningham'ların büyük arabası ortada yoktu ama Christine bahçede duruyordu. Diğer el konulan arabalar gibi onu da bu hafta bırakmışlardı. Plymouth'a bakar bakmaz yine içime bir korku girdi. O arabayla o gece eve dönmek istemiyordum. Ona hiçbir zaman binmek istemiyordum zaten. Kendi sıradan arabamı, suni deriden döşeme kılıfları olan, arka tamponuna yapıştırılmış etikette "MAFYA DONUNUN ARABASI" yazılı Duster'imi istiyordum.

Arka verandanın ışığı yandı ve Arnie'nin camlı kapıya yaklaştığını gördük. Sadece siluetini seçmiştim tabii. Fakat omuzları düşmüş, ağır ağır hareket eden bu görüntü hiç de Arnie'ye benzemiyordu. Sonra kapıyı açtı. Kareli bir eski yünlü gömlek ve blucin giymişti. "Dennis!" dedi. "Adamım!"

"Merhaba Arnie."

"Merhaba Bay Guilder."

Babam eldivenli elini salladı. "Merhaba Arnie. Her şey nasıl gidiyor bakalım?"

"Biliyorsunuz durum pek öyle parlak değil. Ama her şey değişecek... Yeni yıl, yeni süpürge. Eski pislikleri temizleyeceğiz. Yerlerine yeni pislikler gelecek. Doğru değil mi?"

Babam bu sözleri duyunca biraz şaşaladı. "Öyle sanırım. Dennis, gelip seni almamı istemediğinden emin misin?"

Bunu hayatımda her şeyden çok istiyordum. Fakat Arnie bana bakarak gülümsüyordu. Yalnız gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. "Yok, beni Arnie eve bırakır... O paslı kova çalışırsa tabii."

Arnie, "Aman aman," diye bağırdı. "Arabamdan böyle söz etmemelisin. Kız çok alıngandır."

"Kız mı?" diye sordum.

"Kız ya."

Başımı çevirip seslendim. "Özür dilerim Christine."

"Hah, şimdi oldu."

Bir an üçümüz öyle kaldık. Babamla ben alt basamaktaydık. Arnie biraz yukarıdaki eşikteydi. Diyecek bir laf bulamıyorduk. Paniğe kapılmıştım. Biri bir şey söylemeliydi. Yoksa ortada hiçbir değişiklik olmadığı hikâyesine hiçbirimiz inanmayacaktık.

Sonunda babam, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Buraya bakın çocuklar. Sarhoş olmak yok. Birayı fazla kaçırırsanız bana telefon et Arnie."

"Üzülmeyin Bay Guilder."

Ben de yalandan sırıttım. "Bize bir şey olmaz. Sen eve git. Güzellik uykusuna yat baba. Buna gereksinmem var."

Babam, "Yüzüme karşı söylediğin şeylere dikkat et," diye karşılık verdi. "Yüzüm son derece alıngandır."

Arabasına giden babamın arkasından baktım. Koltuk değneklerime dayanmış duruyordum. Babam Christine'in arkasından geçerek bahçe yolundan çıkıp uzaklaştı. O zaman içim biraz rahat etti.

Arnie mutfakta koltuk değneklerini kullanarak ilerlememi seyrederek, "Doğrusu bu işin ustası olmuşsun," dedi. Yün

gömleğinin cebinden bir paket Tiparillo çıkardı. Küçük bir puro çekerek beyaz plastik ağızlığını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Kibrit bir an soluk yüzünü aydınlattı.

"Bu ustalığı unutacağım günü iple çekiyorum. Ne zaman puroya başladın?"

"Darnell'in garajında," diye cevap verdi. "Annemin önünde içmiyorum. Kokusuna sinirleniyor."

Ne var ki, puroya yeni başlayan bir genç gibi değil de, yirmi yıllık tiryaki gibi içiyordu.

Bana baktı. "Mısır patlatalım mı? Ne dersin?"

"İyi olur. Biran var mı?"

"Buzdolabında altı kutu yatıyor. İki kasa da aşağıda duruyor."

"Harika." Mutfak masasının yanındaki bir iskemleye dikkatle oturup sol bacağımı uzattım. "Annenle baban nerede?"

"Fassenbach'ların partisine gittiler. Bu alçı ne zaman çıkacak?" "Talihim varsa ocak sonunda! Şimdilik koltuk değnekleriyle dolaşıp herkesin bana acımasını sağlıyorum."

Elinde kocaman bir tava ve bir kesekâğıdı mısırla ocağa doğru giden Arnie gülerek başını salladı. "Bizim eski Dennis. Bu kaza bile seni değiştiremememiş, soysuz."

"Ziyaretlerinle beni hastanede duygulandırıp ağlatmadığını söylemeliyim Arnie."

"Sana Şükran Günü yemeği getirdim. Başka ne istiyordun yani? Canımı mı?"

Omuz silktim.

Arnie içini çekti. "Bazen senin uğurum olduğunu düşünüyorum Dennis."

"Boş versene."

"Yok ciddiyim. Sen kemiklerini kırdığından beri başım beladan kurtulmadı. Hâlâ da sorunlarım var." Birden güldü. Dertli bir çocuk bunu yapamazdı. Hayatından pek memnun olan yaşını başını almış bir adam gibi gülmüştü. Saçı eskisine oranla iyice kısaydı. Mısırı yağla tavaya koyup ocağa oturttuktan sonra buzdolabını açtı. Bir kasa bira çıkarıp masaya, önüme bıraktı. İki kutu açtı. Birini bana uzattı.

"Bir şeye içelim. 1979'da dünyadaki soysuzların ölümüne içelim."

Elimdeki birayı indirdim. "Ben buna içemem, ahbap."

Gri gözlerinde öfkeli bir pırıltı gördüm. Sonra kayboldu. "Peki neye içersin be adam?"

Sakin sakin, "Üniversiteye gideceğimiz için içsek?" dedim.

Bana kaşlarını çatarak baktı. Eski neşesi kalmamıştı. "Annemin seni bu pisliklerle dolduracağını bilmeliydim. O kadın istediklerini elde etmeye kararlı. Bunu sen de bilirsin Dennis. İstediğini elde etmek için şeytanın poposunu öpmeye bile razı olur."

Tatmadığım birayı masaya bıraktım. "Annen bana böyle bir şey yapmadı. Sadece üniversiteye başvurmadığın için endişelendiğini söyledi."

Arnie, "Bu benim hayatım," diye sertleşti. Dudakları büzülmüş, yüzü inanılmayacak kadar çirkinleşmişti. "İstediğimi yaparım."

"Ve üniversiteyi istemiyorsun ha?"

"Şimdilik öyle. Zamanı gelince üniversiteye de gideceğim. Annem soracak olursa öyle söyle. Canım istediği zaman. Bu yıl değil. Kesinlikle bu yıl gitmem. Annem Pitt veya Horlick ya da Rutgers'e gideceğimi sanıyorsa çok yanılıyor. Bu yılki pislik yağmurundan sonra imkânsız. Olamaz be adam."

"Peki ne yapacaksın?"

"Buradan basıp gideceğim. Christine'e bineceğim. Onunla dolaşmaya çıkacak ve bu küçük kentten uzaklaşacağız. Anlıyor musun?" Sesi yükselip tizleşmişti. Yine tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu korkuya engel olamıyor ve duygularımın yüzümden anlaşılmamasını diliyordum. Çünkü sadece LeBay'in sesini duymuyordum şimdi. Karşımda Arnie'nin suratının hemen altında LeBay'in yüzü vardı. "Buradaki sadece bir pislik yağmuruydu. Tanrının belası Junkins de hâlâ peşimde. Adımlarına dikkat etmezse biri onun icabına bakacak..."

"Junkins de kim?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Boş ver. Önemli değil." Ocakta yağ cızırdamaya, mısırlar patlamaya başlamıştı. "Tavayı sallamam gerekiyor Dennis. Şerefe içecek miyiz? Hoş benim için bunun önemi yok ya..."

"Pekâlâ. İkimize içmemize ne dersin?"

Arnie gülümseyince göğsümdeki basıncın biraz hafiflediğini hissettim. "Bize... Evet, bu iyi Dennis. Bize. Öyle olmalı değil mi?"

"Öyle olmalı." Sesim biraz boğuklaşmıştı. "Öyle olmalı."

Bira kutularını birbirine vurarak içtik.

Arnie ocağa gitti. Ben birkaç yudum daha bira içtim. Aslında biraya pek alışık değilimdir. Son yıllarda ancak birkaç kez bira içmiştim. Ama Arnie 1 Ocak'ta içki yasağı konulacakmış gibi içiyordu. Birinci kutuyu daha mısırlar iyice patlamadan bitirdi. Kutuyu elinde sıkıp ezdi. Bana bakıp göz kırptı. "Oradan bir kutu daha versene." Boş olanı da çöpe attı. Sakin davranmaya çalışıyordum. Arnie içkiyi fazla kaçırıp sızarsa eve telefon ederdim, babam beni alırdı. Aslında Christine'e binmek istemiyordum zaten.

Ama bira onu etkilemiyordu. Mısırları tavadan alıp kocaman bir kâseye koydu. Üstüne de erittiği tereyağını gezdirdi. Tuz ekti. "Oturma odasına geçip biraz televizyon seyredelim ha? Ne dersin?"

"İyi olur." Koltuk değneklerime dayanarak kalktım. Masada kalan üç kutu birayı da alacaktım ama Arnie engel oldu. "Ben gelip onları alırım. Burada yine kemiklerini kırmaya kalkma kuzum." Gülümsedi ve o anda bildiğim Arnie Cunningham'dı. Ona bakarken içimde derin bir sızı duydum.

Televizyonda tatsız bir özel yılbaşı programı vardı. Donny ve Mary Osmond köpekbalıkları gibi sırıtıp iri dişlerini göstererek şarkı söylüyorlardı. Televizyona pek bakmayarak konuşmaya daldık. Arnie'ye fizik tedaviyi anlattım. Bir ara hiç yürüyemeyeceğimden korktuğumu itiraf ettim. Üniversitede futbol oynamamak beni üzmezdi ama doğru dürüst yürüyememek feciydi. Sözlerimi ilgiyle dinlerken bana hak verirmiş gibi başını sallıyordu.

Ömrümde bu kadar garip bir gece daha geçirmediğimi söylemeliyim. Daha sonra korkunç olaylarla karşılaştım ama hiçbir şey o gece kadar tuhaf olamazdı. Bu tıpkı birbirine karışmış iki filmi aynı zamanda seyretmeye benziyordu. Yanımda oturan, bazen Arnie'ye benziyordu, bazen de onunla hiç ilgisi olmayan biriydi. Hiç bilmediğim garip alışkanlıklar edinmişti. Dikdörtgen biçimi bir deriye takılı anahtarları elinde çevirip duruyordu. Parmaklarını çıtlatıyor, zaman zaman başparmağının iç kısmını dişliyordu. Ben ikinci biramı içerken o dört kutuyu boşaltmıştı. Fakat hiç de sarhoş gibi değildi.

Bazen bildiğim Arnie gibi gülüyordu. Ama komik bir şey olduğu zaman tıpkı LeBay gibi tiz ve hırıltılı sesle hafif kahkahalar atıyordu.

Özel program on birde sona erince Arnie istasyon değiştirdi. New York'ta bir otelde verilen baloyu seyretmeye başladık. Balo salonunda çalan Guy Lombardo'nun orkestrası değildi ama ona yakındı.

"Gerçekten üniversiteye gitmeyecek misin?" diye sordum.

"Bu yıl gitmeyeceğim. Christine ve ben lise biter bitmez Kaliforniya'nın yolunu tutup o Altın Sahil'e gideceğiz."

"Annenle baban bunu biliyorlar mı?"

Bu sorum onu şaşırttı. "Tabii ki hayır! Sen de söylemeye kalkma! Tatsızlık istemiyorum."

"Kaliforniya'da ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Orada araba onaran bir yerde iş bulacağım. Bu işte başarılıyım." Sonra sakin sakin, "Leigh'i de benimle gelmesi için kandıracağımı umuyorum," dedi.

Birayı yutarken soluk boruma kaçıracak gibi oldum ve öksürmeye başladım. Arnie sırtıma iki kez vurdu. "Ne oldu?"

Bir soluk aldım. "Bira yanlış boruya gitti galiba. Arnie... Leigh'in seninle geleceğini sanıyorsan bir düş dünyasında yaşıyorsun demektir. O birkaç üniversiteye başvurdu bile. Bu konuda çok ciddi."

Gözleri kısılınca bira yüzünden söylememem gereken bir şeyi açıkladığımı anladım. "Nasıl oluyor da kızım hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

Birden kendimi mayın dolu bir tarlada yürürmüş gibi hissettim. "Sadece bundan söz ediyor Arnie. Üniversite konusu açıldı mı susmak bilmiyor."

"Pek dostsunuz demek. Yerimi almaya çalışmadığından emin misin Dennis?" Kuşkudan kısılan gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Böyle bir şey yapmazsın değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bu söylenecek şey mi yani?"

"Öyleyse Leigh'in yaptıklarını nereden biliyorsun?"

"Zaman zaman ona rastlıyorum. Senden söz ediyoruz."

"Yani benim lafımı ediyor mu?"

Kayıtsız bir tavırla, "Evet," diye cevap verdim. "Christine yüzünden kavga ettiğinizi söyledi."

Uygun olan sözü etmiştim anlaşılan. Birden rahatladı. "Bu küçük bir olay. Biraz tartıştık. Ama barışacağız. İstediğimi yapacaktır. Hem okula gitmek istiyorsa Kaliforniya'da iyi üniversiteler var. Onunla evleneceğiz Dennis. Çocuklarımız olacak."

Sakin davranmak için kendimi zorladım. "Leigh bunu biliyor mu?"

Bir kahkaha attı. "Yok canım! Ama kısa süre sonra öğrenecek. Onu seviyorum ve kimse sevgimi engelleyemez." Birden ciddileşti. "Christine hakkında ne söyledi?"

Durum yine güçtü. "Arabadan hoşlanmadığını söyledi... Sanırım arabanı biraz kıskanıyor."

Yine uygun olanı söylemiştim. Daha da gevşedi. "Evet, arabamı kıskanıyor. Ama sözümü dinleyecektir Dennis. Gerçek aşklarda zaman zaman sorunlar çıkar. Bak gör benim dediklerimi yapacaktır. Onu görürsen arayacağımı söyle. Ya da onunla okul açılınca konuşurum."

Ona Leigh'in Kaliforniya'da olduğunu söyleyecekken vazgeçtim. Benden kuşkulanan Arnie, evleneceğini sandığı kızı öptüğümü öğrenirse, ona âşık olmaya başladığımı anlarsa ne yapardı kim bilir!

Arnie, "Bak Dennis!" diye bağırarak ekranı işaret etti. Times Meydanı'nı gösteriyorlardı. Hıncahınç dolu olan alan, her an daha da kalabalıklaşmaktaydı. Saat on bir buçuğu geçiyordu. Eski yıl sona ermekteydi.

Arnie tiz sesle, "Şu soysuzlara bak!" diyerek güldü. Birasını bitirip aşağıdan bir kasa daha almaya gitti. Ben yerimde oturup Welch, Repperton, Trelawney, Stanson, Vandenberg ve Darnell'i anımsadım. Arnie'nin ya da değişmiş olan Arnie'nin Leigh'le arasındaki o olaya küçük bir tartışma diyebilmesine şaşmıştım. Üstelik liseyi bitirince Leigh'le evlenip ellilerden kalma şarkılardaki gibi mutlu yaşayacağını nasıl düşünebiliyordu?

Oh Tanrım, ne kadar korkuyordum.

Yeni yıla girerken 1979'un şerefine içtik. Artık Eyaletlerarası Basketbol Turnuvası gibi suya sabuna dokunmayan şeylerden söz ediyorduk. Ancak kâsedeki patlamış mısır bittiği sırada cesaretimi toplayıp aklımdan geçen şeyi sorabildim. "Arnie, Darnell'in başına ne geldi dersin?"

Hemen dikkatle yüzüme baktı. Sonra başını çevirip gözlerini televizyona dikti. Biraz daha bira içti. "İşbirliği yaptığı kimseler konuşmaması için ağzını kapattılar. Ben öyle sanıyorum."

"İşbirliği yaptığı kimseler mi?"

Arnie, "Will Güneyli gangsterlerin kötü fakat Kolombiyalıların inanılmayacak kadar berbat olduklarını söyledi," diye mırıldandı.

"Onlar da kim?"

"Kolombiyalılar mı?" Arnie alayla güldü. "Onlar kokain kovboyları oğlum. Will onlardan birinin kadınına yan gözle bakacak olursan seni hemen temizleyeceklerini söylerdi. Hatta bazen kadınlarına hiç bakmadan da temizleyeceklerini eklerdi. Belki de bu işi onlar yaptı. Çünkü pek berbat bir cinayet."

"Sen Darnell hesabına kokain mi götürüyordun?"

Omuz silkti. "Will hesabına mal götürüyordum. Bir ya da iki kez beyaz toz götürdüm. Beni yakaladıklarında arabada sadece sigara buldukları için Tanrıya şükrediyorum. Beni fena enselediler. Yalnız koşullar eskisi gibi olsaydı bu işi yine yapardım. Will pis, şişko bir herifti ama bazı bakımlardan iyiydi." Gözlerinde anlayamadığım garip bir anlam belirmişti. "Evet, bazı bakımlardan iyiydi. Yalnız çok şey biliyordu. Bu yüzden harcandı. Çok şey biliyordu ve er geç konuşacaktı."

"Seni anlayamıyorum Arnie. Hoş bu iş beni ilgilendirmez sanırım."

Bana bakıp sırıtarak göz kırptı. "Bu bizim avukatın domino varsayımı. Henry Buck adında biri vardı. Sözde o benim aleyhimde konuşacaktı. Ben de Will'in aleyhinde konuşacaktım. Will de o zaman Güney'de kendisine mal satan örgüt hakkında konuşacaktı. Polislerin asıl istediği de o örgüttekilerdi. Özellikle Kolombiyalıları istiyorlardı."

"Ve sen Darnell'i onların öldürdüğünü sanıyorsun demek."

İfadesiz gözlerle bana baktı. "Ya onlar ya da Güney'deki örgüt. Başka kim olabilir?"

Başımı salladım.

"Haydi birer bira daha içelim. Ondan sonra seni evine bırakacağım. Gelmene sevindim Dennis. Gerçekten." Bu sözlerde gerçek payı vardı. Ama benim tanıdığım Arnie bu tür sözler söylemezdi.

Canım bira istemiyordu artık. Yine de kabul ettim. Christine'e bineceğim anı geciktirmek istiyordum. Gündüz o arabaya binmem gerektiğini düşünmüştüm. Arabanın içini koklayacaktım. Ama şimdi bunu düşünmek bile bana korkutucu geliyordu. Leigh'le ilişkimiz yüzünden endişeliydim. Belki de Christine kafamdan geçenleri de okuyabilirdi.

Kendimi toplamak için bir iki yudum bira içtim. "Dinle Arnie, istersen telefon edip babamı çağırayım. Daha yatmamıştır. O beni götürür."

Arnie, "Sorun değil," diye mırıldandı. "Hiç endişe etme, dümdüz bir çizgi üstünde dört kilometre yürüyebilirim."

"Ben sadece..."

"Bir an önce arabanı kullanmak istiyorsun değil mi?"

"Evet, doğru."

Arnie, "İnsanın kendi arabasının direksiyonunda olmasından daha zevkli bir şey düşünülemez," dedi. Sonra kanlı gözünü kırparak ekledi. "Sadece bir kadınla sevişmek belki daha zevkli olabilir."

Zaman gelmişti. Arnie televizyonu kapattı. Koltuk değneklerime dayanarak mutfaktan geçtim. Michael ve Regina'nın eve dönmesini diliyordum. Michael oğlunun fazla bira içtiğini anlayarak beni eve götürmeyi önerebilirdi. Arnie, LeBay'le evde konuşurken Christine'in direksiyonuna geçtiğimde olanları unutmamıştım.

Arnie buzdolabından iki kutu bira aldı. "Bunlar yol için." Ona kefaletle tahliye edilen biri olduğu için içkili olarak araba sürerken yakalanırsa hemen içeriye tıkılacağını söylemek istedim. Sonra çenemi tutmamın daha iyi olacağı kanısına vardım.

1979'un ilk saatlerinde hava açık ve ayazdı. Araba yolunun iki yanındaki karlar pırıl pırıl parlıyordu. Camları buzlanan Christine de orada duruyordu. Ona bakakaldım. Arnie, Darnell'i Kolombiyalıların ya da Güney'deki örgütün temizlediğini söylemişti. Fakat mafya üyeleri insanları vurur, pencereden atar, şişler, boğardı. Efsaneye göre, Al Capone bir düşmanının kafasına içine kurşun doldurulmuş beyzbol sopasıyla vurmuştu. Ama şimdiye dek gangsterlerin arabayla duvar yıkıp içeriye girerek birini temizledikleri duyulmamıştı.

Arkamdan gelen Arnie, "Basamaklardan inmek için yardım ister misin?" diyerek beni şaşırttı.

"Hayır, basamakları inerim. Sen bana bahçe yolunda yardım et."

"Sorun değil be adam."

Bir değneğe dayanıp parmaklığa tutunarak basamaklardan yan yan indim. Karlı yolda bir adım attım ve ayağım kaydı. Hâlâ alçılı olan sol bacağımda bir acı duydum. Arnie beni yakaladı.

"Teşekkür ederim," derken sesim pek titrek çıktı.

"Boş ver."

Arabaya yaklaştık. Arnie tek başıma binip binemeyeceğimi sordu. Bunu başarabileceğimi söyledim. O Christine'in önünden geçerek sola giderken, ben de sağ kapıyı tuttum. Tutar tutmaz da inanılmaz bir korku ve tiksinti duydum. O ana kadar Christine'in lanetli bir araba olduğuna tam anlamıyla inanmamıştım. Ama

eldivenli elimle kapı kolunu tutarken her şey değişti. Çünkü o canlıydı. Christine uykuya dalmış bir canavardan farksızdı. Kapı kolu madenden yapılmamıştı sanki. Bu birinin derisine dokunmak gibiydi. Kolu sıktığım an canavar kükreyerek uyanacaktı.

Nasıl işti bu? Sıradan bir araba nasıl bir şeytanın, bir ifritin yaşadığı pislik yuvası haline gelmişti? Arabada LeBay'in kişiliğinin derin etkileri mi kalmıştı?

Arnie, "Hey iyi misin?" diye seslendi. "Binebilecek misin?"

Boğuk bir sesle cevap verdim. "Binebileceğim." Kapıyı açıp arkamı döndüm ve biraz gerileyip sırtüstü koltuğa serildim. Bacağımı tutup içeriye çekerken doğrulup oturdum. Kalbim göğsümü delecek gibi atıyordu.

Arnie kontağı çevirmesiyle motor homurdanarak canlandı. Sanki motor soğuk değil sıcaktı. O anda kokuyu da aldım. Arabanın içi leş kokuyordu. Çürüyen, ölen şeylerin kokusuydu bu.

On ya da on iki dakika süren o yol boyunca çektiklerimi Tanrı bilir. Arabanın böyle koktuğunu ancak akıl hastanesinden kaçan bir deli söyleyebilir. Bu konuda tarafsız olmama imkân yok. O olayı anımsadığım an yine korkudan buz gibi oluyorum. Gerçekle kafamın ürününü birbirinden ayırmam olanaksız. Yalnız o araba yolculuğu sırasında gördüklerime sarhoşluğun neden olmadığını da belirtmeliyim. Biradan dolayı hafifçe neşelenmiştim. Arabaya binmemle biranın etkisi de geçti, tam anlamıyla ayıldım.

Bir süre direksiyonda Arnie'nin değil, LeBay'in oturduğunu gördüm. Etleri çürümekte olan adamın kemiklerinden bazıları da ortadaydı. Mezar kokuyordu o. Yakasının içinden böcekler çıkıyordu. Bir ara vızıltıyı andıran bir ses duydum ve paneldeki aygıtlardan birinde bir kısa devre olabileceğini düşündüm. Ama sonra sineklerin adamın çürüyen etlerine yumurtalarını bıraktıkları kanısına vardım.

Zaman zaman arabada bizden başkaları da vardı. Bir seferinde dikiz aynasına ilişti gözüm. Arkada balmumundan yapılmış bir mankene benzeyen bir kadının oturduğunu gördüm. Bana camlaşmış gözlerle bakıyordu. Saçı ellilerde moda olan şekilde

içine kıvrılmıştı. Yanaklarındaki allıklar fazla kırmızıydı. Sonra karbonmonoksit zehirlenmesinin yanakları böyle kızarttığını anımsadım. Daha sonra yine dikiz aynasında arka koltukta küçük bir kızın oturduğunu gördüm. Yüzü morarmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. Boğulmuş olduğu belliydi. Onu görmemek için gözlerimi kapattım. Bir süre sonra açtığımda bu kez Buddy Repperton ve Richie Trelawney oturuyordu arkada. Kanlar Buddy'nin ağzında, çenesinde, boynunda pıhtılaşmıştı. Richie de kömürleşmiş bir cesetti ama gözleri canlıydı.

Buddy kolunu ağır ağır uzattı. Morarmış elinde bir şişe Texas Driver vardı.

Yine gözlerimi kapattım ve ondan sonra dikiz aynasına hiç bakmadım.

Bu sırada radyo devamlı rock and roll çalıyordu. Hepsi de en az yirmi yıl önceden kalma şarkılardı.

Ben uyuşturucuyu fazla kaçırmış bir insanla doğru dürüst konuşmaya çalışan birine benziyordum. Çünkü Arnie'yle konuşuyorduk. Bunu anımsıyorum. Yalnız nelerden söz ettiğimizi bilemiyorum. Ben kendime düşeni yapıyordum. Sesim sakindi. Ama o on, on iki dakika bana saatler kadar uzun geldi.

Bu arada zamanda geri gittiğimizi de söylemeliyim. Libertyville'in bildiğim cadde ve sokakları yerli yerindeydi. Fakat binalar, dükkânlar değişmişti. Anacaddede 1972'de yıkılan Strand Sineması'yla Shipstad Kuyumcusu'nu gördüm. Şimdi bunların yerinde Pennsylvania Tüccar Bankası olması gerekirdi. Yollarda arabalar park etmişti. Yeni yıl olduğu için birçok yerde parti vardı tabii. Bu arabalar da yirmi yıl öncesine aitti. Burnunun yanlarında delikler olan Buick'ler, upuzun bir kuyruğu olan bir 1957 Dodge Lancer, eski tip karoseriyle Ford Fairlane'ler, Packard'lar, Studebaker'ler, Rambler'ler... Arnie, "Evet, bu yıl daha iyi olacak," dedi. Başımı çevirince bira tenekesini dudaklarına götürdüğünü gördüm. Ama daha birayı içemeden yüzü değişti. Onun yerinde etleri dökülen LeBay vardı. Bira kutusunu da kemikten bir el tutuyordu.

Arabanın inanılmayacak kadar pis kokusunu soluyarak mırıldandım. "Öyle mi?" Bu kokudan boğulmamaya çalışıyordum.

LeBay, "Öyle," diye cevap verdi. Bu kez de onun yerinde Arnie vardı. Kırmızı bir ışıkta durduğumuzda yanımızdan 77 model bir Camaro hızla geçti. "Bütün istediğim beni biraz desteklemen Dennis. Annemin seni bu pisliğe bulaştırmasına izin verme. Her şey düzelecek." Yine LeBay'di ve her şeyin düzeleceğini düşünerek sırıtıyordu. Çıldırmak üzere olduğumun farkındaydım. Kısa bir süre sonra ciyak ciyak bağırmaya başlayacaktım.

Etleri yarı dökük korkunç yüze bakmamak için başımı eğdim ve o anda Leigh'i korkutan şeyi gördüm. Paneldeki kadranlar değişmişti. Bunlar bana kötü kötü bakan yeşil gözlerdi.

Bu karabasan bir yerde sona erdi. Kentin hiç tanımadığım bir yerinde, köşede durduk. Burasını ömrümde görmediğimden emindim. Her tarafta yeni evler vardı. Bazıları daha yapılıyordu. Blokun ortasındaki büyük tabelayı Christine'in farları aydınlattı.

MAPLEWAY KONUTLARI
SATIŞ İÇİN LİBERTYVILLE EMLAK ŞİRKETİ'NE BAŞVURUN.
ÇOCUKLARINIZI
YETİŞTİRMEK İÇİN UYGUN BİR YER.
BUNU DÜŞÜNÜN!

Arnie, "İşte oldu," dedi. "Tek başına kapıya kadar gidebilecek misin ahbap?"

Kuşkuyla etrafıma, karlarla kaplı binalara bakarak başımı salladım. O korkunç arabada kalmaktansa bilmediğim bir yerde koltuk değneklerime dayanarak yürümeye çalışabilirdim. "Tabii. Teşekkürler."

Arnie söylendi. "Bira soğukmuş." LeBay de boş kutuyu çöp torbasına attı. "Bir ölü daha."

"Evet, öyle," dedim. "Mutlu yeni yıllar dilerim Arnie." Güçlükle kapıyı açtım. Acaba inebilecek miydim? Titreyen ellerle koltuk değneklerini tutabilecek miydim?

LeBay sırıtarak bana bakıyordu. "Benim yanımda olmalısın Dennis. Bana karşı gelen soysuzlara neler olduğunu biliyorsun."

"Evet," diye fısıldadım. Bunu gerçekten biliyordum.

Koltuk değneklerimi dışarıya çıkararak yerimde döndüm. Artık dışarıda buz, kar filan olmasını düşünecek halde değildim. Arabadan indim ve koltuk değneklerim yerde kaymadı. Bir anda dış dünyanın değiştiğini gördüm. Işıklar yandı. Ama aslında burada ışıklar hep vardı tabii. Annemle babam 1959 haziranında, yani ben doğmadan bir yıl önce Mapleway'de bir ev alıp yerleşmişlerdi. Hâlâ burada oturuyorduk. Yalnız 1964'te burasının adı değişmiş, Mapleway adı unutulmuştu.

Arabadan inince tam anlamıyla normal sayılan kendi sokağımızda kendi evimi gördüm. Başımı çevirip Arnie'ye baktım. Onun yerinde yine LeBay'in olacağını sanıyordum.

Fakat direksiyonda sol cebinin üstünde arma bulunan okul ceketini giymiş olan Arnie oturuyordu. Yüzü pek solgundu ve yapayalnızdı. Bir kutu birayı bacaklarının arasına sıkıştırmış öylece oturuyordu.

"İyi geceler ahbap."

"İyi geceler," diye cevap verdim. "Eve dönerken dikkatli ol. Seni çevirmelerini istemezsin."

"Dikkatli olacağım. Sen de öyle Dennis."

"Tamam."

Arabanın kapısını kapattım. Korkum yerini derin bir üzüntüye bıraktı. Sanki Arnie'yi gömmüşlerdi. Hem de diri diri. Christine'in hareket ederek yolda ilerlediğini fark ettim. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar öyle baktım. Sonra ağır ağır eve doğru gittim. Bahçe yolu tertemizdi. Babam beni düşünerek buraya beş kilo kadar tuz dökmüştü sanırım.

Kapıya varmama biraz kala birden her taraf grimsi bir renk aldı. Sanki kurşuni bir dumanın içine girmiştim. Durup kendimi toplamaya çalıştım. Orada bayılacak olursam donup ölebilirdim.

Neyse o grilik yavaş yavaş hafifledi. Belime sarılan kolu hissettim. Ayaklarında terlikleri, üstünde ropdöşambrı olan babam bahçeye çıkmıştı. "Bir şeyin yok ya Dennis?"

Bir şeyim yok muydu? Beni eve bir ceset getirmişti. "İyiyim," diye mırıldandım. "Biraz başım döndü. İçeriye girelim. Burada donacağız."

Basamakları çıkmama yardım etti. Belime doladığı kolunu çekmemişti. Bu benim için büyük destekti.

"Annem hâlâ oturuyor mu?"

"Yok, yeni yıla girdikten biraz sonra Ellie'yle yukarıya çıktılar. Sarhoş musun Dennis?"

"Hayır."

Babam arkamızdan kapıyı kapattı. "Ama hiç de iyi görünmüyorsun."

Tiz bir sesle deli gibi güldüm. Yine etraf grileşti ama bu kez daha kısa sürdü. Kendime geldiğimde babamın endişeyle bana baktığını gördüm.

"Orada ne oldu?"

"Baba..."

"Dennis, benimle konuşabilirsin!"

"Baba, bunu yapamam."

"Onun nesi var? Ona ne olmuş Dennis?"

Bir şey anlatamayacağımı belirtmek için başımı salladım. Bunun nedeni inanılmayacak olaylar ya da kendi hesabıma korkmam değildi. Artık annemi, babamı, Ellie'yi, Leigh'i, ailesini düşünerek korkuyordum. Aklım başımdaydı ve korkuyordum.

"Benim yanımda olmalısın Dennis. Bana karşı gelen soysuzlara neler olduğunu biliyorsun."

Bu sözleri gerçekten duymuş muydum? Yoksa sadece öyle mi sanmıştım?

Babam hâlâ bana bakıyordu.

"Bunu yapamam."

Babam, "Pekâlâ Dennis," diye mırıldandı. "Şimdilik öyle olsun. Yalnız bilmem gereken bir tek şey var. Bunu da bana söyleyeceksin oğlum. Arnie sence herhangi bir şekilde Darnell'in ve o çocukların ölümüne karışmış mı?"

LeBay'in sırıtan, etleri dökülmüş yüzünü anımsadım. "Hayır." Bu bir bakıma doğru sayılırdı. "Arnie'nin ilgisi yok."

"Peki. Yukarıya çıkmana yardım edeyim mi?"

"Yok, kendi kendime çıkabilirim. Sen git yat baba."

"Öyleyse gidiyorum. Mutlu bir yeni yıl dilerim Dennis... Olanları anlatmak istediğin zaman ben buradayım."

"Anlatacak bir şey yok."

Babam, "Nedense," dedi. "Buna inanamıyorum."

46

Yine George LeBay

5 Ocak Cuma günü Amerikan Gazileri Derneği'nin sekreteri Richard McCandlass'tan bir kart aldım. Arkasına kurşunkalemle George LeBay'in Paradise Falls, Ohio'daki adresi yazılmıştı. O gün kartı cebimde taşıdım. Birkaç kez çıkarıp baktım. Onu aramak, deli ağabeyinden söz etmek istemiyordum. Bu işin uzaması iyi olmayacaktı.

O gün akşamüzerine doğru babamla annem Ellie'yi alarak Monroville'e alışverişe gittiler. Ellie, Noel'de eline geçen parayla buz pateni almak istiyordu. Ben de telefonu açıp santral memurundan Ohio'daki Paradise Falls'un kod numarasını istedim. Sonra bilinmeyen numaraları veren 513'ü çevirdim. Böylece George LeBay'in telefon numarasını elde ettim.

Numarayı yazdıktan sonra düşünmeye başladım. İçimden bir ses onu aramamı söylüyordu. Bu pisliğe daha fazla bulaşmam doğru değildi. Arnie kendi arabasıyla cehenneme gidebilirdi.

Kendime küfrederek vicdanım yine ses vermeden telefondan uzaklaştım. Yukarıya çıkıp silindim ve yattım. Bizimkiler dönmeden derin bir uykuya daldım. O gece çok iyi uyumuşum. Bu da yararlı oldu, çünkü uzunca bir süre pek öyle uyuyamayacaktım.

Ben uyurken biri ya da bir şey Pennsylvania Eyaleti polis örgütünden Rudolph Junkins'i öldürmüştü. Bunu ertesi sabah gazeteyi okurken öğrendim.

"DARNELL OLAYINI SORUŞTURAN DEDEKTİF BLAIRSVILLE YAKININDA ÖLDÜRÜLDÜ."

Babam yukarıda duş yapıyordu. Ellie ve iki arkadaşı verandada gülüşüyorlardı. Annem dikiş odasında yeni bir öykü yazıyordu. Yani kahvaltı masasında tek başımaydım. Gazetedeki haberi görünce şaşırmış ve dehşete kapılmıştım. O anda Leigh ve ailesinin ertesi gün Kaliforniya'dan döneceklerini anımsadım. Bir gün sonra da okul açılacaktı. Arnie ya da LeBay fikrini değiştirmezse Leigh rahat yüzü görmeyecekti. Arnie onun peşinde olacaktı.

Pişirmiş olduğum yumurtayı yiyemeden öylece kaldım. İştahım kapanmıştı birden. Bir gece önce Christine'le ilgili o meşum olayları kolaylıkla kafamdan çıkarabileceğimi sanmıştım. Şimdi saflık etmiş olduğumu anlıyorum.

Junkins, Arnie'nin yılbaşı gecesi sözünü ettiği adamdı. Zaten gazete de onun Will Darnell'in ölümünü araştırdığını yazıyor, polisi bir çetenin öldürdüğü ima ediliyordu. Arnie olsaydı Güney'deki çete ya da çılgın Kolombiyalılar derdi.

Ama ben öyle düşünmüyordum.

Junkins'in arabası ıssız bir yolda bulunmuştu. Gazete otomobilin tanınmaz halde olduğunu belirtiyordu.

"Tanrının belası Junkins de hâlâ peşimde. Adımlarına dikkat etmezse biri onun icabına bakacak... Benim yanımda olmalısın Dennis. Bana karşı gelen soysuzlara neler olduğunu biliyorsun."

Junkins de o ezilmiş arabanın içindeydi.

Repperton ve arkadaşları öldürüldüğünde Arnie satranç kulübünün diğer üyeleriyle Philadelphia'daydı. Darnell öldürüldüğünde anne ve babasıyla birlikte Ligonier'deydi. Yani cinayet işlenen yerlerden çok uzaktaydı. Junkins'in öldürüldüğü saatte de başka bir yerde olduğunu kanıtlardı kuşkusuz. Yedi... şimdiye kadar tam yedi cinayet işlenmişti. Bunlardan da Christine ve Arnie Cunningham sorumluydu. Polis de bunu anlamıştı kuşkusuz. Bir kör bile bu olayların birbirine bağlı olduğunu görürdü. Fakat gazete polisin belirli birinden kuşkulandığına ilişkin bir şey yazmamıştı.

Hoş polisler de her öğrendiklerini gazetecilere söylemezlerdi tabii. Bunu biliyordum. Yine de eyalet polislerinin son otomobille

cinayet olayından dolayı Arnie hakkında soruşturma yaptıklarını sanmıyordum.

Arnie kendini bu kez de kurtarmış sayılırdı.

Junkins, Blairsville dışındaki ıssız yolda ilerlerken arkasında ne görmüştü? Herhalde kırmızı beyaz bir araba. Belki boş, belki de bir hortlağın sürdüğü bir araba.

Tüylerim diken diken oldu. Tam yedi kişi ölmüştü.

Bu ölümler sona ermeliydi. Diğer nedenler bir yana, cinayet de bir alışkanlık haline gelebilirdi. Michael ve Regina, Arnie'nin Kaliforniya'ya gitme konusundaki çılgın planını kabul etmeyecek olurlarsa birinden biri ölebilirdi. Ya da her ikisi de. Arnie okul açılınca koridorda Leigh'in yanına gidip ona evlenme teklif edebilirdi. Kız Arnie'ye "hayır" dediği an ne olacaktı? O akşamüstü eve döndüğünde kaldırımın kenarında neyin beklediğini görecekti?

Tanrım, çok korkuyordum.

Annem başını içeriye uzattı. "Dennis, kahvaltını yemiyorsun."

Başımı kaldırdım. "Gazeteyi okuyordum. Galiba aç değilim."

"Yemeklerini yemezsen iyileşemezsin. Sana mısır gevreği hazırlayayım mı?"

Bunu duyunca midem bulandı ama yine de gülümsedim. "Yok... Öğleyin fazla yemek yiyeceğime söz veriyorum."

"Peki." Annem bana baktı. "Denny, iyi misin? Son günlerde pek yorgun ve bitkin görünüyorsun."

"İyiyim anne." Ne kadar canlı, sağlıklı olduğumu kanıtlamak ister gibi sırıttım. Sonra gözlerimin önünde Monroville çarşısında alışveriş etmek için mavi Reliant'ından inen annem belirdi. İki blok gerideki kaldırımın yanında motoru çalışan kırmızı beyazlı bir Plymouth duruyordu. Annemin onun önünden geçerken Christine'in birden hareket ettiğini de görür gibi oldum...

"Emin misin? Bacağın ağrımıyor ya?"

"Hayır."

"Vitaminlerini aldın mı?"

"Evet."

"Ya kuşburnu şurubunu?"

Gülmeye başladım. Bir an sinirlenir gibi olduysa da o da dayanamayarak güldü. "Seninle başa çıkılmaz Dennis Guilder." Dönüp dikiş odasına gitti, az sonra yazı makinesinin sesini duydum.

Yine gazeteyi elime alarak Junkins'in resmine baktım. Kendi kendime, Junkins sadece Will Darnell'in kaçakçılık işiyle ilgilenmiyordu belki, dedim. Junkins eyalet polisiydi. Eyalet polisleri aynı anda birden fazla olaya bakabilirler. Belki de Bozuk Para Welch'i kimin öldürdüğünü öğrenmeye çalışıyordu. Ya da...

Kalkıp koltuk değneklerine dayanarak koridora çıktım. Dikiş odasının kapısına vurdum. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim anne..."

"Saçmalama Dennis. Ne var?"

"Bugün çarşıya inecek misin?"

"Belki inerim. Niye sordun?"

"Beni de Genel Kütüphane'ye bırakır mısın?"

O cumartesi günü öğleden sonra üçte yine kar başladı. Sürekli olarak mikrofilm büyültecine bakmaktan başım tutmuştu ama aradığımı bulmuştum. Bozuk Para Welch'in öldürülmesiyle ilgilenen polis Junkins'ti. Hem Repperton. Trelawney ve Bobby Stanson olayının soruşturmasını da ona vermişlerdi. Bu işlerde Arnie'nin parmağı olduğunu anlamaması için çok ahmak olması gerekirdi.

Arkama yaslanarak ışıklı büyülteci kapatıp gözlerimi ovuşturdum. Junkins, Arnie'den kuşkulanmıştı. Cinayetleri onun işlemediğini ama yine de bunlarla ilgisi olduğunu anlamıştı. Acaba Christine'den de kuşkulanmış mıydı? Bu da olabilirdi. Sonra Darnell'in kaçakçılık işi ortaya çıkmış ve Arnie tutuklanmıştı. Garajı da mühürlemişler, arabalara da el koymuşlardı.

Junkins cinayetlerin arabayla işlenmiş olduğunu düşünmüştü belki. Arnie'nin bir suç ortağı olması gerektiği kanısına varmıştı. Aklı başında olan hiç kimse arabanın kendi kendine cinayet işleyeceğine inanmazdı.

Bu durumda garaj mühürlenince Junkins en iyi laboratuvar teknisyenlerini toplamış ve Christine'i burnundan kuyruğuna kadar incelemelerini söylemişti. Olaylarla ilgili delil aranmıştı. Hiç olmazsa küçük bir delil olması gerekirdi. Bir insana çarpmak, kuştüyü bir yastığa vurmaya benzemezdi.

Peki o teknisyenler ve uzmanlar ne bulmuşlardı?

Hiç.

Darnell öldükten sonra da garaja koşmuş olacaktı Junkins. Peki ne görmüştü?

Tamponunda küçük bir çizik bile olmayan Christine'i tabii.

Bu durumda garajda arabayı gözetleyecek birini de bırakmamıştı. Will Darnell'in ölümünden hemen sonra garaja gidip Christine'in yerinde durduğunu ve hiç hasar görmemiş olduğunu saptamışsa arabadan kuşkulanmaktan vazgeçmiş olacaktı. Çünkü koca bir duvarı yıkan arabanın sapasağlam kalması olanaksızdı.

Birden geriye giden odometreyi anımsadım. Ön camdaki çatlakların küçülmesi geldi aklıma. Arnie'nin rasgele onarımını düşündüm. Son olarak da pazar gecesi eve dönüşümü, o korkunç karabasanı anımsadım. Biz yollardan geçerken evlerin önüne park etmiş gıcır gıcır yeni ama modeli eski arabalar görmüştüm. Strand Sineması yerinde duruyordu. Yirmi yıldır Libertyville'lilerin oturdukları evlerin bir bölümü daha yeni yapılmaktaydı.

Bu arabada zaman tersine işliyordu.

Rudolph Junkins bunu bilemediği için ölmüştü bence. Christine'in tersine çevrilen bir film gibi hareket etmekte olduğunu anlayamadığı için ölmüştü.

Arkamdan kayıt memuru, "Başka bir şey var mı efendim?" deyince az kalsın haykıracaktım.

Annem beni büyük antrede bekliyordu. Onun arabasıyla eve dönerken ertesi gün gelecek olan Leigh'i düşündüm. Arnie'nin güvenle evleneceklerini söylemesi geldi aklıma. Ölen LeBay arkadaşımı etkisine almıştı. Arnie'ye bunları söyleten adamın tutkusu muydu? Yoksa sadece her şeyi berbat etme hevesi mi? Leigh, Arnie'ye geri dönse bile Christine buna izin vermezdi. Kısa süre içinde Leigh'in ortadan kalkmasını sağlardı.

Bu iş Leigh'in Arnie'yi beğenip istemesiyle başlamıştı. Sonra darılmışlardı. Şimdi Arnie onu geri istiyordu. Ama iş burada bitmiyordu. Çünkü LeBay, Arnie'yi yönetmekteydi... Leigh'i isteyen de oydu. Ama onu elde edemeyecekti. Buna engel olmak için elimden geleni yapacaktım.

O gece George LeBay'e telefon ettim.

Adam, "Evet Bay Guilder," dedi. Sesi daha yorgun ve yaşlıydı. "Seni iyi anımsıyorum. O kasvetli motelde başını ağrıtana kadar konuşmuştum. Senin için ne yapabilirim?" Kendisinden fazla bir şey istemeyeceğimi umar gibiydi.

Durakladım. Ona ağabeyinin ölüler diyarından döndüğünü söylemeli miydim? Mezarın bile soysuzlara duyduğu nefreti engelleyemediğini anlatmalı mıydım? Arkadaşımın bedenine, beynine sahip çıktığını açıklamalı mıydım?

"Bay Guilder, orada mısınız?"

"Bir sorunum var Bay LeBay. Ama bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ağabeyinizle ilgili..."

O zaman sesinde bir değişiklik oldu. Daha kontrollüydü şimdi. "Ne tür bir sorun olduğunu anlayamadım. Rollie öldü."

"İşte sorun da bu." Kendi sesimi kontrol edemiyordum artık. Sesim tizleşmişti ve titriyordu. "Ölü olduğunu sanmıyorum."

"Sen neden söz ettiğinin farkında mısın?" Beni suçluyordu ama korkuya kapıldığını da sezdim. "Bu bir şakaysa pek tatsız olduğunu söylemeliyim."

"Hayır, şaka filan değil. İzin verin de, ağabeyiniz öldüğünden beri olan bazı şeyleri anlatayım."

"Bay Guilder, öğrencilerimin sınav kâğıtlarını okumam gerekiyor. Sonra bitirmek istediğim bir roman var. Bu tür saçmalıklarla ilgilenecek vaktim yok. Ben..."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen Bay LeBay, beni dinleyin. Arkadaşıma yardım edin."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra LeBay içini çekti. "Peki anlat bakalım. Tanrı belanı versin!"

Ona Arnie'nin Repperton'la başının derde girmesinden başlayarak olan her şeyi anlattım. Bu arada ön camdaki çat-

lakların küçülmesini, tersine çalışan odometreyi, hangi düğmeye basarsanız basın hep karşınıza eski şarkılar çalan WDIL İstasyonu'nun çıkmasını açıklamayı da unutmadım. George LeBay hayretle mırıldandı. Sonra alçının üstündeki imzaların farklı olduğunu, ikinci imzadaki harflerin tıpkı ağabeyinin yazısındakilere benzediğini ve Arnie'nin devamlı "soysuzlar" dediğini de ekledim. Yeni yılda eve dönerken başıma gelenler dışında her şeyi söyledim. O korkunç karabasanı dört yıl sonra yazıp açıklayana kadar da kimseye anlatmadım zaten.

Sözlerimi bitirince derin bir sessizlik oldu.

"Bay LeBay, orada mısınız?"

Sonunda, "Buradayım," diyebildi. "Bay Guilder... Dennis, seni kırmak istemiyorum. Ama anlattıkların inanılacak gibi değil. Bunlar..." Devam edemedi.

"Çılgınlık mı?"

"Hayır, ben öyle demeyecektim. Anlattığına göre, futbol oynarken ağır yaralanmış ve iki ay hastanede kalmışsın. Çok da acı çekmişsin. Belki o sırada hayalinin fazla geniş olması yüzünden bütün bu olaylar..."

"Hayır. Ben..."

"Dennis, ağabeyim öldü. Kendisi aksi, hatta kötü bir insandı. Ama o öldü. Bu kötü düşünce ve düşlerin..."

"Bana inanmalısınız Bay LeBay. Batı Pennsylvania'da yedi kişi öldü. Bunu da ben düşlemedim. Hem alçılarımın üstündeki imzalar kanıt sayılır. Onlar da hayal değil. Alçılardaki imzaları sakladım. İzin verin de onları size yollayayım. Onlara bakın ve birinin ağabeyinizin yazısı olup olmadığını bana söyleyin."

"Belki de arkadaşın farkına varmadan ağabeyimin yazısını taklit etti."

"Buna inanıyorsanız bir yazı uzmanına gidin. Parasını ben veririm."

"Bunu kendin de yapabilirsin."

"Fakat Bay LeBay," dedim. "Benim daha fazla inanmaya gereksinmem yok."

"Peki benden ne istiyorsun? Düşünü paylaşmamı mı? Bunu yapamam. Ağabeyim öldü. Arabası da sadece bir arabaydı." Ya-

lan söylüyordu. Aramızda o kadar büyük mesafe olmasına karşın yalan söylediğini anladım.

"Konuştuğumuz gece bana söylediğiniz bir şeyi açıklamanızı istiyorum."

"Neymiş o?" Sesinde kuşku belirmişti.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Onun saplantısı bulunan öfkeli biri olduğunu söylediniz. 'Ama bir canavar olamazdı,' dediniz. Sonra birden konuyu değiştirdiniz. Bunu uzun uzun düşündüm ve konuyu değiştirmemiş olduğunuzu anladım. Daha sonra ağabeyinizin karısı ve çocuğunu yaralayıp berelemediğinden, üstlerinde bir iz bırakmadığından söz ettiniz."

"Dennis ben..."

"Bir şey söyleyecekseniz Tanrı aşkına bunu şimdi yapın!" diye bağırdım. Sesim titriyordu. Elimi alnıma götürdüm. Avucum ter içinde kaldı. "Bu iş sizin gibi benim için de kolay değil. Arnie, Leigh Cabot adında bir kızı tutturdu. Ama onu tutturanın Arnie değil ağabeyiniz olduğunu, yani ölen ağabeyiniz olduğunu düşünüyorum. Şimdi lütfen konuşun!"

İçini çekti. "Konuşmak mı? Sana o eski olayları... o eski kuşkuları açıklamak uyuyan bir canavarı sarsıp kaldırmaktan farksız Dennis. Lütfen. Ben bir şey bilmiyorum."

Ona canavarın çoktan uyandığını söyleyebilirdim. Ama bunun farkındaydı zaten.

"Bana kuşkulandığınız şeyi anlatın."

"Seni sonra ararım."

"Bay LeBay, lütfen..."

Adam, "Seni arayacağım," dedi. "Önce Colorado'daki ablam Marcia'ya telefon etmem gerekiyor."

"Yararı olursa kendisini ben arayayım..."

"Yok, sana bir şey anlatmaz. Zaten biz de sadece bir iki kez konuştuk. Bu konuda vicdanının rahat olduğunu umarım Dennis. Çünkü eski yaraları deşmemizi ve kanatmamızı istiyorsun. Onun için sana bir kez daha soruyorum. Bu durumdan ne kadar eminsin?"

"Tümüyle," diye fısıldadım.

"Seni arayacağım," diyerek telefonu kapattı.

Aradan on beş dakika geçti. Sonra yirmi dakika geçti. Yerimde oturamadığım için koltuk değneklerime dayanarak odada dolaşmaya başladım. Birkaç kez telefona gittim. Ama açamadım. Belki o da aynı anda beni arardı. Numara meşgul olduğu için de telefonu kapatır, bir daha da aramayabilirdi. İşte beni korkutan buydu. Üçüncü kez elimi telefona attığımda birden zil çaldı.

Hemen açtım. "Dennis Guilder orada mı?" LeBay'in sesi daha yaşlı ve bitkindi şimdi.

"Alo, Bay LeBay?" Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Adam üzüntüyle, "Onunla konuştum," dedi. "Bu konuda benim karar vermemi istedi. Ablam korkuyor. Seninle birlik olup ömründe kimseye kötülük etmemiş olan ve bu işle ilgisi bulunmayan yaşlı bir kadını korkuttuk."

"Ama bunu iyi bir amaçla yaptık."

"Öyle mi?"

"Öyle düşünmeseydim sizi aramazdım," diye cevap verdim. "Şimdi benimle konuşacak mısınız Bay LeBay?"

"Evet. Yalnız sadece seninle konuşacağım. Sözlerimi başkasına anlatırsan inkâr ederim. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Pekâlâ." İçini çekti. "Seninle geçen yaz konuşurken bir tek yalan söyledim Dennis. Marcia ve ben bir konuda kendimizi aldattık. Sen olmasaydın yine karayolundaki olay konusunda kendimizi kandırmaya devam edecektik. Ömrümüz boyunca da öyle yapacaktık."

"Yani LeBay'in küçük kızını mı söylüyorsunuz?" Ahizeyi kıracak gibi tutuyordum.

Yine içini çekti. "Evet, Rita."

"O boğulduğu sırada olan neydi?"

LeBay, "Annem Rollie'den 'değiştirilen çocuğum' diye söz ederdi. Sözde şakaydı bu. Bunu sana anlatmış mıydım?"

"Hayır."

"Anlatmadım tabii. Sana arkadaşının arabayı satmakla daha mutlu olabileceğini söyledim. İnsan inançlarını savunabilmek

için belirli bir yere kadar gidebilir. Fazlasını açıklayamaz. Çünkü bunlar akla sığmayan şeyler olabilir."

Sustu. Ben de bir şey demedim. Ya gerçeği açıklayacak ya da saklamaya devam edecekti. Durum bu kadar basitti.

"Annem Rollie'nin altı ayını doldurana kadar harika bir bebek olduğunu söylerdi. Sonra.. sonra bir cin gelmiş ve annemin eşsiz bebeğini alarak bir şaka yapmış, onun yerine değişik bir yaratık bırakmıştı. Bunları söylerken de gülerdi. Ama Rollie varken bu hikâyeyi hiç anlatmazdı. Olayı anlatırken annemin gözleri hüzünlenirdi. Kendisi Rollie'nin inanılmaz öfkesini, hırsını böyle açıklıyordu.

Bir çocuk vardı. Adını unuttum. Rollie'den büyük bir çocuktu. Ağabeyimi üç dört kez dövmüştü. Kendinden küçüklere musallat olan bir serseriydi. Rollie'nin kılığıyla alay eder, 'Bu kez külotunu bir ay mı, yoksa iki ay mı giydin?' diye gülerdi. Rollie onunla dövüşmeye kalkar, küfürler yağdırırdı. Ama çocuk onunla alay etmeyi sürdürür ve daha güçlü olduğu için de Rollie'yi iyice pataklar, burnunu kanatırdı. Rollie daha sonra bir köşeye büzülüp oturur, sigarasını içerken yüzünde kuruyan kanları silmeye bile gerek görmezdi. Drew ya da ben yaklaşacak olursak bu kez pestilimizi çıkarana kadar bizi döverdi.

Bir gece yaşı büyük olan çocuğun evi yandı Dennis. O serseri, babası, küçük kardeşi öldü. Çocuğun kız kardeşi de feci yandı. Sözde mutfaktaki soba parlamıştı. Belki de bu doğruydu. Ama ben itfaiye arabalarının sirenlerini duyarak uyandım. Rollie usulca pencereye tırmanıp odaya girdiğinde de uyanıktım. Alnı kurum içindeydi ve üstü benzin kokuyordu. Beni orada gözleri açık yatar görünce, 'Bu saatte geldiğimi söyleyecek olursan seni öldürürüm,' dedi. O geceden itibaren ağabeyimin olayla ilgisi olmadığına inanmaya çalıştım. Kendi kendime Rollie'nin yangını seyretmeye gittiğini söyledim Dennis. Belki de gerçekten öyleydi."

Ağzım kurumuştu. Midemde kurşundan bir gülle vardı. Sırtımın ürperdiğini hissediyordum. Boğuk bir sesle sordum. "Ağabeyiniz o zaman kaç yaşındaydı?"

LeBay sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Ancak on beşindeydi. Bir yıl sonra kışın bir hokey oyunu sırasında kavga çıkmış. Randy Throgmorton adında biri Rollie'nin kafasını hokey sopasıyla yarmış. Ağabeyimi bayıltmış. Bizimkiler onu ihtiyar Doktor Farner'e götürdüler. Rollie o ara ayılmıştı ama sersemdi. Farner başına bir düzine dikiş attı. Bir hafta sonra Randy Throgmorton, Palmer Gölü'ndeki buzlar kırıldığı için suya düşerek boğuldu. Onun 'Dikkat Tehlikeli' yazılı işaretlerin olduğu ince buzların üstünde kaydığı anlaşıldı."

"Yani o insanları ağabeyinizin öldürdüğünü mü söylüyorsunuz? LeBay'in kendi kızını da öldürdüğünü açıklayabilmek için mi bu olayları anlatıyorsunuz?"

"Hayır, ağabeyim öz kızını öldürmedi Dennis. Asla böyle düşünmemelisin. Çocuk boğularak öldü. Ben sadece ağabeyimin onu kurtarmaya yanaşmadığını ve çocuğun ölümüne seyirci kalmış olabileceğini söylüyorum."

"Ama onun kızını arabadan alıp sırtına vurduğunu, kusturmaya çalıştığını anlatmıştınız..."

George, "Rollie bana cenaze töreninde öyle dedi," diye cevap verdi.

"Peki öyleyse..."

"Marcia'yla bu işi daha sonra konuştuk. Sadece bir kez konuştuk bunu. Rollie bana, 'Rita'yı bacaklarından tuttuğum gibi baş aşağı çevirdim ve boğazına takılan lokmayı çıkarabilmek için sırtına vurdum,' dedi. Karısı da olayı hemen hemen aynı sözlerle açıkladı. O zaman ne düşündüm biliyor musun?"

"Hayır."

"Rollie'nin yatak odası penceresinden içeriye girerek, 'Bu saatte geldiğimi söyleyecek olursan seni öldürürüm,' dediğini."

"Ama... neden? Neden bunu yapsın?"

"Daha sonra Veronica, ablama bir mektup yazarak Rollie'nin çocuğu kurtarmak için hiç uğraşmadığını ima etti. Ağabeyim Rita'yı yine arabaya koyduğunu ve güneşte kalmasını istemediğini söylemişti. Veronica kızının arabada ölmesini istediği için Rollie'nin böyle yaptığına inanıyordu."

Konuşmak istemediysem de dayanamadım. "Yani ağabeyiniz Rita'yı arabaya kurban mı etti?"

Uzun ve çok tatsız bir sessizlik oldu.

LeBay, "Bunu bilerek, kasıtlı yaptığını sanmıyorum," dedi. "Rollie'nin onu kasıtlı öldürdüğünü de kabul edemem. Ağabeyimi tanısaydın kendisinin büyü, şeytanla alışveriş gibi şeylerle ilgisi olamayacağını anlardın. O sadece kendi duygularına, sezgilerine inanırdı... Bir de kendi iradesine. Bunlar dışında kalanların onca değeri yoktu. Belki de öyle yapmak içinden geldi. Ya da bir güç onu etkisine almıştı o an. Annem onun değiştirilmiş çocuk olduğunu söylerdi."

"Ya Veronica?"

Adam, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Polis olayın intihar olduğunu söyledi. Oysa Veronica mektup da bırakmamıştı. Zavallı kadının kentte birkaç arkadaşı vardı. Marcia'ya yaptığı gibi, onlara da Rita'nın ölümünün kaza olmadığını ima etmişti. Belki de Rollie bunu öğrendi. Bu durumu kanıtlayacak bir şey yok elimizde. Ama kadının arabada intihar etmesine şaştım. O arabadan nefret ediyordu. Üstelik otomobiller konusunda en ufak bir bilgisi yoktu. Onun için bir lastik boru alıp egzoza takmasına ve borunun ucunu da arabaya sokmasına akıl erdiremedim. Bu yüzden uykularım kaçtı."

Onun anlattıklarını ve ima ettiklerini düşündüm. Ağabeyinin bir gücün etkisinde kalmış olabileceğini söylemişti. Sonra belirli konularda ısrar ettiğini, bildiğinden şaşmadığını açıklamıştı. Acaba Roland LeBay arabasına doğaüstü bir güç verdiğini fark etmiş miydi? Belki de bunu kendinden bile gizlemeye çalışmıştı. Sonra uygun kimsenin gelmesini ve Christine'i almasını beklemişti.

"Sorularına cevap verebildim mi Dennis?"

"Evet."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Yapacağımı biliyorsunuz sanırım."

"Arabayı ortadan kaldırmayı mı düşünüyorsun."

"Bunu deneyeceğim." Sonra duvara dayalı duran koltuk değneklerime baktım. Tanrının belası koltuk değnekleri.

"Ama bunu yaparken arkadaşını da mahvedebilirsin."

"Belki de onu kurtarırım."

George LeBay güç duyulur bir sesle, "Bunun hâlâ mümkün olup olmadığını bilemiyorum," dedi.

47

Dostluğun Sonu

Leigh'i öptüm.

Kollarını boynuma doladı ve küçük eli enseme dokundu. Artık olanlar konusunda kuşkum yoktu. Hafifçe geriye çekilen kızın yarı kapalı gözlerine bakarken, onun da kuşkusu kalmadığını anladım.

"Dennis," diye mırıldandı. Onu yine öptüm. Bir an ihtirasa kapıldığını hissettim. Sonra geriye çekilerek derin bir soluk aldı. "Bu kadarı yeter. Bu yüzden bizi teşhirci filan diye tutuklayacaklar."

Ocağın on sekiziydi. Kentucky Fried Chicken'ın arkasındaki araba parkındaydık. Benim Duster'de oturup piliç yemiştik. Bu olay bile benim için çok önemliydi, çünkü kazadan beri ilk kez araba kullanıyordum. Doktor sol bacaktaki kocaman alçıyı çıkarıp yerine sıkıca bir lastik bağ takmıştı. Bacağımı yormamamı da söylemişti. Durumdan onun da memnun olduğunu anlamıştım. Doktorun tahmininden bir ay önce iyileşmiştim. Doktor bunu üstün bilgisinin, annem tavuk çorbasının ve koç Puffer de kuşburnunun sağladığına inanıyordu. Bense Leigh Cabot'un büyük rolü olduğunu düşünüyordum.

Leigh, "Konuşmalıyız," dedi.

"Biraz sevişelim, öyle konuşalım."

"Yok, önce konuşalım."

"Arnie yine başladı mı?" diye sordum.

"Evet."

Arnie okul açıldığından beri Leigh'le barışmaya çalışıyordu. İkimizi de korkutacak şekilde ısrarcıydı. Kıza George LeBay'le

konuştuklarımı anlatmış ama yılbaşı gecesi arabada olanlardan söz etmemiştim. Leigh'e Arnie'yi sertlikle yanından uzaklaştırmasının doğru olmayacağını da söylemiştim. Bu yüzden öfkelenebilirdi ve o ara Arnie kızdığında çok kötü şeyler oluyordu.

Christine'in ortadan kaldırılması gerektiğine karar vermiştik. Leigh, molotofkokteyli yaparak işi halledebileceğimizi söylüyordu. Sabah çok erken saatte Cunningham'ların evine gidip arabayı yakalayabilirdik. Fakat bunun için Christine'e iyice yaklaşmak ve kapısını açmak ya da camını kırmak gerekliydi. İkimiz de o arabaya fazla yaklaşmaktan korkuyorduk. Ben dinamiti önerdim. Yol inşaatında çalışmıştım ve şantiyede dinamit olduğunu biliyordum. Hem hâlâ Brad Jeffries'ı da görmekteydim. Bir gece ustabaşını futbol maçına ve bira içmeye davet ederdim. Bir ara cebinden anahtarı usulca alır ve Brad'i stadyumda bırakıp şantiyeye giderdim. Dinamiti çaldıktan sonra geri dönüp anahtarı yerine koyardım. Ustabaşına ocakta dinamit gerekmezdi. Onun için de birkaç lokumun çalındığını fark etmezdi bile.

Leigh, "Olmaz," diye mırıldandı. "Arnie'nin arabasını dinamitlersen parçalar etrafa dağılacaktır. O sırada bahçeye çıkan bir çocuk ya da biri uçan bir cam yüzünden yaralanabilir. Hatta ölebilir."

Ona hak verdim. Ne yapacağımızı düşünmeye başladık ve sessizlik uzadı. Sonunda, "Darnell'deki maden eziciye ne dersin?" diye sordu.

"İlk seferki itirazım geçerli. Christine'i Darnell'in garajının arkasındaki eziciye kim götürecek?"

İş burada kaldı.

"Arnie bugün senden ne istiyordu?" diye sordum.

"Bu gece birlikte çıkmamızı, bovlinge gitmemizi önerdi." Daha önce de onu sinemaya, yemeğe, maça ve evinde televizyon seyretmeye çağırmıştı. Her seferinde de ortada Christine vardı tabii. Arnie kızı o arabaya bindirmeye kararlıydı.

Leigh'e âşık olduğumdan olaylara eskisi kadar önem vermemekteydim. Hatta zaman zaman George LeBay'in haklı olduğunu ve hastanede acı çektiğim sırada garip düşler görmüş olabileceğimi

bile düşünüyordum. Aslında kendimi kandırmaktaydım tabii. Hem okul başlamıştı. Yapmam gereken şeyler, çalışılacak dersler vardı. Ayrıca Leigh sık sık bize geliyordu ve annem odadan çıkar çıkmaz birbirimizin kollarına atılıyorduk. İşte bütün bunlar dikkatimizin dağılmasına neden olmuştu. Hatta kendimizi güvende saymaya başlamıştık. Aslında çok dikkatli olmak zorundaydık. Ama o gün bacağımdaki alçı çıkmıştı ve Duster'i kullanabileceğimi anlayınca sevinmiştim. Dayanamayıp Leigh'e telefon ederek birlikte piliç yemeye gitmemizi söylemiştim.

Oysa birlikte ortalıkta görünmememiz gerekirdi. Gerçekten dikkatsiz davranmış ve büyük gizlilik içinde hareket etmemiz gerektiğini unutmuştuk. Park yerinde arabamda oturuyorduk. Duster'in kaloriferi çalıştığından içerisi sıcacıktı. Kovboyculuk oynayan iki çocuk gibi korkunç bir dişi canavarı nasıl ortadan kaldıracağımızı konuşuyorduk.

İkimiz de gelip arkamıza park eden Christine'i fark etmedik.

"O seni elde etmeye kararlı. Hatta bu yüzden senin ilgilendiğin üniversitelerin broşürlerini de almış. Bunu anlamadın mı?"

Endişeyle bana baktı. Onu yatıştırmak için gülümsemek istediysem de başaramadım. "Pekâlâ baştan başlayalım. Dinamit olmuyor..."

Leigh'in dehşetle içini çektiğini duyunca sustum. Gözleri irileşmiş, ön camdan dışarıya bakıyordu. Ben de başımı çevirdim ve aptallaşarak hareketsiz kaldım.

Arnie, Duster'imin önünde duruyordu.

Christine'i arkamıza park edip piliç almak için inmişti. O sırada alacakaranlıkta çamurlu Duster'i fark etmemişti. Yani bunun benim olabileceği aklına gelmemişti. Gidip alışveriş ettikten sonra dönerken arabanın içini görmüştü. Leigh'le benim sarmaş dolaş oturduğumuzu yani. Bu sadece bir rastlantı, kötü, korkunç bir rastlantıydı. Ama yine de içimden bir ses aslında onu Christine'in buraya getirdiğini söylüyordu.

Uzun bir an donmuş gibi kaldık. Leigh hafifçe inledi. Soluk bir blucin, bot ve eski okul ceketini giymiş olan Arnie, boynuna da kareli bir kaşkol dolamıştı. Yakasını kaldırmış orada hareketsiz duruyordu. Soluk yüzünde inanılmaz bir nefret belirmişti. Elindeki piliç paketi kayarak karların üstüne düştü.

Leigh, "Dennis," diye fısıldadı. "Dennis... Oh Tanrım..."

Arnie birden koşmaya başladı. Onun arabama gelip beni dışarıya çekeceğini ve dövmeye kalkacağını sandım. Ama dudakları öfkeyle büzülen Arnie koşmaya devam etti. O anda tıpkı LeBay'e benziyordu. Başımı çevirip bakınca Christine'i gördüm.

Kapıyı açarak yana tutunup inmeye çalıştım. Leigh, "Yapma Dennis!" diye bağırdı.

O Christine'in kapısını açarken ben de inip dışarıda durmayı başardım. "Arnie! Hey ahbap!"

Başını kaldırdı. İrileşmiş gözleri büyük bir öfkeyle yanıyor, ağzının kenarından hafif bir salya sızıyordu. Christine'in panjuru da kükrer gibiydi.

Yumruklarını havaya kaldırarak haykırdı. "Soysuz!" Sesi LeBay'inki gibi hırıltılı ve tizdi. "Al o senin olsun! Sen ona layıksın. O pisliğin ta kendisi! İkiniz de pisliksiniz! Birbirinize layıksınız. Ama uzun süre yaşayamayacaksınız!"

Avaz avaz bağırdığı için dükkândakiler cama yaklaşmış, dışarıda ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

"Arnie, konuşalım..."

Arabaya atlayıp kapıyı çarptı. Christine'in motoru haykırır gibi bir ses çıkardı. Farları tıpkı düşümdeki gibi üstüme çevrilmişti. Camın arkasındaki Arnie'nin korkunç yüzünü görüyordum. Hem nefret edilecek, hem de acınacak bir şey vardı bu suratta! Sonra o yüz kayboldu. Yerinde sırıtan bir kurukafa belirdi.

Leigh tiz bir çığlık attı. O da bakmak için dönmüş ve kurukafayı görmüştü. Demek bu bir düş değildi. Kız da onu görmüştü.

Christine öne atıldı. Niyeti Duster'e çarpmak değildi. Beni ezmek istiyordu. Duster'le Christine arasında ezilip pelteye dönecektim. Beni kurtaran bağlı bacağım oldu. Birden dizim bükülünce Duster'in içine düştüm.

Buz gibi bir rüzgâr yüzüme çarptı. Christine yarım metre kadar açığımdan geçmişti. Son sürat araba parkından çıkarak Kennedy Yolu'na daldı. Kırmızı stop lambalarını bir an gördüm, sonra gözden kayboldu.

Kara bakınca lastik izlerinden Christine'in, Duster'in açık kapısının altı yedi santim açığından geçtiğini anladım. Çiğnenmekten son anda kurtulmuştum.

Leigh ağlıyordu. Sol bacağımı ellerimle tutup çekerek arabaya soktum. Kapıyı kapattıktan sonra kızı yatıştırmaya çalıştım. Leigh korkuyla bana sarılarak, "Christine'i süren Arnie değildi," diye fısıldadı. "O bir ölüydü. Bir ölü!"

Artık olan olmuştu ve birden garip bir sakinliğe kavuştum. "Gördüğün LeBay'di Leigh. Biraz önce Roland D. LeBay'le tanıştın."

Hüngür hüngür ağlıyordu. Çok korkmuş ve şok geçirmişti. Bana sımsıkı sarılıyordu. Buna bir bakıma seviniyordum. Bu sayede zonklamaya başlayan sol bacağımı unutur gibiydim. Artık son iki haftadır kendimi aldattığımı biliyordum. Sakin günler geçirmiş ve geleceğin de öyle olacağını sanmıştım. Bu işin sonunun nasıl geleceğini anlıyordum.

Yanaklarından yaşlar süzülen Leigh, başını kaldırıp bana baktı. "Şimdi ne yapacağız Dennis?"

"Şimdi bu işi sona erdireceğiz."

"Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

Durumu açıklamaya çalıştım. "Bizi öldüreceği zaman Arnie' nin olay yerinden uzaklaşması gerekecek tabii. Bu durumda Arnie, Libertyville'den uzaklaştığında hazır olmalıyız. Christine'i garajda... Darnell'in yerinde kapana kıstıracağım. Onu orada öldürmeye çalışacağım."

"Dennis, sen ne diyorsun?"

"Anlamıyor musun?" diye sordum. "Arnie kentten ayrılacaktır. Christine'in öldürdüğü bütün insanlar Arnie'yle uğraşıyorlardı. Bu yüzden kendisinden kuşkulanılacağını biliyor. Yani LeBay biliyor. Onun için bu kez de Arnie'nin kentten uzaklaşmasını sağlayacaktır."

"LeBay ha?"

"Evet. Onu öldürmeliyiz. Bunu anlıyorsun."

Leigh titredi. "Ama nasıl? Dennis... bunu nasıl yapacağız?"

Sonunda aklıma bir şey geldi.

48

Hazırlıklar

Leigh'i evine bırakıp Christine'i oralarda görecek olursa telefon etmesini söyledim.

"O zaman ne yapacaksın? Alev makinesiyle buraya mı geleceksin?"

"Hayır, roketatarla geleceğim." Sinirlerimiz gerildiği için dayanamayarak gülmeye başladık.

Leigh, "Arabaya nükleer başlıklı roket at!" diye bağırdı. Aslında böyle gülmemizin nedeni duyduğumuz büyük korkuydu. Dehşetimizi biraz olsun unutmaya çalışıyorduk. Kahkahalar atarken bir yandan da Arnie için üzüntü duyuyordum. Leigh de aynı şeyi hissediyordu sanırım. Bazen insanın elinden gülmekten başka bir şey gelmiyor... Bazen de durum ne kadar kötü olursa olsun dayanamayarak gülüyorsunuz...

Sonunda sakinleşince, "Annemle babama ne söyleyeceğim Dennis?" dedi. "Bir şey söylemem gerekiyor. Onların yolda ezilmeleri tehlikesini göze alamam!"

"Onlara hiçbir şey söyleme."

"Ama..."

"Her şeyden önce sana inanmayacaklardır. Arnie Libertyville'de olduğu sürece de kimsenin başına bir şey gelmeyecektir. Bana inan."

"Peki buradan ayrıldığını nasıl anlayacağız?"

"Ben o işi hallederim. Sen yarın hasta olacak ve okula gitmeyeceksin."

Hafif sesle, "Şu anda hastayım zaten," diye mırıldandı. "Dennis, ne olacak? Planladığın nedir?"

"Bu gece seni ararım." Onu öptüm. Dudakları buz gibiydi.

Eve dönerken çok düşünceliydim. Christine sadece benim ve Leigh için değil, ailelerimiz için de büyük bir tehlike oluşturuyordu. Fakat babamı oyuncak atölyesinde yakalayıp

Arnie'nin eski kırmızı arabasının yedi kişiyi öldürdüğünü nasıl söyleyebilirdim? Polisleri arayıp ölmüş bir adamın kız arkadaşımla beni temizlemek istediğini ihbar edebilir miydim? Hayır. Tek bildiğim, Arnie olay yerinden iyice uzaklaşmadıkça arabanın harekete geçmemesiydi. Bozuk Para Welch, Don Vandenberg, Will Darnell, Buddy Repperton ve iki arkadaşı gece geç vakit, kimsenin bulunmadığı yerlerde öldürülmüşlerdi. Yani Christine etrafta tanık olmasını da istemiyordu.

Eve dönünce annem bacağımın nasıl olduğunu sordu. Çok iyi olduğunu söyleyerek güçbela merdiveni çıktım. Odama girer girmez de aspirin kutusuna sarılıp iki aspirin yuttum. Çünkü bacağım isyan etmişti. Sonra annemle babamın yatak odasına geçtim. Paralel telefon buradaydı. Salıncaklı sandalyeye oturup derin bir soluk aldım.

Telefona uzandım. Önce eski ustabaşımı aradım.

Brad Jeffries neşeli neşeli, "Vay yol inşaatının canavarı Dennis Guilder!" dedi. "Sesini duyduğuma sevindim oğlum. Ne zaman maça gideceğiz ha?"

"Yakında." Onunla bir süre konuştuktan sonra istediğim şeyi açıkladım.

Bir kahkaha attı. "Hey Dennis, yoksa kendi başına çalışmayı mı düşünüyorsun?"

"Öyle diyebilirsin." Christine'i anımsadım. "Yalnız kısa bir süre için."

"Bu işi açıklamak istemez misin?"

"Şimdi olmaz. Böyle bir şeyi kiralayabileceğim bir tanıdığın var mı?"

"Dinle Dennis. Bu tür bir şeyi sana ancak Johnny Pomberton sağlayabilir. Kendisi Ridge Yolu'nda oturur. Onda bulunan araçlar kimsede yoktur."

"Teşekkürler Brad."

"Oldu evlat. Bir gece gel de birkaç kutu bira yuvarlayalım."

"Peki. İyi geceler Brad."

Telefonu kapatıp düşündüm. Aramam gereken biri daha vardı ama çekiniyordum. Bu tatsız işin başarıya erişmesi için

bunu yapmam zorunluydu. Ahizeye uzanıp Cunningham'ların numarasını çevirdim. Arnie cevap verecek olursa bir şey söylemeden kapatacaktım. Neyse talihim varmış. Karşıma Michael çıktı.

"Alo?" Sesi yorgundu ve dili de biraz peltekleşmişti.

"Michael, ben Dennis."

"Merhaba." Gerçekten sevinmişe benziyordu.

"Arnie orada mı?"

"Yukarıda. Bir yerden geldi. Hemen odasına çıktı. Pek öfkeliydi. Ama bugünlerde bu hali olağanüstü sayılmaz. Onu çağırmamı ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sizinle konuşmak istiyordum. Sizden bir şey isteyecektim."

"Tabii. Söylemen yeterli." Epey sarhoştu sanırım. "Sen bize büyük bir iyilik yaparak onun üniversiteye gitmeyi düşünmesini sağladın."

"Michael, o dediklerime kulak asmadı bile."

"Ama bir şey oldu işte. Üç üniversiteye birden başvurdu. Regina senin bir melek olduğuna inanıyor Dennis. Hem laf aramızda, Arnie'nin araba aldığını söylediği gün sana çok kötü davrandığı için utanıyor şimdi. Ama Regina'yı bilirsin. O özür dilemesini bilemez."

Bunu biliyordum. Regina oğlunun ya da oğlunu kontrolüne alan kimsenin üniversiteye hiç aldırmadığını öğrenseydi ne yapardı acaba? Arnie'nin sırf Leigh'i etkilemek, kızın peşini bırakmamak için o üniversitelere başvurduğundan habersizdi Regina. Arnie, Leigh'i istiyordu. Daha doğrusu LeBay, Leigh ve Christine'le korkunç bir üçlü yaşam sürmek niyetindeydi.

"Dinle Michael. Arnie herhangi bir nedenle kent dışına çıkmaya karar verince beni aramanızı rica ediyorum. Özellikle önümüzdeki birkaç gün içinde... Ya da hafta sonunda. Gece veya gündüz. Arnie'nin Libertyville'den ayrılacağını bilmem gerekiyor. Hem o gitmeden önce bilmeliyim. Bu çok önemli."

"Neden?"

"Şimdi bunu anlatmayayım. Karışık bir iş. Size biraz da çılgınca gelebilir."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Arnie'nin babası, "Bu Tanrının belası arabasıyla ilgili değil mi?" diye fısıldadı.

Michael işin ne kadarını biliyordu? Nelerden kuşkulanıyordu acaba? Ne olursa olsun bazı şeyleri sezmiş olduğu belliydi.

"Evet, o arabayla ilgili."

Yorgun bir sesle, "Bunu biliyordum," diye mırıldandı. "Ne oluyor Dennis? Bunları nasıl yapıyor? Bunu biliyor musun?"

"Michael, başka bir şey söyleyemem. Yarın ya da öbür gün bir yere gitmeyi planlarsa beni arar mısın?"

"Olur... Ararım."

"Teşekkürler."

Michael, "Dennis," dedi. "Acaba oğlum geri gelebilecek mi?"

Gerçeği öğrenmeyi hak etmişti. Çılgına dönen zavallı adama bunu söylemek zorundaydım. "Bilemiyorum... Sanırım bu iş çığırından çıktı. Arnie'nin geri dönmesi imkânsız gibi..."

"Dennis!" Feryat eder gibiydi sesi. "Uyuşturucu mu? Bir tür uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Bunu zamanı gelince anlatacağım. Ancak bu kadarına söz verebilirim. Çok üzgünüm. Mümkün olduğunda anlatacağım."

Johnny Pomberton'la konuşmak daha kolaydı. Neşeli, geveze bir adamdı. Bir çocukla iş yapmayacağından korkuyordum ama onu tanıyınca peşin para vermesi koşuluyla şeytanla bile iş göreceğini anladım.

Pomberton devamlı, "Tabii," diyordu. "Tabii." Yani ne dersem kabul eder gibiydi. Uygun sayılacak bir masal uydurmuştum ama onun dinlediği yoktu. Sadece bana istediği parayı söyledi... Daha sonra bunun çok makul olduğunu da anladım.

"Uygun," diye cevap verdim.

"Tabii... Ne zaman geleceksin?"

"Yarın sabah dokuz buçuk iyi mi?"

"Tabii. O zaman görüşürüz."

"Bir sorum daha var Bay Pomberton. Aracın otomatik vitesi var mı?"

Johnny Pomberton gök gürültüsünü andıran bir sesle güldü. Bu da soruma cevap verdi. "O bebeklerde öyle şey olur mu hiç?

Şaka ediyorsun. Neden? Standart şanzımandan rahatsız mı oluyorsun?"

"Yok. O tür araçları kullanmasını bilirim."

"Öyleyse sorunun yok değil mi?"

"Sanmam," diye mırıldandım. Oysa sol bacağımı düşünüyordum. Çok ağrıyordu ve debriyaja sol ayakla basacaktım. Arnie'nin kentten ayrılmadan birkaç gün bekleyeceğini umuyordum. Böylece bacağımın ağrısı da hafifleyebilir ya da geçerdi. Ama bence yarın veya en geç hafta sonu gidecekti. Sol bacağım bu duruma dayanmak zorundaydı. "İyi geceler Bay Pomberton. Yarın görüşürüz."

"Tabii. İyi geceler evlat."

Son kez telefonu açtım. Rehberde dört Sykes vardı. İkinci arayışımda istediğim Sykes'ı buldum. Telefona Jimmy çıktı. Ona Arnie Cunningham'ın arkadaşı olduğumu söyleyince pek keyiflendi. Will Darnell'in yanında çalışırken kendisini Buddy Repperton gibi itip kakmayan Arnie'yi seviyordu. Hemen onun nasıl olduğunu sordu. Ben de bir yalan atıp çok iyi olduğunu söyledim.

"Ah, çok sevindim. O sigaralar yüzünden poposunun kapana sıkıştığını sandım bir süre."

"Seni aramamı Arnie istedi Jimmy. Will tutuklandığında garajı mühürlediklerini biliyorsun değil mi?"

Jimmy, "Biliyorum ya," diye içini çekti. "Zavallı Will öldü ve ben de işsiz kaldım. Annem teknik okula gitmemi söylüyor ama orada pek bir şey beceremem. Bu gidişle kapıcı ya da kaloriferci olacağım sanırım. Fred dayım okulda kapıcıdır. Bana orada iş bulabileceğini söylüyor..."

"Arnie, garaj mühürlendiğinde bir kutu dolusu ingilizanahtarı gibi araç gereçlerini alamadığını söyledi. Alet kutusunu birinin çalmaması için üst raflardan birindeki eski lastiklerin arkasına gizlemiş. Aletler hâlâ oradaymış."

"Ne tatsız iş!"

"Durumu anladın. Kutudakilerin fiyatı yüz dolardan fazlaymış."

"Şu işe bak. Ama ingilizanahtarı filan artık orada değildir. Aynasızlardan biri almıştır."

"Arnie kutunun orada olduğuna inanıyor. Ama başı dertte olduğu için garaja yaklaşamıyor." Söylediklerimin hepsi yalandı ve geri zekâlı birini böyle kandırmak da aslında hiç hoşuma gitmiyordu.

"Tuh be! Dinle... Ben garaja gidip bakarım. Tamam! Yarın sabah bakarım. Bende anahtar var."

O zaman rahat bir soluk aldım. Arnie'nin hayali ingilizanahtarını değil, Jimmy'nin anahtarlarını istiyordum.

"Bunları ben almalıyım Jimmy. Arnie'ye bir sürpriz yapmak istiyorum. Hem kutuyu koyduğu yeri de biliyorum. Sen bütün gün arayıp yine de bulamayabilirsin."

"Ya evet! Zaten Will de hiçbir şeyi bulamadığımı söylerdi. İki elim ve bir fenerle bile popomu bulamayacağımı iddia ederdi."

"Aman be adam! Sana şaka yapmış olmalı. Neyse bu işi kendim halletmek istiyorum."

"Olur."

"Yarın uğrayıp anahtarlarını almayı düşündüm. Kutuyu bulduktan sonra anahtarlarını geri getiririm."

"Bak, işte bunu bilemem. Will anahtarları kimseye vermememi söylemişti."

"Haklısın. Ama artık garaj boş. Orada sadece Arnie' nin istediği kutuyla eski lastikler var. Yakında garajı satışa çıkaracaklar. O zaman aletleri almaya kalkarsam hırsızlık sayılır."

"Pekâlâ. Bu durumda ziyanı yok öyleyse. Anahtarlarımı geri getirmeyi unutma." Sonra içime dokunan bir şey söyledi. "Will'den bana kalan sadece o anahtarlar. Anahtarlara bakınca onu anımsıyorum."

"Söz veriyorum."

"Arnie için olduktan sonra sorun yok."

Daha sonra aşağıya indim ve Leigh'i aradım. Sesi pek uykuluydu. "Önümüzdeki gecelerden birinde bu iş bitecek. Hazır mısın?"

"Evet... hazırım. Daha doğrusu öyle sanıyorum. Ne yapmayı düşünüyorsun Dennis?"

Bunun üzerine planımı ona ayrıntılı olarak açıkladım. Beğenmeyeceğini, itiraz edeceğini sanıyordum. Ama sözlerimi bitirince sadece, "Ya işe yaramazsa?" dedi.

"Bu durumda sana olacakları anlatmama gerek yok sanırım."

"Haklısın," diye mırıldandı. "Anlıyorum."

"Elimden gelseydi seni bu işe karıştırmazdım. Ama LeBay bir tuzaktan kuşkulanabilir. Onun için iyi yem gerekiyor."

"Bu işi bensiz yapmana asla razı olmazdım." Sesi sakindi. "Bu iş beni de ilgilendiriyor. Onu sevdim... Gerçekten sevdim... İnsan birini sevdiği zaman... kolay kolay unutamıyor. Öyle değil mi Dennis?"

Geçen yıllar geldi aklıma. Yazları kitap okumamızı, yüzmemizi, monopoli, pişti gibi oyunlar oynamamızı, karınca çiftliğini anımsadım. Kaç kez o yalnız çocuğu savunduğumu, öldürülmesine engel olduğumu düşündüm. Bizimkisi iyi bir dostluktu. Birbirimize yardım ederek, birbirimize güvenerek büyümüştük. Şimdi bu çok acı bir sondu.

"Hayır." Elimle gözlerimi sildim. "Sanırım hiç unutamıyorsun. Onu ben de sevdim. Belki de Arnie için çok geç kalmış sayılmayız." Zaten bunun için dua ediyordu. "Tanrım, Arnie'nin bir kez daha ölmesine engel ol. Son kez ölmesine engel ol."

Leigh'in sesi hafifledi. "LeBay denilen adam... o akşamüstü gerçekten o... şeyi gördün mü Dennis? Yani arabadaki şeyi?"

"Evet. Onu gördük."

Leigh, "O ve kaltak Christine," diye söylendi. "Bu iş yakında mı olacak?"

"Evet, öyle sanıyorum."

"Peki. Seni seviyorum Dennis."

"Ben de seni seviyorum."

Sonunda iş ertesi gün halledildi. Yani ocak ayının on dokuzunda.

49

Arnie

O uzun korkunç güne Duster'e binip Jimmy Sykes'ın evine gitmekle başladım. Jimmy'nin annesinin sorun yaratabileceğini düşünüyordum ama hiç de öyle olmadı. Tam tersine kadın bana yardım etti. Jimmy'nin nereye koyduğunu bilemediği anahtarları eski iş pantolonunun cebinden bulup bana verdi. Sonra kalıp kahve içmem için ısrar etti. Ama hemen gitmem gerekiyordu. Teşekkür ederek ayrıldım. Çünkü saat sekizi çeyrek geçiyor, okul da dokuzda başlıyordu. Leigh, Arnie'nin genellikle sekiz kırk beşte okula geldiğini söylemişti bana. Ancak yetişebilirdim.

O gün hava iyice kapalıydı. Radyo istasyonları akşamüzerine doğru yine kar yağacağını bildiriyorlardı. Libertyville Lisesi araba parkına girince en ön sırada bir yer buldum. Çünkü Arnie'nin Christine'i parkın en gerisinde bir yere bıraktığını biliyordum. Onu görmem ve yemlemem gerekiyordu. Bunu yaparken de Christine'den uzak olmasını istiyordum. Arnie arabasından uzaklaşınca LeBay'in etkisi epey hafifliyordu sanırım.

Arabada otururken boş futbol sahasına baktım. Karla kaplı sıralardan birine oturup Arnie'yle sandviçlerimizi değiştokuş etmiş olabileceğimize inanamıyordum artık. Başıma miğferi giyip dirsekleri, dizleri pamukla takviye edilmiş forma üzerimde o alanda koştuğuma da inanamamaktaydım.

Öğrenciler geliyorlar ve arabalarından iniyorlardı. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Korkak olan yanım, o gün Arnie'yle karşılaşmamam için dua ediyordu. Az sonra kırmızı beyazlı arabanın okul bahçesinden geçerek parka girdiğini fark ettim. Arnie direksiyondaydı. Üstünde de yine eski okul ceketi vardı. Beni görmemişti, parkın arkasındaki yerine gitti.

İçimden bir ses korkuyla, "Haydi öne eğil. Yanından geçip gider ve seni fark etmez," diyordu.

Ama bunu yapacak yerde kapıyı açarak koltuk değneklerime uzandım ve inmeyi başardım. Okulun zili çalmaya başlamıştı.

Arnie eskiden zilden önce gelirdi. Son zamanlarda geç kalmaya filan aldırdığı yoktu. Her yere zamanında giderdi. Belki de LeBay bu tür şeylere aldırmıyordu. Onun koltuğunun altında kitaplarla bana doğru geldiğini gördüm. Bir kamyonetin arkasından geçip karşıma çıktı. O anda gözlerimin içine baktı.

Sonra gözleri büyüdü ve Christine'e gitmek ister gibi dönecek oldu.

"Direksiyonun arkasında olmadığın zaman kendini çıplak hissediyorsun galiba," dedim.

Bana bakarak ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonra homurdandı. "Senin pis kaltak nasıl Dennis?"

Koltuk değneklerime dayanarak iki adım attım. Kötü kötü gülerek bakıyordu.

"Repperton sana Pislik Surat dediği zaman hoşuna mı gidiyordu?" diye sordum. "Bu yüzden mi şimdi başkalarına aynı tür şeyler söylüyorsun?"

İrkildi birden. Gözleri bir tuhaf oldu ama dudaklarındaki o aşağı gören, alaylı gülüş silinmedi. Hava soğuktu. Eldivenlerimi giymemiştim, koltuk değneklerinin madeni kısımları ellerimi donduruyordu.

"Ya beşinci sınıftayken Tommy Deckinger'ın sana Osuruk Soluk demesini beğenmiş miydin?" Sesim yükseliyordu. Planımda onu kızdırmak yoktu ama birden bu istek belirmişti içimde. "Ladd Smythe'ı anımsıyor musun? Seni yolda itip yere düşürdüydü. Onun kasketini kapıp külotunun içine sokmuştum. Şu LeBay karşına yeni çıktı. Oysa ben hep vardım."

Yine irkildi. Dönüp uzaklaşmak istedi. Bu kez gülümseyişi de silinir gibi olmuştu. Gözleri Christine'i araştırdı. Tıpkı kalabalık bir istasyonda sevgilisini arayan biri gibi bakıyordu. Ya da uyuşturucuya alışmış biri satıcıyı böyle özlemle arayabilirdi.

"Ona bu kadar çok mu gereksinmen var? O Tanrının belası yaşlı orospu yüzünden böyle tuzağa düştün değil mi?"

Hırıltılı, boğuk bir sesle konuştu. "Neden böyle konuştuğunu biliyorum. Sen kızımı çaldın. Hiçbir şey bunu değiştirmez. Bana kalleşlik ettin. Sen de soysuzun birisin. Hepsi gibi soysuz!" Bana

bakıyordu şimdi. İri iri açılan gözlerinde üzüntü ve öfke vardı. "Sana güvenebileceğimi sandım. Sen Repperton ve diğerlerinden daha soysuz çıktın!" Bana doğru bir adım atarak Leigh'i kaybetmenin neden olduğu korkunç öfkeyle bağırdı. "Onu benden çaldın, soysuz!"

"İnsan birinin attığı bir şeyi çalamaz."

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Leigh'in arabanda boğulacak gibi olduğu geceden söz ediyorum. Christine'in onu öldürmeye kalktığı gece yani. İşte o gece Leigh'e ihtiyacın olmadığını söyledin. Ona küfrettin ve cehennem olup gitmesini söyledin."

"Böyle bir şey yapmadım! Asla! Yalan bu! Korkunç bir yalan!"

"Şimdi kiminle konuşuyorum?" diye sordum.

"Sana ne!" Gözlüğünün arkasında gri gözleri iri iri açılmıştı. "Kiminle konuştuğunu bırak şimdi! Söylediğin sadece pis bir yalan! Zaten o kokmuş kaltaktan da başka bir şey beklenmezdi ya!"

Bir adım daha yaklaştı. Yüzü hâlâ soluktu. Ama bağırırken yanaklarının üstünde kırmızılıklar belirmişti.

"Artık attığın imzalar da eskisine benzemiyor Arnie."

"Kes sesini Dennis."

"Baban senin artık evde bir yabancı olduğunu söylüyor."

"Seni uyarıyorum be adam!"

Acımasızca, "Neden bu zahmete giriyorsun?" dedim. "Ne olacağını biliyorum. Leigh de biliyor. Buddy Repperton, Will Darnell ve diğerlerinin başına gelen şeylerle karşılaşacağız. Çünkü sen Arnie değilsin artık. Sen orada mısın LeBay? Haydi çık da seni göreyim. Seni daha önce de gördüm. Seni yılbaşı gecesi de gördüm. Dün akşam piliç satan dükkânın araba parkında da gördüm. Orada olduğunu biliyorum. Neden numara yapmaktan vazgeçerek ortaya çıkmıyorsun?"

Dediğimi yaptı. Ama bu kez Arnie'nin yüzünde gördüm onu... Korku hikâyelerinde sözü edilen cesetlerden, hortlaklardan, kurukafalardan çok daha dehşet vericiydi bu. Arnie'nin yüzü değişti. Dudaklarında iğrenç bir gülüş belirdi. Onu sevgi-

li arabasına kavuştuğu yıldaki haliyle gördüm sanırım. George LeBay'in ağabeyini gördüm.

George LeBay ağabeyinden söz ederken, "Onunla ilgili bir şeyi çok iyi anımsıyorum," demişti. "Öfkesini anımsıyorum. Hep öfkeliydi."

LeBay bana doğru geldi. Koltuk değneklerine dayanarak öylece durdum. Gözleri çılgınca öfkesi yüzünden tuhaf tuhaf parlıyordu. İğrenç sırıtması da sanki yüzünde sabitleşmişti. O anda George LeBay'in kolundaki yara izini anımsadım. Ağabeyinin kendisini çitin üstüne savurduğunu söylemişti. Sonra da, "Bundan böyle yoluma çıkma Tanrının belası sümüklü!" diye bağırmıştı. "Yoluma çıkma anladın mı?"

Karşımda kaybetmesini sevmeyen LeBay vardı. Daha doğrusu kaybetmeye dayanamayan LeBay.

Bir tekmede koltuk değneklerimden birini yana savurdu. Sendeledim ama yine de ayakta kalmayı başardım. Bu kez sol değneğe de tekme attı. Kendimi taşlaşmış karların üstünde buldum. Bir adım daha atarak başıma dikildi. "Bunu hak ettin," diye hırladı. "Cezanı çekeceksin."

Soludum. "Evet, öyle. Arnie, o karınca çiftliğini anımsıyor musun? Sen orada bir yerlerde misin? Bu pis serserinin ömründe bir karınca çiftliği olmamıştır. Onun tüm yaşamında bir arkadaşı da olmadı zaten."

Birden öfkeyle bakan adamın yüzü değişti. Bu yüz allak bullaktı. LeBay bir isyanı bastırmaya çalışıyordu. Sonra karşımda Arnie'yi gördüm. Bitkin, yorgun, utanan ve daha da önemlisi son derece mutsuz olan Arnie'yi. Sonra yine LeBay belirdi. Yerde çaresiz yatarken bile beni tekmelemek niyetindeydi. Sonra karşımda yine Arnie belirdi. Her zaman yaptığı gibi eliyle saçlarını geriye iterek, "Oh, Dennis," diye mırıldandı. "Dennis... Çok üzgünüm... Çok üzgünüm."

"Üzülmek için çok geç ahbap," diye cevap verdim.

Önce bir koltuk değneğime uzandım. Sonra diğerini aldım. Ağır ağır doğrulmaya çalıştım. Değnekleri koltuk altlarıma sıkıştırana kadar yerde iki kez kaydım. Arnie bana yardım et-

meye çalışmadı. Yerinden kımıldamadı bile. Oradaki kamyonete dayanmış, dehşetle açılmış gözlerle beni seyrediyordu.

Sonra, "Dennis, elimde değil," diye fısıldadı. "Bazen bana hiç burada değilmişim gibi geliyor. Bana yardım et Dennis. Yardım et."

"LeBay orada mı?"

Arnie, "Hep benimle," diye inledi. "Oh Tanrım, hep! Sadece..."

"Araba mı..."

"Evet... Christine... Christine gittiğinde o da içinde oluyor. O zaman... sadece o zaman..."

Arnie sustu. Başı bir yana düştü. Saçları dağıldı. Ağzından akan salyaları botlarını ıslatıyordu. Tiz bir sesle bağırarak arkasındaki kamyoneti yumrukladı.

"Git!... Git!... Giiiiiit!"

Vücudu şiddetle sarsılıyordu. Sanki içinde durmadan kımıldanan yılanlar vardı. Onun kazanabileceği ve o ihtiyar hortlağı yenebileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama sonra başını kaldırdığında Arnie'nin gitmiş olduğunu gördüm. Orada LeBay vardı.

LeBay bana, "Her şey onun dediği gibi olacak," dedi. "Bu işi unut. O zaman belki seni ezmem."

"Bu gece Darnell'in garajına gel," diye karşılık verdim. Sesim sertti. "Orada oynarız. Ben Leigh'i getireceğim. Sen de Christine'i getir."

"Zamanımı ve yerimi kendim seçerim." LeBay, Arnie'nin ağzıyla gülerek Arnie'nin dişlerini gösterdi bana. Bu henüz protez gibi şeylerden çok uzak, genç bir ağızdı. "Cezanı ne zaman ve nerede çekeceğini bilemeyeceksin. Ama zamanı gelince göreceksin."

Sakin konuşmaya çalıştım. "Bir daha düşün. Bu gece Darnell'in garajına gel. Yoksa yarın Leigh ve ben konuşmaya başlayacağız."

Hırıltılı bir sesle güldü. "O zaman ne olacak sanki? İkinizi de Reed'deki tımarhaneye yollarlar."

"Başlangıçta bizi ciddiye almayacaklar tabii. Ama hortlaklardan, hayaletlerden söz etmeye başlayınca insanları akıl hastanelerine tıkmaları senin günündeydi LeBay. Bunlar uçan daireler, Amityville Olayı ve insanlara musallat olan ruhlardan söz edilmesinden çok önceydi. Günümüzde pek çok insan bu tür şeylere inanıyor."

Hâlâ sırıtıyordu ama bana bakan gözlerinde bir kuşku belirmişti. Başka bir şey daha gördüm. İlk korku belirtisiydi sanırım bu.

"Hem bir şeyin daha farkında değilsin. Pek çok kimse ortada garip bir durum olduğunu anladı."

Eskisi gibi sırıtamıyordu artık. Başkalarının kuşkulandığını o da sezmiş ve endişelenmişti. Fakat belki de öldürmek de bir tür hastalıktı. İnsan buna yakalanınca kendine engel olamıyordu.

"Senin pis ve acayip yaşamın o arabaya bağlı," diye devam ettim.

"Bunu biliyordun. Daha işin başında Arnie'yi kullanmayı tasarlamıştın. Yok, sen bir şey tasarlamadın... Sen plan yapmazsın. Sen içinden gelen sese uyarsın."

Hırlar gibi bir ses çıkarıp gitmek için döndü.

Arkasından seslendim. "Bunu iyice düşünmelisin. Arnie'nin babası ortada pis bir durum olduğunu biliyor. Benimki de öyle. Hem bir yerde arkadaşı Junkins'in nasıl öldüğünü öğrenmek isteyen bir polis de olmalı. O arkadaşının başına gelenleri açıklayacak herkesi dinlemeye hazırdır tabii. Her olay dönüp dolaşıp Christine'e dayanıyor. Christine... Christine. Er geç biri durumdan kuşkulandığı için onu Darnell'in garajının arka tarafındaki eziciye atacaktır."

Birden döndü. Gözlerinde kinle karışık bir korkuyla bana baktı.

"Biz konuşmaya devam edeceğiz. Pek çok kimse bizimle alay edecek. Bunu ben de biliyorum. Fakat elimde üstünde Arnie'nin iki imzası olan alçı parçaları var. O yazılardan biri Arnie'nin değil, senin. Bunları eyalet polislerine götüreceğim. Bu sırada herkes de Arnie'yi gözetlemeye başlayacak tabii. Christine'i de. Şimdi anlıyor musun?"

"Bunlar boş laflar çocuk, hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Ama gözleri bunun tersini söylüyordu. Onu etkilemekteydim.

"İnsanlar görünüşte mantıklıdırlar. Fakat hepsinin türlü batıl inancı vardır. Merdiven altından geçmek istemezler. Tuz dökülmesini uğursuz sayarlar. Ölümden sonra yaşam olduğuna da inanırlar. Leigh ve ben devamlı konuşunca biri arabanı konserve kutusu haline getirecektir. Arabanı yok ettiklerinde senin de yok olacağına iddiaya girerim."

Pis pis güldü. "Bunu çok istediğini biliyorum! Avucunu yala!"

"Biz bu gece Darnell'in yerinde olacağız. Eğer sandığın kadar ustaysan ikimizi de ortadan kaldırırsın. Ancak bu da olacakları engellemez tabii. Sadece belki biraz soluk alacak zaman kazanırsın. Ama senin öyle usta olduğunu da sanmıyorum. Bu iş fazla uzadı. Seni ortadan kaldıracağız!"

Koltuk değneklerime dayanarak yürüyüp Duster'e bindim. Değnekleri acemice kullanmaya ve sendelemeye gayret etmiştim. Beni olduğumdan daha güçsüz sanmalıydı. İmzalardan söz edince sarsılmıştı. Bir hata yapmadan oradan uzaklaşmalıydım. Yalnız LeBay'i kudurtacak bir şey düşünmüştüm.

Arabaya güçlükle binip kapıyı kapattım ve başımı dışarıya uzatıp LeBay'in gözlerinin içine bakarak güldüm. "Leigh yatakta harika. Ne yazık... Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin."

Öfkeyle kükreyerek saldırdı. Camı kapatıp kapıyı da kilitledim. Eldivenli elini cama vururken rahat bir tavırla motoru çalıştırdım. Yüzü allak bullak olmuştu. Bu surat korkunçtu. Arnie yoktu artık. Arkadaşım gitmişti. Gözyaşları ya da korkudan çok daha fazla sarsan bir üzüntü duydum. Yine de kendimi tutup küstah küstah sırıttım. Onu orada öfkeden deliye dönmüş halde bırakarak uzaklaştım.

Neler olacağını görecektik.

50

Petunia

Ancak dört blok kadar yol alınca olayın tepkisi ortaya çıktı. Zangır zangır titremeye başladım. Kesik kesik soluyor ve donuyordum, bir daha ısınamayacakmışım gibi geliyordu bana. O yüz, o korkunç yüz... Arnie onun gerisinde bir yere gömülüydü. LeBay'in kendisini bırakmadığını söylemişti. Sadece Christine kendi kendine yola çıkınca Arnie'den uzaklaşıyordu LeBay. Aynı anda iki ayrı yerde olamıyordu. Buna LeBay'in bile gücü yetmiyordu.

Bir yere park etmiştim. Kendimi toplayıp oradan ayrılacağım sırada gözlerim dikiz aynasına ilişti. Yüzümdeki yaşları gördüm. Ağladığımı o zamana kadar fark etmemiştim.

Johnny Pomberton'un yerine geldiğimde ona çeyrek vardı. Geniş omuzlu, iriyarı bir erkekti. Kırmızı beyaz kareli bir avcı ceketi, eski bir pantolon ve yeşil lastik çizmeler giymişti. Başında da yağlanmış, eski bir şapka vardı. Havaya bakarak, "Yine kar geliyormuş," dedi. "Radyo söyledi. Bu havada ortalıkta dolaşman doğru değil oğlum. Yine de söz verdiğim için onu getirdim."

Pomberton'un yerinde, o dev gibi aracın önünde duruyorduk. Uzun burnundaki harfler aracın General Motors tarafından yapıldığını açıklıyordu. Ama artık onda pek çok yabancı parça vardı. Yalnız bir tek şey kesindi. Çok kocamandı. Panjurunun üstü insan başı düzeyine gelirdi sanırım. Direksiyon yukarıda kalıyordu. Taşıtın iki tarafında tekerlekler çiftti. Biçimi de bir tankeri andırıyordu.

Ama o zamana kadar parlak pembeye boyanmış bir tanker görmemiştim. Hem üstünde de kocaman harflerle PETUNIA yazılıydı.

"Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye mırıldandım. "Nedir bu?"

Pomberton bir sigara yaktı. "Bu aslında vidanjör oğlum. Seksen bin litre alıyor. Petunia eşsizdir doğrusu." Bu araca da

bir kadın adı takılmıştı. Adam devam etti. "Sen en ağır taşıtı istedin. Elimde bundan daha ağırı yok. Bir buldozerim vardı ama arızalandı. Darnell'in garajı kapanalı beri taşıtları onarmakta güçlük çekiyorum. Petunia boşken dört bin beş yüz kilo ağırlığındadır."

Kuşkuyla koltuk değneklerime baktı. "Onu kullanabileceğinden emin misin?"

Sakin gözükmeye çalıştım. "Tabii." Kullanacaktım ama ne kadar süre dayanacağımı bilmiyordum.

"Neyse işini kendin bilirsin. Ben karışmam. Eğer parayı şimdi ödersen ve çek vermezsen yüzde on indirim yaparım. Çünkü peşin parayı Sam Amca'ya bildirmem."

Cüzdanımı açtım. Dört yirmilikle dört onluk buldum. "Bir gün için ne istiyorsun?"

"Doksan dolara ne dersin?"

Hemen parayı ödedim. Yüz yirmi dolar vermeye bile razıydım.

"Senin Duster ne olacak?" diye sordu.

O ana kadar aklıma gelmemişti. "Bugünlük burada bırakabilir miyim?"

"Tabii. İstersen bir hafta bırak. Yalnız anahtarları içinde kalsın. Belki arabanı başka yere çekmem gerekir."

Petunia'ya yaklaştım. Yine endişelenmeye başlamıştım. Bunun Christine'i durdurabileceğinden kuşkum yoktu. Yani o Darnell'in garajına gelecek olursa ve ben de vidanjörü kullanabilirsem sorun yoktu. Ömrümde bu kadar kocaman bir taşıtı sürmemiştim. Sadece geçen yaz birkaç kez buldozere binmiştim.

Neyse güçbela çıkıp sürücü yerine oturdum. Pomberton yaklaştı. "Nasıl, başarabilecek misin?"

"Evet."

"Tamam," diye mırıldandı.

Kapıyı çarparak kapattım. Anahtar kontaktaydı. Vitesine biraz endişeyle baktım. Neyse biraz gayretle Petunia'yı çalıştırmayı başardım. Gürültüsü sözle anlatılacak gibi değildi.

Adam sesini duyurmak için, "Senin ağır taşıt ehliyetin yoktur herhalde," diye bağırdı.

Sırıttım. "Güvenilir biri olduğum için bunu bana sormayı unuttun."

"Tabii."

Ağır ağır Pomberton'un yerinden uzaklaştım.

Direksiyon epey yüksekteydi. Yanlarından geçtiğim taşıtların üstlerini görüyordum. Libertyville'de dolaşırken birkaç kişi pembe renkteki vidanjöre bakarak güldüler. Gerçekten dikkati çeken bir taşıttı. Neyse Petunia'yı anacaddenin oradaki araba parkına soktum. Sonra koltuk değneklerime dayanarak indim. Yakındaki bir anahtarcıya girdim. Jimmy Sykes'ın anahtarlığını verip her anahtardan ikişer tane yaptırdım. Biraz ilerideki kafeteryaya uğrayarak karnımı doyurdum. Hava büsbütün kapamıştı. Pomberton haklıydı. Kar gelecekti. Sonra telefon kulübesine girip Leigh'i aradım. Daha telefon bir kez çaldığında cevap verdi.

"Dennis! Nerelerdesin?"

"Libertyville Kafeteryası'ndayım. Yalnız mısın?"

"Evet, babam işte. Annem de alışverişe çıktı. Dennis, çok korkuyorum. Neredeyse çıldıracağım. Hâlâ planını uygulamak niyetinde misin?"

"Evet. Annene bir not bırak Leigh. Kısa süre için bir yere gitmen gerektiğini belirt. Başka bir şey yazma. Akşam yemeğine dönmeyince seninkiler herhalde benimkileri ararlar. Belki birlikte kaçtığımız kanısına varırlar."

"Fena fikir değil," diyerek güldü. Gülüşü hiç de iç açıcı değildi. "Görüşürüz."

"Ha, bir şey daha var. Bana bir ağrı kesici gerekiyor. Darvon filan bulunur mu?"

"Babam belini incittiği zaman Darvon alırdı. Evde olacak. Bacağın mı ağrıyor Dennis?"

"Biraz."

"Nasıl biraz?"

"Sancıyor sadece. Bu geceden sonra bacağımı dinlendiririm. Tamam mı?"

"Peki."

"Sen olabildiğince çabuk gel."

İkinci fincan kahveyi ısmarlarken Leigh kafeteryadan içeriye girdi. İçi kürklü bir parka ve soluk bir blucin giymişti. Ayaklarında çizmeleri vardı. Çok güzeldi doğrusu. Başlar ondan tarafa döndü.

"Harikasın," diye mırıldanarak yanağından öptüm.

Bana içinde grili pembeli kapsüller olan bir şişe verdi. "Ama sen pek de iyi gözükmüyorsun Dennis. Hemen bir ilaç içsen fena olmaz."

Leigh araba parkında duran pespembe Petunia'yı görünce bayağı şaşaladı. "Bu nedir?"

Ciddi ciddi, "Pislik emici," diye cevap verdim.

Hayretle yüzüme baktı, sonra katıla katıla güldü. Onun böyle gülmesine sevindim, çünkü o sabah Arnie'yle karşılaşmamı anlatınca yüzü büsbütün solmuştu zavallının.

"Biliyorum, biraz garip gözüküyor ama..."

Leigh, "Garip sözcüğü yeterli değil," diyerek yine gülmeye başladı.

"Ama bu işi ancak o halledebilir."

Birden ciddileşti. "Haydi binelim bari... Üşüyorum."

Önce o tırmandı vidanjöre. Benim binmeme de yardım etti. Sol bacağımın ağrısı hafifler gibi olmuştu. Fakat Petunia'ya tırmanırken yine fena sızlamaya başladı.

Leigh halimi anlamıştı. "Dennis, bacağın ne olacak?"

"Artık bu halde bir şeyler yapacağız," diyerek kapıyı çekip kapattım.

51

Christine

Öğle üzeri Petunia'yı Sykes'ın oturduğu evin karşı tarafında durdurdum. Leigh anahtarları alarak atladı. Bayan Skyes çalışmaya gitmişti herhalde. Jimmy de iş aramak için çıkmış olacaktı. Evde kimseyi bulamayan Leigh, anahtarları çantasındaki

bir zarfa koyup kapıdaki mektup deliğinden içeriye attığını söyledi. Sonra, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bir yere daha telefon edeceğiz."

Kennedy Yolu'yla Crescent Bulvarı'nın kesiştiği köşeye yakın bir yerde bir telefon kulübesi buldum. Güçlükle Petunia'dan inip karlara dikkatle basarak ilerledim. Telefon kulübesinin kirli camından dışarıya bakınca yağan karda Petunia'nın pembe bir dinozora benzediğini düşündüm.

Horlicks Üniversitesi'ne telefon ederek Michael'ı istedim. Onun öğle yemeklerini odasında yediğini Arnie'den duymuştum.

Hemen cevap verdi. "Dennis! Seni evden aradım. Annen..."

Sözünü kestim. "Nereye gidiyor?" Vücudum buz gibi olmuştu yine. Ancak o an her şeyin gerçek olduğunu anlamıştım. Yani karşılaşma kaçınılmazdı.

Adam, "Arnie bugün okuldan çıktıktan sonra Regina'yla birlikte Pennsylvania'ya gidecek," diye yanıtladı. "Arnie bu sabah annesini arayarak kendisiyle gelip gelmek istemediğini sordu. Sonra... sonra aklının başına geldiğini söyledi... Yani üniversite konusunda hemen bir şeyler yapmazsa fırsatı kaçıracağını anlamış. Kendince en uygun olanın da Penn Üniversitesi olduğu kanısına varmış. Annesinin kendisiyle gelip tanıdığı dekanlarla konuşmasını istedi."

Kulübe soğuktu, ellerim donuyordu. Leigh, Petunia'nın pek yüksekteki sürücü yerinde oturmuş endişeyle bana bakıyordu. Arnie işi iyi ayarlamıştı. İyi bir satranç oyuncusuydu. Annesini kullanıyordu şimdi. Kadını bir kukla gibi oynatıyordu. Regina'ya biraz acıdım. Ama büyük bir üzüntü duyduğumu da söyleyemem. Çünkü Regina da başkalarını hep böyle parmağında oynatmıştı. Şimdi kadın korku ve utançla aklını kaçıracak hale geldiği sırada LeBay onu iyi yemlemişti. Regina her şeyin eskisi gibi olacağını sanmıştı anlaşılan.

Michael'a sordum. "Siz bunlara inandınız mı?"

Adam, "Ne münasebet!" diye patladı. "Regina da doğru dürüst düşünecek halde olsaydı ona inanmazdı. Arnie'nin notları iyi. Hem orası paralı bir üniversite. Bu durumda acele etmesine hiç gerek yok. Temmuzda bile başvursa onu alırlar."

"Ne zaman gidiyorlar?"

"Regina altıncı dersten sonra onu alacak. Biraz sonra okula gidecek sanırım."

Demek bir buçuk saat sonra Libertyville'den ayrılacaklardı. Yanıtını bilmekle birlikte son sorumu sordum. "Christine'le mi gidecekler?"

"Hayır. Regina'nın arabasıyla. Dennis, karım sevinçten deliye döndü. Havalarda uçuyordu. Arnie'nin annesiyle Penn Üniversitesi'ne gitmek istemesi inanılmayacak bir şey... Dennis, neler oluyor? Lütfen söyle."

"Yarın," dedim. "Söz. Bu arada sizden bir şey daha isteyeceğim. Bu benim ailem için de, Leigh Cabot'un ailesi için de ölüm kalım sorunu. Siz..."

Boğuk bir sesle bağırdı. "Ah Tanrım! Her seferinde olay yerinden uzaktaydı." Durumu o anda anlayan biri gibi konuşuyordu. "Welch denilen çocuğun öldüğü gece dışında o olaylar sırasında hep uzaktaydı. Dennis, o arabayı kim sürüyor? Arnie burada yokken cinayet işlemek için Christine'i kim kullanıyor?"

Az kalsın açıklayacaktım. Ama soğuk telefon kulübesinde bacağım yine sancımaya başlamıştı. Cevabımı duyunca pek çok şey sormaya kalkacaktı. Sonunda da buna inanmayacaktı.

Onun için, "Bunu bırakın şimdi," diye karşılık verdim. "Babamla Leigh'in babasını aramanız gerekiyor. İki aile Leigh'in evinde bir araya gelmeli. Siz de oraya gitseniz fena olmaz. Leigh ve ben dönene ya da telefon edene kadar herkes orada kalmalı. Hiç kimse saat dörtten itibaren sokağa çıkmasın. Anlaşıldı mı?"

"Dennis ben..."

"Bunu yapmak zorundasınız," diye ısrar ettim. "Babamı inandırabilirsiniz. Sonra ikiniz birlikte Bay Cabot'la karısını ikna edersiniz. Bu arada sakın Christine'e yaklaşmayın."

"Arnie okulun parkında arabasına bir şey olmayacağını söyledi." Sesinden bunun yalan olduğunu anladığı belliydi. Geçen sonbahar olanlardan sonra Arnie arabasını asla öyle herkesin girebileceği bir parka bırakmazdı.

"Ya!... Pencereden bakacak olur da arabayı bahçe yolunda görürseniz ondan uzak kalın. Anlıyor musunuz?"

"Ama ben..."

"Lütfen babamı arayın. Arayacağınıza söz verin."

"Peki söz veriyorum... Ama Dennis..."

"Teşekkür ederim Michael." Telefonu kapattım. Ellerim soğuktan donmuştu, alnımsa ter içindeydi. Kulübenin kapısını koltuk değneğinin ucuyla açıp Petunia'ya gittim. Leigh, "Ne dedi?" diye sordu. "İstediğini yapacağına söz verdi mi?"

"Evet. Söz verdi. Babam da hepsinin bir arada kalmalarını sağlayacaktır. Christine, bu gece dolaşmaya çıkarsa bizim peşimizden gelecek. Bundan eminim."

Petunia'yı birinci vitese taktım ve ağır ağır oradan uzaklaştık. Artık sahne hazırdı. Şimdi yapabileceğimiz tek şey beklemekti. Neler olacağını görmek için bekleyecektik.

Darnell'in garajına giderken kar sürekli yağdı. Will'in yeri pek ıssızdı. Vidanjörü durdurup Leigh'e inmesini ve kapıyı açmasını söyledim. Dediğimi yaptı ama büyük kapı bir türlü açılmıyordu. Çaresiz yine koltuk değneklerinden yararlanarak aşağıya indim. Madeni kapının kenarları buz tutmuştu. Bu yüzden yerinden kımıldamıyordu. Neyse birlikte itip çekerek kaldırmaya çalıştık. Sol bacağıma bıçaklar saplanır gibiydi. Böyle uğraşırken yanlardaki buzlar aşağıya indi ve kapı kolaylıkla birden yukarıya çıktı. Bu yüzden sendeledim ve koltuk değnekleri elimden düştü. Sol bacağım büküldü. Üstüne devrildim. Yerdeki karlar beni biraz korudu. Ama o anda bacağımda dayanılmaz bir acı duydum. Ağrı yukarıya çıkıp vücuduma yayılıyordu. Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Leigh karda diz çökerek kolunu omzuma doladı.

"Dennis, bir şeyin yok ya?"

"Kalkmama yardım et."

Kızcağız beni yerden kaldırabilmek için çok uğraştı. Koltuk değneklerime dayanarak ayakta durduğumda ikimiz de kan ter içindeydik. Sol bacağım korkunç sancıyordu. Oysa bu işte iki ayağıma da gereksinmem vardı.

"Dennis, bu durumda vidanjörü kullanamazsın."

"Yok, kullanacağım. Yukarıya çıkmama yardım et Leigh."

"Yüzün kireç gibi oldu. Seni bir doktora götürmem gerekiyor."

"Hayır, yukarıya çıkmama yardım et."

"Dennis..."

"Leigh, beni dinle!"

Ağır ağır yürüyerek Petunia'ya döndük. Uzanıp direksiyonu yakaladım. Kendimi yukarıya çekmeye çalıştım. Sonunda Leigh'in de arkadan itmesiyle sürücü kabinine girebildim. Can acısıyla hem yanıyor, hem donuyordum.

Sol ayağımı debriyaj pedalına dayadım ve o anda acıdan öleceğimi sandım.

Leigh'in yüzü endişeliydi. "Dennis, gidip bir telefon bulacağım ve bir doktor çağıracağım. Düştüğün zaman bacağın yine aynı yerden kırıldı değil mi?"

"Bilmiyorum Leigh. Ama bunu yapamazsın. Bu işi şimdi bitirmezsek ya seninkiler ya da benimkiler ölecek. Bunu biliyorsun. LeBay durmayacaktır. Bizden intikam almak istiyor. Asla durmayacaktır."

İnler gibi bir ses çıkardı. "Bu taşıtı süremezsin!"

"Boşuna tartışmayalım. Garaja gir bak. Uzun bir sopa, bir tahta filan var mı?"

Ağlamaya başladı. "Bu... bunun ne yararı olacak?"

"Sen bul hele. O zaman görürsün."

İstemeye istemeye taşıttan inip ıssız garaja girdi. Biraz sonra elinde uzun saplı bir süpürgeyle döndü. "Bu olur mu?"

"Evet. İçeriye girmemiz için yeterli sayılır."

Sopanın ucundaki süpürgeyi çıkarıp attım. Sonra sopayı sol elime geçirip vücuduma dayadım. Ucuyla debriyaj pedalına bastım. Bu bir an öyle kaldı ve sonra yerinden kaydı. Sopanın ucu az kalsın ağzıma çarpacaktı. Ama yine de bundan yararlanmaya kararlıydım.

"Haydi atla Leigh."

"Dennis, emin misin?"

"Daha fazla emin olamam."

Bir an durup yüzüme baktıktan sonra vidanjörün önünden dolaştı. Kapıyı açıp içeriye atladı. Petunia'nın debriyaj pedalına sopayla bastım ve vitesi bire taktım. Darnell'in garajının kapısından girerken sopa yine kaydı.

"Leigh, bana daha geniş bir şey gerekiyor. Bu süpürge sopası pek uygun değil."

"Ben etrafı bir arayayım."

O çevresine bakınırken ben de arkama yaslanıp kaldım. Garajda insanın içini ürperten bir hava vardı. Bomboş ve sessizdi. Hem her taraf gölgeler içindeydi. Nedense bana burası ölüm kokan bir yermiş gibi geldi.

Leigh, Jimmy'nin ikinci anahtarıyla Will'in bürosunun kapısını açtı. Onu görebiliyordum. Sonra dip tarafa doğru gitti. Orada bir kapı daha vardı. Bir an sonra gözden kayboldu. Saatime baktım. Bir buçuk olmuştu.

Leigh geri geldiğinde bir ucunda tahtaya yapıştırılmış sarı renkli, geniş bir sünger bulunan bir sopayı bana uzattı. Anlaşılan bununla garajı siliyorlardı. "Bu olur mu?"

"Mükemmel. Atla kızım. İşimiz iş."

Leigh yine yanıma çıktı. Ben de debriyaj pedalına süngerli uçla bastım. Sünger tahtaya yapışık olduğu için işe yaradı. Artık garajdaydık.

Leigh korkuyla etrafına bakınıyordu. "Biliyor musun, buradan ayrılmak için adeta sabırsızlanıyorum."

Şaka yaparak onu yatıştırmaya çalıştım. "Sahi mi? Ben de buraya yerleşmemizi önerecektim." Omzunu okşayıp gözlerinin içine baktım. "Evlenip burada çoluk çocuğa karışırız."

Yumruğunu havaya kaldırdı. "Burnunun kanamasını ister misin?"

"Hayır, vazgeçtim. Açıkçası buradan ben de hoşlanmadım." Petunia'yı biraz ileride durdurdum. Motoru kapattım. "Işıkları söndürmeliyiz. Biri bunları fark edebilir."

Kızcağız inip ışıkları söndürmeye gidince yine motoru çalıştırdım. Geniş bir daire çizerek Darnell'in bürosunun oraya doğru gittim. Vidanjörün arkası garajla Darnell'in bürosunun arasındaki pencereye doğruydu şimdi. Kocaman burnu da girdiğimiz büyük kapıya çevriliydi.

Işıklar sönünce yine içeride gölgeler uzadı. "Üşüyorum Dennis. Burada ısıtıcıların düğmelerinin üstünde işaretler var. Onları çevirebilir miyim?"

"Tabii."

Bir an sonra havalandırmanın çalıştığını duydum. İçeriye sıcak hava doluyordu. Arkama yaslanıp sol bacak üstümü usul usul yokladım. Blucinimin o kısmında bir kıvrım bile yoktu. Sert kumaş gerilmişti. Demek bacağım şişiyordu. Ve acı veriyordu. Hem de ne acı. Leigh gelip yanıma oturdu ve beklemeye başladık.

Yapacak bir şey olmadığı için zaman geçmek bilmiyordu. İkide dışarıdaki kar da hızlandı. Leigh inip garajın kapısını kapatan düğmeye bastı. Kapı inince etraf daha da karanlık oldu.

Leigh yine yanıma çıkınca, "Biliyor musun," dedi. "Kapının yanında garip bir aygıt var. Tıpkı Weston'daki evimizin garajının kapısını açıp kapatan otomatiğe benziyor."

Birden yerimde doğruldum. Kapıya baktım. "Aman... Aman Tanrım!"

"Ne var?"

"Söylediğin doğru. Otomatik kapı açıcı. Christine'de de bunu harekete geçiren bir aygıt var. Arnie bana bunu Şükran gecesinde anlattıydı sanırım. Onu kırmalısın Leigh. Süpürge sopasını kullan."

Kızcağız yine indi. Sopayı alarak aygıta vurmaya çalıştı. Epey uğraştıktan sonra kırılan camın sesini duydum.

Sessiz sedasız dönerek yanıma oturdu. "Dennis, artık bana yapmayı düşündüğün şeyi ayrıntılarıyla anlatmanın zamanı gelmedi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İçerisinin karanlık olması için taşıtı pencerenin önüne getirdin. Zaten diğer camlar iyice kirli. İçeriye pek ışık sızmıyor. Hava kararınca garaj kapısını açacaksın değil mi?"

Başımı salladım. Garaj kapısı çeliktendi. Christine'in içeriye girmesini sağlayacaktım. Fakat kapı kapanınca Christine onu parçalayarak dışarıya çıkamayacaktı. Daha doğrusu ben öyle olacağını umuyordum. Elektronik kapı açıcıyı unuttuğum için kendime kızıyordum. Büyük bir tehlike atlatmıştık.

Christine'i içeriye alacaktım. Sonra Petunia'yla ona vuracaktım. Onu vura vura öldürecektim. Bunu açıklayınca Leigh yü-

züme baktı. "Tamam. Christine açık kapıdan girecek. Peki sonra kapıyı nasıl kapatacaksın? Belki Darnell'in odasında kapıyı kapatan bir düğme vardır. Bakayım mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Bu durumda sen kapıyı kapatan düğmenin yanında bekleyeceksin. Christine içeriye girer girmez o düğmeye basacaksın. Sonra hemen dışarı fırlayacaksın. Kapı inecek ve o tuzağa düşecek."

Kaşlarını çattı. "Bence bu berbat bir plan."

"Hiç de değil. Başka çaremiz yok Leigh. Kapı kapandığında sen garajda kalırsan Christine hemen seni ezmeye kalkacaktır. Darnell'in bürosunda bir düğme olsa da sonuç değişmez. Darnell'in evine neler yaptığını gazetede çıkan resimlerde görmüşsündür."

İnadı tutmuştu. "Kapının yanına park et. O içeriye girince ben buradan uzanıp düğmeye basarım."

"Oraya park edecek olursam vidanjörü hemen görür. Bu durumda da içeriye girmez."

Leigh, "Bu iş hoşuma gitmiyor!" diye bağırdı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum! Beni kandırdın sen!"

Bu doğruydu tabii. O zaman on sekizimdeydim. Yani tam şövalyelik damarlarımın kabardığı yaşta. Kolumu omzuna attım. "Başka çaremiz yok Leigh. Bacağım böyle olmasaydı ya da sen bu taşıtı kullanabilseydin durum değişirdi."

"Senin için korkuyorum, Dennis. Yardım etmek istiyorum."

"Büyük yardımın dokunacak Leigh. Aslında tehlikede olan sensin. O içeriye girdiğinde sen yerde olacaksın. Oysa ben burada oturacak ve onu parçalayana kadar uğraşacağım."

"Her şeyin planladığın gibi olacağını umarım," diye mırıldanarak başını omzuma dayadı.

Beklemeye devam ettik.

Gözlerimin önünde Libertyville Lisesi'nden çıkan Arnie belirdi. Regina onu mutlulukla kendi arabasında bekliyordu. Arnie dalgın dalgın gülümseyerek annesinin kendisini öpmesine izin veriyordu. Regina ona çok sevindiğini anlatıyor, sonra yola çıkıyorlardı.

Kar yağarken arabayı sürüyordu Regina. Penn Üniversitesi'ne doğru gidiyorlardı. Arnie annesinin yanında oturuyordu. Sivilce kalmamış yüzü soluk ve asıktı.

Libertyville Lisesi'nin araba parkının arka tarafında da Christine sessiz sedasız karın şiddetlenmesini, havanın kararmasını bekliyordu.

Leigh üç buçukta tuvalete girmek için Darnell'in bürosuna gitti. O yokken iki Darvon kapsülünü daha susuz yuttum.

Kısa süre sonra da zamanı şaşırmışım... Bu kadar ağrıkesici almak beni sersemletmişti sanırım. Her şey grimsi renk alıyor, tepedeki ızgaralardan garaja giren yetersiz ışık ve pencerelerden gelen hafif havayla kendimi adeta sıcak bir düşteymiş gibi görüyordum.

Bir ara Leigh'le öpüştük sanırım. Kulağıma çok dikkatli olmamı fısıldadı. "Arnie'yi kaybettim," dedi. "Seni de kaybetmeye dayanamam." Daha sonra dalmışım sanırım.

Birden Leigh'in beni sarsmasıyla kendime geldim. Adımı mırıldanarak beni sarsıyordu.

"Ha? Ne var?" Arkama yaslanıp kalmışım. Öne uzattığım bacağımın ağrısı dayanılacak gibi değildi. Şakaklarım da zonkluyordu. Gözlerimi kırpıştırarak aptal aptal ona baktım.

"Hava karardı," diye fısıldadı. "Bir şey duydum sanırım."

Yine gözlerimi kırpıştırdım. Onun korktuğunu solgun yüzünden anladım. İçerisi epey loştu. Sonra gözüm kapıya gitti ve açık olduğunu gördüm.

"Nasıl oldu da..."

Leigh, "Ben," dedi. "Kapıyı ben açtım."

"Aman Tanrım!" Doğrulmaya çalıştım ve bacağıma saplanan hançer yüzünden irkildim. "Hiç doğru yapmamışsın Leigh. Ya geldiyse..."

"Gelmedi. Sadece hava kararıyor ve kar daha hızlandı. Onun için kapıyı açtım ve buraya döndüm. Bir dakika sonra seni uyandıracaktım. Sonra hava iyice kararana kadar beklemeye karar verdim. Oysa kendimi kandırıyordum. Çünkü hava yarım saat önce karardı. Ama ben hâlâ etrafta ışık gördüğümü sanıyordum. Şimdi... Bir dakika önce bir ses duydum gibi geldi bana."

Dudakları titriyordu. Ağzını kapattı ve öyle kaldı.

Saatime bakınca altıya geldiğini anladım. Her şey yolunda gitmişse annem, babam, kız kardeşim ve Michael, Leigh'lerin evindelerdi şimdi. Petunia'nın ön camından garajın kapısına baktım. Orada hayal meyal bir beyazlık vardı. Karlar içeriye kadar girmişti anlaşılan.

"Herhalde rüzgârın sesini duydum," diye mırıldandım. "Rüzgâr dışarıda uluyor."

"Belki... ama..."

Leigh'in güvende olduğu Petunia'dan ayrılmasını istemiyordum. Ne var ki, şimdi gitmezse daha sonra korkudan kımıldayamaz hale gelebilirdi. Christine içeriye girecek olursa onun bütün yapacağı düğmeye basıp dışarıya kaçmaktı.

"Haydi, git. Ama kapının sağındaki girintide durmayı unutma. O gelecek olursa bir süre dışarıda durabilir. Sakın korkma. Sakın kımıldama. Yani seni korkutmasına izin verme. Ona yerini belli edersin sonra. Soğukkanlı olmalı ve onun içeriye girmesini beklemelisin. Sonra düğmeye bas ve buradan tüy."

"Peki," diye fısıldadı. "Dennis, bu plan işe yarayacak mı?"

"Gelecek olursa yarayacak."

"Her şey bitene kadar seni göremeyeceğim."

"Öyle olacak sanırım."

Üstüme eğilip sol kolunu hafifçe boynuma doladı ve beni dudaklarımdan öptü. "Dikkatli ol Dennis. Ama onu öldürmelisin. O aslında kadın filan değil. Kötü bir yaratık sadece. Onu öldür."

"Öldüreceğim."

Gözlerimin içine baktı. "Bunu Arnie için yap. Onu kurtar."

Ona sarıldım. Sonra uzaklaştı. Petunia'nın kapısını açacağı sırada küçük çantası yere düştü. Bir an durup düşünceli bir tavırla bana baktı. Sonra çantasını alarak karıştırmaya başladı.

"Dennis, sen *Kral Arthur'un Ölümü*'nü anımsıyor musun?"

"Biraz." Kaza geçirmeden önce Arnie ve Leigh'le birlikte girdiğim derslerden biri de Klasik İngiliz Edebiyatı'ydı. Orada bize Malory'nin *Kral Arthur'un Ölümü*'nü de okutmuşlardı. Leigh'in neden şimdi bunu sorduğunu anlayamamıştım.

Aradığını bulmuştu. Bu kızların hafif yağmurda başlarına örttükleri türden pembe renkte saydam naylon bir eşarptı. Bunu parkamın sol koluna bağladı.

Hafifçe güldüm. "Ne oluyor?"

"Benim şövalyem ol." Gülüşüme karşılık verdi ama gözleri ciddiydi. "Benim şövalyem ol Dennis."

Will'in bürosunda ya da banyosunda bulduğu yer siliciyi tutup hafifçe havaya kaldırdım ve selam verdim. "Tabii. Bana Sir Meşe diyebilirsin."

Neyse yüzü güler gibi oldu.

"Şimdi düğmeyi unutma kızım. İyice bas. Kapının yarıya kadar inip öyle kalmasını istemiyoruz. Ona kaçacak yol bırakmamalıyız. Tamam mı?"

Petunia'dan atladı. Şimdi gözlerimi kapatınca her şey altüst olmadan o sakin anda Leigh'i anımsıyorum. Bal rengi saçlı, güzel yüzlü, çok biçimli vücuda sahip bir kızdı. Üstünde bir kayak parkası vardı. Çizmelerini blucininin üstüne çekmişti. Bir balerin gibi zarif hareket ediyordu. Bu anı unutamıyorum. Hatta düşlerimde görüyorum. Çünkü biz Christine'e tuzak hazırlarken, bizden çok daha akıllı olan yaşlı canavar da yapacaklarını planlamıştı. Pusu kurmuştu bize.

O an ağır çekim gibi gözlerimin önünden geçiyor. Leigh'in yürüdüğünü, kalçalarının hafif hafif hareket ettiğini görüyorum. Çizmelerinin topukları yağ içindeki zeminde sert sesler çıkarıyor. Kayar gibi gidiyor. Başı dimdik. O da bir hayvan o anda. Ama saldırmaya hazırlanan korkunç bir yaratık değil. Onu daha çok su içmek için dereye inen zarif hareketli bir ceylana benzetiyorum. Sonra onun tehlikenin kokusunu alan bir hayvan gibi yürüdüğü kanısına vararak korkuya kapılıyorum. Petunia'nın sürücü yerinden bağırmaya çalışıyorum. "Geri dön Leigh. Hemen geri dön. Sen haklıydın. Bir ses duydun. Christine burada şimdi. Karda farlarını söndürmüş bekliyor. Üstüne atılmak için bekliyor Leigh. Geri gel!"

Leigh birden durdu. Endişeyle yumruklarını sıktığını gördüm. Birden dışarıdaki karlı karanlıkta bir çift ışık yandı. Bu beyaz farlar birden açılan gözleri andırıyordu.

Leigh donup kaldı. Kaçabileceği bir yer yoktu. Kapının dokuz metre kadar içerisinde ve biraz sağda duruyordu. Başını çevirip farlara baktı. Şaşırmış, ne yapacağını bilemezmiş gibi bir hali vardı.

Ben de onun gibi afallamıştım. Yaşamsal değeri olan o andan yararlanamadım. Sonra farlar birden yaklaştı ve onların gerisinde Christine'in beyazlı kırmızılı karoserini gördüm. Motorunun haykırır gibi sesler çıkardığını duydum. Uzun süredir gizlenip beklediği yerden çıkmış saldırıyordu. Üstündeki karlar etrafa saçılırken silecekleri hızla çalışıyordu.

"Leigh!" diye bağırarak Petunia'nın kontak anahtarını yakaladım.

Leigh birden sağa koştu. Duvardaki düğmeye uzandı. O düğmeye basarken Christine de homurdanarak garaja daldı. Sonra inmeye başlayan kapının zangırtısını işittim.

Christine sağa doğru gitti. Leigh'in peşindeydi. Duvara sürünerek geçtiği için etrafa kireç tozu yağdırdı. Aynı anda sağ ön çamurluğu da yerinden çıktı. Araba hızla dönüyordu. İlk seferinde Leigh'i yakalayamamıştı. Fakat ikincisinde onu ezeceğinden kuşku yoktu. Leigh sağ tarafta kalakalmıştı ve saklanabileceği bir yer de yoktu. Belki dışarıya kaçabilirdi. Ama kapı Christine'i önleyemeyecek kadar ağır inmekteydi. İnen kapı arabanın üstünü götürürdü belki. Yine de onu engelleyemezdi.

Petunia'nın motoru kükredi. Farları yaktım. Birden kapanmakta olan kapıyla Leigh aydınlandı. Kızcağız duvara yapışıp kalmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. O ışıkta parkası garip bir maviye dönüşmüştü. Birden, onun kanı da morumsu gözükecekti, diye düşündüm.

Kızın bir an yukarıya baktığını, sonra yine Christine'e doğru döndüğünü gördüm.

Leigh'in üstüne doğru atlayan Plymouth'un lastikleri acı bir ses çıkardı. Betonun üstünde kalan siyah izlerden dumanlar yükseldi. O anda Christine'in içinde insanlar olduğunu anladım. Araba tıklım tıklım doluydu.

Christine haykırarak saldırırken Leigh de zıpladı. Bir an onun Plymouth'un üstünden atlayacağını sandım. Sanki ayaklarında sihirli çizmeler vardı ve kolaylıkla havalanabilirdi.

Sonra onun yukarıdaki bir rafı tutan payandayı yakaladığını gördüm. Arnie'yle Christine'i buraya ilk getirdiğimizde garajdaki bütün raflar doluydu. O zaman duvarlardaki raflara bakarken kitaplarla dolu bir kütüphaneyi anımsamıştım nedense. Ama şimdi rafların çoğu boştu. Leigh payandalara tutunarak bacaklarını havaya kaldırdı. Christine'in burnu tam onun altındaki duvara vurdu. Leigh biraz ağır hareket etmiş olsaydı bacakları dizlerine kadar ezilecekti. Rafta kalan iki lastik yere yuvarlanarak betonun üstünde zıplamaya başladı.

Leigh de o sırada başını duvara çarpmıştı. Christine lastiklerini yakarak geri basarken kız öylece duruyordu.

Bu arada ben ne mi yapıyordum? Aslında aradan pek fazla zaman geçmemişti. Anlattıklarım birkaç saniye içinde olmuştu. Süngerli tahtayla debriyaj pedalına basıp vidanjörü birinci vitese takmıştım.

Leigh hâlâ payandalara tutunuyordu. Ama sersemlemiş gibiydi.

Petunia hareket etti ve ben motoru çalıştırırken debriyaj pedalını da yere yapıştırdım. Burnu içeriye göçmüş olan Christine, yine haykırarak Leigh'in üstüne gitti. Panjuru da içe çökmüştü, o anda çelik dişli bir köpekbalığına benziyordu.

Christine'in ön kapısına bindirdim. Birden bu darbeyle olduğu yerde döndü. Lastiklerinden biri havaya fırladı. 1958 gidip karşı duvara çarptı. Ama oralı olmadı. Motorun sesi yükseliyor, alçalıyordu. Sol yanı içeriye göçmüştü ve hâlâ çalışıyordu.

Petunia'nın frenine sağ ayağımla basarak Leigh'i ezmeden durabildim. Vidanjörün motoru teklemeye başladı. Şimdi garajda Christine'in haykıran motorundan başka ses yoktu.

Bunu bastırmak için olanca sesimle bağırdım. "Leigh! Koş Leigh!"

Sersem sersem bana baktı. Şimdi saçlarındaki kanı görüyordum. Düşündüğüm gibi morumsu duruyordu kanlar. Payandayı bırakıp ayaküstü düştü. Sendeledi ve bir dizinin üstüne çöktü.

Christine hemen saldırdı. Leigh ayağa kalkıp sendeleyerek adım attı ve Petunia'nın arkasına geçti. Christine de dönerek vidanjörün burnuna vurdu. O sarsıntıyla sağa doğru savruldum. Sol bacağımın acısı dayanılmaz bir hal aldı.

Leigh'e haykırdım. "Koş! Kapıyı aç. İçeriye atla!"

Christine geri bastı. Yeniden saldırdığında sağa doğru gitti ve görüş alanımdan çıktı. Petunia'nın arkasına geçmişti. Dikiz aynasında bir an onu fark ettim. Sonra sadece lastiklerinin feryadını duydum.

Leigh iyice sersemlemiş, güçlükle ayakta duruyordu. İki eliyle başının arkasını tutmuştu. Kanlar parmaklarının arasından süzülüyordu. Petunia'nın önüne çıkarak bana geldi ve birden durdu.

Bundan sonra ne olacağını anlamam için Christine'i görmeme gerek yoktu. O canavar yine geri basıp yanıma gelecek, sonra Leigh'i duvara yapıştırıp ezecekti.

Umutsuzlukla elimdeki sopayı aşağıya indirdim. Süngerli tahtayla debriyaj pedalına bastım. Motoru çalıştırdım. Ama öksürür gibi sesler çıkardı. Benzin kokusu duyuyordum. Motoru boğmuştum.

Christine dikiz aynamda belirdi birden. Leigh'e saldırdı. Fakat kız sendeleyerek yana kaçıp ondan kurtuldu. Christine de korkunç bir hızla burnunu duvara vurdu. Arka kapısı açıldı. Boştaki elimi ağzıma kapattımsa da çığlığımı önleyemedim.

Michael Cunningham sağ tarafta insan boyu, acayip bir bebek gibi oturuyordu. Başı boynunun ucunda sallanıyordu. Christine tekrar Leigh'e saldırmak için geri basarken, Michael'ın kafası sarkaç gibi iki yana gidip geldi. Adamın yanaklarının pespembe olduğunu gördüm. Aklıma karbonmonoksit zehirlenmesi geldi.

Demek Michael öğüdümü dinlememişti. Christine korktuğum gibi önce Cunningham'ların evine uğramıştı. Michael da üniversiteden dönmüş ve oğlunun onarılmış 1958 model Plymouth'unu bahçe yolunda görmüştü. Arabaya yaklaşmış, işte o zaman Christine bir yolunu bulup onu öldürmüştü.

Belki de Michael o gün LeBay'in garajında yaptığım gibi bir an direksiyonda oturmak istemişti. Belki öyle oturunca bir şeyler

hissedeceğini düşünmüştü. Eğer öyleyse Michael dünyadaki son birkaç dakikasında çok kötü şeylerle karşılaşmıştı. Christine kendi kendine hareket mi etmiş, garaja mı girmişti? Belki... Michael çılgın gibi çalışan motoru kapatamamıştı. Arabadan inmesinin olanaksız olduğunu da anlamıştı belki.

Belki de başını çevirmiş ve Arnie'nin 1958 Fury Plymouth'-unun gerçek sahibini görünce korkudan bayılmıştı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu artık. Şimdi önemli olan sadece Leigh'ti.

O da Michael'ı görmüştü. Umutsuz, tiz çığlıkları büyük, boş garajda yankılanıyordu. Ama hiç olmazsa böylece sersemlikten kurtulmuştu.

Dönerek Will Darnell'in bürosuna koştu. Başından akan kanlar yere damlıyordu. Yakası da kan içindeydi. Fazla kan kaybetmişti sanırım.

Christine yine geri basarken, yerde cam kırıkları ve lastik izleri bıraktı. Leigh'in peşinden gitmek için bir daire çizerken de kapısı kapandı ama o arada ben Michael'ın başının öbür yana doğru gittiğini görmüştüm yine.

Christine bir an hareketsiz kaldı. Burnunu Leigh'e doğru çevirmişti. Motoru homurdanıyordu. Belki LeBay öldürmeden önceki anın zevkini çıkarıyordu. Eğer öyleyse buna seviniyorum. Çünkü Christine durmasa ve birden saldırsaydı Leigh ölecekti. Ama dediğim gibi ben birkaç saniye kazandım. Yine kontak anahtarını çevirdim. Yüksek sesle bir şeyler söylüyordum. Dua ediyordum sanırım. Bu kez Petunia'nın motoru canlandı birden. Debriyaj pedalına basmaktan vazgeçerek Christine ileri atılırken gazı kökledim. Bu kez sağ tarafına bindirdim. Petunia'nın tamponu Christine'in içine girdi adeta. Plymouth'un duvara doğru savrulduğunu gördüm. Camlar şangırdayarak indi. Direksiyondaki LeBay bana doğru bakarak nefretle güldü.

Petunia'nın motoru yine teklemez mi!

Bildiğim her küfrü birbiri ardına sıraladım. Yine kontak anahtarına uzandım. Tanrının belası bacağım öyle canımı yakmasaydı, karda düşmeseydim, o arabayı sıkıştırıp duvara çarpa çarpa parçalamak işten bile değildi.

Neyse Petunia yine çalışmaya başladı. Bu kez gaz pedalına pek basmadım. Motorun yine teklemesini istemiyordum. Christine kulakları sağır edecek bir sesle geri bastı. Petunia'nın panjuruyla duvarın arasından geçerek geri giderken kırmızı karoserinin eğrilip bükülmüş parçalarını geride bıraktı. Sağ ön tekerleği ortadaydı şimdi.

Ben de Petunia'yı çalıştırıp geri bastım. Christine garajın ta öbür ucuna kadar gitmişti. Farları yanmıyor, ön camı çatlaktan görünmüyordu. İçeri çökmüş panjuru pis pis sırıtan bir ağız gibiydi.

Radyosu da sonuna kadar açıktı. Yine eski bir rock and roll parçası çalıyordu.

Gözlerimle Leigh'i arandım. Onun Will'in bürosunda durmuş garaja baktığını gördüm. Saçları kan içindeydi. Evet, fazla kan kaybediyordu. Çok fazla kan kaybetmekteydi.

Birden gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Dudakları sessizce kımıldıyor, eliyle gerideki bir şeyi işaret ediyordu.

Christine garajın öbür ucundan homurdanarak birden saldırdı. Gitgide hızlanıyordu. Üstelik içe çökmüş olan panjur düzeliyor, kaput motoru korumak için eski halini alarak kapanıyordu. Birden farları da yanıp söndü. Titrek bir ışık çıkmıştı. Ama sonra ışıklar güçlendi. Sağ ön çamurluğun yerine yerleştiğini gördüm. İnanılacak gibi değildi ama tekerleğin üstünde çamurluk belirdi birden. Nereden geldiği belli olmayan üstü kırmızıya boyalı maden parçaları birleşiyor, araba kendini onarıyordu. Ön camdaki çatlaklar küçülmeye başlamıştı. Yerinden fırlamış olan lastik de tekerleğe geçti. Christine yepyeniydi şimdi.

"Aman Tanrım!" dedim. "Yenilendi! Tanrı yardımcımız olsun!"

Garajla büro arasında kalan duvara doğru gidiyordu. Onu önlemek için debriyaj pedalının üstündeki tahtayı çektim. Vidanjörle araya girecektim. Ama Christine inanılmaz bir hızla önümden geçti. Ben geri geri giderek köşedeki madeni yedek parça dolabına bindirdim. Dolap yere devrilince bir gürültüdür koptu. Christine'in Will'in bürosunun hemen yanında duvara vurduğunu gördüm. Fakat hızını kesmeden ilerledi.

Bu çarpmayı izleyen birkaç saniyeyi hiçbir zaman unutmayacağım. Leigh, Christine'in geldiğini görüp geri geri giderken, Will'in döner koltuğuna takılarak yere düştü. Bir an sonra Christine de duvara vurdu. Will'in arkasında oturup garajda olanları seyrettiği kocaman cam birden parçalandı. Cam parçalarının etrafa saçıldığını gördüm. Christine'in burnu bu çarpma yüzünden içine çöktü. Kaputu yeniden koparak fırladı ve bu hızla betona düştü.

Ön cam da kırılmıştı. Michael Cunningham'ın cesedi birden dışarıya uçtu. Ceset Will'in penceresinden içeriye girip başını masaya çarptı ve dolu bir çuval gibi yere indi. Onun sadece ayaklarını görebiliyordum artık.

Leigh bağırmaya başladı.

Yere düştüğü için uçan camlardan korunmuştu. Ayakta olsaydı her tarafı kesilebilir, hatta ölebilirdi. Masanın arkasından çıktığında yüzü korkudan allak bullak olmuştu. Michael masadan kayıp yere düşerken kolları Leigh'in omuzlarına dolanmıştı. Kız ayağa kalkarken cesetle vals yapar gibiydi. Tiz bir sesle ve hiç durmadan bağırıyordu. Yüzünden de hâlâ kan süzülüyordu. Michael'ı atıp kapıya koştu.

"Yapma Leigh!" diye haykırdım. Elimdeki silecekle debriyaj pedalına basmaya çalışırken birden sopa kırıldı. Elimde on beş santim uzunluğunda bir parça kaldı. Galiz bir küfür savurdum.

Christine kırılan camdan uzaklaşıyor, geri basıyordu. Suyu ve yağı yerlere damlıyordu.

Sol ayağımla debriyaj pedalına dayandım. Artık acıyı filan duyacak halde değildim.

Leigh büro kapısını açtığı gibi fırlayıp koşmaya başladı.

Christine de ona doğru döndü. Ağzını açmış, saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvana benziyordu tıpkı.

Petunia'nın motorunu çalıştırdım. Taşıt kükreyere Plymouth'un üstüne giderken arka camında yüzü şişmiş, mosmor olmuş bir çocuk gördüm. Küçük çocuk burnunu cama dayamış bakıyor, gözleriyle durmam için bana yalvarıyordu.

Arabaya fena bindirdim. Bagaj kapağı bir ağız gibi açıldı. Christine vurmanın etkisiyle yana doğru savruldu ve gözleri yuvalarından uğramış, koşan Leigh'in yanından geçti. Kızın parkasının yakasındaki kürkü boyayan kanları aklımdan çıkaramıyordum.

Artık savaş başlamıştı. Durumum iyiydi. Bu işi bitirince bacağımı kasığımdan keseceklerini de bilsem vazgeçmeyecek, vidanjörü sürecektim.

Christine karşı duvara çarparak geri geldi. Debriyaja dayandım ve taşıtı geri vitese takıp üç metre kadar geri gittim. Christine duvarın önünden kaçmak istiyordu. Direksiyonu sola kırıp ona yine vurdum. Tam ortasına isabet ettirmiştim. Kapılar menteşelerinden çıkıp fırladılar. LeBay direksiyondaydı. Kâh bir kurukafa halini alıyor, kâh etleri dökülen bir ceset oluyordu. Sonra kısacık kesilmiş saçları kırlaşmış, ellisinde, güçlü kuvvetli bir adam gibi gözüküyordu. Bana bakarak şeytanca gülmekteydi. Bir ara bir elini direksiyondan çekti. Yumruğunu sıkarak bana doğru salladı.

Bu kadar hırpalamama karşın Christine'in motoru hâlâ susmuyordu.

Yine geri bastım. Sol bacağım dağlanıyormuş gibi bir acı duydum. Bu acı dalga dalga vücuduma yayıldı. Cehennem azabı çekiyordum. Her yanım ayrı sızlıyordu.

Yüksek sesle, "Michael, neden evinde oturmadın!" dedim. "Arnie, çok üzgünüm be adam. Keşke... Keşke..."

Plymouth, daha doğrusu ondan geriye kalanı, sarhoş gibi garajın yanına doğru gitti. Payandaları yerinden çıkarıp rafları devirdi.

Yine vites koluna asıldım ve gaz pedalını da yere yapıştırdım. Petunia'nın motoru adeta böğürüyordu şimdi. Direksiyona vahşi bir atın sırtında kalmaya çalışan biri gibi sarıldım. Christine'e sağdan vurdum. Arka aksın yerinden çıktığını gördüm. Plymouth'u sürükleyerek bu kez kapıya çarptım. Bir an soluk almaya çalışarak durdum. Arabaya bindirirken direksiyon karnıma

vurup soluğumu kesmiş, sonra beni geriye atmıştı. Koltuğa serilip kalmıştım.

Şimdi köşeye büzülmüş olan Leigh'i görüyordum. Elleriyle yüzünü örtmüş, öylece kalmıştı.

Christine'in motoru hâlâ çalışıyordu.

Onun adeta sürünerek Leigh'e doğru gittiğini gördüm. Arka ayakları kapana kısılıp kırılan bir hayvan gibi gidiyordu. Ama ilerlerken yine kendisini yenilemeye başladığını fark ettim. Önce yerinden fırlamış bir lastik tekerleğe girdi. Sonra parçalanan arka tarafının onarımı başladı.

"Geber!" diye haykırdım. "Öl ve bir daha dirilme!" Göğsüm körük gibi inip inip kalkıyordu. Bacağım işe yaramıyordu artık. İki elimle tutarak debriyaj pedalının üstüne koydum. Gözlerimin önünde benekler uçmaya başlamıştı. Acıdan çıldıracak gibiydim. Kırılan kemiklerin birbirine süründüğünü hisseder gibiydim.

Motoru çalıştırdım. Vitesi bire takarak saldırdım. İşte o zaman ilk kez LeBay'in korkunç bir öfke ve kinle titreyen tiz sesini duydum.

"SOYSUZ PİS KÖPEK! BENİ RAHAT BIRAK!"

"Sen benim arkadaşımı rahat bırakmalıydın!" diye bağırmak istedim ama boğazımdan sadece inILtiyi andıran bir ses çıktı.

Christine'in arkasına hızla vurdum. Benzin deposu delindi. Arabanın arkası akardeon gibi oldu. Geri basarken sarı alevleri gördüm. Ellerimle yüzümü korudum. Yine baktığımda alev filan yoktu. Christine orada duruyordu. Parçalanmadık, ezilmedik yeri kalmamıştı. Ama motoru hâlâ işliyordu. Sonra tekledi, durdu ve birden sesi kesildi.

Garajda Petunia'nın kükremeyi andıran homurtusu dışında bir ses yoktu artık. Leigh koşarak geliyor, adımı feryat edercesine yineliyor, ağlıyordu. O anda pembe naylon eşarbının hâlâ koluma bağlı olduğunu fark ettim.

Eşarba şöyle bir baktım, sonra etraf grimsi bir renk aldı.

Leigh'in bana değen ellerini hissettim. Derken karanlık yoğunlaştı ve bayılmışım.

On beş dakika sonra kendime geldiğimde yüzüm ıslak ve serindi. Bu beni rahatlatır gibi oldu. Leigh, Petunia'nın sürücü yeri-

ne çıkmış ıslak bir bezle yüzümü siliyordu. Bezi bir elle yakalayıp emmeye çalışıp sonra tükürdüm. Bez benzin ve yağ kokuyordu.

Leigh, "Endişe edecek bir şey yok Dennis," dedi. "Yola çıktım. Bir kar küreyicisini durdurdum. Adam beni kan içinde görünce ödü patladı... ambulans çağıracağını söyledi... Dennis, biraz iyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?" diye fısıldadım.

"Hayır," diyerek ağlamaya başladı.

"Öyleyse..." Kupkuru boğazıma tıkanan yumrudan kurtulmak için yutkunmaya çalıştım. "Öyleyse aptalca sorular sorma. Seni seviyorum."

Bana sarılmaya çalıştı. "O adam polisi de çağıracağını söyledi." Onun sözlerini hayal meyal duydum. Gözlerim parçalanmış, bir hurda yığınına dönmüş Christine'e gitmişti. Artık arabaya benzemiyordu. Ama neden yanmamıştı? Oysa alevleri görmüştüm.

Boğuk sesle, "Kar küreyiciyi ne zaman durdurdun?" diye sordum. "Ne kadar oldu?"

"Belki beş dakika oldu. Sonra bu bezi bulup şuradaki kovaya batırdım. Dennis, Tanrıya şükürler olsun. Bu iş bitti."

Gözüm oradaki eğrilmiş bir jant kapağına ilişti. Ama ben öyle bakarken hafif sesler duydum. Jant kapağı düzelmeye başlamıştı.

Sonra birden dikildi ve kocaman bir nikel para gibi parçalanan arabaya doğru gitti.

Leigh de bunu görmüştü. Yüzü birden taşlaştı. Gözleri büyüdü. Ağzı açıldı. "Hayır!" dediğini anladım ama sesi çıkmamıştı.

Sanki araba bizi duyabilirmiş gibi çok alçak sesle, "Haydi buraya gir. Yanıma otur," dedim. Belki de araba bizi işitiyordu. "Sen sağda oturacak ve gaz pedalına basacaksın. Ben de sağ ayağımla debriyaja basacağım. Hayır..." Bu kez sesi hafif bir fısıltıydı. Kesik kesik soluyordu. "Hayır... Hayır..."

O hurda yığını, arabalıktan çıkan o enkaz titriyor, sarsılıyordu. Ömrümde bu denli korkunç bir şey daha gördüğümü anımsamıyorum. Titriyordu. Henüz ölmemiş... bir hayvan gibi sarsılıyor, madenler madenlere vuruyordu. Ben öyle bakarken

yerde duran eğrilmiş bir kopilyanın düzeldiğini gördüm. Sonra yerde birkaç kez dönerek kendini kalıntının içine attı.

"Haydi yerine geç."

"Dennis, bunu yapamam." Dudakları titriyordu. "Artık... bir şey yapacak halim yok... O ceset... Arnie'nin babasıydı. Yapamam. Lütfen..."

"Yapmak zorundasın," dedim.

Bana baktı. Sonra LeBay'le Arnie'nin paylaştıkları yaşlı kaltağın müstehcen bir şekilde titreyen kalıntısına bir göz attı. Yanımdan inip Petunia'nın önünden dolaştı. Bir krom parçası yuvarlanarak gelip bacağını kesti. Leigh haykırarak koştu. Telaşla yanıma tırmandı. "Be... ben ne... ne yapacağım?"

Petunia'nın motoru hâlâ çalışıyordu. "Sadece ayağını gaz pedalına daya ve ne olursa olsun çekme."

Sağ elimle direksiyonu tutarken solla vites değiştirdim ve ilerleyerek kalıntının içine daldık. Parçaları etrafa saçtık. Kafamın içinde öfkeli bir feryat duydum.

Leigh elleriyle kulaklarını tıkadı. "Yapamayacağım Dennis! Yapamayacağım. O... o çığlık atıyor!"

"Bunu yapmak zorundasın." Ayağını gaz pedalından çekmişti. Şimdi dışarıdan siren sesleri geliyor, sesler yükselip alçalıyordu. Onu omzundan yakaladığım an bacağıma inanılmaz bir sancı saplandı. Sanki bacağımı paralıyorlardı. "Leigh, hiçbir şey değişmedi. Bunu yapmak zorundasın."

"Bana bağırdı. Haykırıyordu!"

"Zamanımız kalmadı ve hâlâ işi bitirmiş değiliz. Biraz gayret."

"Gayret edeceğim," diye fısıldayarak gaz pedalına bastı.

Ben de vitesi geriye aldım. Petunia altı metre kadar geri gitti. Bu kez vitesi bire taktım... Leigh birden bağırdı. "Dennis, hayır! Yapma! Bak!"

Anneyle küçük kızı, yani Veronica'yla Rita, Christine'in parçalanmış karoserinin önünde duruyorlardı. El eleydiler ve yüzlerinden derin kederleri okunuyordu.

"Onlar orada değiller Leigh. Hem oradaysalar bile ait oldukları yere dönmelerinin zamanı..." Bacağımın acısından yine etraf grimsi bir renk aldı. "Zamanı geldi... Ayağını gaz pedalından çekme."

Ayağımı debriyajdan çekince Petunia öne atılarak hızlandı. Anneyle kız televizyon ve filmlerdeki hayaletler gibi kaybolmadılar. Garip bir biçimde etrafa yayılır gibi oldular. Pembe, mavi ve daha türlü renklere dönüştüler. Ancak ondan sonra kayboldular.

Yine Christine'e vurduk. Arabadan geriye kalanı dağıtıyorduk. Metaller gıcırtılı sesler çıkararak feryat edip yırtıldılar.

Leigh fısıldıyordu. "Gerçekten orada değiller. Orada değiller. Peki, peki Dennis."

Sesi çok uzaklarda bir yerden gelir gibiydi. Yine vitesi geri aldım ve geri bastık. Sonra öne atılıp yine Christine'e vurduk. Tekrar tekrar vurduk. Kaç kez mi? Bunu bilemiyorum. Her seferinde hızla ona vuruyorduk ve çarpma anında bacağıma daha korkunç bir ağrı giriyor, etraf daha kararıyordu.

Sonunda sersem sersem başımı kaldırıp baktım. Kapının dışı kan içindeydi. Ama sonra onun kan değil, karlara vuran kırmızı ışık olduğunu anladım. Dışarıda birileri kapıya vuruyordu.

Leigh, "Bu kadarı yeter mi?" diye sordu.

Christine'e baktım. Fakat o Christine değildi artık. Geriye yere yayılmış eğri büğrü, parçalanmış metaller, yırtık döşeme parçaları ve kırık camlar kalmıştı.

"Öyle olması gerekir. Adamları içeriye al Leigh."

O taşıttan indiği sırada yine bayılmışım.

Sonra bazı şeyleri hayal meyal anımsadım. Bir ambulansın arkasından çıkarılarak açılan sedyeyi gördüğümü biliyorum. Birinin, "Kumaşı kesin... Kumaşı kesmek şart. Hiç olmazsa böylece durumuna bakarız," dediğini işittim. Başka biri galiba Leigh, "Lütfen... lütfen canını yakmamaya çalışın," dediğini de duydum. Ambulansın tavanını anımsıyorum. Baktığım şey tavan olacaktı. Çünkü oradan aşağıya iki serum şişesi sarkıtılmıştı.

Daha sonra her şey büsbütün tuhaflaştı. İçin için düş görmediğimi hissediyordum. Yine de her şey düş gibiydi. Bana yük-

sek dozda ağrıkesici vermişlerdi... Böyle düşte gibi olmamın bir nedeni buydu... Diğer neden de geçirdiğim şoktu. Annem, bir sonbahar geçirdiğim o hastane odasına benzeyen yerdeydi ve ağlıyordu. Sonra babamla Leigh'in babasını fark ettim. İkisinin de kaşları çatıktı. Babam üstüme eğilerek gök gürültüsünü andıran bir sesle, "Michael oraya nasıl geldi Dennis?" diye sordu. Onların öğrenmek istediği buydu. Michael'ın garaja nasıl geldiğini merak ediyorlardı. Ah dostlarım, diye düşündüm. Size öyle öyküler anlatabilirim ki...

Sonra Bay Cabot'un, "Kızımı nasıl bu işe karıştırdın oğlum?" diye söylendiğini işittim. "Önemli olan onun karıştığı olay değil, kurtulduğu şey," dedim sanırım.

Elaine'i de odada gördüm bir ara. Leigh de oradaydı. Saydam naylon eşarbını uzatmış kolumu kaldırmamı, bunu bağlayacağını söylüyordu. Ama istediğini yapamadım. Kolum külçe gibiydi.

Sonra Arnie'yi gördüm ve kuşkusuz bu bir düştü.

"Teşekkürler ahbap," dedi. Gözlüğünün sol camının çatlamış olduğunu fark ederek dehşete kapıldım. Yüzü iyiydi... ama o kırık cam ödümü patlattı. "Teşekkürler. Bu işi başardın. Artık kendimi daha iyi hissediyorum. Bundan böyle her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum."

"Boş ver Arnie," dedim. Ya da demeye çalıştım ama o gitmişti.

22 Ocak Pazar günü biraz kendime gelir gibi oldum. Sol bacağım yine alçılıydı ve eskisi gibi makaralarla filan asılmamıştı. Sol taraftaki iskemlede o zamana kadar görmediğim bir adam oturmuş John D. MacDonald'ın bir romanını okuyordu. Kendisine baktığımı görünce kitabı indirdi.

Yumuşak bir sesle, "Yaşayanlar ülkesine hoş geldin Dennis," diyerek okuduğu yeri işaretleyip kitabı kapattı.

"Doktor musunuz?" Geçen kez bana bakan Doktor Arroway değildi o. En az yirmi yaş daha genç ve yirmi beş kilo daha zayıftı. Sert bir görünüşü vardı üstelik.

"Ben eyalet polis müfettişiyim," diye cevap verdi. "Adım Richard Mercer. İstersen bana Rick diyebilirsin." Elini uzattı. İhtiyatla ve güçlükle uzanıp elini tuttum. Pek sıkamadım. Başım ağrıyordu ve susamıştım.

"Dinleyin. Sizinle konuşmaya itirazım yok. Sorularınıza da cevap vereceğim. Ama önce bir doktor istiyorum." Bana endişeyle bakınca da dayanamayarak bağırdım. "Bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğimi bilmeliyim!"

Mercer, "Arroway adındaki adamın söyledikleri doğruysa," dedi. "En fazla dört ya da altı hafta içinde yürümeye başlayabilirmişsin. Bu kez bacağını kırmamışsın Dennis. Sadece kemik zorlanmış. Kaslar zarar görmüş ve lif kopması olmuş. Bacağın korkunç şişmişti. Doktor bu kadar ucuz atlattığın için şanslı olduğuna inanıyor."

"Ya Arnie... Arnie Cunningham. Onun nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Ne var? Arnie'ye ne oldu?"

"Dennis." Adam durakladı. "Bunun zamanı değil bence ama..."

"Lütfen... Arnie... Arnie öldü mü?"

Mercer içini çekti. "Evet, öldü. Annesiyle birlikte Pennsylvania karayolunda bir kaza geçirdiler. Araba buzda kaymış. Eğer bu kazaysa tabii."

Konuşmaya çalıştıysam da başaramadım. Elimle komodinin üstündeki su sürahisini işaret ettim. Mercer bir bardağa su doldurdu ve içine de ortadan bükülü bir kamış koydu. Suyu bununla içtim. Boğazım biraz rahatladı. Fakat o anda kendimi çok kötü hissediyordum.

"Yani aslında kaza değil miydi?"

Mercer, "Cuma gecesi," diye anlatmaya başladı. "Kar fazla değildi. O yol temizlenmişti. Sadece ıslaktı. Görüş mesafesi de fena sayılmazdı. Yani dikkatli bir sürücü o yoldan rahat rahat geçebilirdi. Çarpmanın gücünden yetmiş kilometreden daha hızlı gitmediklerini de anladık. Araba birden gittiği şeritten çıkarak sola kaymış ve bir kamyona bindirmiş. Bayan Cunningham'ın Volvo'su. Benzin deposu patlayınca araba uçmuş."

Gözlerimi kapattım. "Regina?"

"Hastaneye getirdiklerinde ölüymüş. Biliyorum sözlerim seni teselli etmeyecek fakat pek acı çektiklerini sanmıyorum."

"Lanet olsun! Onlar çok fazla çektiler." Gözlerimin dolduğunu hissederek yutkundum. "Üçü de öldü. Aman Tanrım... üçü de gitti."

"Kamyonun şoförünün kolu kırılmış, kazayı bu kadarla atlatmış. Yalnız sürücü Volvo'da üç kişi olduğunu söyledi Dennis."

"Üç mü!"

"Evet. Kamyon sürücüsü onların boğuştuklarını gördüğünü sanıyor." Mercer bana baktı. "Arabaya kötü niyetli bir otostopçu aldıklarını sanıyoruz. O kazadan hemen sonra, yani polisler gelmeden önce kaçmış olacak."

Bence bu çok saçmaydı. Regina Cunningham gibi bir kadın arabasına asla otostopçuları almazdı. Onun kafasında yapılacak ve yapılmayacak şeyler birbirlerinden kesinlikle ayrılmıştı.

Arabadaki LeBay'di. Sonunda Darnell'in garajında durum aleyhine dönünce çaresiz Christine'i terk ederek yine Arnie'ye musallat olmaya kalkmıştı. Ondan sonra olanları bilemiyorum. Ama bana kalırsa, Arnie onunla savaşmış ve hiç olmazsa berabere kalmıştı.

"Öldü." Bu kez gözlerimden yaşlar aktı. Ağlamama engel olamayacak kadar zayıf düşmüştüm. Bütün çabalarıma karşın onun ölümünü engelleyememiştim. Son kez... en önemli kez buna engel olamamıştım. Diğerlerini kurtarmıştım belki ama Arnie gitmişti.

Mercer, "Bana olanları anlat," diyerek kitabını komodinin üstüne bırakarak öne doğru eğildi. "Bana bütün bildiklerini başından sonuna kadar anlat."

"Leigh ne söyledi? O nasıl?"

"Cuma gecesi burada kaldı. Başındaki yarayı kapatmak için bir düzine dikiş attılar. Beyin sarsıntısı da geçirmiş. Neyse yüzünde bir iz yok. Talihliymiş. Çok hoş bir kız."

"Hoş yeterli değil," diye cevap verdim. "Çok güzel."

"Leigh bir şey söylemedi." Mercer'in yüzünde hayranlığını belirten hafif bir gülüş belirdi. Bunu gizlemek için başını çevirdi. "Ne bana, ne de babasına bir kelime söyledi. Kızın babasının

bu duruma çok sinirlendiğini de belirtmeliyim. Leigh durumu istediğin zaman senin açıklayacağında ısrar etti." Dönüp düşünceli düşünceli bana baktı. "Çünkü bu işi sona erdirenin sen olduğuna inanıyordu."

"O kadar büyük bir iş yapmadım," diye mırıldandım. Arnie'nin öldüğüne bir türlü inanamıyordum. Bu imkânsızdı. Onunla pek çok şeyi paylaşmıştım. Zaman zaman gece bizde kalırdı. Küçükken divana oturup üstümüze bir yorgan örterek televizyonda *Korku Tiyatrosu*'nu seyrederdik. Ödümüz patlar ve birbirimize sokulurduk. Evet, pek çok anımız vardı. Ama nedense hep aklıma karınca çiftliği geliyordu. O çiftliği birlikte yaptıktan sonra nasıl ölmüş olabilirdi? Tanrım, o karınca çiftliğinin üstünden sadece bir iki hafta geçmişti sanki! Nasıl ölmüş olabilirdi? Mercer'e Arnie'nin ölemeyeceğini, karınca çiftliği yüzünden buna inanamayacağımı söylemek için ağzımı açtım. Sonra durdum. Ona anlatamazdım. O sadece bir yabancıydı.

Kendi kendime, "Arnie," dedim. "Bu doğru olamaz değil mi be adam? Tanrım, daha birlikte yapacağımız çok şey var. Şimdiye kadar yanımıza kızlarımızı alıp arabayla sinemaya bile gitmedik."

Mercer yine sordu. "Ne oldu? Anlat Dennis."

Boğuk sesle mırıldandım. "Buna asla inanmazsınız."

"Nelere inandığımı bilsen şaşarsın," diye söylendi. "Bildiklerimi de duysan şaşarsın. Bu olayları Junkins adlı bir polis soruşturuyordu. Kendisi buraya yakın bir yerde öldürüldü. Yakın arkadaşımdı. Çok iyi bir arkadaştı. Ölmeden bir hafta önce bana Libertyville'de kimsenin inanamayacağı bazı şeyler olduğunu söyledi. Sonra öldürüldü. Onun için bu iş beni çok ilgilendiriyor."

Yerimde usul usul dönmeye çalıştım. "Başka bir şey anlatmadı mı?"

Mercer gözlerini benden ayırmıyordu. "Eski bir cinayeti ortaya çıkardığına inanıyordu. Fakat bu da pek önemli sayılmazdı, çünkü cinayeti işleyen de ölmüştü."

"LeBay," diye mırıldandım. Junkins o olayı öğrenmişti demek. Christine'in onu öldürmesine şaşmamak gerekirdi. Junkins bu işi anladığına göre gerçeğe çok yaklaşmıştı.

Mercer başını salladı. "Junkins de bu adı söyledi. LeBay. Hem sana bir şeyi daha açıklayayım Dennis. Junkins çok usta bir sürücüydü. Gençken, yani evlenmeden önce araba yarışlarına girerdi ve birkaç kez de birinci olduydu. Onu kovalayan kimsenin çok daha usta olması gerekir. Onu birinin kovaladığından da eminiz zaten."

"Evet, bu doğru."

"Buraya yalnız geldim. İki saattir burada oturuyor ve uyanmanı bekliyorum. Dün gece kovulana kadar da burada kaldım. Yanımda ifadeni kaydedecek biri yok. Teyp de getirmedim. İfade verdiğinde... yani vermen gerekirse o zaman durum çok farklı olacak. Ama şimdi her şey ikimizin arasında. Hepsini bilmem gerekiyor, çünkü zaman zaman Rudy Junkins'in karısıyla çocuklarını görüyorum. Anlıyor musun?"

Durumu düşündüm... Uzun bir süre düşündüm. O da oturdu ve bekledi. Sonunda başımı salladım. "Pekâlâ. Ama yine de inanmayacaksınız."

"Görürüz bakalım," diye cevap verdi.

Konuşmaya başladığımda neler söyleyeceğimi bilmiyordum. "Arnie kaybedenlerden biriydi," dediğimi duydum. "Her okulda en az böyle iki öğrenci vardır. Bu ulusal bir yasa sayılabilir. Herkes onlara saldırır. Ama bazen onlar... bazen onlar tutunabilecekleri bir şey bulurlar ve yaşayabilirler. Arnie için ben vardım. Sonra da Christine."

Ona baktım. Gri gözlerinde tuhaf bir ifade görseydim... küçük bir belirti fark etseydim susacaktım. Defterine istediğini yazmasını, Rudy Junkins'in çocuklarına da arzu ettiğini anlatmasını söyleyecektim.

Fakat sadece başını salladı. Dikkatle bana bakıyordu.

"Bunu anlamanızı istedim," diye mırıldandım. Boğazıma bir yumru tıkandı. Bu yüzden söylemem gereken bir şeyi açıklayamadım. "Leigh Cabot daha sonra geldi," diyemedim.

Biraz daha su içip yutkundum, sonra iki saat süreyle konuştum.

Sonunda bitirdim. Artık anlatacağım bir şey kalmamıştı. Çok fazla konuştuğum için boğazım sızlıyordu. Ona beni tı-

marhaneye tıkıp tıkmayacağını sormadım. Anlattıklarımın çoğuna inanmıştı, çünkü bunlar bildiklerine uyuyordu. Geri kalanlar konusunda, yani Christine, LeBay ve geçmişin günümüze uzanması hakkında neler düşündüğünü bilmiyorum. Bugüne kadar da bunu kesinlikle anlayamadım.

Aramızda bir sessizlik oldu. Sonra elini bacağına vurdu ve birden ayağa kalktı. "Herhalde ailen seni ziyaret etmek için bekliyordur."

"Herhalde öyledir."

Cüzdanını çıkarıp üstünde adı ve telefon numarası olan bir kart çekti. "Beni genellikle bu numaradan bulabilirsin. Leigh Cabot'la konuştuğunda bana anlattıklarını açıklar ve beni aramasını söyler misin?"

"Evet. Madem istiyorsunuz... söylerim."

"Kız senin hikâyeni doğrular mı?"

"Evet."

Dikkatle yüzüme baktı. "Sana şu kadarını söyleyeyim Dennis. Eğer yalan söylüyorsan böyle yaptığının farkında bile değilsin."

Odadan çıkıp gitti. Onu bir kez daha gördüm. Arnie, anne ve babası için yapılan üçlü cenaze töreninde karşılaştık. Gazeteler bu acı rastlantıyı, tuhaf peri masalını açıkladılar. Anneyle oğlu Pennsylvania karayolunda bir kaza sonucu ölmüşlerdi. Baba da arabayla bahçe yoluna girerken kaza yaparak hayata gözlerini yummuştu.

Fakat gazetelerde Christine'in Darnell'in garajında olduğuna ilişkin bir satır bile yoktu.

O akşamüstü ailem beni görmeye geldi. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bunun bir nedeni de içimdekileri Mercer'e dökmemdi. Ama asıl neden, ailemden önce gelen Doktor Arroway'di. Doktor epey öfkeliydi. Bana bir daha sefere bir testere alıp bacağımı kesmemi, hepimizi bu kadar çaba ve sıkıntıdan kurtarmamızı söyledi. Bana kızdığı için de bacağımın pek zarar görmediğini istemeye istemeye açıkladı. Yalnız yine de Boston Maratonu'nda koşamayacaktım tabii.

Ailem pek neşeliydi. Daha doğrusu Ellie durmadan konuşuyor ve gülüyordu. Çünkü yarın arkadaşlarıyla buz pateni yapmaya gidecekti. Onları arabasıyla babam götürecekti. Annemle babam da gülüyorlardı, ama annemin babama "unutma sakın" der gibi baktığını da görüyordum. Bir ara annemle Ellie dışarı çıktılar.

Babam bana, "Ne oldu?" diye sordu. "Leigh babasına kendi kendine giden arabalar, ölmüş küçük kızlarla ilgili bir hikâye anlatmış. Daha türlü inanılmaz şeyler söylemiş. Adam deliye dönmüştü doğrusu."

Başımı salladım. Yorgundum ama Leigh'in anne ve babasından azar işitmesini istemiyordum. Cabot'lar kızlarının yalan söylediğini ya da çıldırdığını düşünebilirlerdi. Üstelik Mercer'e hikâyemin doğru olduğunu söyleyecekti Leigh. Onu temize çıkarmak, Cabot'ların durumu anlamasını sağlamak da benim görevim sayılırdı.

"Pekâlâ. Bu uzun bir hikâye. Annemle Ellie'yi çay içmeye filan göndersen... En iyisi sinemaya gitmelerini söyle."

"Bu kadar uzun ha?"

"Evet. O kadar uzun."

Babam endişeyle bana bakarak, "Peki," diye mırıldandı.

Kısa süre sonra öykümü ikinci kez anlattım. Şimdi bunu üçüncü defa anlatıyorum. Böylece borçlarımı ödediğime inanıyorum.

Huzur içinde yat Arnie.

Seni seviyorum be adam.

SONUÇ

Bu hikâyeyi uydurmuş olsaydım Darnell'in garajındaki kırık bacaklı şövalyenin sonunda güzel kızı kazandığını söylerdim. Ama öyle olmadı. Leigh Cabot şimdi Leigh Ackerman. New Mexico'da Tacos'ta oturuyor. IBM acentesi müdürü olan bir adamla evli. İkiz kızları var. Onun için pek boş vakti olduğunu sanmıyorum. Onun neler yaptığını zaman zaman öğreniyorum. Çünkü ona olan duygularım pek değişmedi. Noel'de birbirimize kart yolluyoruz. Doğum günlerinde de onu kutluyorum. Çünkü Leigh hiçbir doğum günümü unutmuyor. Aradan dört yıl geçti. Ama bana çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Bize ne oldu? Bunu bilemiyorum. İki yıl beraberdik. Birlikte mutluyduk. İkimiz de Drew Üniversitesi'ne gittik. Daha sonra da dost kaldık. Bay Cabot babamla konuştuktan sonra ağzını kapattı. Ama o günden sonra da beni daima kuşkulanılacak biri gibi gördü. O da, Bayan Cabot da Leigh'le ben ayrılınca rahat bir soluk aldılar sanırım.

Birbirimizden uzaklaşmaya başladığımızı hissettiğimde çok üzüldüm. Çünkü onu seviyordum. Fakat duygularımı ondan gizlemem gerekti. Bir süre sonra da üzüntüm hafifler gibi oldu.

Belki de aslında olanları biliyorum. O gece Darnell'in garajında geçenler ikimizin paylaştığı bir sırdı. Sevgililerin sırlara gereksinmeleri vardır. Ancak bu hiç de hoş sayılacak bir sır değildi. Doğaüstü, tüyler ürperten, korkunç, mezar kokan bir sırrı paylaşıyorduk. Bazı geceler seviştikten sonra yatakta birbiri-

mize sarılıp yatıyorduk. O anda o sır aramıza giriyordu. Roland D. LeBay'in yüzünü görüyordum. Sevişirken adamın hırıltılı tiz sesini duyuyordum. Bu da buz gibi olmama ve arzumun sönmesine yol açıyordu.

Tanrı biliyor ya, aynı şeyi zaman zaman Leigh'in yüzünde de gördüm. Sevişenler sonsuza dek mutlu olmuyorlardı. Hatta bizim gibi doğru olanları yaptıktan sonra bile mutluluğa erişemiyorlardı. Bunu da ancak dört yılda öğrenebildim.

İşte bu yüzden ayrıldık. Onunla öpüştük, seviştik. Birbirimize türlü tatlı sözler söyledik. Rüzgâr ekim yapraklarını havalandırırken kol kola dolaştık. Fakat bütün bunlar hiçbir zaman koluma eşarbını bağlaması kadar eşsiz sayılamazdı.

Leigh evlenmek için üniversiteden ayrıldı. Drew'i bıraktı ve Tacos'a yerleşti. Onun düğününe gittiğimde üzgün değildim. Kocası iyi biriydi. Arabası da Honda Civic'ti. Yani araba sorun çıkarmayacaktı.

Futbol takımına giremeyeceğimi düşünerek endişelenmeme de gerek kalmadı. Drew Üniversitesi'nde futbol takımı bile yoktu. Her sömestrde ek bir ders daha aldım. İki yıl yazları da üniversiteye devam ettim. Böylece üniversiteyi daha erken bitirerek bir buçuk yıl erken mezun oldum.

Bana yolda rastlayacak olursanız bacağımın aksadığını fark etmezsiniz. Fakat birlikte yedi sekiz kilometre yürürseniz o zaman hafifçe sağa doğru yalpaladığımı görürsünüz. Hâlâ her gün beş kilometre yürüyorum. Doktor bunun yararlı olduğunu söylediydi.

Sol bacağım yağmurlu havalarda da, kar yağdığı zaman da sızlıyor.

Bazen karabasan gördüğümde kan ter içinde uyanıyorum ve sol bacağımı yakalamış olduğumu görüyorum. Neyse bu karabasanlar da eskisi gibi sık değil artık. Hem tekerlekli sandalye, koltuk değneği, sol tekinin tabanı daha kalın ayakkabılar gibi endişeler de geride kaldı.

Michael, Regina ve Arnie'yi Libertyville'deki aile mezarlığına gömdüler. Cenaze töreninde aile üyelerinden başka kim-

se yoktu. Regina'nın Ligonier'deki yakınları ve Michael'ın New Hempshire'la New York'taki akrabaları geldi.

Cenaze töreni garajdaki korkunç olaydan beş gün sonraydı. Kilisede sıraya dizili üç kapalı tabut bana korkunç gerçeği kesinlikle açıkladı. Karınca çiftliğinin anısı tabutların ortaya koyduğu gerçek karşısında etkisizdi. Biraz ağladım.

Daha sonra tekerlekli sandalyeyle ilerleyip tabutlara yaklaştım ve elimi ortadakinin üstüne dayadım. Bunun Arnie'ye ait olup olmadığını bilmiyor ve aldırmıyordum. Uzunca bir süre öylece kaldım. Sonra arkamdan biri, "Seni antreye çıkarayım mı Dennis?" dedi.

Başımı çevirince koyu renk, temiz pak kılığıyla bir avukata benzeyen Mercer'i gördüm.

"Tabii. Yalnız sizinle bir iki saniye konuşmak istiyorum. Olur mu?"

"Peki."

Bir an durakladım. "Gazeteler Michael'ın evinde öldüğünü yazdılar. Adam buzda kayıp düştüğü sırada freni çekili olmayan araba üstüne gelmiş galiba."

"Öyle."

"Bunu siz mi ayarladınız?"

Mercer, "Böylesi çok daha uygundu," diye mırıldandı. Gözleri ailemin yanında duran Leigh'e gitti. O bir yandan annemle konuşuyor, bir yandan da endişeyle bana bakıyordu. "Hoş kız." Bunu hastanede de söylemişti.

"Bir gün onunla evleneceğim."

Mercer, "Buna hiç şaşmam," diye karşılık verdi. "Şimdiye kadar sana bir kaplan kadar cesur olduğunu söyleyen çıktı mı?"

"Sanırım bunu koç Puffer söylediydi... Sadece bir kez."

Güldü. "İskemleni iteyim mi Dennis? Burada uzun süre kaldın. Artık olanları unut."

"Böyle demek kolay."

İçini çekti. "Haklısın."

"Bana bir şeyi söyler misiniz?" dedim. "Bilmem gerekiyor."

"Mümkünse söylerim tabii."

"O... o..." Susup yutkundum. "O parçaları ne yaptınız?"

Mercer, "Onlarla kendim ilgilendim," diye cevap verdi. Sesi şaka yaparmış gibi neşeliydi ama yüzü çok ciddiydi. "Buradaki örgütten iki polis bana yardım etti. Parçaları Darnell'in garajının arkasındaki eziciye attılar. Şu kadar bir küp oldu." Ellerinin arasında altmış santim kadar bir mesafe vardı. "Yalnız polislerden birinin parmakları fena kesildi. Dikiş atmaları gerekti."

Mercer birden güldü. Böylesine acı ve soğuk bir gülüş daha görmemiştim.

"Görevli o küpün kendisini ısırdığını söyledi."

Sonra iskemlemi iterek beni ailemle sevgilimin beklediği yere götürdü.

Hikâyem bu kadar. O düşler dışında tabii.

Dört yaş aldım. Arnie'nin yüzü de eski bir yıllıkta sararan bir fotoğraf gibi silikleşmeye başladı. Böyle olacağına asla inanmazdım ama oldu. Ben delikanlılıktan çıkarak erkek oldum. Üstündeki mürekkebi yeni kurumuş bir üniversite diplomam var. Ortaokulda tarih öğretmeniyim. Göreve geçen yıl başladım. Öğrencilerimin arasında Buddy Repperton gibi serseri olan iki kişi var ve yaşları da benimkinden büyük. Bekârım ve hayatıma birkaç ilginç kadın girdi. Arnie'yi de pek düşünmüyorum artık.

Sadece onu düşlerimde görüyorum.

Bütün bunları yazmamın tek nedeni o düşler değil. Başka bir neden daha var. Onu da az sonra açıklayacağım. Ama düşlerin bu durumla ilgisi olmadığını iddia etmek yalan söylemek olur. Belki de ben yarayı deşip temizlemek istedim. Ya da bir psikiyatra gidecek kadar zengin değilim.

Bu düşlerden birinde cenaze töreni yapılan yerdeydim. Üç tabut da yerlerine konmuş. Fakat kilisede benden başka kimse yok. Koltuk değneklerime dayanarak kapının içinde duruyorum. Tabutlara yaklaşmak istemiyorum. Sonra koltuk değneklerim harekete geçerek beni zorla yürütüyor. Ortadaki tabuta dokunuyorum. Kapağı o anda açılıyor. Saten astarlı tabutta yatan Arnie değil

Roland D. LeBay. Onun kokmuş cesedini görüyorum. Leş kokusu burnuma gelirken ceset gözlerini açıyor. Üstleri yosunlanmış, etleri yer yer dökülmüş, kararmış elleri gömleğimin önünü yakalıyor. İğrenç yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve hırıltılı bir sesle, "Bunun kadar güzel koku yoktur," diye yineliyor. "Bunun kadar güzel koku yoktur. Belki kadın şeyi..." Haykırmak istiyorum ama LeBay'in elleri gırtlağıma sarıldığı için sesim çıkmıyor.

Başka bir düşte kendimi ortaokulda görüyorum. Bu daha da kötü bir düş. Ders sona erdiği için kâğıtlarımı toplayarak çantama koyuyor ve sınıftan çıkıyorum. Dışarıda, koridorda yepyeni, gıcır gıcır olmuş Christine'i görüyorum. Araba boş ama motoru çalışıyor. Motor sesi yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyor. Radyosu da eski bir şarkıyı çalıyor. Christine birden bana saldırıyor. Yerlerdeki lastik izlerini seçiyorum. Arabanın burnunda simsiyah zemin üstünde sırıtan bir kurukafa olduğunu fark ediyorum. Kurukafanın üstünde de "ROCK AND ROLL ASLA ÖLMEYECEK" yazılı.

Sonra bazen haykırarak, bazen inleyerek ama hep bacağımı tutarak uyanıyorum.

Neyse şimdi düşler giderek azaldı. Öğrendiğime göre, insanın yaşı ilerledikçe düşler de azalırmış. Artık her şeyin düzeleceğine inanıyorum. Geçen Noel Leigh'e kart yolladım yine. İmzamı attıktan sonra dayanamayıp altına "Onunla nasıl başa çıkıyorsun?" diye yazdım. Sonra fikrimi değiştirmeden zarfı kapatıp postaya verdim. Bir ay sonra bir kart geldi. Bu Tacos Sanat Merkezi'nin resmiydi. Arkasında da benim adresim vardı ve "Neyle başa çıkacağım? L" yazılıydı.

Aynı sıralarda Rick Mercer'e de bir not yazdım. Çünkü bir soru kafamı çok kurcalıyordu. Ona yazıp bir zamanlar Christine olan madeni küpü ne yaptıklarını sordum.

Cevap alamadım.

Ama zaman bu duruma da çare bulacak. Çünkü olayı eskisi kadar fazla düşünmüyordum artık.

İşte eski anılar ve karabasanları böylece açıkladım. Kısa süre sonra yazdıklarımı bir dosyaya koyarak dolaba kaldıracağım ve o çekmeceyi de kilitleyeceğim. Böylece her şey bitmiş olacak.

Fakat size başka bir neden olduğunu söyledim sanırım. Bütün bunları yazmam için başka bir neden vardı.

LeBay'in inanılmaz kararlılığı. Sonsuz öfkesi.

Birkaç hafta önce gazetede bir haber okudum. Bunu acayip ve korkunç olduğu için basmışlardı sanırım. İşte bu haber beni düşler ve eski anılardan daha fazla etkiledi.

Haber Sander Galton adında bir adamla ilgiliydi. Onun kısaltılmış adı da Sandy'ydi sanırım.

Bu Sander Galton, Los Angeles'ta arabayla girilen bir sinemada çalışıyormuş. Bir gece film bitince yalnız kalmış. Tam büfeyi kapatırken bir araba duvarı yıkarak içeriye dalmış. Kontuvarı parçalayan, patlamış mısır makinesini yana savuran araba projeksiyon odasının kapısını açarak kendini kurtarmaya çalışan Sander Galton'u ezmiş. Polisler adamın elinde odanın anahtarlarını bulmuşlardı.

"LOS ANGELES'TA ARABAYLA TUHAF BİR CİNAYET" başlıklı bu haberi okuyunca Mercer'in sözünü anımsadım. Polislerden biri o küpün elini ısırdığını söylemişti.

Bu olamazdı tabii. Ama bu olayda her şey öyleydi.

Ohio'daki George LeBay'i düşünmeye başladım.

Colorado'daki ablasını da.

Ve New Mexico'daki Leigh'i düşündüm.

Ya olaylar yeniden başlarsa ne yapardık?

Belki de o işini tamamlamak için doğuya doğru geliyordu.

Beni de sona mı saklamıştı?

İnanılmaz bir kararlılığı ve

sonsuz bir öfkesi vardı.

SON